

DANIELLE
STEEL

Două vieți

Tanya Harris, o scriitoare liber-profesionistă, primește pe neașteptate șansa de a-și îndeplini visul de-o viață: acela de a scrie scenariul pentru un important film la Hollywood, un vis pe care l-a abandonat pentru a-și dedica timpul familiei.

Din clipa în care pășește în legendarul Beverly Hills Hotel, Tanya este aruncată într-o lume nouă, în care simte că renaște. Dintr-odată, lucrează cu actori de primă clasă și alături de o adevărată legendă a Hollywoodului: Douglas Wayne, un celebru producător și totodată un bărbat care obține întotdeauna ceea ce vrea – și care acum pare să o dorească pe ea. Zburând acasă între filmări, luptându-se să nu piardă legătura cu familia care pare să aibă din ce în ce mai puțină nevoie de ea, Tanya privește neputincioasă cum vechea viață începe să se îndepărteze. Cele două lumi ale Tanyei intră în conflict atunci când succesul unui film conduce spre un altul, și Tanya începe să se întrebe dacă poate fi soție, mamă și scriitoare în același timp. Și tocmai când are de făcut cea mai grea alegere din viața ei, i se oferă încă o șansă uluitoare – o șansă care îi poate îndrepta destinul într-o direcție cu totul nouă, cu un final pe care nu l-ar fi putut niciodată scrie singură.

580 de milioane de cărți vândute în 47 de țări!
Cel mai vândut autor în viață din toate timpurile!

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-600-700-9

9 786066 007009

DANIELLE STEEL

Două vieți

În aceeași serie au apărut:

1. Danielle Steel, *O femeie împlinită*
2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
3. Nora Roberts, *Vis în alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăiește clișa*
6. Nora Roberts, *Fericiți pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moștenirea*
9. Danielle Steel, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, *Comori tănuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steele, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, *O nouă viață*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Mary Jo Putney, *Pasiune și onoare*
18. Danielle Steele, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopții*
20. Eloise James, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânie*
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, *Zeița răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steele, *Conacul*
26. Sandra Brown, *Furtună în paradis*
27. Danielle Steel, *Îngerul păzitor*
28. Nora Roberts, *Vieți la limită – vol. 1*

Bungalow 2
Danielle Steel
Copyright © 2007 Danielle Steel

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Două vieți
Danielle Steel
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Monica Nechiti
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florin Pînzaru
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEEL, DANIELLE
Două vieți / Danielle Steel; trad.: Laura Berceanu.
–București: Litera Internațional, 2012
ISBN 978-606-600-700-9
I. Berceanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DANIELLE STEEL

Două vieți

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

Pentru Beatie, Trevor, Todd, Nick, Sam,
Victoria, Vanessa, Maxx, Zara,
copiii mei minunați,
pentru anii în care am scris și ei mi-au fost alături,
sărbătorind victoriile,
și susținându-mă când viața mi-a pus în cale
provocări și înfrângeri.
Sunt doar o frântură din tapiseria familiei noastre,
Voi sunteți motivul pentru care exist,
și împreună alcătuim un întreg prețios,
complet datorită și mulțumită VOUĂ.
Vă iubesc din toată inima,

Mama/ D.S.

„Și când filmul se termină, începe viața.“

capitolul 1

Era o zi frumoasă de iulie în Marin County, cum ieși de pe podul Golden Gate din San Francisco. Tanya Harris se foia prin bucătărie, organizându-și viața. Stilul ei era ordinea supremă. Îi plăcea ca totul să fie curat și pus la locul lui, să simtă că avea totul sub control. Îi plăcea să planifice totul, așa că foarte rar i se întâmpla să rămână fără ceva sau să uite să facă ceva. Se bucura de o viață eficientă și previzibilă. Era micuță, sprintenă, în formă și nu își arăta vârsta de patruzeci și doi de ani. Soțul ei, Peter, avea patruzeci și șase. Era avocat, lucra la o firmă respectabilă în San Francisco și nu îl deranja să facă naveta până în Ross, peste pod. Ross era o comunitate suburbană prosperă, sigură și foarte bine cotate. Se mutaseră acolo cu șaisprezece ani în urmă, fiindcă sistemul școlar era excelent. Se spunea că era cel mai bun din Marin.

Tanya și Peter aveau trei copii. Jason avea optsprezece ani și urma să plece la facultate la sfârșitul lui august. Se ducea la UC Santa Barbara și, deși el de-abia aștepta să plece, Tanya știa că îi va fi îngrozitor de dor de el. Și mai aveau două fete gemene, Megan și Molly, care tocmai împliniseră șaptesprezece ani.

Tanya adorase fiecare clipă din ultimii optsprezece ani în care fusese mamă cu normă întreagă pentru copiii ei. Nu i se păruse niciodată că ar fi o sarcină prea grea sau prea plictisitoare. Trambalatul de colo-ncoace cu mașina nu îi păruse niciodată intolerabil. Spre deosebire de alte mame care se plâneau tot timpul, Tanyei îi plăcea la nebunie să fie lângă copiii ei, să îi ia sau să-i ducă la diferite activități, la Clubul de cercetași sau la cofetărie, și fusese timp de mai mulți ani președinta asociației părinților

de la școala lor. Se mândrea cu faptul că făcea multe pentru ei și adora să se ducă la meciurile lui Jason din liga de baschet pentru juniori și la toate activitățile în care se implicau fetele. Jason fusese cel mai bun atlet din liceu și spera să ajungă fie în echipa de baschet, fie în cea de tenis de la UCSB.

Surorile lui mai mici, Megan și Molly, erau gemene dizigote și se deosebeau între ele ca ziua de noapte. Megan era micuță și blondă, ca mama ei. Fusese gimnastă de talie olimpică în primii ani ai adolescenței și nu renunțase la competițiile naționale decât atunci când își dăduse seama că îi afectau performanțele școlare. Molly era înaltă, slabă și semăna cu Peter. Avea părul șaten-închis și picioare interminabile. Era singura din familie care nu participase niciodată la vreo competiție sportivă. Avea înclinații muzicale, artistice, îi plăcea să facă fotografii și era o fire independentă și capricioasă. La șaptesprezece ani, gemenele intrau în ultimul an de liceu. Megan voia să meargă la UC Berkeley, la fel ca mama ei, sau poate la UCSB. Molly se gândea să se ducă undeva în est, sau la un colegiu în California, unde să-și poată urma interesele artistice. Se gândise serios și la USC din L.A., dacă ar fi fost să rămână în vest. Deși erau foarte apropiate, gemenele erau amândouă hotărâte să nu se ducă la aceeași facultate. Fuseseră în aceeași clasă din școala primară până la liceu și erau amândouă pregătite să pornească fiecare pe drumul ei. Părinții lor considerau că este o atitudine sănătoasă și Peter o încuraja pe Molly să ia în considerare școlile din Ivy League. Avea note destul de bune și Peter era de părere că s-ar fi descurcat bine într-o atmosferă academică intensă. Molly se gândea la Brown, unde își putea alcătui singură programa de studiu în fotografie, sau poate la o secție de film de la USC. Toți cei trei copii ai soților Harris avuseseră rezultate excepționale la școală.

Tanya era mândră de copiii ei, își iubea soțul, îi plăcea viața pe care o avea și savurase din plin cei douăzeci de ani de căsnicie. Anii se scurseseră ca minutele din ziua în care se căsătorise cu Peter, imediat după ce terminase facultatea. El tocmai absolvise Facultatea de Drept de la Stanford și se angajase la firma de avocatură unde lucra și astăzi. Și aproape fiecare aspect al vieții lor mersese conform planului. Nu existaseră șocuri sau surprize majore, nu avuseseră parte de dezamăgiri în căsnicie, copiii nu suferiseră nici o traumă în timp ce treceau prin anii adolescenței. Tanya și Peter se bucurau să petreacă mult timp alături de toți cei trei copii ai lor. Nu aveau nici un regret și erau pe deplin conștienți de norocul lor. Tanya lucra o zi pe săptămână la un centru pentru familii fără adăpost din oraș și își lua fetele cu ea ori de câte ori putea și când le permitea programul. Amândouă aveau interese extrașcolare și participau la activități pentru comunitate prin intermediul școlii. Lui Peter îi plăcea să o necăjească pe Tanya spunând că erau toate foarte plictisitoare și previzibile în rutina lor. Dar Tanya se mândrea nespun că îi reușea acest lucru, pentru toți. Fiecare aspect al vieții lor era confortabil și sigur.

Copilăria ei nu fusese la fel de lină și de organizată, și tocmai de aceea îi plăcea să-și păstreze acum cât mai multă ordine în viață. Unii ar fi putut spune că viața ei cu Peter era prea anostă și controlată, dar Tanyei îi plăcea să fie așa, și lui la fel. Copilăria și adolescența lui Peter fuseseră foarte asemănătoare cu viața pe care el și Tanya o creaseră pentru copiii lor, o lume aparent perfectă. Spre deosebire de a lui, copilăria Tanyei fusese dificilă și însingurată, uneori chiar înfricoșătoare. Tatăl ei fusese alcoolic și părinții divorțaseră pe când ea avea trei ani. Nu își văzuse tatăl decât de câteva ori după divorț, iar acesta murise când Tanya avea paisprezece ani. Mama ei muncise din greu ca asistent juridic ca să o poată trimite

la cele mai bune școli. Murise la scurt timp după ce se născuseră gemenele și Tanya nu avea frați sau surori. Cum și ai ei fuseseră la rândul lor singuri la părinți, familia Tanyei se compunea din Peter, Jason și gemenele. Erau esența lumii ei. Prețuia fiecare clipă pe care o petrecea alături de ei. Chiar și după douăzeci de ani de căsnicie, de-abia aștepta să ajungă Peter seara acasă. Îi plăcea nespus să-i spună ce făcuse în timpul zilei, să-i povestească despre copii și să asculte ce i se întâmplase lui. După douăzeci de ani, încă o mai fascinau cazurile și poveștile lui din sala de judecată și îi plăcea totodată să îi povestească despre munca ei. Era întotdeauna entuziast și o încuraja în ceea ce făcea.

Tanya fusese scriitoare liber-profesionistă de când terminase facultatea și în toți anii de când erau căsătoriți. Îi plăcea să scrie pentru că o făcea să se simtă împlinită, le rotunjea veniturile și putea lucra de acasă, fără să afecteze viața copiilor. În consecință, ducea un fel de existență dublă. Era mamă devotată și soție grijulie în timpul zilei și scriitoare liber-profesionistă, independentă, noaptea. Tanya spusese întotdeauna că, pentru ea, să scrie era la fel de important ca să respire. Ocupația de scriitoare liber-profesionistă se dovedise a fi perfectă pentru ea, iar povestirile și articolele pe care le publicase primiseră critici bune și laudative de-a lungul anilor. Peter spunea întotdeauna că este extrem de mândru de ea și părea să o susțină în activitatea ei, deși, din când în când, se plângea că lucrează prea târziu noaptea și că vine mult prea târziu în pat. Aprecia însă faptul că nu îi afecta niciodată îndatoririle de mamă sau devotamentul față de el. Era una dintre acele rare femei talentate care încă mai puneau familia pe primul loc și așa făcuse întotdeauna.

Prima carte a Tanyei fusese o colecție de eseuri, în cea mai mare parte despre aspecte de interes comun pentru femei. Fusese publicată de o editură mică din Marin, pe la sfârșitul anilor '80, și comentată în special de critici

cu convingeri feministe, care îi aprobau teoriile, subiectele alese și ideile. Nu fusese o carte excesiv de feministă, dar denota conștiință de sine și independență, genul de scriere pe care îl aștepti din partea unei tinere femei. Cea de a doua carte, publicată de o editură importantă în ziua în care Tanya împlinise patruzeci de ani, cu doi ani în urmă și la optsprezece ani după apariția primei cărți, fusese o antologie de nuvele și primise o recenzie de excepție la secțiunea de critică de carte din *The New York Times*. Tanya fusese încântată.

Între cele două cărți avusese publicații frecvente în reviste de literatură și adesea în *The New Yorker*. Publicase eseuri, articole și nuvele în diverse reviste de-a lungul anilor. Volumul de muncă era consistent și prolific. Când era nevoie, dormea foarte puțin, în unele nopți chiar deloc. Judecând după vânzările recentei colecții de nuvele, avea un public loial, atât din rândul cititorilor obișnuiți, care-i citeau cu plăcere lucrările, cât și în rândurile elitei literare. Mai mulți autori bine-cunoscuți și foarte respectați îi trimiseseră scrisori cu laude călduroase și îi comentaseră favorabil cartea în presă. Ca în tot ceea ce făcea, Tanya era meticuloasă de conștiincioasă în munca ei. Reușise să aibă o familie și în același timp să țină pasul cu scrisul. Timp de douăzeci de ani, își făcuse în fiecare zi timp să scrie. Era eficientă și extrem de disciplinată și nu renunța la diminețile dedicate scrisului decât în timpul vacanțelor școlare sau atunci când vreunul dintre copii rămânea acasă, bolnav. În aceste cazuri, copiii erau prioritari. Altfel, nimic nu o putea sustrage de la munca ei. Lăsa robotul să înregistreze mesajele telefonice, își închidea mobilul și se așeza să scrie în fiecare dimineață, cu cea de a doua cană de ceai, după ce copiii plecau la școală.

Îi făcea plăcere să scrie și articole mai comerciale, care reprezentau de altfel latura profitabilă a ocupației, lucru pe care Peter îl respecta de asemenea. Scria ocazional

articole pentru ziarele locale din Marin și din când în când pentru *Chronicle*, de cele mai multe ori editoriale. Îi plăcea să scrie articole amuzante și avea o adevărată înclinație către scrierile comice, un ton ambiguu și șugubăț, și scria din când în când adevărate satire în care își descria viața de soție casnică și mamă sau scene trăite alături de copii. Peter era de părere că acestea îi ieșeau cel mai bine și Tanyei îi făcea plăcere să le scrie. Îi plăcea să scrie articole amuzante.

Însă banii adevărați, în comparație cu ce obținea din articole și eseuri, îi scotea scriind ocazional scenarii pentru serialele difuzate de televiziunea națională. Scrisese destul de multe de-a lungul anilor. Nu erau lucrări de vreo mare valoare literară și nici nu se mândrea cine știe ce cu ele. Însă erau plătite extrem de bine, iar cei pentru care lucra îi apreciau munca și o sunau adesea. Nu era o treabă care să îi aducă vreo satisfacție deosebită, însă Tanyei îi plăceau banii care ieșeau din asta, la fel și lui Peter. Scria de obicei cam douăsprezece scenarii pe an. Cu acești bani plățiseră pentru noul Mercedes break și pentru casa pe care o închiriau în fiecare an timp de o lună la Lake Tahoe. Peter îi era extrem de recunoscător pentru contribuția ei la fondurile pentru educația copiilor. Reușise să pună de-o parte o sumă frumoasă din profiturile aduse de scrierile comerciale. Lucrase împreună cu alți scriitori și la vreo câteva miniserii de televiziune, înainte ca această piață să fie spulberată de apariția reality-show-urilor. În ziua de azi, miniseriile nu mai interesau pe nimeni și singura solicitare pe care o mai primea din partea televiziunilor erau scenariile pentru telenovele. Impresarul ei o suna pentru un astfel de scenariu cel puțin o dată pe lună, uneori chiar mai des. Le termina în numai câteva zile, lucrând noaptea târziu, când restul familiei dormea. Norocul Tanyei era că nu avea nevoie decât de foarte puține ore de somn, spre încântarea impresarului. Nu scosese

niciodată sume uriașe din meseria ei, însă producea un venit constant, de ani buni. Era în același timp soție casnică și scriitoare, extrem de energică și talentată. O combinație care mergea bine.

De-a lungul anilor, activitatea de scriitoare liber-profesionistă îi asigurase Tanyei o carieră sigură, satisfăcătoare și productivă. Și, acum când copiii începeau să crească, intenționa să scrie chiar mai mult. Singurul vis pe care nu reușise să și-l îndeplinească era să scrie scenariul unui film pentru marile ecrane. Își presase constant impresarul pe această temă, însă colaborarea ei cu televiziunile o făcea oarecum nepotrivită pentru o astfel de sarcină. Foarte puțini erau cei care reușeau să treacă de la micile la marile ecrane. Era o treabă care o irita, fiindcă știa că avea talentul de a scrie filme, însă până acum nu primise nici un fel de solicitare din această direcție și începea să se îndoiască sincer că va primi vreodată. Era o șansă pe care o aștepta de douăzeci de ani.

Între timp, se mulțumea cu ceea ce putea să scrie. Iar sistemul și programul cu care reușea să jongleze atât de bine funcționa satisfăcător pentru toată lumea. Avusese solicitări de lucru constante, pe parcursul întregii cariere. Era un aspect pe care îl rezolva cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta se îngrijea de familia ei și de toate necesitățile acesteia. Peter spunea întotdeauna că era o femeie uimitoare și o soție și o mamă minunată. Iar asta însemna cu mult mai mult pentru ea decât criticile literare favorabile. Familia fusese prioritatea ei numărul unu tot timpul de când devenise soție și mamă. Și în ceea ce o privea pe Tanya făcuse alegerea corectă, chiar dacă însemnase să mai refuze din când în când un contract, deși era ceva ce i se întâmpla destul de rar. De cele mai multe ori, găsea o cale de a-l strecura în programul ei și se mândrea că reușea să facă acest lucru de douăzeci de ani. Nu coborâse niciodată ștacheta nici față de Peter sau

de copii, nici în ceea ce privea munca ei sau persoanele care o plăteau pentru aceasta.

Tocmai se așezase la calculator cu o cană de ceai și se uita peste schița unei nuvele pe care o începuse cu o zi în urmă, când telefonul sună și auzi robotul preluând mesajul. Jason își petrecuse noaptea în San Francisco, fetele erau în oraș cu niște prieteni, iar Peter plecase demult la serviciu. Pregătea un proces pentru săptămâna următoare. Așa că avea o dimineață plăcută și liniștită în care să poată lucra, ceea ce se întâmpla destul de rar atunci când copiii nu aveau școală. Scria cu mult mai puțin pe timpul verii decât în lunile de iarnă. Îi era cu mult mai greu să se concentreze la scris atunci când copiii erau acasă în vacanță și mișunau tot timpul în jurul ei. Însă avea o idee pentru o nuvelă nouă la care se tot gândea de vreo câteva zile. Tocmai încerca să o concretizeze, când auzi vocea impresarului lăsând un mesaj pe robot și traversă în fugă bucatăria, ca să răspundă. Știa că toate telenovelele pentru care lucrase erau în pauză între sezoane, așa că era puțin probabil să primească ceva din această direcție. Poate că era vorba de vreun articol de revistă sau de vreo solicitare de la *The New Yorker*.

Răspunse chiar în clipa în care impresarul închidea telefonul. Îi lăsase un mesaj în care o ruga să îl sune. Era un impresar literar bine cotate din New York, care o reprezentase în ultimii cincisprezece ani. Agenția avea și un birou la Hollywood, de unde îi trimitea o cantitate de lucru considerabilă, la fel de mare ca cea din New York, uneori chiar mai mare. Tanyei îi plăceau toate aspectele diferite ale muncii ei și fusese hotărâtă să nu își întrerupă cariera pe parcursul nici uneia dintre perioadele de creștere a copiilor. Aceștia erau mândri de ea și din când în când îi urmăreau telenovelele, deși o necăjeau mereu spunându-i că sunt foarte „siropoase“. Se lăudau însă cu ea în fața prietenilor. Era nespuse de important pentru Tanya faptul

că Peter și copiii îi respectau munca. Și îi plăcea să știe că și-o făcea bine, fără să sacrifice timpul pe care îl petrecea cu ei. Pe peretele din biroul ei era un poster pe care scria: *Ce legătură are noaptea cu somnul?*

–M-am gândit că poate scrii, îi spuse impresarul după ce ridică receptorul.

Îl chema Walter Drucker și i se spunea Walt.

–Asta și făceam, zise ea, cocoțându-se pe un taburet înalt de lângă telefon.

Bucătăria era centrul nervos al întregii case și Tanya o folosea și pe post de birou. Avea un calculator instalat într-un colț, lângă două dulăpioare care gemeau sub greutatea lucrărilor ei.

–Ce s-a întâmplat? Lucrez la o nuvelă nouă. Cred că ar putea deveni o parte dintr-o trilogie, când o să crească mare.

Walt o admira. Îi admira profesionalismul desăvârșit și conștiinciozitatea cu care trata absolut orice făcea. Știa cât de importanți erau copiii pentru ea, dar cu toate acestea reușea mereu să respecte un plan pentru toate lucrările ei. Își lua munca foarte în serios, la fel cum lua în serios fiecare lucru pe care punea mâna. Era o adevărată plăcere să faci afaceri cu ea. Nu fusese niciodată nevoit să-și ceară scuze în numele ei fiindcă nu respectase vreun termen, fiindcă uitase vreo lucrare, intrase la dezintoxicare sau făcuse praf vreun scenariu. Era scriitoare până în măduva oaselor, și era bună. Tanya era o adevărată profesionistă. Avea talent, energie și motivație. Îi plăceau lucrările ei, deși de felul lui nu prea se dădea în vânt după nuvele; dar ale ei erau bune. Aveau întotdeauna o turnură interesantă, o surpriză. Era ceva neconvențional și neobișnuit în stilul ei. Atunci când te așteptai mai puțin, venea cu o schimbare uluitoare, o răsturnare de situație sau un sfârșit amețitor. Iar cel mai mult îi plăceau lucrările ei comice. Uneori îl făcea să râdă până când îi dădeau lacrimile.

– Am ceva de lucru, zise el.

Părea vag și oarecum enigmatic. Tanya se mai gândea încă la povestea ei și nu îl asculta chiar cu cea mai mare concentrare.

– Hmm... nu poate fi o telenovelă. Toate sunt în pauză până luna viitoare, slavă cerului! N-am avut o idee mai de Doamne-ajută toată luna, până ieri. Am avut prea multă treabă cu copiii și plecăm în Tahoe săptămâna viitoare, unde o să fiu bucătar-șef, șofer, secretară de evenimente sociale și menajeră.

Mereu se întâmpla să cadă în grija ei exclusivă toate sarcinile domestice, ori de câte ori mergeau în Tahoe, în vreme ce restul înotau, făceau schi nautic și se jucau. În cele din urmă reușise să accepte faptul că asta era situația. Copiii veneau întotdeauna însoțiți de prieteni și oricât i-ar fi rugat, ar fi insistat sau i-ar fi amenințat, nimeni nu o ajuta niciodată. Ajunsesese deja să se obișnuiască. Cu cât se făceau mai mari, cu atât mai puțin o ajutau pe lângă casă. Nici Peter nu era mai breaz. Când mergeau în Tahoe îi plăcea s-o ia ușurel și să se relaxeze, nu să spele vasele, rufele sau să facă paturile. Tanya accepta situația ca pe una dintre laturile mai puțin satisfăcătoare ale vieții ei. Și își dădea seama că, dacă asta era tot ce putea fi mai rău, atunci era norocoasă. Foarte, foarte norocoasă. Și se mândrea cu faptul că avea singură grijă de toți, fără să angajeze pe cineva care să o ajute. Era perfecționistă până în măduva oaselor, iar faptul că avea grijă de familia ei din toate punctele de vedere era pentru Tanya o sursă de mare mândrie.

– Ce, mai exact? întrebă ea, concentrându-se într-un final la ceea ce-i spusese Walt.

– Un scenariu. Pe baza unei cărți. Un bestseller de anul trecut de Jane Barney. Știi despre ce vorbesc. *Mantra*. A fost pe primul loc în topuri timp de săptămâni la rând.

Douglas Wayne tocmai a cumpărat cartea. Îi trebuie un scenariu.

–Serios? Dar de ce eu? Nu vrea să scrie ea scenariul?

–Se pare că nu. N-a mai scris niciodată scenarii și nu vrea să strice treaba. Are drepturi de consultant, dar spune că sincer nu își dorește să scrie ea scenariul. Are prea multe angajamente față de editura ei, scoate o carte nouă la toamnă și are programat un turneu în septembrie. Nu are nici timpul, nici dorința de a scrie scenariul. Iar lui Douglas îi place cum lucrezi. Se pare că e fan înfocat al unuia dintre serialele tale. Zice că vrea să discute cu tine despre asta, cică i-ai distrus o grămadă de după-amiezi în care a rămas lipit de ecranul televizorului. E de părere că tu ai făcut serialul, ce-o mai însemna și asta... Nu i-am spus că îl scrii între două drumuri cu mașina sau în timp ce copiii tăi dorm.

–E pentru televiziune? îl întrebă.

Presupunea că era, deși i se părea ciudat că Douglas Wayne se apucase de producții de televiziune. Era producător de film și nu îl putea vedea făcând un film de televiziune, sau măcar reușind să aducă unul pe post. Oricât ar fi fost el de celebru, piața filmelor de televiziune era aproape de zero. Publicul din ziua de azi era cu mult mai interesat să vadă oameni lăsați la întâmplare pe o insulă părăsită sau filmați de camere ascunse în timp ce se înșală între ei. Sau de reality-show-uri cu celebrități, ca de pildă *The Osbournes*, cireașa de pe tort în materie de producții de televiziune. Într-o altă emisiune, nepotul unei prietene câștigase cincizeci de mii de dolari fiindcă avusese tensiunea cea mai mică în clipa în care îi suspendaseră deasupra capului un aligator viu, care se zbătea. Era și asta un stil de a-ți câștiga existența, dar nu al ei. Iar reality-show-urile nu aveau nevoie de scenarii.

–De când face Douglas Wayne televiziune?

Era unul dintre cei mai mari producători de la Hollywood, iar femeia care scrisese cartea era o scriitoare de talie mondială. *Mantra* fusese un roman foarte puternic și deprimant și câștigase National Book Award pentru ficțiune.

–Nu face televiziune, continuă Walt, aparent nonșalant.

Cu cât era mai mare un proiect, cu atât îi plăcea să pară mai indiferent, nu că ar fi fost cu adevărat. Însă în acel moment părea pe jumătate adormit. La ora douăsprezece ziua, în New York. Urma să plece să ia prânzul în orice clipă. Stătea o perioadă scurtă de lucru la birou și-și rezolva o mare parte din afaceri în timpul meselor. De cele mai multe ori, Tanya îl nimerea prin câte un restaurant atunci când îl suna, întotdeauna în compania unora dintre cele mai sonore nume din domeniu – directori de edituri, autori, producători sau vedete de film.

–Nu e vorba de televiziune. E film de cinema. Unul mare. Căutau un scriitor de notorietate.

Ceea ce Tanya știa că nu este. Respectată, da, de notorietate, nu. Doar serioasă, de încredere și sigură, după părerea ei.

–Dar Douglas te vrea pe tine. Îi plac la nebunie episoadele tale din telenovele, spune că sunt cele mai bune și cu mult deasupra celorlalți scriitori care mai lucrează la proiect. Și îi plac articolele tale umoristice. S-ar părea că citește tot ce publici în *The New Yorker*. Pare să fie un mare admirator.

–Și eu sunt o mare admiratoare de-a lui, spuse Tanya cu sinceritate.

Văzuse toate filmele făcute de el. Cum era cu putință să i se întâmple ei asta? se întreba. Douglas Wayne îi aprecia munca și voia ca ea să scrie un scenariu de film pentru el? La naiba! Era prea frumos ca să fie adevărat.

—Ei, acum că am stabilit că vă apreciați reciproc în mod deosebit, haide să-ți povestesc despre filmul ăsta. Are un buget de optzeci, o sută de milioane de dolari. Trei actori de renume. Un regizor deținător al unui Oscar. Fără scene filmate în locații ciudate. Întreg filmul se toarnă în L.A. Îți apare numele pe generic, desigur. Producția începe în septembrie. Încep să filmeze pe cinci noiembrie și au în plan cinci luni de filmare, dacă nu apare vreun dezastbru neprevăzut. Urmează cinci până la opt săptămâni de postproducție. Cu puțin noroc și un scenariu decent, de care știi că ești capabilă, dacă te angajezi să lucrezi cu Douglas Wayne te alegi cu un Oscar din toată povestea.

La felul cum vorbea, făcea să pară că visul ei a devenit realitate; al ei sau al oricărui scenarist pentru Hollywood. Mai bine de atât nu se putea, și o știau amândoi. Fusese visul ei de o viață întreagă, pe care nu și-l împlinise încă.

—Și eu nu trebuie decât să scriu scenariul și să îl trimit la ei? Cât de drăguț!

Zâmbea cu gura până la urechi. Așa proceda cu scenariile pentru seriale, pe care actorii le reproduceau apoi cu destul de multă larghețe, păstrând însă mare parte din materialul furnizat de ea. Scrisa scenariu care li se potriveau, motiv pentru care producătorii cu care lucra erau în permanență lacomi de mai mult. Iar publicul mânca scenariile ei pe pâine și audiența exploda. Cu ea se mergea la sigur.

—Ei, nu e chiar așa de drăguț, i-o întoarse Walter, râzând. Am uitat că n-ai mai lucrat niciodată pentru producții mari. Nu, iubito, pe-ăsta nu-l scrii stând acasă, înghesuindu-l între un drum cu mașina și dusul cățelului la veterinar.

Îi cunoștea stilul de cincisprezece ani. Întotdeauna i se păruse uimitor că ducea o viață atât de normală și că se mândrea cu faptul că era soție casnică în Marin și reușea totodată să producă niște lucrări excelente,

cu o surprinzătoare regularitate. Walter îi furnizase un venit constant cu care Tanya se mulțumise de-a lungul anilor. Avea o carieră solidă, undeva în zona de mijloc, și avea recenzii mai bune decât majoritatea, motiv pentru care Douglas Wayne o ceruse tocmai pe ea. Wayne spusese că o vrea pe ea cu orice preț, ceea ce era incredibil, având în vedere că Tanya nu scrisese niciodată un scenariu pentru marele ecran. Însă calitatea muncii ei era excelentă. Și cum nu scrisese niciodată un scenariu de film până atunci, faptul că Douglas Wayne o căuta era un mare vot de încredere și Tanya se simțea extrem de flatată.

—Douglas Wayne a spus că vrea pe cineva proaspăt, care să înțeleagă cartea și care să nu fi tras la jug la Hollywood în ultimii douăzeci de ani.

Walt aproape că se răsturnase cu tot cu scaun când primise telefonul, și Tanya era acum pe punctul de a păși la fel.

—Trebuie să vii în L.A. pentru asta. Probabil că vei putea veni acasă în weekenduri de cele mai multe ori, în orice caz în timpul pre și postproducției. Se oferă să-ți plătească ei toate cheltuielile pe durata filmărilor. O casă sau un apartament dacă vrei, un bungalow la hotelul Beverly Hills, cu toate cheltuielile acoperite.

Apoi îi spuse cât se ofereau să-i plătească pentru scenariu și la celălalt capăt al firului se așternu o tăcere de mormânt.

—Asta-i o glumă? întrebă Tanya, dintr-odată suspicioasă.

Nu putea să vorbească serios despre suma pe care tocmai i-o comunicase. Nu făcuse atâția bani în întreaga ei carieră. Era mai mult decât câștiga Peter ca avocat în doi ani, iar el era partener într-o firmă foarte importantă.

—Nu e nici o glumă, spuse Walt, zâmbind receptorului.

Se bucura pentru ea. Tanya era o scriitoare al naibii de bună și el, unul, o credea în stare s-o scoată la capăt

cu brio, chiar dacă era ceva nou pentru ea. Era talentată și profesionistă. Marea întrebare avea să fie dacă era dispusă să plece în L.A. timp de nouă luni. Dar nimeni pe lumea asta, după părerea lui, nu putea fi atât de devotat soțului și copiilor, încât să refuze o astfel de ofertă. Era o șansă ce nu apărea decât o dată în viață, iar Tanya o știa la rândul ei. Niciodată, nici în cele mai îndrăznețe visuri, nu crezuse că i s-ar putea întâmpla ei așa ceva, iar acum nu avea idee ce să facă. Renunțase la visul de a scrie un film pentru marile ecrane și se mulțumise cu telenovele, articole, nuvele și editoriale, și acum, iată! Visul i se întindea pe o tavă de argint. Mai avea puțin și plângea.

— Îmi spui că-ți dorești asta de cincisprezece ani. E șansa ta să arăți de ce ești în stare. Eu știu că poți. Acceptă, scumpo, n-o să te mai întâlnești cu o asemenea ofertă. Wayne mai are în vizor încă alți trei scenariști, unul dintre ei cu două premii Oscar la activ. Dar vrea pe cineva nou. Vrea un răspuns săptămâna asta, Tanya. Dacă tu nu accepți, vrea să semneze cu unul dintre ceilalți, cât mai curând. Nu cred că îți permiți să refuzi. Dacă ai luat în serios munca pe care ai făcut-o în toți acești ani, poți acum să-ți faci un nume pentru totdeauna. O afacere ca asta transformă un hobby într-o carieră majoră.

— Pentru mine scrisul nu e un hobby, replică Tanya, părând insultată.

— Știu că nu e. Dar n-aș fi putut visa la o șansă mai mare pentru tine, sau pentru oricine altcineva, la urma urmei. Tanya, acum e acum. Este șansa ta. Înșfac-o și fugi cât te țin picioarele.

Ar fi vrut să spună da — cine n-ar fi vrut? —, dar nu putea. Peste încă un an, cine știe, după ce plecau fetele la facultate, dar nici măcar atunci nu ar fi putut să-l lase baltă pe Peter și să plece în L.A. timp de nouă luni, fiindcă primise o ofertă pentru un scenariu. Erau căsătoriți, îl iubea, avea îndatoriri și o viață alături de el. Și gemenele

mai rămâneau acasă încă un an. Nu putea să lase totul și să plece în L.A. tocmai în anul în care erau în clasa a douăsprezecea. O lună, poate, cel mult două. Dar nouă luni? Era imposibil.

—Nu pot, spuse ea cu vocea răgușită, măcinată de sentimente de regret. Nu pot, Walt. Încă am copiii acasă.

Părea să fie pe punctul de a izbucni în lacrimi. Era un sacrificiu mare, dar știa că trebuie să-l facă. Nu există altă alegere, cel puțin nu pentru ea. Nu-și luase niciodată ochii de la joc. Iar *jocul* pentru ea erau Peter și copiii.

—Nu sunt copii, spuse Walt sec. Sunt deja adulți, ce Dumnezeu! Jason pleacă la facultate, iar Megan și Molly sunt deja femei. Pot să-și poarte singuri de grijă în timpul săptămânii. Și în weekenduri vii acasă.

Părea hotărât să nu o lase să rateze această șansă.

—Îmi poți garanta că voi ajunge acasă în fiecare weekend?

Știa că nu poate. Nu la felul în care se desfășurau filmările la o mare producție. Și o știa și el la fel de bine. Ar fi mințit-o dacă i-ar fi spus că poate. Tanya nu își dădea seama cum ar fi putut face așa ceva. Copiii aveau nevoie de ea în timpul săptămânii. Cine avea să le gătească, să-i ajute la proiectele școlare, să se asigure că-și făceau temele așa cum trebuie și-și respectau programul, cine i-ar fi îngrijit atunci când se îmbolnăveau? Ca să nu mai amintească de problemele cu băieții, viața socială, cererile de înscriere la facultate și balul de absolvire din primăvară... După ce le fusese alături întreaga viață, acum să rateze acest ultim an, atât de important? Și cum rămânea cu Peter? De el cine să aibă grijă? Erau cu toții obișnuiți să o aibă în permanență lângă ei, nu să o știe ocupată cu propria ei viață, în L.A. Nu era pentru ea. Nu se putea vedea nici măcar făcându-i asta lui Peter după ce plecau fetele. Nu fusese niciodată aceasta înțelegerea lor. Înțelegerea lor era ca ea să fie soție și mamă dedicată și să-și facă

în liniște treaba ei pe lângă asta, într-o manieră care să nu îi deranjeze pe nici unul și să nu-i afecteze în vreun fel rolul de persoană care avea grijă de ei.

Urmă o pauză lungă din partea lui Walt.

–Nu, nu pot să-ți garantez, spuse el pe un ton nefericit. Dar probabil că vei putea ajunge acasă în cele mai multe weekenduri.

–Și dacă nu pot? Vii tu aici să ai grijă de copiii mei?

–Tanya, cu banii ăștia îți permiți să-ți angajezi o bonă. Zece bone, dacă vrei. Nu-ți dă nimeni atâta bănet de bani ca să stai tu frumușel în Marin și să trimiți scenariul prin e-mail. Te vor în platou când se turnează filmul. E firesc.

–Știu că este. Doar că nu știu cum să încadrez asta în viața reală.

–Și asta este tot viață reală! Sunt bani reali. Muncă reală. Și este unul dintre cele mai importante filme făcute la Hollywood în ultimii zece ani, și poate și în următorii zece. Vei lucra cu unele dintre cele mai mari nume în domeniu. Dacă vrei filme pentru marele ecran, asta e șansa ta! N-ai să mai primești a doua oară așa o ofertă.

–Știu, știu...

Părea extrem de nefericită. Era o alegere pe care nu crezuse că va fi vreodată nevoită să o facă. Și era totodată ceva de neconceput, raportat la valorile existenței ei. Familia pe primul loc, scrisul pe al doilea. Un al doilea loc foarte, foarte îndepărtat, oricât de mult i-ar fi plăcut să scrie și oricâți bani ar fi scos din asta. Prioritatea ei fuseseră întotdeauna Peter și copiii. Scrisul și-l organiza în jurul lor.

–Ce-ar fi să te gândești și să discuți cu Peter? Putem să mai vorbim și mâine, spuse calm Walt.

Nu-și imagina că vreun bărbat în toate mințile i-ar fi putut spune să refuze o asemenea sumă și spera ca soțul ei să o încurajeze pe Tanya să profite de ocazie. Cum ar fi putut face altfel? În lumea lui Walt, nimeni nu refuza

vreodată o asemenea șansă sau o asemenea sumă. La urma urmei, era impresar, nu psihiatru. Tanya nu era nici măcar sigură dacă să-i spună lui Peter. Simțea că ar fi trebuit să ia această hotărâre de una singură și să refuze. Cu toate acestea, se simțea măgulită și o încânta ideea. Era o ofertă incredibil de ademenitoare.

– Te sun mâine, spuse ea tristă.

– Nu mai fi așa deprimată. Este cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată, Tanya.

– Știu că este... îmi pare rău... nu mă așteptam la așa ceva și este o decizie grea. Nu mi-am lăsat niciodată munca să-mi afecteze responsabilitățile în familie.

Și nu avea de gând să înceapă acum. Era ultimul an în care le mai avea pe Molly și pe Megan acasă și nu voia să-l piardă. Nu și-ar fi iertat-o niciodată. Și probabil că nici ele n-ar fi iertat-o, ca să nu mai vorbim de Peter. Nu era cinstit să-i ceară să se ocupe singur de fete, având în vedere volumul uriaș de lucru cu care se confrunta la birou.

– Cred că te poți descurca, dacă aranjezi totul cum trebuie. Și gândește-te cât de mult o să-ți placă să lucrezi la filmul ăsta, o încurajă Walter, însă fără efect.

– Da, spuse ea visătoare, chiar mi-ar plăcea.

Era un roman minunat. O parte din ea murea de dorința să accepte. Cealaltă parte însă știa că trebuie să refuze.

– Gândește-te în liniște și nu lua hotărâri pripite. Vorbește cu Peter.

– O să vorbesc, spuse ea, sărind de pe scaun; avea un milion de treburi de rezolvat în acea zi. Te sun mâine-dimineată!

– O să le spun că nu am dat de tine, că ești plecată din oraș până mâine. Și Tanya, adăugă el calm, fi blândă cu tine. Ești o scriitoare nemaipomenită și cea mai bună soție și mamă pe care o cunosc. Nu sunt două aspecte care trebuie musai să se excludă unul pe celălalt. Alții

reșesc să le împace. Iar copiii tăi nu mai sunt chiar așa de mici.

–Știu, răspuse ea zâmbind. Doar că uneori îmi place să cred că sunt. Probabil că s-ar descurca foarte bine și fără mine. Adevărul este că deja am ajuns aproape inutilă.

Toți cei trei copii ai ei deveniseră foarte independenți în ultimii ani de liceu. Dar Tanya știa că avea să fie un an important atât pentru gemene, cât și pentru ea. Era ultimul an în care mai putea fi mamă cu normă întreagă, înainte să plece și ele la facultate. Încă mai avea nevoie să fie prezentă, sau cel puțin așa credea, și era sigură că Peter ar fi fost de acord. Nu și-l putea imagina acceptând ca ea să plece să lucreze la Hollywood timp de un întreg an școlar, ultimul în care fetele lor mai erau acasă. Ideea de a pleca la Hollywood ca să scrie un scenariu era, cu siguranță, tulburătoare și nici unul dintre ei nu-și imaginase că va ajunge vreodată aici, cu atât mai puțin Tanya.

–Relaxează-te și bucură-te. Asta este adevărata cireașă de pe tort, faptul că Douglas Wayne te vrea pe tine. Cei mai mulți scenariști și-ar vinde copiii pentru o astfel de șansă, fără să stea pe gânduri.

Dar Walt știa că Tanya nu este așa. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea. Era o femeie de treabă, cu puternice convingeri familiale. Acum însă, spera să le pună deoparte preț de câteva luni.

–Aștept să mă suni mâine. Succes cu Peter.

–Mulțumesc, îi răspuse ea cu tristețe.

Dar pentru Tanya nu era vorba numai de așteptările lui Peter în ceea ce o privea, era vorba de standardul înalt pe care și-l impusese singură. La un minut după ce închisese telefonul, stătea în mijlocul bucătăriei, ca lovită de trăsnet. Era o situație greu de asimilat pentru ea, greu de înțeles pentru familia ei.

Încă mai stătea în mijlocul încăperii, cu ochii pironiți în gol, când Jason intră în bucătărie cu doi prieteni cu care venise din oraș.

– Te simți bine, mamă?

Era un băiat înalt și frumos, care se transformase fără băgare de seamă într-un bărbat cu umeri lați, voce adâncă, ochi verzi și părul aproape negru ca al tatălui său. Nu era doar un puști foarte frumos, dar, și mai important, era un băiat de treabă. Nu le dăduse niciodată nici un fel de bătaie de cap. Era un elev bun și un atlet de performanță. Se gândea să se ducă să facă Dreptul, la fel ca taică-său.

– Arătai cam ciudat cum stăteai așa în picioare și te uitai în gol pe fereastră. S-a întâmplat ceva?

– Nu. Mă gândeam doar la tot ce am de făcut astăzi. Tu ce faci? îl întrebă cu sincer interes, încercând să-și alunge din minte oferta primită.

– Ne ducem acasă la Sally, să stăm la piscină. Grea treabă pentru o dimineață de vară, dar cineva trebuie s-o facă și pe-asta.

Râse și maică-sa se ridică pe vârfuri ca să îl sărute. Avea să-i fie îngrozitor de dor de el din septembrie. Ura faptul că urma să plece. Adorase anii în care copiii fuseseră mici. Casa avea să-i pară goală fără el și avea să fie și mai rău la anul, când îi vor fi plecat toți cei trei copii. Se agăța de ultimele momente petrecute împreună și tocmai de aceea i se părea imposibil să ia în considerare oferta lui Douglas Wayne. Cum să piardă acele ultime zile atât de prețioase alături de copiii ei? Nu putea. Știa că nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Jason și prietenii lui plecară jumătate de oră mai târziu, în timp de Tanya se agita prin bucătărie. Era atât de zăpăcită și de amețită, încât nu mai știa ce face. După ce plecară copiii, se așeză la calculator și răspunse la câteva e-mailuri. Nu putea gândi limpede. Privea în gol tastatura, fără să o vadă, o oră mai târziu, când fetele sosiră acasă.

Discutau aprins în clipa în care intrară în încăpere și o văzură pe mama lor.

– Bună, mamă. Ce faci? Arăți de parcă ai mai avea puțin și-ai adormi peste tastatură. Scrii?

Tanya râse la această întrebare și se trezi din reverie uitându-se la fetele ei. Erau atât de diferite ca înfățișare, încât nici nu s-ar fi zis că sunt rude. Le era mai ușor să fie gemene așa, decât dacă lumea le-ar fi confundat tot timpul.

– Nu, de obicei încerc să stau trează în timp ce scriu.

Intențiile ei de a lucra la nuvelă în acea dimineață zburaseră pe fereastră.

– Nu e ușor, dar mă descurc.

Râse în timp ce toate trei se așezau la masa din bucătărie. Megan voia să știe dacă putea să-l aducă și pe prietenul ei la Tahoe în august, o întrebare destul de sensibilă. Tanya își descuraja copiii să-și aducă iubitele sau iubiții în vacanțe. Existaseră câteva excepții, însă, de regulă, ea și Peter nu considerau că este o idee bună.

– Mă gândesc că ar fi frumos să rămânem doar în familie de data asta. Jason nu vine cu nimeni și nici Molly, argumentă Tanya.

– Nu se supără, i-am întregat!

Ochii lui Megan priveră fix într-ai mamei ei. Era neînfricată. Molly era mult mai timidă. Iar Tanya preferase întotdeauna să aducă în excursiile lor prieteni de același sex, nu pe fetele sau băieții cu care erau implicați romantic. Era mult mai simplu, iar Tanya era conservatoare din multe puncte de vedere.

– O să discut cu tatăl vostru.

Trăgea de timp pentru orice. Dintr-odată, avea prea multe pe cap. Mult prea multe. Walt îi întorsese pe dos întreaga dimineață cu telefonul lui. De fapt, îi întorsese pe dos întreaga viață. Într-un mod foarte plăcut, dar era deranjant.

–S-a întâmplat ceva, mamă? întrebă Molly. Sincer, arăți cam ciudat.

Remarcase același lucru ca și Jason. Iar Tanya chiar se simțea ciudat. Telefonul lui Walt o zăpăcise cu desăvârșire. Îi pusese în brațe un vis de-o viață și știa că nu avea de ales și trebuia să-l refuze. După principiile ei, o mamă bună nu-și abandona copiii în ultimul an de liceu sau în orice alt moment. Era ceva firesc ca un copil să crească și să-și părăsească părinții, dar nu și invers. Îi amintea prea mult de tatăl ei care o abandonase.

–Nu, scumpo, nu s-a întâmplat nimic. Lucram doar la o poveste.

–Drăguț.

Știa că erau mândre de ea. Însemna foarte mult pentru Tanya. Respectul soțului și al copiilor ei era important pentru ea. Nici nu-și putea imagina ce ar fi spus ei despre oferta pe care Walt tocmai i-o făcuse din partea lui Douglas Wayne.

–Vreți să mâncați?

–Nu, ieșim în oraș.

Se întâlneau cu niște prieteni să mănânce la Mill Valley.

Jumătate de oră mai târziu, plecaseră și Tanya rămase din nou privind în gol în bucătărie. Pentru prima oară, se simțea împărțită între două lumi, între două vieți, între oamenii pe care îi iubea și munca pe care o făcuse întotdeauna cu atâta plăcere. Aproape că-și dorea ca Walt să nu o fi sunat. Se simțea caraghioasă, dar, în timp ce oprea calculatorul, își șterse o lacrimă care începuse să i se strecoare pe la colțul ochiului.

Apoi plecă să-și rezolve treburile. Era în drum spre casă în clipa în care Peter o sună ca să-i spună că întârzie și să nu-l aștepte cu cina. Avea să-și ia un sendviș și să-l mănânce la birou.

–Ce-ai făcut azi? o întrebă el, pe un ton afectuos, dar ocupat. La mine a fost o nebunie.

–Nici ziua mea nu a fost tocmai liniștită, spuse ea vag. Era supărată că nu ajungea la cină. Voia să discute cu el și știa că avea să fie foarte obosit după ce își pregătea procesul.

–Cât de târziu crezi că ajungi acasă?

–Încerc să vin până la zece. Îmi pare rău pentru cină. O să rezolv cât pot mai mult cu ceilalți băieți.

Știa că era foarte preocupat de pregătirea procesului.

–Nu-i nimic.

–Te simiți bine? Pari preocupată de ceva.

–Sunt doar agitată. Treburile obișnuite, nimic special.

–Copiii sunt bine?

–Sunt în oraș. Megan vrea să vină cu Ian la Tahoe. I-am spus că o să discut cu tine despre asta. Nu cred că este o idee bună. O să înceapă să se certe de a doua zi și o să ne scoată din sărite.

Peter râse în fața acestei descrieri extrem de precise a excursiilor precedente pe care le făcuseră împreună cu cei doi. Îl luaseră pe Ian cu ei la schi cu o iarnă în urmă și băiatul plecase cu două zile înainte de terminarea vacanței, după ce se despărțise de Megan. Se împăcaseră imediat ce se întorseseră în oraș. Megan era recunoscută în familie pentru viața ei amoroasă agitată. Molly nu avusese încă nici o relație serioasă. Iar Jason avusese aceeași prietenă pe toată perioada liceului și tocmai se despărțise de ea, la începutul verii. Nici unul dintre ei nu își dorea o relație la distanță, după ce el avea să plece la facultate.

–Mie mi-e indiferent în ceea ce-l privește pe Ian, comentă Peter. Dar nu mă deranjează dacă vrei să mă faci pe mine personajul negativ.

O susținuse întotdeauna în astfel de situații și făcuseră mereu front comun în fața copiilor, deși, ca toți copiii, și ai lor făceau obișnuitele eforturi de dezbinare și cucerire

pentru a obține ceea ce își doreau. Încercările lor erau aproape întotdeauna sortite eșecului. Peter și Tanya aveau o legătură puternică și împărtășeau de obicei aceleași opinii. Foarte rar li se întâmpla să nu fie de acord în privința copiilor, sau în orice altă privință.

Cineva îl sună apoi pe cealaltă linie și Peter îi spuse că o s-o vadă diseară. Tanya se simțea întotdeauna mai liniștită după ce vorbea cu el. Iubea discuțiile dintre ei, timpul petrecut împreună, felul în care încă mai dormeau îmbrățișați. Nimic din relația lor nu devenise banal și nu rămăsese neapreciat. Aveau una dintre acele rare căsnicii care nu se confruntase niciodată cu o problemă serioasă. Și după douăzeci de ani, încă mai erau îndrăgostiți unul de celălalt. În timp ce se gândea la toate acestea, Tanya nu își putea imagina cum ar fi putut trăi fără Peter. Ideea de a sta în L.A. timp de nouă luni, singură cinci nopți pe săptămână, era de neconceput. Numai când se gândea acum și se simțea singură. Nu conta câți bani îi ofereau, nici cât de important era filmul... copiii și soțul ei erau mai importanți pentru ea.

În timp ce parca în fața casei lor, știa că luase o decizie. Nici măcar nu era tristă. Poate doar puțin dezamăgită, dar nu încăpea îndoială în mintea ei, aceasta era viața pe care și-o dorea. Nici măcar nu era sigură dacă avea să-i mai spună ceva lui Peter. Tot ce trebuia să facă acum era să-l sune pe Walt a doua zi dimineța și să-i spună să refuze oferta. Era flatată că o solicitaseră, dar nu era ceea ce și dorea. Avea deja totul. Nu avea nevoie decât de Peter, de copiii ei și de viața lor împreună.

capitolul 2

În ciuda celor mai bune intenții ale sale, era deja trecut de unsprezece noaptea când Peter ajunsese acasă în acea seară. Arăta absolut epuizat și nu își dorea decât să facă un duș și să se bage în pat. Nu conta prea mult pentru Tanya că nu avuseseră ocazia să discute în acea seară. Se hotărâse deja spre sfârșitul după-amiezii să nici nu-i mai spună lui Peter despre oferta pe care o primise din partea lui Douglas Wayne. Luase hotărârea să o refuze. Era deja pe jumătate adormită când Peter se strecură în pat, după duș, și o cuprinse în brațe. Tanya murmură ceva mulțumită, cu ochii închiși și zâmbi.

– ... zi lungă... îngână ea adormită, lipindu-se de Peter, care o trase mai aproape.

Mirosea a săpun și a șampon după duș. Întotdeauna i se păruse Tanyei că mirosea delicios, chiar și când se trezea dimineța. Se răsuci în brațele lui și îl sărută, iar el o ținu strâns preț de câteva clipe lungi.

– Zi grea? îl întrebă ea încet.

– Nu, doar lungă, îi răspunse el, admirând-o în lumina lunii care își arunca razele discrete în dormitorul lor. Îmi pare rău că am venit așa de târziu. E totul în regulă aici?

– Totul e bine, spuse ea somnoroasă, cuibărindu-se fericită în brațele lui.

Era locul în care îi plăcea cel mai mult să fie. Îi plăcea nespus să își petreacă sfârșitul de zi lângă el și să se trezească alături de el dimineța. Asta nu se schimbase niciodată în douăzeci de ani.

– Copiii sunt toți în oraș.

Era vară și își petreceau fiecare clipă cu prietenii lor. Tanya știa că fetele rămân din nou peste noapte

la o prietenă, iar pe Jason îl știa că este un șofer bun și responsabil. Rar i se întâmpla să rămână în oraș până foarte târziu, iar Tanya știa că se poate culca liniștită, fără să-l mai aștepte. Avea întotdeauna mobilul la el, așa că îl putea găsi în orice moment. Toți cei trei copii ai lor erau cu capul pe umeri și nici măcar în primii ani ai adolescenței nu le creaseră vreo problemă serioasă părinților lor.

Peter și Tanya se cuibăriră aproape unul de celălalt și peste cinci minute dormeau amândoi. Peter se trezi înaintea ei a doua zi. Tanya se spală pe dinți în timp ce el era la duș și coborî la parter în cămașă de noapte ca să-i pregătească micul dejun. Pe drum aruncă o privire în dormitorul lui Jason și îl văzu că doarme adânc. Nu avea să se trezească preț de câteva ore.

Pusese deja micul dejun pe masă în clipa în care Peter coborî de la etaj, foarte chipeș în costumul gri, de vară, cu cămașă albă și cravată închisă. Tanya își dădea seama după felul în care era îmbrăcat că avea să pledeze în instanță în cursul acelei zile. Altfel și-ar fi luat o cămașă sport și pantaloni lejeri, uneori chiar blugi, mai ales vine-rea. Avea o înfățișare curată și îngrijită, care-i amintea de stilul lui atunci când se cunoscuseră. Făceau o pereche frumoasă. Tanya îi zâmbi, iar Peter intră în bucătărie și se așeză la masa pe care erau puse cereale, ouă, cafea, pâine prăjită și un bol cu fructe. Îi plăcea să mănânce bine de dimineață, iar Tanya se trezea întotdeauna ca să îi gătească, la fel cum făcea și pentru copii în timpul școlii. Se mândrea cu faptul că avea grijă de ei. Îi plăcea să spună că era slujba ei din timpul zilei. Cariera de scriitoare venea pe locul secund în fața lor.

– Văd că ai instanță astăzi, comentă ea, iar el îi răspunse dând din cap și aruncându-și privirea peste ziar.

– Doar puțin, ca să solicit continuarea unei chestiuni minore. Tu ce program ai azi? Ai chef să ne întâlnim

diseară să luăm cina în oraș? Am terminat aproape toată treaba ieri.

– Pare o idee bună.

Se întâlneau ca să ia cina în oraș cel puțin o dată pe săptămână. Uneori mergeau la un concert sau la un spectacol de balet, dar cel mai mult Tanyei îi plăcea să petreacă o seară liniștită alături de el la micile lor restaurante preferate sau să plece undeva împreună pentru weekend. Era o artă pe care o studiaseră cu mare grijă, și care le ținuse focul aprins într-o căsnicie de douăzeci de ani, cu trei copii. Până acum, se descurcaseră bine.

Peter o privi de cealaltă parte a mesei după ce termină de mâncat și o studie cu atenție. O cunoștea mai bine decât se cunoștea ea pe sine.

– Ce nu-mi spui?

Ca întotdeauna, o uimea cu perspicacitatea lui infailibilă. Ar fi uluit-o de-a dreptul, doar că așa făcuse dintotdeauna, de când erau împreună. Părea că întotdeauna știe ce este în mintea ei.

– Interesant că spui asta, îi răspunse ea zâmbind, impresionată de cuvintele lui. Ce te face să crezi că nu îți spun ceva?

Nu înțelesese niciodată cum reușea, dar o făcuse întotdeauna.

– Nu știi. Pur și simplu te simt. E ceva în felul în care te uiți la mine, ca și cum ai avea ceva să-mi spui, și totuși nu vrei să-mi spui. Deci, ce este?

– Nimic.

Peter râse de acest răspuns, la fel și Tanya. Tocmai se dăduse de gol. Acum nu mai era decât o chestiune de timp până când avea să-i spună. Și își promisese că n-o s-o facă. Nu putuse niciodată să aibă secrete față de el, ca de altfel nici el față de ea. Îl cunoștea la fel de bine cum o cunoștea și el.

– La naiba... nu voiam să-ți spun, mărturisi ea.

Îi turnă o a doua ceașcă de cafea și o cană de ceai pentru ea. Rar i se întâmpla să mănânce ceva la micul dejun, se mulțumea să ciugulească ce rămânea pe farfuriile lor. Îi era suficient.

–Nu e chiar așa de important.

–Trebuie să fie, dacă aveai de gând să ții secret. Deci, care-i treaba? Ceva legat de copii?

De obicei asta era, o mărturisire pe care vreunul dintre ei i-o făcuse în secret. Dar oricum Tanya ajungea în cele din urmă să-i spună totul. Peter știa să păstreze un secret, și Tanya avea încredere în judecata lui, în orice problemă. Era deștept și înțelept, și bun. Și nu o dezamăgea aproape niciodată.

Trase aer în piept și sorbi din ceai. Fără să-și dea seama de ce, îi venea greu să-i spună. Îi era mai ușor să-i povestească secretele copiilor. De data asta era mai greu, pentru că era vorba de ea.

–Am primit ieri un telefon de la Walt.

Se opri și rămase tăcută preț de câteva clipe înainte să continue, în timp ce Peter o privea, așteptând.

–Și? Te aștepti să ghicesc ce ți-a spus?

O privea răbdător și Tanya râse.

–Da, poate c-ar trebui.

Era agitată și i se părea ciudat să-i spună. Ideea de a pleca în L.A. pentru nouă luni îi părea atât de îngrozitoare, încât se simțea vinovată și numai să aducă vorba despre una ca asta. De parcă ar fi făcut ceva rău, deși nu făcuse. Avea intenția să-l sune pe Walt și să-i spună că refuză de îndată ce Peter pleca la birou. Voia să termine cât mai repede și să lase totul în urmă. Se simțea amenințată doar la gândul că oferta era încă valabilă ca și cum, făcându-i doar propunerea, Douglas Wayne ar fi avut puterea de-a o răpi de lângă familia și viața pe care le iubea. Știa că e o prostie, însă așa simțea. Poate pentru că se temea că o parte din ea își dorea șansa asta, iar acea parte

trebuia ținută sub control. Știa că depindea de ea să o facă. Nimeni n-o putea face în locul ei, nici măcar Walt. Sau Peter.

—M-a sunat cu o ofertă, continuă ea în cele din urmă. Era foarte măgulitoare, dar nu ceva ce mi-aș dori să fac.

Peter nu era sigur dacă să o creadă atunci când o privi în ochi. Tanya nu și-ar fi dorit niciodată să refuze ceva ce putea scrie. Știa, după douăzeci de ani alături de ea, că Tanya avea nevoie să scrie la fel cum avea nevoie de aer. Era foarte discretă, însă era o nevoie foarte adâncă și un lucru pe care îl făcea bine. Era foarte mândru de ea și avea cel mai mare respect pentru munca ei.

—Încă o carte de nuvele?

Tanya clătină din cap și trase din nou aer în piept.

—Un film. Pentru marile ecrane. Producătorului îi place cum lucrez. Se pare că e dependent de seriale. În orice caz, l-a sunat pe Walt. S-a interesat dacă aș fi dispusă să scriu scenariul.

Încerca să pară nonșalantă, însă Peter o privi de pe cealaltă parte a mesei cu o expresie de uimire.

—Ți-a oferit scenariul unui film pentru marile ecrane?

Părea la fel de uluit cum fusese și ea când auzise prima oară.

—Și nu îl vrei? De ce, e ceva pornografic?

Nu își putea imagina alt motiv pentru care Tanya ar fi refuzat un film. Să scrie scenariul unui film pentru marile ecrane fusese visul ei de-o viață. Ani la rând îi vorbise despre asta. Sub nici o formă nu avea cum să refuze.

—Nu, râse ea, cel puțin nu cred. Sau poate că este, glumi ea, apoi deveni din nou serioasă. Pur și simplu nu pot.

—De ce nu? Nu pot găsi nici un motiv pentru care să refuzi. Ce s-a întâmplat?

Știa că trebuie să fie ceva mai mult decât îi spunea.

—Nu merge, zise ea cu tristețe, încercând să nu spună prea multe.

Nu voia să-l facă pe Peter să se simtă prost fiindcă avea de gând să refuze. Era un sacrificiu pe care era mai mult decât dispusă să îl facă. Sau, mai degrabă, ar fi fost un sacrificiu pentru ea să se ducă în L.A. Nu voia să îi părăsească, nici pe el, nici pe fete.

—De ce nu merge? Te rog să-mi explici.

Nu avea de gând să plece până când nu-i spunea. Stătea în fața ei la masa din bucătărie și o scruta cu privirea.

—Ar trebui să locuiesc în L.A. pe perioada filmărilor. Aș putea face naveta în weekenduri. Dar nu am de gând să fac una ca asta, ne-am simți cu toții îngrozitor și nu vreau ca eu să fiu acolo, iar tu și fetele să fiți aici. În plus, e ultimul lor an acasă.

—Și ar putea fi ultima ta șansă de a face ceva ce ți-ai dorit întreaga viață.

Știau amândoi că are dreptate.

—Chiar dacă ar fi, tot nu e bine. Nu am de gând să-mi sacrific familia pentru a lucra la un film. Nu merită.

—De ce n-ai putea veni în weekenduri? Fetele oricum nu sunt niciodată acasă. Fie sunt în oraș cu prietenii, fie la activitățile sportive de după școală. Iar eu mă pot descurca. O să gătim cu rândul și ai putea veni de vineri seara. Și poate să te întorci luni dimineața. Cât de rău ar putea să fie? Și nu ar fi decât pentru câteva luni, nu?

Era mai mult decât dispus să facă asta pentru ea și, ascultându-l, Tanya simți că-i dau lacrimile. Era întotdeauna atât de bun cu ea și un om atât de drăguț! Ar fi fost greu pentru ei toți, și Tanya nu se simțea împăcată totuși cu ideea, chiar dacă Peter era suficient de generos încât să se ofere.

—Cinci luni pentru turnarea filmului. Două de preproducție și încă una sau două de postproducție. Înseamnă opt sau nouă luni. Întreg anul școlar. Ar însemna să vă cer prea mult. Peter, te iubesc și mai mult pentru că mi-ai oferit șansa de a face asta, dar nu pot.

– Poate că poți, spuse el încet, gândindu-se. Nu ar fi vrut să-i răpească visul pe care și-l dorea cel mai mult.

– Cum? Nu e cinstit față de tine, mi-ar fi îngrozitor de dor de voi, iar fetele m-ar omorî. Trec în ultimul an de liceu. Ar trebui să fiu aici și n-o să fiu.

– Și mie mi-ar fi dor de tine, spuse el sincer, dar poate că fetele ar trebui să accepte de data asta situația. Ești mereu la dispoziția lor, gata să le îndeplinești orice dorință. S-ar putea să le prindă bine să devină ceva mai independente, și mie la fel. Tanya, nu vreau să ratezi șansa asta. S-ar putea să nu te mai întâlnești cu ea. Nu poți să refuzi.

Arăta atât de sincer și de iubitor în timp ce-i spunea aceste cuvinte, încât Tanya simțea că îi dau lacrimile.

– Ba da, pot să refuz. Îl sun pe Walt imediat ce plec la birou și îi spun că nu accept.

Vorbise încet și hotărât, foarte convinsă că face ceea ce trebuie.

– Nu vreau să faci asta. Spune-i să mai aștepte. Hai să vorbim mai întâi cu fetele.

Voia să fie rațional și să ia o hotărâre în familie, în favoarea ei, dacă acest lucru ar fi fost posibil și dacă fetele erau dispuse să se comporte mai puțin egoist. Spera să fie așa, de dragul mamei lor.

– Se vor simți abandonate și vor avea dreptate. Practic o să lipsesc tot anul lor de clasa a douăsprezecea, cu excepția weekendurilor. Și după ce încep filmările, cine știe dacă o să mai pot pleca în fiecare weekend? Există povești înfiorătoare pe tema asta. Nopti, zile, weekenduri, programe de filmări care scapă cu desăvârșire de sub control și filme care depășesc cu mult plafonul în ceea ce privește bugetul și timpul. Ar putea dura mai mult decât îmi spun acum.

– Bugetul este problema lor, tu ești a mea. Vreau să găsim împreună o soluție.

Tanya zâmbi uitându-se la el, apoi se ridică, se duse de cealaltă parte a mesei și îl îmbrățișă. Îl cuprinse în brațe și îl sărută.

–Ești minunat și te iubesc... dar crede-mă, n-o să mergă.

–Nu mai fi atât de pesimistă! Haide măcar să încercăm s-o facem să mergă. Vorbim cu fetele diseară, după ce ne întoarcem din oraș. Acum nu mai mergem doar la o cină obișnuită, ieșim să sărbătorim.

Apoi se gândi la ceva.

–Cât ți-au oferit?

Tanya zâmbi timp de câteva clipe, încă șocată și ea de oferta primită, apoi îi spuse. O tăcere adâncă se așternu în încăperea preț de un minut, apoi Peter scoase un fluierat.

–Ar fi cazul să accepți. De la anul avem de plătit taxe la trei facultăți, iar sumele astea nu înseamnă nimic pe lângă ce ți se oferă. Asta e o treabă foarte serioasă. Și aveai de gând să refuzi?

Tanya încuviință din cap.

–Pentru noi?

Dădu din nou din cap, încă ținându-l în brațe.

–Iubita mea, ești nebună. Te trimit acolo ca să muncești pe brânci. La dracu', poate mă pensionezi eu dacă ajungi tu să faci carieră în lumea filmelor.

Reușise să scoată bani frumoși din publicațiile ei de până acum, deși acestea nu fuseseră niciodată plătite extraordinar. Dar serialele le aduseseră întotdeauna bani frumoși. Filmul lui Douglas Wayne era însă mai mult decât *frumos*, era fantastic, iar Peter era de-a dreptul impresionat de oferta lor.

–Asta și un bungalow la Beverly Hills Hotel pe durata filmărilor, sau o casă sau un apartament, orice vreau eu. Și toate cheltuielile acoperite pe perioada cât stau acolo.

Îi spuse numele regizorului și actorilor și Peter fluiera din nou. Era mai mult decât o ofertă fantastică, era

o șansă unică în viață de a atinge stelele și o știau amândoi. Peter nu-și dădea seama cum ar fi putut Tanya să refuze. Se temea că, dacă o făcea, ar fi rămas cu acest regret pentru întreaga viață și i-ar fi învinovățit în sinea ei pe el și pe copii. Ar fi însemnat să renunțe la prea mult.

– Trebuie să accepți, îi spuse, ținând-o încă în brațe. Nu te las eu să refuzi. Poate ar trebui să ne mutăm cu toții în L.A. timp de un an.

Glumea, desigur, dar Tanya și-ar fi dorit să se poată. Dar adevărul rămânea că nu puteau – Peter avea o carieră solidă ca partener în firma de avocatură, iar fetele aveau dreptul de a termina școala acolo unde crescuseră. Dacă era vorba de plecat în L.A., trebuia să plece Tanya, singură. Și tocmai asta nu voia, cu tot entuziasmul pe care i-l trezea acest proiect, ideea unui vis devenit realitate, și suma de bani care li se părea incredibilă amândurora. Nu își sacrificase niciodată familia de dragul carierei și nu avea de gând să înceapă acum.

– Nu spune prostii, îi zise, zâmbindu-i visătoare. Mă mulțumesc să știu că m-au preferat pe mine să le scriu scenariul.

– Să vedem ce vor zice fetele diseară. Spune-i lui Walt că te mai gândești. Și Tanya...

O privi cu dragoste, strângând-o în brațe.

– Să știi că sunt mândru de tine!

– Îți mulțumesc pentru că ești atât de drăguț în legătură cu toată povestea. Încă nu-mi vine să cred că mă vor pe mine... Douglas Wayne... Trebuie să recunosc, e o treabă.

– O treabă grozavă!

Peter se uită la ceas. Întârziase o oră la muncă, dar promise o veste importantă.

– Unde vrei să mergem să mâncăm diseară?

– Într-un loc liniștit, ca să putem vorbi.

– Ce zici de Quince? îi sugeră el.

–E perfect.

Era un restaurant micuț și romantic în Pacific Heights, cu mâncare excelentă.

–Vino cu un taxi. Te aduc eu acasă. Avem o întâlnire.

Câteva minute mai târziu, o sărută în semn de rămas-bun și, după ce Peter plecă, Tanya oftă, privi îndelung telefonul, îl ridică și îl sună pe Wayne. Nu știa sigur ce să-i spună. Crezuse că luase o hotărâre cu o seară în urmă, dar se pare că nu era așa. Încă nu reușea să se vadă în stare de a face față unei astfel de provocări și când îi comunică impresarului acest lucru, îl auzi mârâind.

–Ce pot face ca să te conving că nu ai de ales?

–Spune-le să turneze filmul aici, răspunse ea, simțindu-se prinsă în laț.

Până și Peter făcuse să i se pară că era ceva realizabil. În adâncul sufletului ei însă, Tanya știa că nu e așa, oricât de mult ar fi susținut-o Peter. Ceva îi spunea că fetele vor vedea situația din aceeași perspectivă ca ea. Cu siguranță, nu era un an în care să vrea ca mama lor să plece de acasă.

–Sper să te convingă Peter, Tanya. La dracu', dacă soțul tău nu are nimic împotriva, pentru ce-ți mai faci griji? N-o să divorțeze dacă pleci în L.A. pentru nouă luni.

–Nu se știe niciodată, i-o întoarse Tanya, râzând.

Știa că nu avea să se întâmple asta, însă absența nu era niciodată un lucru bun într-o căsnicie. În plus, Tanyei îi plăcea atât de mult să fie cu soțul ei! Își imagina cât de nefericită avea să fie fără el toată săptămâna, timp de atâtea luni.

–Sună-mă mâine. O să-i spun lui Doug că n-am reușit încă să dau de tine. Când i-am spus asta ieri a zis că meriți să te aștepte. I-a intrat în cap să scrii tu scenariul ăsta.

Tanya abia se abținu să nu spună „și mie“. Știa că nu-și putea permite să se lase atrasă în acest miraj. Era doar

un vis. Un vis de o viață, ce-i drept, dar nu unul pe care să-și permită luxul de a-l trăi.

Se duse să lucreze la nuvele ei după ce închise telefonul. Jason apăru în bucătărie pe la prânz și Tanya îi pregăti masa. Stătură la palavre o vreme, apoi fetele apărură și ele, spre sfârșitul după-amiezii. Nu le spuse nimic despre ofertă. Voia să o discute mai întâi ceva mai în detaliu cu tatăl lor.

La ora șase se îmbracă pentru cină și, o oră mai târziu, luă un taxi spre oraș, gândindu-se din nou la film. Dintr-odată, o întrista gândul de a pleca de acasă. Se simțea de parcă ar fi fost purtată la vale într-o barcă fără vâsle, asupra căreia nu avea nici cel mai mic control. Peter o aștepta la restaurant când ajunse și luară împreună o cină încântătoare. Nici unul dintre ei nu deschise subiectul filmului, până la desert. Peter îi spuse că se mai gândise și că voia ca Tanya să accepte oferta. Era vineri seara și voia să aibă o discuție în familie pe acest subiect a doua zi dimineața.

– Tu trebuie să decizi, Tan. Nici măcar eu nu-ți pot spune ce să faci. Și nu-i poți lăsa pe ei să hotărască pentru tine. Nu au acest drept. Dar poți să le ceri părerea.

– Dar părerea ta care este?

Îl privea cu ochii încărcăți de adâncă tristețe, simțindu-se ca și cum ar fi fost pe punctul de a pierde tot ceea ce-i era drag. Știa că este o prostie, dar așa simțea. Avea lacrimi în ochi când își privi soțul, iar Peter se întinse peste masă și-i cuprinse mâna într-a lui.

– Știi care este părerea mea, iubito. Știu că ți-e greu, dar cred că trebuie s-o faci. Nu pentru bani, deși Dumnezeu știe că este o ofertă tentantă și numai asta ar fi un motiv suficient ca să accepți. Dar cred că trebuie să accepți fiindcă e visul tău dintotdeauna. Ți se oferă șansa de a-l transforma în realitate. Fetele se vor obișnui, deși poate le va fi mai greu la început. La fel și eu. Nu e pentru

totdeauna, doar pentru câteva luni. Nu poți renunța la visul tău, Tanya. Nu atunci când îți intră singur pe ușă și ți se așază în brațe. Ceva îmi spune că așa a fost merit. Putem s-o facem... Tu poți să o faci. Trebuie. Să nu renunți niciodată la visurile tale, Tan, îi spuse încet. Nici măcar pentru noi.

– Tu ești visul meu, zise ea blând. Tu ai fost din ziua în care te-am întâlnit.

Îi ținea strâns mâna.

– Nu vreau să fac niciodată nimic ce ar putea strica asta. În plus, nu cred că aş suporta să fiu departe de tine cinci nopți pe săptămână.

Aveau o viață sexuală activă și erau neobișnuit de apropiați. Trăiseră aceeași viață timp de douăzeci de ani. Nici măcar nu-și putea imagina cum ar fi fost o căsnicie de weekend. Pur și simplu nu credea că un film important de la Hollywood merita să sacrifice ceea ce aveau între ei, nici măcar pentru nouă luni. Peter era mult mai deschis acestei idei decât era ea.

– Nu o să strici nimic, prostuțo, zise el zâmbindu-i în clipa în care chelnerul așeză nota de plată lângă el.

Mâncaseră foarte bine și băuseră un vin excelent. În timp ce ieșeau din restaurant, Tanya părea cu gândurile în altă parte. Se gândea la L.A. și la cât de mult avea să-i ducă dorul dacă Peter ar fi reușit, în cele din urmă, să o convingă să accepte. Nu se putea vedea făcând așa ceva. Cum să părăsească un bărbat ca Peter, chiar și pentru cinci zile pe săptămână? Nici un scenariu nu merita așa ceva.

Le prezentară bomba copiilor a doua zi. Reacțiile lor nu fură chiar cele la care se așteptau Tanya și Peter, deși erau în mare parte previzibile. Molly era de părere că era o șansă minunată pentru mama ei, o ocazie majoră pe care nu trebuia să o rateze. Îi promitea să aibă grijă de tatăl ei dacă Tanya pleca. Lui Jason i se părea o chestie grozavă și o întrebă dacă putea veni să stea cu ea și să cunoască

vreo câteva actrițe. Tanya îi atrase atenția că el trebuia, zice-se, să meargă la facultate, unde să învețe în timpul săptămânii, iar în weekenduri ea avea să fie acasă, în Marin. Dar Jason nu era câtuși de puțin deranjat de ideea că mama lui le-ar fi lăsat pe fete singure cu tatăl lor în ultimul an de liceu. Deși Tanya era convinsă că ar fi fost de cu totul altă părere dacă s-ar fi întâmplat când era el în clasa a douăsprezecea. Era de părere că tatăl lor putea avea grijă de fete. Iar Megan se înroșise la față. Se învinețise de-a dreptul.

–Cum poți să te gândești măcar să faci așa ceva? îi strigă maică-sii, aruncând flăcări din priviri.

Agresivitatea reacției fetei o surprinse până și pe Tanya.

–Sincer, nu mă gândesc, Megan. Mă hotărâsem să refuz, dar tatăl vostru a fost de părere că ar trebui să discut cu voi, ca să aflu ce părere aveți.

Iar părerea lui Megan o aflase cu siguranță, fără umbră de îndoială.

–Ați înnebunit amândoi? Este ultimul an când mai suntem acasă. Cine o să ne țină loc de mamă cât timp stai tu la șuete cu vedetele de la Hollywood?

O spunea de parcă Tanya le-ar fi comunicat că se duce să muncească nouă luni într-un bordel din Tijuana.

–Nu aș sta la șuete, îi răspunse calm, aș lucra. Ar fi fost o șansă frumoasă dacă ar fi venit un an mai târziu. Dar nici atunci nu aș fi vrut să-l părăsesc pe tatăl vostru.

–Chiar nu-ți pasă deloc de noi? Avem nevoie de tine aici. Eu și Molly trimitem cererile pentru facultate anul ăsta. Cine o să ne ajute, dacă tu ești plecată? Sau nu îți pasă, mamă?

Megan avea lacrimi în ochi în timp ce vorbea și Tanya la fel, în timp ce-o asculta. Era un schimb de replici dure și Peter se grăbi să intervină.

—Nu sunt convins că înțelegeți vreuna dintre voi ce onoare este asta. Douglas Wayne este unul dintre cei mai mari producători din branșă.

Le înșiră toate numele de pe afiș. Jason fluieră și-i aminti mamei sale că voia să-i cunoască pe toți.

—Nu îi cunosc, spuse sumbru Tanya. Nu știu de ce facem asta.

Nu avusese nici un rost să-i supere pe copii cu o discuție în familie. După părerea ei, nu reușeau decât să îi îngrijoreze. Și pentru ce? Hotărârea ei era luată. Rămânea cu ei. Cu toate acestea, Peter considera că era important ca și ei să știe de oferta pe care o primise. Dar de ce? Megan tocmai spusese toate lucrurile pe care Tanya se temea să le audă și pe care le gândea în sinea ei. Dacă ar fi acceptat oferta, cel puțin unul dintre copiii ei ar fi urât-o și, în timp, poate că toți ar fi ajuns să aibă aceleași sentimente. Jason cu siguranță nu părea deranjat. Iar Molly avusese întotdeauna o fire generoasă. Megan spusese că se poate de limpede că nu și-ar fi iertat niciodată mama dacă pleca. Tanya o credea. Peter era de părere că o să-i treacă și îi promitea că va fi el acolo ca să le ajute și să aibă grijă de ele cât timp Tanya era plecată din oraș.

—Nu pot afecta în asemenea măsură viața familiei, spuse Tanya întunecată la față, după ce copiii ieșiră din încăpere. Nu mi-ar ierta-o niciodată și poate, după o vreme, ai ajunge și tu să mă urăști, zise ea, părând îngrijorată.

Jason îi urase noroc și-i spusese că spera să accepte. Molly o strânsese cu putere în brațe și îi spusese că e mândră de ea, iar Megan ieșise ca o vijelie și trântise ușa în urma ei. Mai trântise încă trei până când ajunsese la ea în cameră.

—N-o să te urască nimeni, iubito, spuse Peter, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri. Dar s-ar putea să te urăști tu singură dacă refuzi. Nu cred că poți trage nădejde

să ți se mai ofere vreodată o asemenea șansă, mai ales dacă refuzi acum.

–Sunt sigură că nu, spuse calmă Tanya. Nu am nevoie de un film. A fost doar un vis, cu ani în urmă. Sunt fericită cu nuvelele și cu serialele mele.

Scotea suficienți bani cât să-l ajute pe Peter și îi plăcea mult ce făcea. Nu îi trebuia și nici nu-și dorea mai mult. Iar reacția lui Megan îi spusese tot ce avea nevoie să știe.

–Ești în stare de mult mai mult decât niște telenovele, Tan. De ce să nu profiți de șansa asta?

–Ai auzit-o pe Megan! Nu pot să o sacrific pe ea pentru un film. Nu ar fi deloc bine.

–Nu are dreptul să te împiedice să faci ceva important pentru tine. Și va fi aici, cu mine. O să-i treacă. Nici n-o să te bage în seamă dacă rămâi aici. Este tot timpul cu prietenii ei. Și poți să o ajuți cu cererile pentru colegiu în weekend.

–Peter...

Tanya îl privi cu ochii măriți.

–Nu. Nu mă împinge. Apreciez ce ai încercat să faci, dar, chiar dacă ar considera cu toții că este o idee minunată, tot n-aș putea s-o fac. Nu pot să-i las singuri și nu vreau să te las pe tine. Te iubesc. Mulțumesc.

Se ridică apoi și îl cuprinse cu brațele, iar Peter o îmbrățișă la rândul lui.

–N-o să-ți mai placă să fii casnică după asta. În fiecare zi o să te gândești că ai fi putut fi acolo, lucrând la un film care va câștiga cel mai probabil un Oscar. Nu-i poți lăsa pe copii să ia hotărârea asta, Tanya. Trebuie să o iei tu.

–Am luat-o deja. Aleg să rămân acasă și să fac ce am făcut și până acum, lângă oamenii pe care îi iubesc.

–O să te iubim chiar dacă te duci în L.A. Eu o să te iubesc. Și până și Megan o să te ierte. Va fi foarte mândră. Ca noi toți.

–Nu, spuse din nou Tanya, și vorbea serios.

Ea și Peter se priviră vreme îndelungată.

– Uneori trebuie să renunți la ceea ce vrei, pentru că așa este corect față de cei pe care îi iubești.

– Vreau să faci treaba asta, îi spuse el blând. Știu cât de important ar putea fi pentru tine. Nu vreau să renunți la visul tău, nici pentru mine, nici pentru copii. Ar fi o greșeală. O mare greșeală. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți-aș sta acum în cale.

Tanya îl privi cu ochi înfricoșați.

– Dacă ne distruge căsnicia? Ar putea fi mai greu decât credem.

Și se aștepta să fie foarte greu.

– Dacă nu cumva te îndrăgostești de vreun actor chipeș, nu văd cum s-ar putea strica ceva între noi, Tan. Tu vezi? Eu o să stau aici și o să te aștept.

– Mi-ar fi îngrozitor de dor de tine, zise ea și o lacrimă îi alunecă pe obraz.

Se simțea ca o fetiță trimisă la școală undeva departe, spre binele ei. Nu voia să plece de lângă el. Îi plăcea nespun ideea de a scrie scenariul, dar era speriată. Nu mai ieșise singură în lume de douăzeci de ani.

– Și mie mi-ar fi dor de tine, spuse sincer Peter. Uneori însă, Tan, îți trebuie curaj ca să poți să crești. Ai dreptul să faci ceva de genul ăsta, fără să te coste nimic. Nu te-aș iubi mai puțin. Aș fi foarte, foarte mândru de tine și te-aș iubi chiar mai mult.

– Mi-e teamă, spuse ea în șoaptă, agățându-se de el și lacrimile începură să-i curgă pe obraz. Și dacă nu pot? Asta nu e cine știe ce prostioară de telenovelă, asta e liga întâi. Dacă nu o să fiu în stare să fac față?

– O să fii, scumpo. Sunt convins. Și sper că ești convinsă și tu. De-asta vreau să accepți. Trebuie să-ți întinzi aripile și să zbori. Te pregătești pentru clipa asta de atâția ani! Nu-ți refuza această bucurie de dragul meu sau al copiilor. Acceptă!

O sărută apoi îndelung. Era cel mai prețios dar pe care i-l putea face. Și când îl privi printre lacrimi, Tanya văzu că erau lacrimi și în ochii lui.

– Te iubesc, îi șopti în timp ce el o ținea în brațe. Atât de mult... oh, Peter... Mi-e atât de teamă...

– Să nu-ți fie, iubito. Eu o să te aștept aici, la fel și copiii... chiar și Megan... O să venim să te vizităm și o să fim acasă în weekenduri. Dacă rămâi împotmolită acolo, venim noi la tine. Cel puțin, eu voi veni cu siguranță. O să se termine înainte să-ți dai seama și o să te bucuri că ai trăit această experiență.

Era cel mai generos gest pe care îl văzuse vreodată la cineva.

– Ești cel mai minunat om din lume, Peter Harris. Te iubesc atât de mult...

– Să nu uiți asta atunci când or începe vedetele să-ți bată la ușă.

– N-o să-mi bată, spuse ea, plângând în continuare. Și oricum nu mi-ar păsa. N-aș putea iubi pe nimeni pe lumea asta așa cum te iubesc pe tine.

– Nici eu, spuse el, strângând-o atât de tare încât abia dacă mai putea să respire. Accepți, Tan? Înscrie un eseu pentru echipă!

Se trase mai în spate ca să o poată privi în ochi. Tanya avea privirea înspăimântată când o întâlni pe a lui. Nu îi spuse nici un cuvânt. Dădu doar din cap, începu să plângă și mai tare, agățându-se de el ca un copil speriat, îngrozit de ideea de a pleca de acasă.

capitolul 3

Le dădură vestea copiilor la Lake Tahoe, în august. Reacțiile lor fură asemănătoare cu cele anterioare. Molly o susținea și era mândră de ea, Jason de-abia aștepta să vină s-o viziteze. Iar Megan nu-i mai vorbi timp de trei săptămâni. Îi spuse pe un ton veninos că n-avea s-o ierte niciodată și ori de câte ori o văzuse apoi Tanya, izbucnise în plâns. Megan spusese că era cel mai îngrozitor lucru care i se întâmplase în întreaga ei viață. Mama ei o abandona. De o sută de ori în timpul celor patru săptămâni cât stătura acolo, Tanya declară că îl sună pe Walt și-i spune că renunță. Dar Peter nu o lasă. O asigură că Megan avea să depășească momentul și că era un lucru bun faptul că le spunea ce are pe suflet. Tanya se simțea ca o mamă denaturată ori de câte ori o privea, și plângea aproape la fel de mult ca și Megan.

Era un sentiment dulce-amăru... Ultima vară a lui Jason, înainte să plece la facultate. Prietenii lui se perindau pe acolo, venind din oraș ca să stea cu ei. Iar Tanyei, fiecare clipă pe care o petrecea acum cu el și cu tatăl lui i se părea de neprețuit. Avusese niște discuții minunate cu Molly în timpul unor lungi plimbări împreună. Megan îi evita, ori de câte ori mama lor era de față. Începu să-i vorbească din nou abia în ultimele zile înainte să se întoarcă acasă, și atunci numai în cazurile absolut necesare. În ultima seară, organizară un grătar la care își invitară și prietenii.

După aceea, Tanya și Peter discutară în timp ce strângeau. Nu mai avea decât zece zile înainte să fie nevoită să plece la L.A. Tanya îi spusese lui Douglas Wayne că nu putea ajunge decât după ce își ducea fiul la facultate.

Voia să fie acolo, împreună cu Peter, ca să-l vadă instalat la cămin. Veneau și fetele, și după aceea Peter avea să le ducă acasă. Pe Tanya o lua o limuzină din Santa Barbara Biltmore, care urma s-o ducă la L.A. Desigur, avea să fie o despărțire lacrimogenă, asta dacă nu cumva Megan o omora până atunci.

Ultimele zile dinaintea plecării lui Jason și a Tanyei nu fură deloc ușoare. Tanya își ajută fiul să-și facă bagajele și să pregătească totul pentru școală. Laptopul, bicicleta, sistemul audio, păturile, pernele, cearșafurile, fotografiile cu familia, echipamentul de sport, câteva lucruri de atârnat pe pereți, o lampă de birou și o carpetă.

Tanya nu ar fi putut spune cu certitudine ce o întrista mai tare: să-l ducă pe Jason la facultate sau să-i părăsească pe ceilalți după aceea. Ea, personal, își lua mult mai puține lucruri decât împachetase pentru el. Nu avea de gând să facă nimic altceva decât să lucreze. Își luă o geantă de umăr și un geamantan mic în care împachetase în cea mai mare parte pantofi sport, bluze de trening și blugi. Se gândi mult și în cele din urmă își luă și o pereche de pantaloni ceva mai eleganți, două pulovere de cașmir și o rochie de seară neagră, în caz că ar fi trebuit să meargă la vreun eveniment oficial împreună cu restul echipei. Și își mai luă și un milion de fotografii cu copiii ei, înrămate, pe care să le pună pe pereții bungalow-ului de la Beverly Hills Hotel. Știa deja că va sta în Bungalow-ul 2, casa ei pentru multe luni de acum înainte. Avea două dormitoare, așadar copiii puteau veni în vizită, un birou mic, un living și o sală de mese cu o bucătărie micuță, complet utilată, deși Tanya nu-și imagina că va găti pentru ea cât timp va sta acolo. Avea să fie pentru prima oară când locuia singură, după douăzeci de ani. Nici măcar nu-și putea imagina cum o să fie, iar Peter glumea spunând că amândoi plecau la școală.

Nu ezitase nici măcar o secundă. Insista în continuare că avea să fie una dintre cele mai minunate experiențe ale vieții ei. Tanya și-ar fi dorit să poată fi de acord. Deocamdată însă, nu se putea gândi decât la cât de dor avea să-i fie de copiii și de soțul ei. Ar fi dat înapoi dacă nu ar fi semnat deja contractul și cei din L.A. nu i-ar fi trimis cecul. Impresarul ei, Walt, fusese în al nouălea cer și nu putea să creadă că îi venise mintea la cap. Fusese sigur că nu va accepta și îl sunase personal pe Peter ca să îi spună că era un erou pentru că reușise să o convingă și pentru că o lăsa să plece. Spusese că era un bărbat de nota zece, iar Tanya era întru totul de acord. Era un bărbat puternic, demn și integru. Pusese interesul ei înaintea intereselor lui și familiei lor și nu avea nici cea mai mică îndoială că el și copiii se puteau descurca. Le repetase de zeci de ori acest lucru lui Megan și lui Molly. Molly promisese să facă tot ceea ce putea ca să îl ajute, deși părea mai tristă în ultima vreme și stătea mai tot timpul pe lângă mama ei, oferindu-se să o ajute, să îi împacheteze lucrurile și să meargă să rezolve diverse treburi împreună. Dintr-odată, parcă nu se mai sătura de Tanya, iar Tanya își amintea de perioada când Molly fusese micuță și erau inseparabile. Megan fusese întotdeauna mai independentă și nu-i adresasese nici un cuvânt mamei ei pe drumul cu mașina spre Santa Barbara. Privea pe fereastră fără să spună nimic, ca și cum ar fi mers la o înmormântare, iar Molly își ținea sora de mână.

Tanya simți că i se rupe inima uitându-se la familia ei în timp ce parcau furgoneta închiriată, plină cu lucrurile lui Jason și cu cele două bagaje ale ei. Nu avea nevoie să ia prea multe cu ea, intenționa să vină acasă în fiecare weekend. Vecina lor, Alice Weinberg, veni să-și ia rămas-bun de la Tanya și de la Jason. O strânse în brațe și îi spuse cât de invidioasă era pe ea fiindcă pleca la Hollywood ca să scrie un scenariu. Erau prietene de șaisprezece

ani. Soțul lui Alice murise cu doi ani în urmă din cauza unui atac de cord, pe terenul de tenis, dar Alice se descurca. Amândoi copiii ei erau la facultate și deschisese o galerie de artă în Mill Valley. Spunea că îi dădea un scop în viață, dar nu se compara cu ceea ce făcea acum Tanya. Alice era înaltă, slabă și oacheșă, așa ca Molly, și cele două femei se îmbrățișară înainte de despărțire.

—Să mă suni și să-mi povestești cu cine ai să te întâlnești acolo, îi spuse Alice prin fereastra deschisă în timp ce Peter pornea motorul furgonetei burdușite.

De-abia dacă încăpeau cu toții și Tanya îi făcu cu mâna lui Alice în timp ce se îndepărtau. Băuseră multe ceaiuri în bucătăria ei din iulie și până acum, făcându-și planuri. Alice îi promisese că va sta cu ochii pe copii, deși nu mai era acasă la fel de mult ca odinioară. Se întâlnea tot timpul cu artiști și se ducea la expoziții și la târguri de artă ca să caute artiști proaspăt apăruiți și lucrări noi. Arăta cu zece ani mai tânără decât arătase înainte să îi moară bărbatul. Slăbise foarte mult, își întinsese pielea în jurul ochilor și își făcuse șuvițe. Era îngrozită de ideea că era din nou o femeie liberă și Tanya știa că se întâlnește cu doi tineri artiști. Încă îi era îngrozitor de dor de Jim și spunea că nu va mai exista niciodată altul ca el. Fusesse unul dintre partenerii lui Peter și nu avea decât patruzeci și șapte de ani când murise. Alice avea patruzeci și opt de ani, cu doar doi ani mai mult decât Peter și cu șase ani mai mult decât Tanya. Dar așa cum le făcea cu mâna în timp ce se îndepărtau părea tânără și plină de înțelegere.

—Ai grijă de tine, Jason! strigă ea în urma lor. Nu uita să-l suni pe James!

Fiul ei era și el la UCSB, iar fata era la Pepperdine, în Malibu. Privindu-i cum se îndepărtau, Alice își aminti clipa în care și copiii ei plecaseră la școală. Melissa era acum în ultimul an, iar James era în anul doi. Îi spusese lui Jason că James avea să-l introducă în atmosferă.

Jason îi trimisese deja un e-mail și luase legătura cu el, la fel cum făcuse și cu colegul de cameră, un băiat pe nume George Michael Hughes din Dallas, Texas. Jucase lacrosse în liceu și intenționa să încerce să se califice în echipa universității.

Drumul spre Santa Barbara era încins și aglomerat. Jason stătea înghesuit între ei. Aerul condiționat din mașină nu funcționa, dar Tanyei nu-i păsa. Era fericită să fie împreună cu copiii ei. Drumul până acolo dură opt ore, timp în care se opriră de două ori să ia masa. Jason trebuia să mănânce o dată la câteva ore, dar pe fete nu le deranja. Tanya nu putea să înghită nimic. Era prea tristă că se ducea să-l lase pe Jason la facultate și fiindcă știa că urma să le părăsească pe fete și pe Peter. Se simțea de parcă i-ar fi pierdut pe toți dintr-odată, deși, așa cum sublinie Megan în clipa în care coborâseră din mașină la Baltimore, arătând ca niște țigani: ei o pierdeau pe ea.

—O să vin acasă în weekenduri, Meg, îi aminti încă o dată Tanya.

—Da, sigur, cum spui tu! îi răspunse Megan cu un aer îmbufnat, apoi o luă din loc.

Nu o iertase încă și poate că n-avea s-o ierte niciodată. Tanya începea să se teamă ca nu cumva următoarele luni să o marcheze pentru tot restul vieții, iar vina pe care o resimțea în fața acestei perspective o făcea să-i tolereze acuzațiile într-o măsură pe care altfel nu ar fi permis-o. Era un weekend dificil. Mai puțin pentru Jason. El era încântat că pleacă la facultate.

Se cazară într-un hotel, luară cina într-un restaurant în acea seară, iar a doua zi dimineața se duseră vizavi, la Coral Casino, pentru micul dejun. Jason nu trebuia să ajungă la cămin decât abia la ora două. Și odată sosit acolo, se făcu nevăzut, plecând să-și caute prietenii, în timp ce Peter rămase să-i monteze computerul și stația, iar Tanya să-i facă patul. Trebuia să-și stăpânească lacrimile

în timpul ăsta. Băiețelul ei pleca de acasă... și mai rău era că pleca și ea.

Era o senzație foarte ciudată, nu numai pentru ea, ci și pentru fete. Îi desfăcură bagajele lui Jason și totul era gata aranjat când băiatul se întoarse în cele din urmă, cu James Weinberg după el. Descoperise că James locuia în căminul de alături și îi prezentase deja lui Jason o grămadă de fete. Acesta își luase adio cu lacrimi în ochi de la fosta iubită înainte de plecare. Era pentru prima oară după ani de zile când erau amândoi liberi, după ce fuseseră împreună pe toată durata liceului. Ea se ducea la American University în Washington, D.C. și îi promisese să țină legătura prin e-mail. Jason aștepta cu nerăbdare perioada de libertate după ce fusese atâta timp implicat într-o relație serioasă, deși îi fusese dor de ea pe timpul verii. Însă acum totul era nou și îl încânta. Tanya era de părere că despărțirea lor fusese uimitor de matură pentru niște copii de vârsta lor și îi admira pe amândoi pentru felul în care îi făcuseră față și pentru cât de drăguț se purtaseră unul cu celălalt după aceea.

– Ei, cum ți se pare? își întrebă Peter fiul, în timp ce se pregăteau să plece și aruncau o ultimă privire de jur împrejur.

Tanya și fetele s-ar mai fi învârtit pe acolo o vreme, dar era evident că Jason ar fi preferat să plece. A avea multe de făcut, începând cu orientarea care avea loc în douăzeci de minute și un grătar pentru boboci la care trebuia să participe în acea seară. Nu părea cătuși de puțin întristat în clipa în care îi văzu părăsind căminul. Era nerăbdător să își înceapă noua viață.

Se opri pe peluza din fața căminului și-i sărută pe toți, luându-și rămas-bun. Amândouă surorile arătau de parcă abia își stăpâneau lacrimile. Peter îl strânse cu putere la piept. Iar Tanya plânse. Rămase câteva clipe cu brațele în jurul lui Jason și îi spuse să o sune dacă avea nevoie de

ceva. Nu era decât la o oră și jumătate distanță, timp de cinci zile pe săptămână. Putea da fuga să-l vadă oricând, îi aminti ea, iar Jason râse.

–Nu-ți face griji, mamă, o să fie bine. O să vin eu să te văd pe tine, cât de curând.

–Poți să stai peste noapte dacă vrei, i-a spus ea încrezătoare.

Avea să-i fie atât de dor de el! Era primul dintre puii ei care pleca.

Mai rămaseră acolo o vreme, apoi Jason îl urmă pe James și se îndepărtară împreună. Își începuse drumul. Apoi, încet, Tanya îi conduse pe Peter și pe fete înapoi la mașină. Limuzina ei îi urmase de la hotel și o aștepta în parcare. Tanya nici nu știa ce să spună. Nu voia decât să-i strângă la piept, să-i îmbrățișeze, să-i atingă. Emoția de a-l vedea pe Jason plecând fusese aproape prea mult pentru ea, iar acum era chiar și mai rău. Abia dacă putu să-și ia rămas-bun de la fete, iar în clipa în care Peter deschise ușa furgonetei plângea iar.

–Haide, iubito, îi spuse el blând. Jason o să fie bine și noi la fel.

O cuprinse cu un braț și o ținu aproape de el în timp ce fetele priveau în altă parte. Mama lor nu plângea niciodată, iar astăzi nu făcuse altceva decât să plângă – așa cum plânsese mereu în ultimele săptămâni. Fetele își aduseseră și ele contribuția la smiorcăiala generală.

–Nu-mi place deloc. Nu știu de ce te-am lăsat să mă convingi. Nu vreau să scriu prostia asta de scenariu, spuse Tanya plângând ca un copil în timp ce Molly îi întindea un pachet de șervețele ca să-și sufle nasul.

Tanya îi zâmbi fetei înalte, cu părul negru.

Băieții din campus le aruncaseră ocheade ambelor fete de când ajunseseră și fuseseră dezamăgiți să afle că nu erau studente în anul întâi. Megan ajunsesese la concluzia

că părea o școală grozavă. Prima alegere a lui Molly acum devenise USC.

—O să fie totul bine, o asigură încă o dată Peter.

Era trecut de patru și aveau să ajungă în Marin după miezul nopții. Tanya avea un drum mult mai scurt până în L.A., dar în acest moment nu-și mai dorea nimic altceva decât să se întoarcă acasă cu ei. Se gândea să facă drumul înapoi cu ei și să ia avionul spre L.A. a doua zi dimineața. Dar nu ar fi făcut altceva decât să-și prelungească agonia și avea o întâlnire a doua zi la opt, la micul dejun, cu Douglas Wayne și cu regizorul filmului. Ar fi trebuit să prindă avionul de ora șase, ceea ce ar fi fost o prostie. Nu avea de ales, trebuia să-și ia acum rămas-bun de la soțul și de la copiii ei. Despărțirea de Jason i-ar fi fost mai mult decât suficientă. Asta era deja prea mult.

—Gata, fetelor, spuse Peter, întorcându-se spre ficele lui. Luați-vă la revedere de la mama. Trebuie să plecăm.

O conduseră până la mașină, unde șoferul aștepta plictisit. Limuzina din parcare părea lungă de cincizeci de metri, iar înăuntru se vedeau lumini colorate și o canapea.

—Oh, ce îngrozitor! spuse Megan cu dezgust aruncând o privire înăuntru și uitându-se apoi la maică-sa.

Nu dădea înapoi o clipă și nu o făcuse timp de două luni. Iar când Tanya se întinse ca să o îmbrățișeze, Megan îi aruncă o privire de gheață și se trase înapoi un pas, ca să o evite. Tanya simți că i se rupe inima, iar Peter o privi și clătină din cap.

—Ia-ți la revedere de la mama, Meg! Frumos! zise el ferm.

Nu avea de gând să plece de acolo până nu făcea ce-i spusese. Fără tragere de inimă, Megan își îmbrățișă mama, în vreme ce Tanya continua să plângă. Se îneca în sughițuri în timp ce le îmbrățișă și le sărută mai întâi pe Megan, apoi pe Molly. Molly o ținu strâns și începu și ea să plângă.

–O să-mi fie tare dor de tine, mamă! spuse ea.

Stăteau amândouă strâns îmbrățișate, și Peter le bătu pe spate.

–Ei, haideți, fetelor! O să vă vedeți vineri. Mama vine acasă vineri seara, le aminti amândurora, în timp ce Megan se îndepărta.

Nu avea nimic să-i spună mamei ei. Spusese tot ce avea de spus în timpul verii care trecuse. Molly se dezlipi în cele din urmă din brațele Tanyei și își șterse lacrimile cu un zâmbet trist.

–Ne vedem vineri, mami, zise ea, părând din nou o fetiță, deși nu arăta deloc așa. Era o tânără foarte frumoasă.

–Ai grijă de tine, scumpa mea. Și de tata și de Meg.

Molly era singura pe care se putea baza și spera c-o s-o mai ajute și Alice. Avea de gând s-o sune în acea seară ca să-i spună că l-a văzut pe James și să-i amintească să aibă grijă de Peter și de fete.

Alice îi promisese Tanyei să o sune în clipa în care i se va părea că ceva nu este în regulă cu vreuna dintre fete, dacă i s-ar fi părut bolnave sau obosite sau nefericite. Era o mamă bună și știa să se poarte cu copiii, iar Tanya știa că Molly și Megan aveau încredere în Alice și că se simțeau în largul lor lângă ea. Crescuseră practic în casa ei, cu Melissa și James, chiar dacă aceștia erau ceva mai mari. La fel ca și Peter, Alice o asigurase că fetele aveau să fie bine și că se vor obișnui cu absența ei în doar câteva zile. În plus, avea să fie acasă în weekenduri – nu era ca și cum ar fi plecat definitiv sau undeva foarte departe. Dacă se întâmpla ceva, îi amintise Alice cu o zi în urmă, putea să sară într-un avion și ajungea acasă în mai puțin de două ore. Alice îi promisese că va trece pe la ei ori de câte ori va putea și în măsura în care cei trei erau dispuși să o suporte. După ce se obișnuiau cu absența mamei lor, Alice era convinsă că fetele aveau să fie ocupate cu activitățile obișnuite și cu prietenii lor. Aveau împreună o mașină,

așa că se puteau deplasa singure unde aveau nevoie. Erau niște copii de nădejde, cu capul pe umeri și dintr-o bucată. Alice îi spusese de nenumărate ori că nu trebuia să-și facă griji, dar știa că Tanya oricum n-o s-o asculte.

Fusese greu să-și ia rămas-bun de la fete, dar era și mai greu să-și ia rămas-bun de la Peter. Se agăță de el ca o mamă rămasă fără copii, iar el o ajută blând să se urce în limuzină și o necăji în clipa în care văzu luminițele colorate din interior pe care le criticase Megan. Erau kitsch, dar lui Peter i se păreau amuzante.

– Poate c-ar trebui să vin cu tine în L.A. și să le las pe fete să se întoarcă singure acasă, zise el, tachinând-o.

Tanya zâmbi, apoi Peter o sărută.

– O să-mi lipsești foarte mult la noapte, rosti ea încet. Ai grijă de tine. Ne vedem vineri.

– O să fii atât de ocupată, că n-o să ai timp să-ți fie dor de mine, zise el, deși, în ciuda eforturilor depuse, părea și el trist.

Dar se bucura că Tanya făcea lucrul ăsta. Voia să fie o experiență senzațională pentru ea și era hotărât să facă tot ce ținea de el ca să o ajute.

– Sună-mă când ajungeți acasă, spuse Tanya încet.

– O să fie târziu.

Deja probabil că în jur de unu noaptea. Stătuseră mult timp să-și ia rămas-bun. Tanya abia îndura să se despartă de ei.

– Nu-mi pasă. O să-mi fac griji până când vorbesc cu tine.

Voia să știe că ajunseseră teferi acasă. Oricum, nu credea că va putea dormi prea mult în acea seară, fără el.

– O să te sun pe mobil, în mașină.

– De ce nu te relaxezi tu mai bine? Du-te să înoți, fă-ți un masaj. Comandă ceva la room-service. Hei, profită de ce ți se oferă! Înainte să te dezmeticești, o să fii iar acasă,

și o să gătești pentru noi. N-o să mai vrei să te întorci în Marin, după viața din Beverly Hills.

–Voi sunteți viața mea, spuse ea tristă, regretând că acceptase să scrie scenariul.

Nu se putea gândi acum decât la toți cei care nu aveau să fie cu ea în L.A. și la tot ceea ce avea să-i lipsească – soțul și copiii ei și clipele frumoase petrecute împreună.

–Trebuie să plecăm.

Peter vedea că fetele încep să-și piardă răbdarea. Megan era nervoasă, iar Molly devenea din ce în ce mai tristă de la un minut la altul. Tanya vedea și ea asta. Îl sărută încă o dată și se întinse spre fete. O sărută pe Molly prin fereastra limuzinei, iar Megan îi aruncă o privire și-i întoarse spatele. În ochii ei se citea tristețe amestecată cu furie și un îngrozitor sentiment de trădare. Apoi se urcă în furgonetă. Molly urcă în față, lângă tatăl ei, și îi făcură toți trei cu mâna în timp ce Peter pornea motorul.

Tanya rămase să îi privească cu ochii în lacrimi, apoi, cu o fluturare de rămas-bun, cei trei o luară din loc. Tanya continuă să le facă semne cu mâna de la geam, apoi limuzina ieși din parcare, în urma lui Peter. Merseră unii lângă alții până la autostradă, apoi Peter o apucă spre nord, iar limuzina o luă spre sud. Tanya continuă să le facă cu mâna până ce nu-i mai putu vedea, apoi se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii. Le simțea absența ca pe o durere fizică, apoi mobilul îi sună dintr-odată, speriiind-o. Îl găsi în poșetă și răspunse. Se întrebă dacă nu cumva era Jason, ca să-i spună că uitase ceva. Se putea întoarce la cămin în doar câteva minute, dacă avea nevoie de ajutor. Se întrebă dintr-odată dacă Peter își adusese aminte să-i lase suficienți bani, în caz că ar fi avut nevoie. Avea primul lui carnet de cecuri și prima carte de credit. Era primul pas spre viața de adult. Începuseră responsabilitățile.

Nu era Jason, era Molly.

–Te iubesc, mamă, spuse cu dulceața ei caracteristică.

Nu voia ca mama ei să fie tristă, nici sora ei supărată, nici tatăl ei singur. Întotdeauna își dorise să îndrepte lucrurile pentru toată lumea. Nu ezita niciodată să se sacrifice pentru ceilalți. Tanya spusese întotdeauna că semăna mult cu tatăl ei, deși avea o dulceață care era numai a ei.

–Și eu te iubesc, scumpa mea, spuse încet Tanya. Să aveți drum bun!

–Și tu, mamă.

Tanya auzea muzica din mașină și simți că-i lipsește. S-ar fi simțit jenată să o asculte în limuzină, mai ales genul lor de muzică, dar i-ar fi plăcut să o facă. Deja se simțea singură, călătorind în acea grandoare solitară. Nu-și mai amintea motivele pentru care acceptase să facă asta sau de ce i se păruse o idee bună și ei, și lui Walt, și lui Peter. Acum i se părea o prostie. Se ducea să scrie un scenariu de film la Hollywood, unde avea să fie singură și nefericită timp de aproape un an, în timp ce acasă, în Ross, avea o viață perfectă.

–Vorbim mâine, îi promise Tanya. Spune-le lui Meg și lui tata că vă iubesc, iar pe tine de îmbrățișez din tot sufletul.

–Și eu pe tine, mamă, spuse Molly și închise.

Tanya stătea în limuzină, îndreptându-se spre sud. Se gândea la ei și privea pe fereastră, prea tristă ca să mai plângă.

capitolul 4

Era aproape șapte seara când limuzina Tanyei intră în parcare de la Beverly Hills Hotel și se opri în fața intrării acoperite. Un portar apăru numaidecât ca să îi ia bagajele și o întâmpină deosebit de politicoasă, în clipa în care coborî din mașină. În blugi, tricou și sandale, Tanya simțea că nu se încadrează deloc în peisaj. Fete frumoase, care arătau ca niște modele, se perindau de colo-colo îmbrăcate în pantaloni scurți și încălțate cu sandale cu tocuri înalte. Aveau pedichiura perfectă și părul blond coafat spectaculos. Tanya avea părul strâns în coadă, ceea ce o făcea să pară foarte nelalocul ei și jenant de simplă. Aspectul ei de mamă din Marin părea foarte puțin apreciat aici. Toți cei din jur îi păreau sclipitori Tanyei, chiar și fetele îmbrăcate doar pe jumătate, cu bustiere și fuste prin care se vedea totul. În timp ce ea arăta și se simțea de parcă tocmai ieșise din grădina din spate a casei ei din Ross. Și după toate emoțiile provocate de despărțirea de Peter și de copii, se simțea acum parcă lovită de un autobuz, sau târâtă printr-un câmp de măcăciuni, vorba englezilor. Era o expresie pe care îi plăcea foarte mult să o folosească în scenariile ei pentru telenovele. Și părea extrem de potrivită pentru felul în care se simțea acum. Abătută. Tristă. Singură. Pierdută. Fără nimeni lângă ea.

Un băiat îi luă numaidecât bagajele și îi dădu un cartonaș pe care să îl prezinte la recepție. Odată ajunsă acolo, Tanya se așeză cu grijă în spatele unei perechi de japonezi și a unor persoane din New York, în timp ce diverse figuri hollywoodiene, cum îi păreau ei, se perindau prin hol. Era prea amețită în clipa în care îi veni rândul, încât nici nu observă că recepționarul de la biroul din față o aștepta.

—O, îmi pare rău... se scuză ea.

Privind în jur, se simțea ca o turistă. Holul de la intrarea hotelului fusese magnific redecorat. Luase prânzul de vreo câteva ori acolo, când venise pentru câte o zi să se întâlnească cu realizatorii serialului ei cel mai productiv.

—Veți rămâne mai mult timp la noi? o întrebă tânărul după ce Tanya îi spuse cum o cheamă.

Tanya simți că e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

—Nouă luni, spuse ea cu cel mai nefericit glas. Sau ceva de genul ăsta.

Tânărul o întrebă din nou cum o cheamă și își ceru numai-decât scuze în clipa în care își dădu seama cine era.

—Desigur, domnișoară Harris, îmi pare atât de rău! Nu mi-am dat seama că sunteți dumneavoastră. V-am pregătit Bungalow-ul 2.

—Doamna Harris, îl corectă ea, cu privirea pierdută.

—Desigur. Voi ține minte. Vi s-a dat un cartonaș pentru bagaje?

Tanya îi întinse cartonașul și tânărul ieși din spatele biroului ca să o conducă la bungalow-ul ei. N-ar fi putut spune de ce, dar Tanyei îi era groază să-l vadă. Nu voia să fie acolo. Nu voia decât să se întoarcă acasă! Se simțea asemenea unui copil trimis în tabără. Se întrebă dacă oare și Jason se simțea la fel la cămin, dar ceva îi spunea că nu era cazul. Probabil că băiatul se distra senzațional cu ceilalți puști. Și ea se simțea ca un copil într-o școală nouă. Probabil chiar mai mult decât el. Se gândea la Jason în timp ce îl urma pe recepționar pe o pasarelă ce traversa o oază de vegetație luxuriantă și, dintr-odată, se trezi în fața bungalow-ului care avea să fie casa ei până când se va fi terminat postproducția, oricând ar fi fost asta... În cel mai rău caz în iunie, anul următor. Nouă luni în care avea să fie departe. I se păreau o eternitate, fără Peter și fără copiii ei. Fusese mult mai distractiv când își

așteptase copiii timp de nouă luni. Acum trebuia să dea naștere unui scenariu.

Întră în camera de zi a apartamentului și observă numai de câțiva metri o vază cu flori, aproape la fel de înaltă ca ea. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Erau trandafiri, crini, orhidee și niște flori uriașe pe care nici măcar nu le recunoștea. Era cel mai frumos aranjament pe care îl văzuse vreodată și parfumul exotic înmiresma încăperea. Camera arăta recent renovată, zugrăvită într-o tentă de roz pal și dotată cu mobilă confortabilă și un televizor imens. În spate, Tanya văzu locul de luat masa și bucătăria micuță pe care i-o promisese. În clipa în care văzu dormitorul, se simți ca o vedetă de cinema, numai că să-și dea seama că cel de-al doilea dormitor era chiar și mai mare, cu un pat dublu absolut uriaș. Era decorat într-un roz extrem de discret, cu mobilă elegantă, iar în spate se vedea o baie impresionantă, din marmură roz, cu o cadă enormă cu jacuzzi, unde o așteptau un vraf de prosoape și un halat din pluș, cu inițialele ei brodate pe buzunar. Mai era și un coș uriaș plin cu tot felul de loțiuni și cosmetice. O sticlă de șampanie se răcea într-o frapieră de argint, în living. Găsi și un coș enorm plin cu ciocolata ei preferată, și Tanya se întrebă de unde oare știa. Și când se uită în frigider, îl găsi plin cu toate bunătățile pe care îi plăcea să le mănânce. Era ca și când zâna cea bună își fluturase bagheta pe acolo, apoi Tanya zări biletul de pe birou. Scris: *Bun venit acasă, Tanya! Te așteptam. Ne vedem la micul dejun. Douglas.* Era limpede că reușise să afle tot ce îi plăcea, apoi Tanya își dădu seama că discutase probabil cu Walt, sau poate chiar cu Peter... Dacă nu el personal, atunci secretara lui. Totul era perfect aranjat. În dormitorul mare, găsi un halat de cașmir de la Partesi și niște papuci tot din cașmir, care i se potriveau perfect. Tot un dar de la Douglas. Și, spre marea ei uimire, găsi fotografiile cu rame de argint cu copiii ei, și atunci fu sigură că discutaseră

cu Peter și că acesta îi trimisese pozele pe care să le pună în rame. Nu îi spusese nimic ca să nu-i strice surpriza. Făcuseră absolut tot ce le stătea în putere ca să o facă să simtă ca acasă, îi pregătiseră inclusiv un bol uriaș cu bomboane M&M și batoane Snickers și un sertar întreg plin cu pixuri, creioane și alte obiecte de papetărie, care îi picau bine. Lucra deja la scenariu de două luni, dar voia să-i mai adauge câteva retușuri în acea seară, înainte de întâlnirea cu Douglas Wayne, presupunând că ar fi dorit să îl discute. Încă mai privea în jur în clipa în care îi sosiră bagajele. Mobilul îi sună în același timp. Era Peter, încă pe drum.

– Ei, cum este? o întrebă el pe un ton șugubăț.

– Te-au sunat ei? Cu siguranță!

Nici măcar Walt nu o cunoștea atât de bine. Doar soțul și copiii ei.

– Dacă m-au sunat? Mi-au trimis un chestionar. Poți să te duci să donezi sânge și nu ți se pun atâtea întrebări! Au vrut să știe totul, inclusiv ce mărime porți la pantof.

Părea încântat pentru ea. Îi plăcea ideea că era răsfățată. O merita, și Peter își dorea să fie un moment special pentru Tanya. Trata întreaga situație cu dragoste și eleganță.

– Mi-au dat un halat de cașmir, și papuci, și M&M, și machiaje cât pentru o viață... Dumnezeuule!

Râse.

– Mi-au luat chiar și parfum. Și toate prostiile pe care îmi place să le mănânc.

Se simțea ca într-o vânătoare de comori, în care trebuia să găsească toate lucrurile pe care i le lăsaseră. Pe pat era o cămașă de noapte din satin, și aceasta cu halat asortat, și chiar și un vraf de cărți pe noptieră, toate de autorii ei preferați.

– Aș vrea să fii și tu aici, zise ea, din nou tristă. Și copiii. Le-ar plăcea tare mult. De-abia aștept să veniți să vedeți.

– Venim oricând vrei tu, iubito. Crezi că o să mă-ntrebe și pe mine cât port la pantof? o necăji Peter.

– Ar trebui. Tu ești adevăratul erou în toată povestea. Nu aș fi aici dacă nu erai tu.

– Mă bucur că se poartă frumos cu tine. Viața din Ross o să ți se pară foarte umilă după experiența asta. Poate că ar fi cazul să încep să-ți cumpăr și eu parfum și ciocolată, sau n-o să vrei să te mai întorci acasă.

Părea că se simte singur. Deja îi era dor de ea, chiar dacă se bucura pentru tot ce i se întâmpla soției lui. Despărțirea era grea și pentru el, chiar dacă reușea să se comporte elegant și să o susțină.

– Aș vrea să pot veni acasă chiar acum, îi spuse ea în timp ce privea în jur, plimbându-se dintr-o cameră în alta cu mobilul în mână. Aș schimba într-o clipă tot ce-i aici pentru ce am în Ross. Și nu trebuie să îmi iei nimic. Nu am nevoie decât de tine.

– Și eu la fel, iubito. Hai, bucură-te! Joacă-te de-a Cenușăreasa o vreme.

– Da, dar mi se pare ciudat. Dar să știi că îmi dau seama cum toate astea pot schimba un om. E atât de ireal... Toate lucrurile tale preferate pe peste tot, șampanie, ciocolată, flori... Presupun că așa se poartă cu vedetele de cinema. Echipetele de la seriale nu m-au răsfățat niciodată așa. Am avut noroc dacă m-au scos la masă de vreo câteva ori.

Nu avea nevoie de nimic din ce era acolo, dar trebuia să admită că era amuzant să descopere tot ce făcuseră.

– Cum e la drum?

– E bine. Fetele dorm. Am oprit muzica și nu a protestat nimeni.

Tanya râse imaginându-și scena și simți o strângere de inimă.

– Ai grijă să nu ți se facă și ție somn. Poate că ar fi bine să dai iarăși drumul la radio.

—Orice, numai asta nu! gemu Peter. E atât de plăcută liniștea! Ascultă la mine, copiii ăștia o să fie cu toții surzi înainte să împlinescă douăzeci și unu de ani. Cred că eu am asurzit deja.

—Oprește-te dacă obosești sau roag-o pe una dintre fete să conducă.

—Sunt bine, Tan. Tu ce-o să faci acum?

Încerca să și-o imagineze în noua ei viață. Dar Tanya știa că nici măcar el nu putea vizualiza ce era în jurul ei. Parcă era o scenă desprinsă dintr-un film. Dintr-odată, se simți strălucitoare, chiar și așa, îmbrăcată în blugi și tricou, instalată regește în bungalow-ul de la Beverly Hills Hotel.

—Nu știi. Poate fac o baie cu jacuzzi, mulțumesc de întrebare.

Râse, și parcă era o fetiță în timp ce îi povestea. Noua ei locuință era cu mult mai luxoasă decât orice se putea găsi în Ross. Baia lor de acasă avea un aspect obosit după șaisprezece ani și-și propuneau mereu să o renoveze, dar nu o făcuseră. Baia de aici era nou-nouță și cu mult mai opulentă decât ar fi amenajat-o ei vreodată.

—După care o să probez halatul și papucii cei noi și o să comand ceva de la room-service.

Nu îi era foame, dar recunoștea că o parte din toate acestea îi plăceau, în special atenția pentru detalii. Iar darurile erau extravagante. Tocmai descoperise o cutiuță de argint incrustată cu inițialele ei, în care erau agrafe de hârtie de mărimea ei preferată. Nu le scăpase nici un detaliu. Cel mai mult îi plăceau fotografiile înrămate cu Peter și copiii. O făceau să se simtă acasă. Și mai adusesese și ea încă vreo șase. Le aranjă grupate, lângă pat și pe birou, ca să îi poată vedea în orice cameră.

—De-abia aștept să vii în vizită. Putem merge să luăm cina la Spago sau ceva de genul ăsta, ori putem rămâne aici, în pat. De fapt, asta sună mai interesant.

Și hotelul avea un restaurant excelent. Dar cel mai mult Tanya își dorea să fie cu el în pat. Făcuseră dragoste chiar în acea dimineață, și fusese tandru și minunat, ca întotdeauna. Așa fusese de la început. Iar de-a lungul anilor devenise și mai bine. Îi plăcea mult confortul familiar al felului în care făceau dragoste. Fuseseră împreună jumătate din viața ei și aproape jumătate dintr-a lui.

— O să fim ca în luna de miere când o să vii aici, chiacoti ea.

— Da, sună bine. Cu siguranță, viața mea numai miere n-o să fie săptămâna asta. Margarita le spală hainele fetelor, nu?

Tanya îi prelungise programul menajerei după ce se hotărâse să plece. Și o rugase să le mai și gătească câteva seri pe săptămână, când nu putea Peter, și să le lase mâncare în frigider. Fetele se pricepeau să organizeze cina, așa că nu-și făcea prea multe griji. Dar uneori veneau târziu seara acasă după jocuri, iar Peter venea de cele mai multe ori prea obosit ca să mănânce, darămite ca să mai gătească. Fetele îi promisese să aibă grijă de el când se întâmpla asta. Aici ea putea apela la room-service ori de câte ori voia. Dintr-odată, se simți răsfățată și vinovată. Chiar nu făcuse nimic ca să merite toate astea. Era un mod impresionant de a începe.

— Te sun când ajungem acasă, îi promise Peter.

Tanya se duse să-și pregătească o baie, după ce închise telefonul. Nu mai era chiar așa de tristă ca mai de vreme și, preț de un minut sau două, se simți chiar bine. Se simțea ca un copil foarte răsfățat. Cât i-ar fi plăcut să le arate totul fetelor și să facă o baie cu Peter în cada aceea uriașă. Le plăcea uneori să facă asta acasă, iar cada de aici era imensă.

Stătu în baie mai bine de o oră, folosind săruri parfumate, relaxându-se în aburi, apoi ieși și își puse cămașa de noapte din satin și halatul de cașmir. Era de culoare

roz prăfuit, iar papucii asortați îi veneau perfect. Se făcuse ora nouă când sună la room-service și-și comandă un ceai, deși avea în bucătărie toate mărcile ei preferate. Își comandă o omletă și o salată verde și se așază să mănânce în fața televizorului. Serviciul fusese incredibil de rapid. Și descoperi că instalaseră TiVo special pentru ea. Opri televizorul după ce termină de mâncat și băgă în priză computerul de pe birou. Voia să se uite peste niște note pe care le făcuse în acea săptămână pentru schimbările pe care intenționa să le aducă scenariului. Voia să-și reîmprospăteze memoria înainte de întâlnirea de a doua zi. Era trecut de miezul nopții când se opri din lucru. Scenariul pe care îl scrisese se prezenta destul de bine și le trimisese deja lui Douglas și regizorului câteva schițe, pe care aceștia păreau să le placă. Fuseseră foarte rezonabili până acum în legătură cu ceea ce așteptau de la ea.

După ce-și închise computerul, Tanya se întinse în pat. Era ciudat să se gândească la faptul că aceasta avea să fie casa ei multe luni de acum înainte, dar cu siguranță se străduiseră să i-o facă extrem de plăcută. Făcuseră tot ce și-ar fi putut cineva imagina, ba chiar mai mult, ca să pară totul desprins dintr-un basm. Tanya porni din nou televizorul, așteptând ca Peter și fetele să ajungă acasă. Nu voia să se culce până ce nu-i știa în siguranță. Îl sunase pe Peter pe mobil la douăsprezece și jumătate. Era pe podul Golden Gate, la mai puțin de jumătate de oră de casă. Merseseră repede și fetele se treziseră. Îi spusese că luaseră cina la un McDrive, făcând-o pe Tanya să se simtă vinovată pentru luxul de care ea era înconjurată. Stătea relaxată pe patul uriaș, îmbrăcată în halatul cel nou, din cașmir. Se simțea ca o regină, sau cel puțin ca o prințesă, și îi povesti totul lui Molly atunci când vorbi cu ea. Ceru să vorbească și cu Megan, însă fata vorbea și ea la mobil cu prietenii ei și nu voia să-i lase să aștepte.

Tanya se întrebă cât timp avea să mai treacă până când Megan să revină la o atitudine normală în ceea ce o privea. Ultimele luni, în care Megan își exprimase atât de evident supărarea față de ea, fuseseră un coșmar pentru Tanya și până acum fata nu dăduse nici un semn că ar fi dispusă să-și schimbe atitudinea. Peter era sigur că se va potoli curând. Tanya nu era la fel de sigură. Megan era în stare să păstreze ranchiună cuiva întreaga viață și era mai mult decât dispusă să o facă. Odată ce se simțea trădată, nu te mai ierta în veci. Avea propriul ei cod de etică și propriile așteptări, bazându-se pe cantitatea imensă de timp pe care maică-sa i-o dedicase întotdeauna. Această schimbare uriașă și neașteptată fusese un șoc pentru ea, un șoc pe care nu îl suportase bine. Sora ei geamănă o acuzase că se comportă ca un copil răzgâiat. Însă Tanya știa că, în spatele ostilității manifestate cu atâta vehemență, Megan era speriată și tristă, așa că îi ierta cu ușurință cuvintele usturătoare. Din punctul de vedere al lui Megan, mama lor îi trădase. Iar asta nu era puțin lucru pentru Megan, nici pentru Tanya. Se aștepta să treacă mult timp până când să fie din nou în termeni buni cu fiica ei, presupunând că acest lucru avea să se întâmple vreodată.

Tanya vorbi cu Peter la telefon până când cei trei ajunseră acasă, după care el trebui să coboare ca să le ajute pe fete cu bagajele și, din nou, Tanya se simți vinovată că nu era acolo ca să îi ajute și ea. Peter insista că se puteau descurca. O sărută de noapte bună și îi promise că o va suna a doua zi dimineața. Tanya îi spuse că îi va povesti cum decursese întâlnirea. Intenționa să se trezească la șase treizeci și îi ceru recepționerei să o sune. Închise lumina la ora unu și jumătate și rămase întinsă în pat, pe întuneric, întrebându-se ce făceau copiii ei. Era sigură că fetele erau în dormitoarele lor și că Peter mânca ceva, înainte de culcare. Își dorea să fi fost cu ei. I se părea atât de ciudat să fie singură în camera de la Beverly Hills

Hotel, îmbrăcată în cămașa de noapte cea nouă, din satin. Se simțea de parcă s-ar fi eschivat de la toate îndatoririle și responsabilitățile ei. Rămase trează mult timp în acea noapte, nereușind să adoarmă fără să simtă brațele lui Peter în jurul ei. Trecuse foarte multă vreme de când petrecuseră o noapte despărțiți. Se întâmpla extrem de rar, atunci când el trebuia să călătorească pentru companie. Și chiar și atunci, Tanya mai mergea uneori cu el. Foarte rar se întâmpla să fie separați.

Reuși în cele din urmă să adoarmă la ora trei, cu televizorul pornit, și se trezi tresărind la șase și jumătate, când sună telefonul. Dormise foarte puțin și era obosită. Voise să mai aibă puțin timp ca să recitească unele pasaje din scenariu și ca să poată fi pe deplin trează la întâlnirea de la micul dejun. Se întâlnea cu Douglas și cu regizorul la Polo Lounge. Alese o pereche de pantaloni negri lejeri, un tricou și sandale și își puse pe deasupra o geacă de blugi, înainte de a ieși din cameră. Se îmbrăcase așa cum s-ar fi îmbrăcat copiii ei sau cum s-ar fi îmbrăcat în Marin, și se întrebă dacă fetele i-ar fi aprobat felul în care se îmbrăcase. Îi lipseau părerile lor în legătură cu ținuta ei. Era foarte simplă. Ea una nu era actriță, își aminti. Nimănui nu îi păsa de felul în care arăta. Era acolo ca să ofere un scenariu care să sune bine, nu ca să îi acorde cineva atenție. Conta în esență cât de bun era scenariul, iar Tanya era încrezătoare că era foarte bun. Puse o copie într-o servietă Prada, foarte mare, și în ultima clipă își puse o pereche de cercei mici, cu diamant, pe care îi primise de la Peter, de Crăciun. Îi plăceau la nebunie și păreau să se potrivească în L.A., deși nu i-ar fi purtat la o întâlnire de ora opt în Marin. Și de îndată ce intră în salon, își dădu seama că fusese o idee bună să-și pună cerceii. Fără ei, s-ar fi simțit chiar și mai în discordanță cu peisajul decât se simțea acum. Privind în jur, la oamenii care luau masa, se simți ca o fată venită de la țară.

Încăperea era plină de bărbați cu alură importantă și de femei frumoase, câteva dintre ele foarte celebre. Femei uluitor de frumoase luau micul dejun împreună, câte două sau în grupuri mici. Erau și bărbați așezați împreună la masă și câțiva bărbați însoțiți de femei, de obicei cu ani buni mai tinere decât ei. O observă pe Sharon Osbourne care lua masa într-un colț retras împreună cu o femeie mai tânără. Amândouă erau îmbrăcate în haine foarte scumpe și purtau diamante mari la mână și în urechi. Barbara Walters era și ea la o masă și lua micul dejun împreună cu trei bărbați. Bărbați și femei din industria divertismentului erau împrăștiați prin întreaga încăpere și la cele mai multe mese se discutau afaceri și aveau loc întâlniri de lucru. În cea mai mare parte, păreau să fie idei, contracte, se dădeau bani și se strângeau mâini. Mirosul puterii plutea apăsător în atmosferă. Polo Lounge arăta ca un adevărat leagăn al succesului și, de cum aruncă o privire în jur, Tanya se simți remarcabil de prost îmbrăcată. Barbara Walters purta un costum bej, de in, de la Chanel, și perle. Sharon Osbourne purta o rochie neagră, cu decolteu adânc la spate. Cele mai multe dintre femei își făcuseră liftinguri, iar restul arătau ca niște reclame la collagen și Botox. Tanya avea impresia că era singurul chip natural din încăpere. Își repeta întruna că ea se afla acolo datorită felului în care scria și nu pentru cum arăta. Dar tot se simțea intimidată să se afle în mijlocul atâtor femei frumoase, impecabil aranjate. Tanya simțea că îi era imposibil să concureze cu ele și nici măcar nu încerca. Nu putea decât să fie ea însăși.

Tanya îi spuse șefului de sală cu cine se întâlnea și, fără ezitare, acesta o conduse la o masă din colț. Îl recunoscă pe Douglas Wayne numaidecât și, de îndată ce îl văzu, îl recunoscă și pe Max Blum, regizorul. Avea cinci premii Oscar la activ. Tanya aproape că se înecă atunci când îi spuse că va fi o onoare pentru el să lucreze cu ea,

și că o aprecia extrem de mult. Descoperi după ce luă loc la masă că îi citise toate articolele care apăruseră în *The New Yorker*, chiar de la bun început. Îi citise aproape toate eseurile și colecția de nuvele și vizionase aproape toate episoadele pe care le scrisese pentru seriale. Voia să știe tot ce se putea despre munca ei, stilul ei, timpul în care scria, simțul umorului și felul în care compunea pasajele dramatice, precum și punctul ei de vedere. Iar până acum, îi spuse, îi plăcea tot ceea ce văzuse. Nu încăpea îndoială în mintea lui Max că Douglas avusese perfectă dreptate să o aleagă pe ea ca să scrie scenariul. Din punctul lui de vedere fusese o adevărată lovitură de geniu să facă afacerea asta cu ea. Și Douglas era de aceeași părere.

Max și Douglas aveau o înfățișare complet opusă, din toate punctele de vedere, remarcă Tanya în clipa în care se apropie de masă și cei doi bărbați se ridicară în picioare ca să o întâmpine. Max era micuț, durduliu și jovial, cam de vreo șaizeci și cinci de ani și își construise o carieră ilustră la Hollywood timp de patruzeci de ani. Era doar cu puțin mai înalt decât Tanya și avea o față de călugăr, sau de spiriduș de poveste. Era cald, prietenos și deloc protocolar. Era încălțat în pantofi sport și purta blugi și tricou. Cuvântul cel mai nimerit pentru a-l descrie ar fi fost *comfortabil*. Era genul de persoană lângă care voiai să te așezi, cu care voiai să te ții de mână și căreia te simțeai în largul tău să-i împărtășești un secret.

Douglas era un specimen total diferit. Prima idee care-ți venea în minte de îndată ce îl vedeai era că arăta ca Gary Cooper la maturitate. Tanya știa din tot ce citise despre el că avea cincizeci și patru de ani. Era înalt și zvelt, sobru, cu fața ascuțită și ochi albaștri, sfredelitori, și păr grizonant. Iar cuvântul cu care l-ar fi descris era *rece*. Avea o privire de oțel. Max avea ochi căprui și calzi, era chel și avea barbă. Douglas avea o coamă deasă de păr argintiu, bine tunsă, și era aranjat impecabil. Purta

o pereche de pantaloni gri, cu dungă perfectă, și o cămașă albastră, cu un pulover de cașmir aruncat peste umeri. Iar când, întâmplător, Tanya lăsă privirea în jos, observă că era încălțat cu o pereche de pantofi lejeri, din piele maro de crocodil. Totul la Douglas trăda stil și bani, dar ce o frapa cel mai puternic la el era faptul că părea să emane putere. Nu încăpea îndoială în mintea nimănui, de îndată ce-i aruncai o privire, că era o persoană foarte importantă. Arăta de parcă ar fi putut să cumpere și să vândă întreaga încăpere. Iar în clipa în care o examinează, Tanya îi simți privirea arzând-o. Se simțea mult mai în largul ei să stea de vorbă cu Max, care depunea toate eforturile ca să o facă să se simtă bine-venită. Douglas o făcea să se simtă de parcă ar fi dezmembrat-o, apoi ar fi asamblat-o la loc bucată cu bucată. Era o senzație extrem de inconfortabilă.

– Ai picioare foarte mici, fu primul lucru pe care i-l spuse Douglas, după ce se așază, iar Tanya nu putea înțelege cum de i le văzuse, dacă nu cumva avea capacitatea paranormală de a privi prin masă.

Nu-i trecu nici o clipă prin minte că Douglas studia se cu atenție chestionarul pe care secretara îl completase punând întrebări soțului și impresarului ei, ca să îi poată cumpăra daruri de bun venit. Remarcase mărimea pantofilor pe acea listă, înainte să-i cumpere halatul și papucii de la Pratesi. El fusese cel care hotărâse să fie de culoare roz. Douglas Wayne lua toate deciziile finale, chiar și cu privire la cele mai mărunte și neînsemnate lucruri. Nimic nu era neînsemnat pentru Douglas. Tot el aprobase și cămașa de noapte și halatul din satin, și ele tot roz. Le spusese să cumpere ceva frumos, dar nu sexy. Știa de la impresarul Tanyei și din ceea ce mai auzise de la alții că era măritată și avea copii, iar Walt recunoscuse în cele din urmă că fusese la un pas să-i refuze oferta ca să rămână acasă și să aibă grijă de fetele ei gemene. Walt îi spusese că Peter o ajutase să ia decizia corectă, dar nu fusese deloc ușor.

Nu era, prin urmare, genul de femeie căreia să îi trimiți o cămașă de noapte sexy. Era genul de femeie pe care o tratai cu respect și eleganță.

— Mulțumesc pentru toate darurile minunate, spuse Tanya.

Se simțea intimidată. Amândoi bărbații din fața ei erau persoane extrem de importante, iar Tanya se simțea mărunță și lipsită de importanță lângă ei.

— Totul se potrivește, adăugă ea, cu un zâmbet precaut.

— Mă bucur să aud,

Ar fi căzut capete dacă nu era așa. Însă Tanya nu avea de unde să știe. Privindu-l pe Douglas, era greu de crezut că era genul de bărbat care să se uite la telenovele, mai ales la cele pe care le scria ea. Mai degrabă și l-ar fi imaginat urmărind ceva mai interesant. Și se întreba oare cât de des i se spusese că semăna cu Gary Cooper. Nu îl cunoștea suficient de bine încât să-și permită să comenteze pe seama felului în care arăta, însă asemănarea era izbitoare. Max, pe de altă parte, semăna din ce în ce mai mult cu Fericitul dintre cei șapte pitici. Pe toată durata conversației, Tanya fu conștientă de faptul că Douglas nu își dezlipise privirea de la ea, din clipa în care luase loc. Se simțea de parcă ar fi fost examinată la microscop, și chiar așa și era. Nimic nu scăpa privirii lui agere și abia după ce începură să discute despre scenariu, Douglas se mai relaxă și deveni ceva mai cald.

Deveni dintr-odată animat și entuziast și, când Tanya începu să comenteze scenariul și să-i prezinte schimbările pe care le făcuse, râse.

— Îmi place foarte mult când scrii pasaje amuzante, Tanya. Întotdeauna îmi dau seama când scrii tu episoadele din serialul meu preferat. Dacă râd până mă doare burta, știu că tu ai fost.

Scenariul la care lucrau în acel moment și filmul pe care urma să îl turneze nu avea prea mult loc pentru

pasaje amuzante, însă Tanya tot reușise să strecoare câteva și cu toții erau de acord că mergeau. Folosise umorul doar atât cât trebuia, cât să adauge un pic de sare și piper și de căldură, caracteristica stilului ei. Chiar și atunci când erau amuzante, scenariile ei aveau întotdeauna o notă subtilă și îi trădau căldura naturală.

Când terminară micul dejun, Tanya își dădu seama că Douglas se relaxase. Se întreba fără să vrea dacă nu cumva era timid. Toată gheața pe care o observase când îl văzuse prima dată părea să se fi topit. După cum avea să-i spună uimit Max unui prieten ceva mai târziu, îl făcuse să îi mănânce din palmă. Douglas arăta ca în transă.

–Ești o femeie fascinantă, îi spuse, examinând-o din nou intens. Impresarul tău mi-a spus că ai fost la un pas să refuzi filmul, fiindcă nu voiai să-ți părăsești soțul și copiii, chestie care mie mi s-a părut nebunie curată. Mă așteptam să arăți ca Mama Natură, în șlapi și cu coțițe. În schimb, pari o persoană extrem de rațională.

Era o femeie drăguță, care arăta destul de tânără, simplu îmbrăcată.

–Nici măcar nu arăți ca și când ai avea copii și ai fost suficient de deșteaptă încât să-ți lași soțul și copiii acasă și să iei hotărârea corectă pentru cariera ta.

–Ba nu am fost, mărturisi Tanya, oarecum descumpănită de comentariile lui.

Douglas nu umbla cu ocolișuri și spunea orice-i trecea prin minte. Bani și puterea îi permiteau să facă asta.

–Impresarul ți-a spus adevărul. Aveam de gând să vă refuz. Soțul meu a luat hotărârea înaintea mea. M-a convins că se poate. A rămas acasă, cu gemenele noastre.

–Dumnezeule, prea domestic pentru mine! spuse Douglas și aproape că se strâmbă, în timp ce Max zâmbea și dădea aprobator din cap.

–Câți ani au gemenele? întrebă Max cu sincer interes.

– Șaptesprezece. Nu sunt gemene identice. Și mai am și un băiat, care are optsprezece ani și începe azi facultatea, la UCSB.

Radia de mândrie în timp ce vorbea despre ei.

– Drăguț, spuse Max, evident aprobator. Și eu am două fete. Au treizeci și doi și treizeci de ani și locuiesc în New York. Una e avocat și cealaltă – psiholog. Amândouă sunt măritate și am trei nepoți.

Părea deosebit de mulțumit.

– Foarte drăguț, îi întoarse Tanya complimentul.

Apoi, involuntar, întoarseră amândoi capetele spre Douglas, care-i răspunse Tanyei cu aceeași privire întrebătoare. Apoi zâmbi.

– Nu te uita la mine, eu nu am copii. Am fost însurat de două ori, dar n-am copii. Nu am nici măcar un câine și nici nu-mi doresc. Muncesc prea mult și așa a fost întotdeauna. Nu aș avea timp să stau suficient cu copiii. Presupun că, într-un fel, admir motivele care aproape că te-au determinat să rămâi acasă, lângă copii, în loc să scrii scenariul. Dar nu pot spune că le înțeleg. Eu, unul, consider că munca este ceva nobil. Gândește-te la toți oamenii care vor vedea filmul nostru. Câte vieți vei atinge cu ceea ce vei scrie în scenariu, câți oameni și-l vor aminti într-o bună zi.

Tanya considera că Douglas avea o părere exagerată despre propria importanță și despre a lor deopotrivă. Pentru ea, un copil părea cu mult mai important decât o mie de filme. O viață. O ființă umană pe planetă, care să se întindă spre ceilalți. Niciodată nu considerase că munca ei era extrem de importantă. Era doar ceva ce îi plăcea să facă, iar asta însemna mult în anumite momente. Însă copiii ei însemnau cu mult mai mult, la fel și Peter. Îi părea rău pentru Douglas, dacă într-adevăr nu înțelegea asta. Trăia pentru munca lui. Tanya avea impresia că îi lipsea ceva, o componentă umană esențială, care nu fusese inclusă. Și cu toate astea, îl găsea interesant.

Era senzațional și avea o minte extrem de ascuțită. Prefera însă de departe blândețea înăscută a lui Max. Erau amândoi oameni deosebiți, și Tanya bănuia că avea să fie interesant să lucreze cu ei, deși nu reușise încă să-și dea seama ce anume îl definea cu adevărat pe Douglas și poate că nici nu avea să reușească. Părea să fie în permanență mânat de ceva, îl simțea mistuit de un foc pe care nu-l înțelegea. I se citea în ochi.

Discutară împreună despre scenariu în următoarele două ore, iar Douglas îi explică ce urma să se întâmple, schimbările pe care voia să le facă, subtilitățile pe care încă le dorea introduse în scenariu. Avea un simț aparte a ceea ce era necesar pentru a face un film bun. În timp ce îl asculta, Tanya începu să înțeleagă felul în care îi mergea mintea. Douglas era ca un foc viu, în vreme ce Max era cu mult mai blând, și îi tempera asprimea producătorului. Max aducea latura umană în film, Douglas venea cu mintea genială. Era ceva de-a dreptul fascinant la el.

Stătură în restaurant, discutând despre scenariu, până aproape de prânz, după care Tanya se întoarse în bungalow-ul ei și lucră la ceea ce discutaseră. Douglas o inspirase să ducă scenariul la un nivel mai profund. Încercă să-i explice lui Peter atunci când o sună, dar nu putu. Însă ceea ce îi spusese în acea dimineață Max și Douglas avea sens. Adăugă niște scene minunate în scenariu în acea zi. La ora șase, era încă la birou, mulțumită de o zi fructuoasă de muncă.

Fu surprinsă în acea seară să primească un telefon de la Douglas, în timp ce stătea întinsă în pat și se uita fără prea mare atenție la televizor. Îi spuse ce lucrase în acea după-amiază și bărbatul păru mulțumit că se apucase atât de repede de treabă. Auzise și totodată simțise ce îi spusese și absorbise totul ca un burete.

–Am avut o întâlnire bună azi-dimineață. Cred că te-ai inspirat din carte exact atât cât trebuia, fără să mergi prea departe. De-abia aștept să văd ce ai făcut azi.

–O să mai lucrez și mâine, îi promise ea.

Se gândise chiar să se reapeuce de treabă în acea noapte, dar știa că era prea obosită.

–Dacă reușesc să-l cizelez, ți-l trimit chiar miercuri dimineață.

–De ce nu mi-l dai personal la prânz? Cum îți convine joi?

Fu surprinsă de invitație, dar simțise încă din acea dimineață că aveau să colaboreze destul de strâns. Se simțea pe deplin în largul ei cu Max, dar Douglas încă o intimidă. Douglas era dur precum oțelul și rece ca gheața. Cu toate acestea, era incitant. În spatele gheții, Tanya simțea instinctiv ceva mai cald, o ființă umană în spatele minții.

–Joi e foarte bine, zise ea.

Se simțea cam ciudat. Îi era mai ușor să îl discute cu Max, cu care avea mai multe în comun. Max era un tip cald și prietenos, îi plăceau copiii, ca și ei, și părea să fie deschis ca o carte. Douglas era închis și sigilat ermetic. Se simțea tentată să încerce să afle cine era cu adevărat. Dar Tanya nu credea că reușise cineva să escaladeze acest zid, de foarte multă vreme. Poate chiar niciodată. Douglas era păzit și supravegheat de la intrare, ca să nu pătrundă nici un intrus. Îl simțise examinând-o în detaliu în acea dimineață, ca și cum ar fi vrut să îi descopere slăbiciunile. La Douglas totul se reducea la putere și control, îi plăcea să dețină oamenii. Din punctul de vedere al Tanyei, era extrem de clar: Douglas îi cumpăraseră serviciile, dar nu o cumpăraseră pe ea. Îl simțea ca pe un om de care era periculos să te apropii, spre deosebire de Max, care o primise cu brațele deschise. Douglas lăsa să se ghicească cât mai puțin despre sine.

–Organizez o cină pentru echipă miercuri seara, la mine acasă, îi spuse apoi Douglas.

Tanya avea impresia că o testează. Îl simțea dându-i târcoale, ca și cum ar fi vrut să o evalueze.

–Aș vrea să vii și tu, este doar pentru vedetele importante, desigur, și pentru cei din rolurile secundare.

Erau actori foarte mari implicați în acest film. Tanya era nerăbdătoare să-i cunoască. I-ar fi fost mult mai ușor să scrie pentru ei dacă ajungea să le înțeleagă stilul și ritmul. Știa cine erau cei mai mulți dintre ei, dar să îi vadă în carne și oase ar fi fost palpitant și interesant. Era o lume cu totul nouă pentru ea. Dintr-odată, se bucura că-și adusesese acea singură rochie neagră, de seară. Nu avea nimic altceva de îmbrăcat în afară de pantalonii negri, pe care îi purtase deja azi, și blugi. Și, având în vedere felul în care arătase Douglas în acea dimineață, Tanya bănuia că o cină la el acasă avea să necesite o ținută elegantă.

–Trimit mașina mea să te ia. Nu trebuie să te gătești. O să vină toți în blugi.

–Mulțumesc, spuse ea, zâmbind. Tocmai mi-ai rezolvat o problemă vestimentară majoră. Nu mi-am adus prea multe haine. M-am gândit că oricum o să lucrez cea mai mare parte a timpului și am de gând să mă duc acasă în weekenduri.

–Știu, îi răspunse el râzând și pe un ton ușor disprețuitor. La soțul și copiii tăi.

O spunea de parcă ar fi fost ceva de care trebuia să se jeneze, un fel de obicei prost la care ar fi trebuit să renunțe. Asta era pentru el, deși recunoscuse că fusese însurat de două ori. Era însă evident că-i plăceau copiii. Părusse iritat în acea dimineață, când Tanya și Max discutaseră despre copiii lor.

–Ești chiar atât de normală pe cât pretinzi? întrebă el.

Încerca să o provoace din nou. Era unul dintre jocurile lui preferate.

–Ești mult mai profundă decât atât. Ce scrii tu, felul în care-ți merge mintea... Pur și simplu nu te pot vedea în rolul de soție casnică din suburbie, pregătindu-le micul dejun copiilor tăi.

O presa, ca să vadă cum face față și cum reacționează.

–Asta fac eu în viața mea adevărată, spuse ea, fără să pară că-și cere scuze. Îmi place. Așa mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani și nu aș renunța nici măcar la un minut, pentru nimic în lume.

Părea mândră de ea și fericită în timp ce spunea aceste cuvinte. Știa că făcuse ceea ce trebuie.

–Atunci, de ce ești aici? o întrebă direct Douglas și așteptă să audă ce avea de spus.

Era o întrebare de bun-simț, pe care Tanya și-o pusese singură.

–Este o ocazie unică pentru mine, răspunse ea cu sinceritate. Am crezut că nu voi mai primi niciodată o astfel de șansă. Am vrut să scriu scenariul ăsta.

–Și ți-ai lăsat soțul și copiii ca să o faci. Ei, poate că nu ești chiar atât de modă veche pe cât te crezi.

Era aproape ca șarpele din grădina Edenului – încerca să o ademenească.

–Nu pot fi toate la un loc? Soție, mamă și scriitoare? Nici una nu o exclude pe cealaltă.

Douglas ignoră cu desăvârșire replica ei.

–Te simți vinovată că ești aici, Tanya? întrebă el, cu interes.

Voia să afle mai multe despre ea, iar Tanya era, la rândul ei, la fel de intrigată în ceea ce-l privea. Nu dintr-un punct de vedere sexual, dar era o persoană interesantă, o provocare continuă. Țâșnea în față apoi se retrăgea, uneori în lateral, aproape ca un șarpe.

–Uneori mă simt vinovată, recunosc eu. M-am simțit așa înainte să ajung aici. Acum mi-e mai bine, de când

am început să lucrez. Începe să se justifice motivul prezenței mele în L.A.

—O să te simți și mai bine după ce începem filmările. E o senzație care creează dependență, ca un drog pe care va trebui să-l iei iar. După ce vom termina filmul, vei dori să repeți experiența. Tuturor ni se întâmplă la fel. De-asta rămânem aici. Nu putem suporta clipa când se termină filmul. Deja te simt că ești afectată de microb, și nici măcar n-ai început încă.

Îi atinsese o coardă sensibilă pe undeva și Tanya se simțea speriată de ce-i spusese. Dacă avea dreptate și era ceva ce crea dependență, chiar și ei?

—Nu te vei întoarce, Tanya, când se va termina. Vei dori să-ți găsească cineva un film nou. Cred că ne va plăcea să lucrăm împreună.

Vorbea de parcă ar fi fost Rasputin, și Tanya regreta că fusese de acord să ia prânzul cu el. Sau poate că încerca doar să o testeze, ca să-i vadă reacțiile.

—Mă aștept să-mi placă, spuse ea cu cumpătate. Dar sper să nu creeze dependență în măsura în care spui. Am de gând să mă întorc la viața reală, după ce se termină povestea asta. Sunt venită aici doar cu împrumut, nu-s de vânzare.

Simțea că se confruntă cu un maestru într-un joc periculos pentru ea. Douglas era un manipulator de talie olimpică, iar Tanya doar o amatoare în comparație cu el.

—Toți suntem de vânzare, spuse el simplu. Iar asta pentru noi este viața reală, chiar dacă altora le pare poleită cu aur. De-asta i se spune Orașul de Aur. Îți ia mințile, o să vezi. Nu-ți vei mai dori să te întorci la viața de dinainte.

Părea absolut convins în clipa în care i-o repetă.

—Ba o să-mi doresc. Am un soț și copii care mă așteaptă. Viața de-aici n-ar fi suficientă pentru mine. Dar știu că voi învăța multe din această experiență. Sunt recunoscătoare

pentru șansa care mi se oferă, spuse Tanya cu o hotărâre care lui Douglas i se păru încăpățănare.

–Nu trebuie să fii recunoscătoare, Tanya, nu ți-am făcut o favoare că te-am adus aici. Faci foarte bine ce faci. Îmi place felul în care vezi lumea, schimbările de situație și de perspectivă, stilul tău spiritual. Îmi place ce se întâmplă în mintea ta.

Era clar că îi înțelegea stilul și că își făcuse bine temele. Îi citea lucrările de ani de zile, iar Tanya avea senzația că încearcă să pătrundă în mintea ei. Sau poate era doar un joc menit să îi slăbească hotărârea. Poate că pentru el, viața în sine era un joc și nimic nu era real. Bănuia că pentru Douglas doar filmele erau reale și tocmai de aceea era atât de bun în branșa lui.

–Cred că ne va plăcea să lucrăm împreună, spuse el gânditor, de parcă ar fi savurat ideea. Ești o femeie interesantă, Tanya. Am senzația că ai jucat un rol în toți acești ani, soțioara casnică din suburbie, dedicată soțului și copiilor ei. Nu cred că asta ești cu adevărat. Cred că nici tu nu știi încă cine ești. Cred că vei descoperi cât vei sta aici.

Felul în care i-o spusese îi părea Tanyei prevestitor de rău. Nu îi plăcea să îl simtă privind parcă direct prin ea și evaluând-o. Nu era treaba lui să știe ce gândea ea, și nici măcar cine este.

–Cred că știu destul de bine cine sunt, spuse ea încet.

Erau două firi complet opuse. Iar Tanya era conștientă de asta. Douglas era strălucitor și ademenitor, un simbol al farmecului hollywoodian în cea mai bună și ispititoare formă a sa. Tanya era întruchiparea nevinovăției, un vizitator dintr-o viață pe care ea o iubea și care lui i-ar fi părut extrem de plictisitoare. Tanya își dorea să facă parte din lumea lui acum, dar numai pentru o vreme și fără să renunțe la valorile sufletului ei. Asemenea lui Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*, când filmul se termina, voia să se întoarcă

acasă. Nu avea de gând să se lase sedusă de tentațiile Hollywoodului. Știa cine este. Mama copiilor ei. Soția lui Peter. Douglas Wayne aparținea unei alte lumi, însă îi oferea o ocazie extraordinară de a face o vreme parte din lumea lui. Tanya voia să scrie un scenariu pentru el, dar nu voia să renunțe la viața ei adevărată sau la sufletul ei. Voia să învețe tot ce putea de la el, apoi să se întoarcă în Marin. Se bucura că avea să se ducă acasă în weekenduri, în mediul ei obișnuit, ca să tragă în piept aerul curat al existenței ei de acolo. Nu voia doar o viață sau cealaltă. Acum le voia pe amândouă.

– Crezi că știi cine ești, spuse Douglas, tachinând-o din nou. Dar eu, unul, nu cred că ai început măcar să descoperi ce se ascunde în tine. Vei afla asta aici, Tanya, în lunile care urmează. Pentru tine, este un ritual de trecere, o inițiere în cutumele sacre ale noului tău trib. Când vei pleca de aici, adăugă el prudent, vom fi familia ta în aceeași măsură ca și ei. Pericolul este că, dacă te îndrăgostești de viața de aici, îți va fi greu să te mai întorci acolo.

Cuvintele lui o speriau și Tanya nu voia să-l creadă. Știa unde-i era locul și unde-i era inima. Nu avea nici o îndoială în ceea ce privea devotamentul ei față de Peter și de copiii. Și era sigură că putea lucra aici fără ca acest lucru să-i afecteze relația cu familia ei. Douglas nu era la fel de convins. Văzuse cum Hollywoodul îi schimbase pe mulți.

În timp ce îl asculta, Tanya simțea că exista ceva vag periculos la el. Cu toate astea știa că nu avea nici o putere asupra ei. Doar lucra pentru el. Nu o deținea.

– Sunt cuvinte foarte puternice, domnule Wayne, spuse ea încet, încercând să-și ridice un scut mintal împotriva ispitelor pe care i le descria.

– Este un loc puternic, repetă el încet.

Tanya se întrebă dacă nu cumva încerca să o sperie. Adevărul însă era că nu făcea decât să o avertizeze

de potențialele pericole și capcane de care oricum era deja conștientă.

–Iar tu ești un om puternic, concluzionă Tanya.

Dar nici Douglas Wayne, nici Hollywoodul nu vor avea puterea să o schimbe pe ea, își spuse Tanya în sinea ei. Era un bărbat extraordinar, cu siguranță, și un geniu în ceea ce făcea. Dar ea era femeie în toată firea. Nu era vreo puștoaică îmbătată de iluzia de a ajunge vedetă.

–Ceva îmi spune că noi doi ne asemănăm foarte mult, zise Douglas, lucru care Tanyei i se păru ciudat.

–Eu nu cred, răspuse. De fapt, mie mi se pare că suntem precum ziua și noaptea.

El era un om de lume, ea nu. El avea putere, ea nu. Viața pe care o ducea ea, și pe care o iubea, era pentru el un blestem. Existau la Tanya o puritate și o limpezime care îl provocau și îl atrăgeau spre ea.

–Poate că ai dreptate, spuse el, după o pauză de gândire. Poate că am vrut să spun că ne completăm, nu că ne asemănăm. Ca două jumătăți ale unui întreg. Sunt fascinat de scrierile tale de ani de zile și am știut întotdeauna că într-o bună zi ne vom întâlni și vom lucra ceva împreună. Iar acum a sosit acel moment.

Tanya avea senzația că Douglas o trage înspre un teritoriu necunoscut. Și se simțea neliniștită, dar entuziastă în același timp.

–Cred că am avut o premoniție în ceea ce te privește, adăugă el. Am fost atras de tot ceea ce scriai, ca o molie de o flacăra.

Iar lumina ei strălucea mai puternic ca niciodată, acum că era aici. De-abia aștepta să înceapă să lucreze cu ea.

–Știi ce înseamnă complementar, nu-i așa, Tanya? Două jumătăți ale unui întreg. Se potrivesc una lângă cealaltă fără efort. Își adaugă savoare una celeilalte, ca o mirodenie. Cred că putem face asta unul pentru celălalt,

într-un fel. Eu aş adăuga savoare vieții tale, tu mi-ai oferi liniște. Îmi pari o persoană extrem de liniștită.

Era cel mai ciudat lucru pe care i-l spusese cineva vreodată și, dintr-odată, Tanya se simți inconfortabil. Ce voia de la ea? De ce-i spunea toate astea? Tot ce-și dorea ea era să pună capăt conversației și să-l sune pe Peter.

—Sunt o persoană liniștită, spuse ea încet. Ceea ce-mi doresc, și motivul pentru care mă aflu aici, este să-ți dau un scenariu impecabil. Și vom lucra cu toții împreună pentru a face ca filmul ăsta să fie foarte special.

Vorbise calm, cu o încredere pe care nu o simțea. Dar voia să facă cea mai bună treabă de care era în stare.

—Nu am nici o îndoială că te vei descurca, Tanya, spuse Douglas încrezător. Am știut-o din clipa în care mi-ai acceptat oferta. Dar cel mai important, Tanya, este că știu că, dacă vei scrie tu scenariul, va fi perfect.

Era o laudă de mare preț din partea lui.

—Mulțumesc, spuse ea cu gravitate. Sper să mă ridic la nivelul așteptărilor tale, adăugă protocolar, dar sincer.

Douglas Wayne avea ceva ce îi crea o stare de neliniște, dar care totodată o atrăgea. Cel mai mult, Tanya îl simțea ca pe un bărbat care obținea întotdeauna ceea ce dorea. Și asta o intriga cel mai mult la el. Acea hotărâre de neclintit care îl făcuse ceea ce era. Și, indiferent de celelalte laturi ale personalității lui, Tanya își dădea deja seama că la Douglas Wayne totul se rezuma la putere și control. Trebuia să le aibă pe amândouă, în orice moment. Și mai mult decât orice, Tanya simțea că omul acesta trebuia să câștige întotdeauna. Nu ar fi tolerat nimic altceva. Douglas Wayne trebuia să aibă controlul total și absolut asupra a tot ceea ce atingea. Și singurul lucru de care era sigură Tanya era că, indiferent cât ar fi fost el de important, de puternic sau de talentat, pe ea nu avea să o controleze niciodată.

capitolul 5

Seara pe care Tanya o petrecu la casa din Bel Air a lui Douglas Wayne se dovedi la fel de interesantă, de strălucitoare și de misterioasă ca bărbatul care o organizase. Casa în sine era o vilă extraordinar de frumoasă. Douglas o cumpăraseră cu ani în urmă, după ce realizase primul său film important, și de atunci îi adăugase mai multe extinderi, până când devenise o proprietate vastă, plină cu încăperi elegant organizate, în care găseai mobilier clasic din cel mai fin și tablouri extrem de valoroase. Douglas avea gusturi impecabile, și Tanya simți că i se taie respirația în clipa în care pași în sufragerie și se trezi în fața unui celebru tablou cu nuferi, de Monet. Scena de afară părea o copie după acest tablou. Membrii echipei de producție stăteau în jurul piscinei imense, plină cu gardenii și nuferi. Întreaga scenă era scaldată în lumina lumânărilor. În cea de-a doua sufragerie, erau un Renoir chiar și mai impresionant, două picturi de Mary Cassatt și o operă a unui important artist flamand. Mobila era bogată și masculină, o combinație interesantă de stil englezesc, franțuzesc și rusesc, cu un paravan chinezesc extraordinar într-un colț, alături de o masă de scris, tot chinezească, ce părea să aparțină mai degrabă unui muzeu.

Tanya se simțea teribil de prost îmbrăcată în blugi, deși și ceilalți erau îmbrăcați asemănător. Le recunoscă pe dată pe două dintre vedete, pe Jean Amber și Ned Bright. Jean jucase deja în mai multe producții hollywoodiene importante și fusese de trei ori nominalizată la Oscar, la numai douăzeci și cinci de ani. Chipul ei era absolut impecabil și părea ea însăși o pictură. Râdea de ceva ce spusese Max. Purta o bluză vapoasă de culoare bleu, transparentă,

peste blugi, și sandale argintii cu barete pe gleznă și tocuri foarte înalte. Blugii strânși pe picior îi păreau pictați pe trupul lung și mlădiu. Arăta absolut senzațional și, când Max făcu prezentările, îi zâmbi Tanyei. Preț de o clipă, îi aminti de Molly. Avea aceeași privire dulce și inocentă, același păr lung și negru ca abanosul. Căldura din ochii ei sugera că celebritatea nu își pusese încă amprenta negativă asupra ei. Îi strânse călduros mâna Tanyei.

– Mi-a plăcut foarte mult cartea ta. I-am dat-o mamei, de ziua ei. Se dă în vânt după nuvele.

– Mulțumesc.

Tanya zâmbi afectuos, încercând să nu se arate prea impresionată de femeia celebră din fața ei. Era însă greu. Era fascinant și numai să cunoști o vedetă atât de importantă, darămite să mai și lucrezi cu ea, să scrii un dialog pe care ea să-l aducă la viață. Tanya fu impresionată de referirea la cartea ei și surprinsă că cineva atât de tânăr putea fi impresionat de ceea ce scria ea. Majoritatea tinerilor apreciau mai mult romanele decât nuvelele.

– Drăguț din partea ta să spui asta. Și mie îmi plac filmele tale. La fel și fiicelor mele.

Se simți caraghioasă când spuse asta, dar Jean păru încântată. Laudele plac tuturor.

– Sunt bucuroasă că lucrez la un film împreună cu tine. De-abia aștept să văd scenariul.

Aveau să urmeze întâlniri cât de curând, în care toți actorii să-și adauge notele personale celor făcute de Max și de Douglas și chiar și celor făcute de ea. Întotdeauna era un efort de echipă.

– Lucrez din greu, o asigură Tanya. Este o onoare să scriu un scenariu pentru tine, spuse, simțindu-se copleșită.

Doi dintre actorii din rolurile secundare se apropiară de ele. Jean nu îi cunoștea pe nici unul și Max îi prezentă Tanyei și vedetei principale. Se purta cu toți ca și cum ar fi fost copiii lui, de care era foarte mândru. Parcă pe fiecare

platou de filmare se forma o nouă familie. Se nășteau relații, se stabileau legături, idilele apăreau și dispăreau, din când în când începeau prietenii care durau o viață. Se crea un întreg microcosmos. O parte trecea testul timpului, o mare parte nu, însă pe toată durata turnării filmului totul lăsa impresia că va dura la nesfârșit și că aceea era viața reală. Era precum arhitectura migăloasă a unui castel de nisip construit să se asemene îndeaproape cu Taj Mahalul. Frumos, delicat, uluitor, ademenitor... iar când filmul se sfârșea, totul era măturat ca nisipul de valuri și toți plecau să construiască un alt castel, în altă parte. Totul era învăluit într-o magie incredibilă, care o fascina pe Tanya. Totul părea extrem de real în acele clipe. Aveau să muncească pe brânci împreună, să creeze mult, să creadă cu tărie în ceea ce construiau. Apoi, după ce totul va fi fost captat pe peliculă, vraja avea să se risipească în ceață și să dispară, pentru a nu se mai întoarce nicicând. Și totuși acum, în această clipă, totul era real pentru fiecare dintre ei. Și după aceea, în film, magia lor avea să fie amintită.

Tanyei i se părea incredibil de fascinant să facă parte din toată această poveste și, în timp ce se gândea la acest lucru, privindu-i pe oamenii care se mișcau în jurul ei cu pahare de șampanie în mâini, își aminti ce îi spusese Douglas la telefon, cum că era un drog care crea dependență și că, după ce va gusta din el o vreme, va dori, la rândul ei, mai mult. Îi spusese că nu va mai putea niciodată să se întoarcă la viața ei de dinainte, că aceasta avea să devină casa ei. Tanya nu voia să fie adevărat, totuși simțea ispita ademenitoare chiar în acele momente, în timp ce-i privea.

La început se simți o intrusă în lumea lor, însă, pe măsură ce Max o prezenta din ce în ce mai multor oameni, în cea mai mare parte staruri tinere și frumoase, bărbați chipeși și vreo câțiva mai în vârstă, Tanya începu

să se simtă confortabil printre ei. Fu surprinsă să descopere cât de ușor îi era să stea de vorbă cu ei. Era ca un fel de dans amețitor. N-ar fi putut spune dacă era din cauza entuziasmului care o copleșea sau a șampaniei. Și de pretutindeni se simțea mirosul îmbătător al crinilor și al gardeniilor. Prin întreaga casă erau orhidee albe și unele foarte rare, galben cu maro, cu tulpini lungi și flori mici, în niște magnifice urne chinezești. Și în surdină se auzea o muzică senzuală. Întreaga scenă, de la obiectele de artă la oameni și până și stridiile și caviarul pe care le mâncau, era o explozie de senzualitate.

Tanya de-abia aștepta să ajungă acasă și să scrie despre asta. Părea un fel de ritual de inițiere fastuos. Stătea tăcută, admirându-i pe cei din jurul ei. Nu-l auzi pe Doug apropiindu-se de ea și, dintr-odată, îl văzu zâmbindu-i de la doar câțiva centimetri distanță. Tanya era îmbrăcată într-un pulover de mătase albă, blugi și sandale aurii cu tocuri joase și o poșetă asortată pe care le cumpărase în acea după-amiază, când se întorsese la hotel. Îl ascultase și se îmbrăcase în blugi și era bucuroasă că o făcuse, fiindcă toți ceilalți membri ai echipei erau îmbrăcați la fel. Doug, din nou, purta o pereche de pantaloni de stofă gri, impecabil călcați, cu dungă perfectă, o cămașă apretată albă imaculată, pe care și-o făcuse la comandă, la Paris, și pantofi negri, din piele de crocodil, de la Hermes.

—Nu se poate mai bine de atât, nu-i așa? o întrebă el cu voce catifelată.

Tanya mai mult îl simți decât îl auzi. Nu știa încă de ce, dar, de fiecare dată când îl auzea sau când era lângă el, se simțea simultan împinsă spre el și îndepărtată, atrasă și respinsă în același timp. Era o reacție ciudată de balans, ca și cum și-ar fi dorit să fie aproape de el, dar nu putea. Era asemenea unui mormânt egiptean, plin de bogății năucitoare, dar asupra căruia plutește un blestem străvechi ce te ține departe.

Douglas privi în ochii Tanyei și îi zâmbi în tăcere preț de câteva clipe, admirând-o fără să spună nimic. Nu era nevoie. Felul în care ochii lui o mângâiau vorbea de la sine. Îi vorbea cu tonul blând al cuiva care o cunoștea bine, și totuși nu o cunoștea deloc, decât din ceea ce scrisese. Însă de aici aflase deja foarte multe despre ea. Tanya se simțea goală în fața lui, apoi Douglas privi în altă parte. Dar de data asta nu mai simți nevoia să fugă țipând de lângă el. Își spuse că nimic din ceea ce era Douglas Wayne nu o putea controla și nu putea pune stăpânire pe viața ei. Nu putea să-i ia mai mult decât îi dădea ea; sau cel puțin așa credea. Era totuși om, nu magician. Producător. O persoană care cumpăra povești și aducea scenarii ca ale ei la viață, pe ecran.

—Ai cunoscut lumea? întrebă el, cu o expresie îngrijorată.

Părea să conteze foarte mult pentru el ca toată lumea să se simtă bine, în special Tanya, având în vedere că era nou-venită printre ei. Îi cunoscuse pe cei mai mulți dintre actori, mulțumită atenției calde a lui Max, cu excepția lui Ned Bright, care fusese în permanență înconjurat de un grup de tinere extrem de drăguțe, care veniseră toate împreună cu altcineva, dar începuseră pe dată să graviteze în jurul lui. Era în acel moment cotate drept cel mai atrăgător actor de la Hollywood și era ușor de înțeles de ce. Era fermecător și pur și simplu superb. Iar fetele din jurul lui râseseră și chicotiseră întreaga seară.

—Da, răspunse Tanya simplu, privind în ochii lui Douglas.

Era hotărâtă să nu se lase prea impresionată de el, nici intimidată.

—Îmi place colecția ta de artă. Mă simt ca într-o vizită la muzeu, spuse, observând încă un tablou celebru luminat spectaculos într-un salon micuț de lângă piscină, pe care nu îl remarcase până acum.

Acolo era sala de muzică, unde Douglas cânta la pian. Studiase pianul pentru concert în copilărie și în tinerețe și încă mai cânta pentru sine sau pentru prietenii apropiați. Tanya auzise că, în tinerețe, Douglas Wayne fusese considerat un muzician de un imens talent.

– Sper că nu arată ca un muzeu. Ar fi foarte trist. Ca și cum ai vedea animalele la grădina zoologică și nu în habitatul lor natural. Vreau ca lumea să se simtă confortabil în preajma obiectelor de artă, nu să se teamă de ele. Ar trebui să ne bucurăm să trăim alături de ele, ca o experiență firească. Să le simțim ca pe niște vechi prietene, nu să le privim ca pe niște străine. Toate tablourile mele îmi sunt niște vechi prietene.

Era un punct de vedere interesant și, în timp ce Doug vorbea, Tanya se trezi privind spre Monet-ul din salonul de muzică. Felul în care era luminat îl aducea la viață și părea aproape o imagine în oglindă a piscinei înconjurată de oamenii care vorbeau veseli. Șampania care curgea din belșug își făcea efectul. Oamenii păreau relaxați și fericiți, la fel și el. Părea să se simtă mult mai confortabil aici, în mediul lui, decât se simțise la hotel, la Polo Lounge. Arată elegant și grațios aici, în mijlocul propriei sale lumi, asupra căreia avea un control total. Nimic nu trecea neobservat de el și părea să îi urmărească pe toți și să supravegheze toate detaliile serii. Max veni lângă ei câteva clipe mai târziu, în timp ce Douglas îi povestea Tanyei cum colecționa piesele de anticariat din Europa. Îi spuse că găsisese niște adevărate comori cu câteva luni în urmă în Danemarca și în Olanda, în special un scrin danez absolut fabulos, asupra căruia îi atrase atenția.

– Bine că nu facem astfel de întruniri la mine acasă, spuse Max, râzând din toată inima.

Tanya încă îl mai asemena cu un elf, cu burta rotundă, capul chel și barbă... Arăta ca unul dintre ajutoarele lui Moș Crăciun, în vreme ce Douglas arăta el însuși a star

de cinema. Tanya auzise că, la un moment dat, Douglas își dorise să fie actor, însă nu încercase niciodată. Preferase rolul mult mai puternic de producător. Controla mult mai multe în acest fel, asemenea păpușarului care aduce laolaltă toate elementele spectacolului. Max îi amintea mai degrabă de bunul Gepetto, bătrânul tâmplar, tatăl lui Pinocchio.

Douglas râse și el la comentariul lui Max despre organizarea acestor petreceri acasă la el.

– Ar fi puțin mai diferite, fu el de acord.

Max îi explică Tanyei:

– Eu locuiesc în Hollywood Hills, într-o casă care arată ca un hambar și probabil că asta ar trebui să fie. Am pături de cai pe canapele, mâncare de la fast-food veche de două săptămâni pe masa de cafea, iar fosta mea soție a luat aspiratorul acum paisprezece ani, când m-a părăsit. De atunci, n-am avut timp să-mi mai cumpăr altul, am fost prea ocupat. Pereții sunt acoperiți cu afișele filmelor mele. Cea mai valoroasă piesă de anticariat pe care o dețin este televizorul. Îl am din 1980. Am dat mulți bani pe el. În rest, tot ce am e de căpătat. Casa mea este ceva mai diferită decât a lui Douglas.

Râseră toți trei la această descriere, pe care Max o făcu fără să se scuze și fără vreo umbră de regret. Își iubea casa așa cum era. Nu s-ar fi simțit deloc confortabil într-o casă ca a lui Douglas, deși iubea și el arta.

– Trebuie să-mi angajez altă menajeră cât de curând. Pe ultima mi-au deportat-o. Păcat, chiar îmi plăcea. Gătea foarte bine și se pricepea grozav să joace rummy. Ghemotoacele de praf încep să devină mai mari decât câinele.

Continuă explicându-i Tanyei că avea un dog german pe nume Harry, care-i era cel mai bun prieten. Îi promise Tanyei că îl va cunoaște pe platoul de filmare. Întotdeauna venea cu el la lucru. Nu avea nici zgardă, nici lesă,

că să nu existe vreun zgomot care să-l deranjeze pe sune-
tist, dar Max garanta că era perfect dresat.

— Îi place foarte mult să vină cu mine la muncă. Băieții
de la catering îi dau întotdeauna de mâncare. În pauzele
dintre filme e deprimat și slăbește foarte tare.

Îi spuse apoi că dulăul cântărea aproape o sută
de kilograme.

În timp ce stătea de vorbă cu ei, Tanya fu încă o dată
uimită de diferența dintre Max și Douglas. Primul era
blând, și cald, și confortabil, al doilea avea muchii și col-
țuri ascuțite, în ciuda furnirului foarte bine lăcuit. Max
arăta de parcă s-ar fi îmbrăcat cu haine primite de la aju-
toarele pentru săraci, de unde spusese că primise și mobila
de prin casă. Douglas părea să fi coborât de pe coperta
revistei GQ. Tanyei i se părea fascinant să discute cu ei,
să fie lângă ei. Se întrebă cât timp va petrece Douglas pe
platou, în timpul filmărilor. Treaba lui era să facă rost de
fonduri pentru producerea filmului apoi să supravegheze
îndeaproape bugetul. Treaba lui Max era să obțină cea
mai bună interpretare din partea actorilor. Și amândurora
le plăcea extrem de mult ce făceau. Tanya de-abia aștepta
să înceapă.

Cina fu servită la ora nouă, lângă piscină, organizată
sub formă de bufet, pe o serie de mese lungi. Una dintre
mese era plină numai cu sushi, comandat de la un restau-
rant japonez foarte popular. O altă masă era încărcată cu
homari, raci și stridii. Iar o a treia masă oferea salate exo-
tice și preparate mexicane tradiționale. Există câte ceva
pe gustul oricui, iar actorii cei tineri își încărcău farfuriile
până la refuz. Douglas îi făcu cunoștință cu Ned Bright
în clipa în care acesta trecu pe lângă ei, urmat de patru
femei. Tanya observă pe dată cât de bine semăna cu fiul
ei, Jason.

— Bună, spuse Ned cu un aer vesel și relaxat, cerându-și
scuze că nu poate da mâna cu ea.

Ambele mâini îi erau ocupate cu două farfurii, una cu sushi, cealaltă cu o tonă de mâncare mexicană.

– Să nu-mi scrii prea multe replici, sunt dislexic, spuse el, râzând.

Tanya nu știa dacă să-l creadă sau nu și îl întrebă pe Max, ceva mai târziu. I-ar fi fost util să știe, dacă așa stăteau lucrurile.

– Nu, e doar leneș. Spune asta tuturor scenariștilor. Dar e băiat de treabă.

Era cea mai nouă față de la Hollywood în acel moment și reușise să facă senzație. Avea douăzeci și trei de ani și juca rolul principal în film, alături de Jean Amber. Arăta mai în vârstă decât era, spre treizeci de ani, deși în ultimul film jucase rolul unui puști orb, de șaisprezece ani, rol pentru care fusese foarte apreciat și pentru care primise Globul de Aur. Avea în același timp o carieră frumoasă ca baterist și solist într-o trupă de la Hollywood, formată din patru actori tineri. Scosese recent un CD de succes și Tanya știa că toți cei trei copii ai ei aveau să fie foarte entuziasmați când le va spune că îl cunoscuse pe Ned. În special Molly probabil că va fi gata să leșine când va auzi.

– E un băiat drăguț, spuse încă o dată Max.

Tanya era de acord. Se vedea.

– Mama lui vine mereu să-l vadă pe platou, ca să fie sigură că ne purtăm frumos cu el și că nu face fițe. Tocmai a terminat școala, la USC. Spune că vrea să devină regizor, după ce mai face vreo câteva filme. Mulți zic asta, dar n-o fac niciodată. Ceva însă-mi spune că el o să reușească. Poate c-ar trebui să mă păzesc.

Douglas și Tanya râseră.

Găsiră o masă și trei scaune ca să mănânce împreună. Toată lumea își găsisse un loc în jurul piscinei. Muzica ce se auzea din sistemul audio era dulce și senzuală, și părea să se potrivească perfect ocaziei. Douglas ținea foarte mult

să aleagă muzica potrivită, mâncarea potrivită, să creeze o atmosferă perfectă în care oămenii să se deschidă și să se poată cunoaște între ei. Tanya stătea așezată pe un șez-long și se întinse după ce termină de mâncat. Când ridică privirea, văzu stelele. Douglas o urmărea.

—Ești frumoasă, Tanya. Pari atât de relaxată și de fericită!

Își pusese un șal bleu de cașmir peste umeri. Așa cum o învăluia, îi scotea senzațional în evidență culoarea ochilor.

—Arăți ca o Madonna, continuă Douglas, admirând-o ca pe o pictură. Îmi plac mult zilele astea, dinaintea începerii unui film. Când totul este la început, când nu știm încă ce vom capta pe peliculă, ce vrajă ne va învălui. După ce vom începe, zilele vor fi pline de surprize pe care nu le putem bănuși acum. Îmi place să urmăresc întreaga poveste dezvoltându-se. Este ca în viață, dar mai bine, fiindcă aici noi deținem controlul.

Controlul era întotdeauna important pentru Douglas, Tanya simțea asta. Era ceva esențial pentru el.

Jean Amber se apropie ca să discute cu ei. Mânca o înghețată și un fursec. Existaseră și sufleuri la cerere și Omletă Norvegiană¹. Max spusese că flăcărilor îl făceau întotdeauna să vrea să arunce niște bezele pe deasupra, doar că acestea nu rezistau suficient de mult. Părea genul de persoană care ar fi făcut așa ceva. Era nonconformist, amuzant și se simțea bine în pielea lui. Se știa despre el și că avea o slăbiciune pentru baloanele și pernuțele de cauciuc, pe care le folosea pe platou, în timpul pauzelor, pentru a scoate sunete caraghioase. Avea un scandalos simț al umorului, care lui Douglas îi lipsea. Douglas era mult mai serios și considera că pe platou trebuiau păstrate atât liniștea, cât și o atmosferă controlată, iar pauzele trebuiau

¹ Desert ce constă într-o combinație de blat pufos, coniac, înghețată, caramel și beza fierbinte (n.tr.)

folosite pentru studierea următoarelor scene. El era directorul, iar Max era proful haios, cald și scandalos, foarte atașat de elevii lui. Pentru el, indiferent de vârstă, toți actorii erau copiii lui. Și toți îl iubeau pentru asta. Se purtau cu el ca și cu un tată și îi purtau un respect profund, atât pentru măiestria incomparabilă cu care își făcea meseria, cât și pentru la fel de marea lui bunătate. Douglas era cu mult mai dur și trebuia să-și facă probleme legate de asigurare și de buget. Stătea mereu cu ochii pe orarul filmărilor și îi punea la lucru pe actori și pe regizori, atunci când situația scăpa de sub control. Filmele lui erau atât de bine conduse și bugetul atât de meticulos organizat, încât nu îi scăpau niciodată de sub control. Cu Max era cu totul altă poveste. Îi plăcea să-și răsfete actorii și era de părere că o merită, pentru toată munca depusă și treaba bine făcută. Era întotdeauna de acord cu petrecerile, mai ales cu cele în genul celei la care se aflau acum. Douglas făcea o treabă grozavă din punctul ăsta de vedere.

Petrecerea se întinse până aproape de ora unu, și oameni care mai colaboraseră și cu alte ocazii se descoperiră încântați și uimiți de norocul de a lucra din nou alături la un film. Erau ca niște copii în tabără, fericiți să-și regăsească prietenii din vara precedentă. Sau ca cei care pleacă în mod regulat în croaziere și care sunt încântați să se revadă cu persoane cu care au mai navigat și altă dată. Alcătuirea unei echipe de producție a unui film era o chestiune de noroc. Douglas și Max aveau un dar aparte de a forma echipe de oameni talentați și compatibili, care lucrau bine împreună. Erau amândoi încrezători cu privire la noua lor echipă, iar Tanya era o componentă bine-venită. Toți cei pe care îi cunoscuse în acea seară păreau încântați să o aibă în mijlocul lor, iar câțiva îi citiseră cartea, lucru care o impresionă sincer. Vreo câțiva îi spusese că era nuvela lor preferată din antologie, așa

că Tanya putea fi sigură că într-adevăr o citiseră și că nu erau doar politicoși.

Atmosfera generală a serii era una de căldură și entuziasm. Toți se bucurau să lucreze la acest film. Avea o distribuție de excepție și toți știau că regia lui Max era impecabilă. Cu toții se simțeau norocoși să facă parte din echipă și chiar și mai norocoși că fuseseră invitați la cină, acasă la Douglas. Totul la Hollywood părea să se asemene cu un vis devenit realitate. Era cu adevărat Regatul Magic, iar ei erau cei aleși, cei mai norocoși, care se ridicaseră în vârful piramidei hollywoodiene, chiar și mai norocoși că reușeau să rămână acolo. Deocamdată însă, erau pe val. Filmul avea în distribuție câțiva actori și actrițe de primă clasă de la Hollywood. Și nu existau invitați speciali care să-și facă apariția mai târziu. Lui Max îi plăcea o echipă sudată, care să lucreze în armonie pe toată durata filmărilor. Acest lucru crea o atmosferă de cooperare benevolă, care nu putea fi realizată decât dacă echipa era în mod constant împreună și dacă toți ajungeau să se cunoască bine. Atunci deveneau cu adevărat o familie, iar Tanya începuse deja să simtă acest lucru. Se întâmpla. Cineva aruncase un praf magic deasupra lor. Începea. Mai bine zis, deja începuse.

Max se oferă să o conducă înapoi la Beverly Hills Hotel, după petrecere. Nu-l deranja, iar Tanya nu-și adusesese limuzina. Promise una pentru durata șederii, însă se simțea prost să-l lase pe șofer să o aștepte toată noaptea, când nu făcea decât vreo câteva drumuri în jurul hotelului. Intenționase să ia un taxi, însă în clipa în care îi spusese lui Max, acesta își duse un deget la buze și o dojeni în tăcere.

—Nu spune asta. Douglas o să-ți ia mașina. Și de ce să n-o păstrezi? Îți trebuie.

După aceea Tanya îi ură noapte bună lui Douglas și îi mulțumi pentru cină și pentru o seară încântătoare.

Se simțea ca o școlăriță care își ia rămas-bun de la director. Era prins într-o discuție aprinsă cu Jean Amber, care îl contrazicea vehement, deși cu bună dispoziție, în legătură cu ceva. Îi spunea cât de mult se înșală.

–Pot să vă clarific eu disputa? se oferi Max, întotdeauna gata să-și ofere ajutorul.

–Da, spuse hotărâtă Jean. Eu cred că Veneția este cu mult mai frumoasă decât Florența sau Roma. Este mult mai romantică.

–Eu nu merg în Italia pentru clipe romantice, spuse Douglas, încântat să o tachineze.

Nu avea nici cea mai mică problemă să se afle în compania femeilor frumoase. Își făcuse o carieră din asta.

–Eu merg acolo pentru artă. Uffizi este paradisul pentru mine. Florența câștigă fără drept de apel.

–Hotelul la care am stat acolo a fost îngrozitor. A trebuit să stau trei săptămâni pentru filmări.

Afirmase asta cu vasta experiență a unei tinere de douăzeci și cinci de ani, chiar dacă era o tânără care călătorise mult, mai mult decât majoritatea, cu ocazia diferitelor filmări. Dar văzuse prea puțin din orașele în care lucrase. Nu avea niciodată timp. Veneau să lucreze la un film și plecau imediat ce terminau, spre o altă locație. Era o imagine destul de îngustă asupra lumii, dar mai bună decât nimic. Tanyei i-ar fi plăcut foarte mult să o prezinte copiilor ei și spera să o poată face la un moment dat. Părea o tânără încântătoare și era sigură că Jason, Molly și Megan ar fi fost foarte impresionați să o cunoască.

–Eu, personal, prefer Roma, își dădu Max cu părerea, complicând și mai tare disputa. Cafenele senzaționale, paste de calitate, o grămadă de turiști japonezi și măicuțe. Vezi multe măicuțe la Roma, și mie îmi plac obiceiurile vechi. Nu le mai găsești nicăieri în altă parte.

Tanya râse de comentariul lui.

—Pe mine călugărițele mă sperie, spuse Jean. Am fost la o școală catolică în copilărie și nu mi-a plăcut deloc. N-am văzut nici o călugăriță în Veneția.

—Atunci e clar că, din punctul tău de vedere, asta e un atu în plus. Eu am sărutat o fată sub Puntea Suspinelor când aveam douăzeci și unu de ani, adăugă Max. Gondolierul m-a speriat în ultimul hal când mi-a spus că asta însemna c-o să rămân cu ea pentru eternitate. Avea un ten urât și niște dinți mari și de-abia o cunoscusem. Cred că experiența asta m-a traumatizat în ceea ce privește Veneția. Este uimitor ce întâmplări îți pot determina sentimentele față de un oraș. Am făcut odată o criză biliară în New Orleans și n-am mai vrut să mă întorc nici odată acolo.

—Am turnat și eu un film acolo, spuse și Jean, dând aprobator din cap. A fost oribil. Multă umezeală. Îmi stătea părul prost tot timpul.

—Eu pe-al meu l-am pierdut în Des Moines, zise Max, frecându-și chelia.

Toată lumea râse.

Apoi Tanya îi mulțumi lui Douglas pentru o seară minunată și, câteva minute mai târziu, pleca împreună cu Max. Acesta o conduse înapoi la hotel. Se simțise surprinzător de bine.

—Ei, cum îți place Hollywoodul? o întrebă Max, mai mult de dragul conversației.

O plăcea foarte mult. Dacă n-ar fi fost măritată, i-ar fi făcut curte. Dar avea prea mult respect pentru sanctitatea căsniciei și Tanya nu părea genul care să umble brambura. Era o femeie drăguță și Max de-abia aștepta să lucreze cu ea. La fel ca și Douglas, o respecta mult din punct de vedere profesional. În plus, o plăcea și ca om.

—E puțin cam excentric, dacă e să mă iau după câteva dintre personajele pe care le-am cunoscut în seara asta, dar îmi place, răspunse Tanya cu sinceritate. Am venit

de multe ori aici când am lucrat la seriale, dar de data asta e altceva.

Fusese impresionată să cunoască atâtea celebrități în acea seară. Nu mai trăise o astfel de experiență, în afară de ocaziile în care îi cunoscuse pe actorii din telenovele, care erau și ei, la urma urmei, niște vedete ceva mai mici. Chiar dacă foarte mici, de cele mai multe ori. În această seară cunoscuse numele cu greutate.

— În mod clar, este o lume aparte, specială. Avem o comunitate aproape incestuoasă, cel puțin în lumea filmelor. Să faci un film e ca și când ai merge într-o croazieră. Intri într-o lume microscopică, ruptă complet de viața reală. Oamenii se întâlnesc, se împrietenesc pe dată, se îndrăgostesc, trăiesc aventuri, filmul se termină, totul se sfârșește și toți se îndreaptă spre altceva. Pare să fie viața reală timp de aproximativ cinci minute, dar nu este. O să vezi când vom începe filmul. Cel puțin cinci povești de dragoste fierbinți vor începe încă din prima săptămână. Este un mod de viață nebunesc, dar cel puțin nu e plictisitor.

Da, cu siguranță nu era. Tanya observase deja câteva dintre tinerele staruri flirtând în acea seară, în special pe Jean Amber și Ned Bright, care dețineau rolurile principale în film. Își aruncaseră ochiade întreaga seară și stătuseră de vorbă o vreme. Tanya chiar se întrebuse ce se întâmpla între ei.

— Trebuie să fie greu să ai o relație adevărată aici, dacă trăiești în lumea filmelor vreau să spun, spuse ea, în timp ce se apropiau de hotel.

— Da, este. Cei mai mulți nici nu-și doresc una. Preferă să se joace și să-și închipuie că au o viață reală. Nu au, însă foarte puțini ajung să înțeleagă asta vreodată. Cred că asta e viața. La fel ca Douglas. Nu cred c-a mai avut o relație serioasă din Era Glaciară. Iese o vreme cu cineva, de obicei cu femeii relativ importante, dar nu cred

că o lasă pe vreuna să se apropie prea mult. Nu e stilul lui. Pe el îl interesează puterea, afacerile mari și arta, presupun. Nu cred că îl interesează dragostea. Așa sunt unii oameni. Eu, unul, încă mai caut Sfântul Graal, zise Max, zâmbind fericit.

Tanya îl plăcea sincer. Toată lumea părea să-l placă. Avea o inimă uriașă și asta se vedea.

—Nu ies niciodată cu actrițe. Vreau o femeie drăguță, căreia să-i placă tipii chelioși, cu barbă, și care să vrea să-mi maseze spatele seara. Am ieșit cu aceeași femeie timp de șaisprezece ani și eram perfecți unul pentru celălalt. Nu cred că ne-am certat vreodată.

—Și ce s-a întâmplat? întrebă Tanya.

Se opriseră în fața intrării de la Beverly Hills Hotel, care era casa ei deocamdată, deși nu se simțea încă acasă. Se întreba dacă asta avea să se întâmple vreodată. Încă nu simțea că era locul ei acolo și nu se considera suficient de sofisticată pentru a sta aici. Se simțea ca o impostoare, nicidecum ca o mare vedetă.

—A murit, spuse încet Max, încă zâmbind.

Amintirea ei încă îi încălzea ochii.

—Cancer la sân. A fost cumplit. Nu va mai exista nimeni ca ea. A fost iubirea vieții mele. Am mai ieșit de atunci și cu alte femei. Nu e la fel. Dar sunt în regulă, mă descurc.

Apoi adăugă zâmbind:

—Și ea era scriitoare. Scria miniseriale, pe vremea când erau la mare modă. Spuneam deseori că o să ne căsătorim, dar n-am simțit niciodată nevoia să o facem. În sufletele noastre, ne simțeam deja căsătoriți. Încă mai merg în vacanțe cu copiii ei, în fiecare an, între filme. Sunt niște oameni grozavi. Doi băieți, amândoi căsătoriți. Locuiesc în Chicago. Și fetele mele țin foarte mult la ei. Îmi amintesc de ea.

– Pare să fi fost o femeie foarte drăguță, spuse Tanya, compătimitoare.

Străteau în mașina lui și discutau. Max conducea o Honda veche și hodorogită, în ciuda banilor foarte frumoși pe care îi scotea din regia de filme. Nu simțea nevoia să se dea mare. Nu era stilul lui, spre deosebire de Douglas, care epata cu casa lui fabuloasă și cu incredibila colecție de artă. Tanya fusese impresionată. Oricine ar fi fost. Nu văzuse niciodată tablouri de o asemenea valoare în afara unui muzeu.

– A fost drăguță, spuse Max despre dragostea lui pierdută. La fel cum ești și tu.

Îi zâmbi. Îi plăcea cine și ce era. Puteai citi pe chipul Tanyei exact genul de om care era. O plăcuse din clipa în care o întâlnise, iar simpatia pentru ea îi sporise în acea seară. Era o persoană sinceră și dintr-o bucată, lucru rar întâlnit la Hollywood.

– Soțul tău este un om norocos.

– Eu sunt norocoasa, spuse ea, zâmbind visătoare.

Îi era foarte dor de Peter. Pierduseră confortul contactului fizic zilnic și căldura pe care o împărțeau seara. Era o pierdere grea. De-abia aștepta să-l sune de îndată ce se întorcea în cameră, deși era târziu. Îi promisese că-l sună, chiar dacă ar fi însemnat să-l trezească. Vorbise cu el și cu fetele înainte să plece. Se descurcau deocamdată, și Tanya se întorcea acasă peste două zile. De-abia aștepta.

– Soțul meu este un om minunat.

– Bravo ție. Sper să-l cunosc la un moment dat. Ar trebui să vină aici în timpul filmărilor și să aducă și copiii.

– O să vină.

Îi mulțumi lui Max fiindcă o condusesese și coborî din mașină. Apoi își aminti că lua prânzul cu Douglas a doua zi. Se întâlneau la Polo Lounge, lucru care îi convenea.

– Vii și tu mâine, la prânz?

–Nu, mă întâlnesc cu cameramanii ca să stabilim ce echipament ne trebuie.

Max folosea multe lentile neobișnuite și sofisticate ca să obțină efectele pentru care era renumit. Și voia să fie sigur că le are pe toate la îndemână.

–Lui Douglas îi place să cunoască fiecare persoană în mod individual. O să vă ajung eu din urmă săptămâna viitoare, după ce începem ședințele. Ți doresc un weekend plăcut, alături de copiii tăi.

Îi făcu semn cu mâna, apoi plecă.

Tanya zâmbea în timp ce se întorcea la bungalow. Simțea că o să fie grozav să lucreze cu Max. Nu era la fel de sigură în ceea ce-l privea pe Douglas. Încă o mai intimidă, deși îi plăcuse ceva mai mult în această seară. Îi păruse mai puțin înfricoșător când îl văzuse în habitatul lui natural, unde era clar că se simțea mai în largul lui.

Îl sună pe Peter de îndată ce intră în bungalow-ul ei. Era pe jumătate adormit, dar aștepta telefonul ei. Era aproape unu și jumătate.

–Îmi pare rău că e așa de târziu, nu se mai termina!

Vorbea cu răsuflarea întretăiată. Alergase până în cameră, ca să-l sune.

–Nu-i nimic. Cum a fost?

Căscă, și Tanya și-l putea imagina perfect în patul lor. O făcea să-i simtă și mai mult lipsa.

–Distractiv. Ciudat. Interesant. Douglas Wayne are cea mai incredibilă colecție de artă pe care am văzut-o vreodată. Renoir, Monet... Chestii uimitoare. Și casa era plină de staruri tinere și superbe. Jean Amber, Ned Bright...

Îi mai numi și pe alții.

–Sunt niște puști drăguți. Lui Megan și lui Molly le-ar fi plăcut foarte mult. Mi-a fost dor de tine. Și regizorul, Max Blum, este foarte drăguț. O să-ți placă. I-am povestit de tine în seara asta.

–Dumnezeule, n-o să mai vrei niciodată să te mai întorci în Ross, Tanny... o să fii mult prea importantă pentru noi.

Tanya nu credea că vorbește serios, dar tot nu-i plăcea să-l audă spunând asta. Același lucru i-l prezisese și Douglas, când o sunase. Și era ultimul lucru pe care și-l dorea. Nu-și dorea în nici un chip viața de la Hollywood. Nu-și dorea decât viața lor, din Ross.

–Nu fi rău! Puțin îmi pasă de toate prostiile astea. Cu toții ar da orice pentru o viață ca a noastră.

–Da, sigur! râse Peter, de parcă ar fi fost unul dintre copii. Nu prea cred. O să te răsfete acolo, iubito.

–Nu e adevărat, spuse ea cu glas trist.

Își aruncase sandalele din picioare și stătea întinsă în pat.

–Mi-e dor de tine. Aș vrea să fii aici.

–Vii acasă în două zile. Și mie mi-e dor de tine. E pus-tiu aici fără tine. Am ars mâncarea în seara asta.

–Vă gătesc în weekendul ăsta.

Încă se mai simțea vinovată că venise la Hollywood și de-abia aștepta să se întoarcă acasă, la el și la fete. Era plecată de doar trei zile și deja i se părea că trecuse o eternitate. O așteptau nouă luni lungi. Foarte, foarte lungi. Se simțise foarte ciudat să meargă la petrecere în acea seară fără el, însă fusese nevoită. Trebuia să cunoască echipa. Fusese un fel de ședință impusă de Douglas la el acasă, deși, ce-i drept, o ședință foarte plăcută. Însă i-ar fi plăcut și mai mult dacă ar fi fost și Peter cu ea. Nu ieșea niciodată singură atunci când Peter era plecat din oraș, lucru care se întâmpla foarte rar. Nu simțea dorința unei vieți sociale proprii, în special aici. Nu avea nimic în comun cu toți acești oameni. În special cu Douglas Wayne. Își imagina totuși că ar putea ieși la un hamburger cu Max Blum. Îi lăsa impresia că ar fi putut

fi un bun prieten. Dacă exista așa ceva pe aici, lucru de care nu era încă foarte sigură.

–De-abia aștept să te văd. Mă simt tare ciudat aici, singură. Mi-e foarte dor de tine și de fete.

Nu-i plăcea deloc să doarmă fără el și fusese agitată în ultimele trei nopți. Și Peter se simțea singur și strângea o pernă în brațe, în locul ei.

–Și nouă ne este dor de tine, spuse Peter, căscând din nou. Ar fi cazul să mă culc. Trebuie să le trezesc pe fete mâine-dimineață. Meg are antrenament la înot la șapte și jumătate.

Se uită la ceas.

–Trebuie să mă trezesc peste patru ore și jumătate.

Scoase un oftat prelung la acest gând, însă nu voise să se culce fără să discute cu soția lui.

–Mai vorbim mâine. Somn ușor, iubito... Mi-e dor de tine...

–Și mie, spuse ea încet. Noapte bună. Vise plăcute.

–Și ție, zise Peter și închise.

Tanya rămase întinsă pe patul din camera ei, cu gândul la Peter, simțindu-i lipsa. Se duse apoi să se spele pe dinți, cu inima grea. De-abia aștepta să se ducă acasă. Și se înșelau cu toții, își spuse în sinea ei. Și Peter, și Douglas, când spuneau că o să se lase vrăjită de acest loc și n-o să vrea să se mai întoarcă în Ross. Numai asta își dorea. Îi era dor de patul ei, de soțul ei, de copiii ei. Nu putea găsi absolut nimic aici care să se apropie măcar de toate astea. Ar fi dat tot luxul bungalow-ului ei în acea clipă pentru o noapte cu Peter, în Ross. Pentru Tanya, în acel moment și întotdeauna, nici un loc nu era ca acasă.

capitolul 6

Tanya se întâlnește cu Douglas la Polo Lounge a doua zi la ora unu, la masa de prânz. Era îmbrăcată în blugi și într-un pulover roz, iar el arăta la fel de strălucitor ca întotdeauna, în costum kaki, cămașă albastră, cravată galbenă de la Hermes și pantofi maro impecabili. Întotdeauna arăta imaculat, și Tanya îl găsea așteptând-o. Bea un Bloody Mary și discuta cu un prieten care trecuse pe acolo. I-l prezintă Tanyei, iar aceasta fu uluită să constate că era Robert De Niro. Discutară puțin de câteva minute, apoi Robert De Niro plecă. Ar fi fost greu să nu fie impresionată. Dar devenise deja ceva obișnuit. Tanya voia să-i povestească lui Peter mai târziu, dar nu dorea să-l audă comentând, nici pe el, nici pe altcineva, cât de importantă începuse să devină și cât de greu îi va fi să se întoarcă la vechea ei viață. Nu își dorea nimic altceva. Tot ce i se întâmpla aici era ireal și nu simțea că aparține acestui loc. Nici nu-și dorea să aparțină. Voia doar să termine filmul și să se întoarcă acasă. Se înșelau cu toții când spuneau că va deveni sofisticată și răsfățată. Tanya știa mai bine. Se cunoștea foarte bine și era bine înfiptă cu picioarele în pământ.

—Îți mulțumesc pentru petrecerea minunată de aseară, îi spuse lui Douglas în timp ce se așeza. Mi-a făcut plăcere să cunosc oamenii. Ai o casă foarte frumoasă.

—Și mie-mi place, spuse el, zâmbindu-i. Trebuie să vii pe iahtul meu, într-o zi. E foarte plăcut!

Era un iaht de șaptezeci de metri. Tanya îl văzuse în fotografiile din casa lui Douglas, cu o seară în urmă. I se păruse uriaș. Copiii ei ar fi înnebunit de-a dreptul.

–Ce faci tu în timpul verii, Tanya? Ce ai făcut anul ăsta? o întrebă.

Tanya zâmbi. Parcă era o temă pentru clasa întâi. *Vacanța mea de vară, de Tanya Harris*. Viața ei era cu mult mai liniștită decât a lui, din toate punctele de vedere. Și îi plăcea așa. Nu avea nevoie de un iaht.

–Mergem la Tahoe, în august. Închiriem o casă acolo, în fiecare an. Copiilor le place foarte mult și ne simțim bine împreună. Am discutat cu Peter să ducem copiii în Europa vara viitoare. N-am mai fost de ani de zile. Era prea complicat, cu copiii mici.

Se simțea ușor penibilă să-i spună lui astfel de lucruri. Puțin îi păsa lui Douglas ce făceau cu copiii, atunci când erau mici sau mari. Iar ideea unei case închiriate în Tahoe probabil că i se părea demnă de dispreț, în comparație cu un iaht de șaptezeci de metri pe riviera franceză. Absurditatea comparației o făcu să râdă, în timp ce-și comanda un ice-tea. Avea de gând să lucreze în acea după-amiază.

–Eu petrec două luni pe iaht în sudul Franței, în fiecare an, spuse Douglas, ca și cum ar fi fost ceva banal, cum de altfel probabil că și era pentru el. Merg și în Sardinia. E fantastic. Și în Corsica. Uneori în Capri, în Ibiza, Mallorca, în Grecia... Dacă pleci cu copiii vara viitoare, trebuie neapărat să veniți câteva zile pe iaht.

Foarte rar făcea invitații persoanelor cu copii, deși copiii Tanyei nu mai erau tocmai mici. La urma urmei, cât rău puteau face în câteva zile? Și bănuia că, în cazul Tanyei, era vorba de niște puști civilizați. Cu siguranță, ea așa era. Douglas își închipuia că familia Tanyei era politicoasă și cu mult bun-simț, și mai știa că băiatul și fetele ei aveau în jur de optsprezece ani. Nu ar fi invitat nicio dată persoane cu copii mici; oricum, era sigur că li s-ar fi făcut rău de mare dacă stăteau mai multe zile pe iaht. Un weekend era suficient.

–Le-ar plăcea foarte mult. De-abia aștept să le spun că l-am cunoscut pe Ned aseară. Și pe Jean. Vor fi foarte impresionați de mine.

–Ar fi cazul, spuse Douglas zâmbind. Eu sunt. Mult mai mult decât de Ned sau de Jean.

Așa spunea, deși Tanyei îi lăsase impresia că îi făcuse plăcere conversația pe care o avusese cu tânăra actriță. Cu siguranță, Jean era o puștoaică. Arăta senzațional, dar părea mai tânără decât era. Actorii păreau să ducă o viață izolată, din anumite puncte de vedere. Trăiau într-un fel de balon pe perioada turnării filmelor, pierzând legătura cu lumea reală.

–Par niște copii, comentă Tanya în timp ce Douglas își mai comanda un Bloody Mary.

–Asta și sunt. Toți actorii și toate actrițele sunt copii. Trăiesc în niște coconi, feriți de realitate. Așa a fost dintotdeauna. Se îmbracă în diverse costume și se distrează. Unii dintre ei muncesc mult. Dar habar nu au cum trăiește restul lumii. Sunt obișnuiți cu impresari și producători care fac totul în locul lor, îi protejează și le fac toate mof-turile. Nu cresc niciodată cu adevărat. Cu cât sunt mai mari, cu atât mai ireală este lumea lor. O să vezi când o să lucrezi cu ei. Sunt incredibil de imaturi.

–Nu se poate să fie toți așa! comentă Tanya, cu interes.

Cuvintele lui Douglas erau foarte grele, dar, ce-i drept, cunoștea foarte bine această lume.

–Nu. Dar cei mai mulți sunt. Sunt narcisiști și răsfățați, și se cred centrul universului. Te plictisesc repede. Este motivul pentru care nu ies niciodată cu actrițe. Sunt mult prea solicitante pentru mine.

Privi în ochii Tanyei când spuse aceste cuvinte, iar ea întoarse capul. Avea ceva ce o făcea să se simtă intimidată. Reușea întotdeauna să traverseze o graniță invizibilă dintre ei. Se ținea la distanță, cu toate astea era

în permanență o idee prea intim cu ea. Fără să se miște un milimetru, îi invadea spațiul personal.

Comandară prânzul după aceea, iar Tanya îi puse câteva întrebări despre film și despre întâlnirile programate pentru săptămâna următoare. Intenționa să facă ultimele retușuri la scenariu în acel weekend și mai erau și câteva schimbări pe care le voia Douglas. Tanya nu avea nimic împotriva. Douglas era de părere că este o persoană perfect rezonabilă, cu care puteai lucra ușor. Nu părea să fie deloc orgolioasă cu privire la munca ei.

Când terminară de mâncat, conversația deveni din nou personală. Întotdeauna Douglas era cel care o apuca în această direcție. Ardea de dorința de a ști mai multe despre ea. Îi puse întrebări despre copii, despre părinții ei, despre momentul când începuse să scrie. Voia să știe totul despre începuturile vieții ei, despre visurile și dezamăgirile ei de atunci. Tanya fu surprinsă de cât de intime erau întrebările lui, în vreme ce el nu îi oferea nici un detaliu personal. Lucru care nu o surprinse. Era un bărbat care nu divulga nimic.

–Nu e nimic senzațional, spuse ea relaxată. Nici o tragedie, nici un secret întunecat. Nici o dezamăgire majoră. Am fost tristă când mi-au murit părinții, desigur. Dar, de douăzeci de ani, sunt fericită alături de Peter.

–Pare de-a dreptul remarcabil, spuse Douglas, pe un ton oarecum cinic.

–S-ar putea, în ziua de azi, zise Tanya gânditoare.

–Chiar este, dacă-i adevărat.

Se uita fix la ea, și pe Tanya o enerva felul în care o examina, ca și cum nu ar fi crezut-o și ar fi căutat adevărul în ochii ei.

–Chiar ți se pare ceva de neconceput ca doi oameni să poată avea o căsnicie fericită?

Ea, una, se considera norocoasă, dar nu chiar o raritate. Cunoștea multe cupluri în Ross care aveau o căsnicie

fericită de douăzeci, chiar treizeci de ani. Mulți dintre prietenii lor se aflau într-o astfel de situație, deși ea și Peter păreau să fie cuplul cel mai solid. Și, ce-i drept, unii dintre prietenii lor divorțaseră de-a lungul anilor. Dar mulți se recăsătoriseră și erau din nou fericiți. Lumea Tanyei era mică și compactă, și părea să fie la mare distanță de tot ce întâlnea aici. În lumea lui Douglas, oamenii foarte rar se căsătoreau și, chiar și atunci, o făceau din motive greșite, cei mai mulți pentru spectacol, putere sau pentru câștiguri materiale de un fel sau altul. În Marin nu existau neveste-trofeu, cel puțin nu printre oamenii pe care-i cunoștea Tanya.

—Ambele mele căsnicii au fost niște greșeli enorme, spuse Douglas pe un ton nonșalant. Prima era o actriță bine cunoscută acum treizeci de ani, când ne-am căsătorit. Eram amândoi ridicol de tineri. Eu aveam douăzeci și patru de ani, doar un puști la început de carieră. Pe atunci, voiam să fiu și eu actor. Dar mi-a trecut foarte repede. Și iubirea pentru ea mi-a trecut la fel de repede. Am fost căsătoriți mai puțin de un an. Slavă Domnului că n-am avut copii!

—Este o mare vedetă acum? întrebă Tanya, din pură curiozitate.

Ar fi fost curioasă să știe despre cine era vorba, dar nu îndrăznea să întrebe. Știa că Douglas i-ar fi spus singur, dacă ar fi vrut să-i împărtășească acest amănunt.

—Nu, răspunse el zâmbind. Nu a fost niciodată. Frumușică, totuși. A renunțat la actorie și s-a măritat cu un tip din Carolina de Nord. După aceea, nu am mai luat legătura cu ea. Am auzit de la un prieten comun că a avut patru copii. Nu și-a dorit niciodată prea multe de la viață. Doar un soț, copii și o casă cu grădină. Presupun că le-a obținut pe toate trei, dar nu de la mine. Nu era de mine, nici măcar pe atunci.

Tanya își dăduse deja seama de asta, din tot ce-i spusese. Și nici acum nu era un scenariu potrivit pentru el. Tanya nu și-l putea imagina având copii.

—Cea de-a doua căsnicie a fost mai interesantă. Era o vedetă rock din anii optzeci. Un talent uriaș, ar fi putut avea o carieră de senzație.

Părea aproape nostalgic, și Tanya îi privi ochii. Nu putea interpreta ce vedea în ei. Regret, durere, poate chiar suferință și dezamăgire. Era evident că și povestea asta se sfârșise, fiindcă acum Douglas nu mai era căsătorit. Și nici nu-și dorea să mai fie.

—Ce s-a întâmplat cu ea? Și-a abandonat și ea cariera?

—Nu. A murit într-un accident de avion, în timpul unui turneu. S-a prăbușit cu întreaga trupă. Bateristul pilota avionul și nu era prea priceput. Posibil să fi fost drogat. Divorțasem deja când a murit. Dar tot mi-a părut rău. Era un copil dulce. Probabil că ai auzit de ea.

Tanya fu impresionată când auzi despre cine era vorba. Îi ascultase cu mare plăcere albumele în timpul facultății și încă mai avea câteva casete vechi. Își amintea când se prăbușise avionul. Povestea ținuse capul de afiș al tuturor ziarelor, la vremea respectivă. Nu mai auzise nimic despre ea de ani de zile, și era ciudat să audă tocmai acum, și încă într-un mod atât de personal. Citea tristețe în ochii lui Douglas. I se părea că îl umanizează. Se pare că avea, totuși, și o latură sensibilă.

—Ea de ce a fost o greșeală? întrebă Tanya blând.

Întorcea jocul, ea era acum cea care punea întrebările. Era curioasă să afle mai multe, la fel cum fusese și el.

—Nu aveam nimic în comun. Iar scena muzicală era o nebunie chiar și atunci. Se droga mult, deși spunea că nu e dependentă. Nu era o drogată, doar o fată frumoasă, nebună și sălbatică. Susținea că poate cânta mai bine când ia droguri. Nu sunt sigur că era adevărat. Dar avea o voce senzațională.

Vorbea cu o privire pierdută, visătoare, care-l făcea să pară o altă persoană, mai puțin dură și mai umană decât cel care era astăzi. Tanya se întrebă dacă aceasta fusese iubirea vieții lui, presupunând că exista așa ceva în lumea lui Douglas.

—Am divorțat pentru că nu ne vedeam niciodată. Era în turneu nouă, zece luni pe an. Nu părea să mai aibă vreun rost, iar eu începusem deja să produc filme. Era un handicap pentru mine. Comportamentul ei atrăgea prea multă publicitate negativă. Cocaina era la modă pe atunci, în orice caz, ceva destul de comun. A fost arestată de câteva ori. Nu mi-a convenit.

Nu-i convenise nici că îl înșela în mod constant, însă nu-i mai spuse asta Tanyei.

—Era o perioadă nebună, și ea era de-a dreptul scandalosă. Nu mi-a plăcut niciodată să am în preajmă persoane care se droghează. Nu-mi place nici acum. Dar am acceptat, de dragul ei. Și ea voia copii. Nu mă puteam vedea având copii cu ea. Mi-i imaginam pe toți dependenți de droguri înainte să împlinească șase ani. Și chiar nu era de mine, spuse din nou. N-a fost niciodată. Întotdeauna am fost mult mai preocupat de succesul și de existența mea. Am produs primele mele filme în acea perioadă. O soție la dezintoxicare sau la închisoare nu m-ar fi ajutat prea mult în carieră, deși li se întâmpla multora pe atunci. Mi-era în permanentă groază să nu ia o supradoză, dar n-a făcut-o niciodată.

—Așa că ai divorțat de ea?

Tanyei i se părea o mișcare calculată. Îi afecta în mod negativ cariera, așa că-i dăduse papucii. Era evident care erau prioritățile lui Douglas. Părea totuși să fi fost ceva mai mult la mijloc, însă Tanya nu voia să fie indiscretă. Deși recunoștea că era intrigată. Se întrebă dacă acesta era motivul pentru care Douglas era atât de rece sau dacă avusese întotdeauna această abilitate de a se închide

în sine. Nu își putea imagina că Douglas fusese vreodată un om cald sau apropiat de cineva. Poate doar demult, pe când era foarte tânăr.

– De fapt, spuse Douglas zâmbindu-i Tanyei, ea a divorțat de mine. A spus că sunt un ticălos înțepat, închipuit, arogant și oportunist. Și că nu mă interesează decât banii. Exact cu aceste cuvinte. Și avea dreptate.

Spuse asta fără să pară că se simte vinovat sau că regretă. Spusese singur același lucru despre sine, de multe ori de atunci.

– Din păcate, toate acestea sunt ingredientele succesului. Așa trebuie să fii ca să poți reuși în afacerea asta, iar eu eram extrem de hotărât să fac niște filme mari. Ea avea succes pe propriul merit, nu avea nevoie de ajutorul meu.

– Și asta te deranja? întrebă Tanya, curioasă să îl înțeleagă; era un om complex.

– Da, mă deranja, îi răspuse el. Mă deranja că nu aveam nici un fel de control asupra a nimic din ceea ce făcea. Nu mă asculta, nu-mi cerea sfatul. Nu-mi spunea niciodată ce se întâmplă cu trupa. Jumătate dintre ei ajunseseră deja la închisoare pentru posesie și consum de droguri. Ei nu îi afecta cariera, dar mi-ar fi afectat-o pe a mea. Oamenii cu soți sau soții dependente de droguri nu ajung niciodată prea departe. Cel puțin, nu ajungeau pe atunci. Lumea nu era încă atât de deschisă, acum douăzeci de ani. Și, pe atunci, oamenii încă erau convinși că nu le face nici un rău cocaina. Am învățat multe de atunci. Cred că, mai devreme sau mai târziu, ar fi sfârșit fie cu o dependență severă, fie înfundând pușcăria. Poate că e mai bine că a murit.

Părea o concluzie foarte dură.

– Ai fost îndrăgostit de ea? îl întrebă Tanya pe un ton compătimitor.

Oricum ai fi luat-o, era o poveste tristă. Viața distrusă a unei tinere și a tuturor celor care muriseră împreună cu ea. Tanya își amintea perfect.

—Probabil că nu, spuse Douglas cu sinceritate. Nu cred că am fost vreodată îndrăgostit. Și nu e ceva care să-mi fi lipsit. De cele mai multe ori, adăugă el cu un zâmbet trist, îmi plac afacerile mai mult decât îmi plac femeile. Sunt mai comode.

—Dar nici pe de parte la fel de plăcute, îl tachinează Tanya.

—Adevărat. Habar nu am de ce m-am căsătorit cu ea. Cred că m-a impresionat, la vremea respectivă. Era o fată senzațională, cu o voce de excepție. Încă îi mai ascult melodiile, uneori.

Tanya zâmbi la această mărturisire. Spera că începeau să se împrietenească.

—Și eu, adăugă Tanya.

Știa că pusese deoparte casetele din vremea facultății și pe unele le păstrase ca să le mai asculte din când în când.

Douglas părea deprimat de subiect în clipa când își terminară prânzul. Nu se mai gândise de mult la fosta lui soție. Părea o amintire dulce acum, cu excepția detaliilor care conduseseră la divorț. După aceea, fusese de două ori condamnată pentru droguri, ceea ce pentru Douglas era de neconceput. Se bucurase atunci că scăpase de ea. Încă își amintea cât de scandalizat fusese în acele clipe. Fusese un suflet pierdut, deși era extrem de frumoasă. Îi plăcuse foarte mult să se laude cu ea, cât timp fuseseră căsătoriți. Spunea că fusese cea mai apropiată variantă de soțietrofeu pe care o avusese vreodată. Nu își mai dorise alta de atunci. Era un bărbat care funcționa mai bine singur. În ultimii ani simțise prea puțin nevoia de companie, doar puțină distracție în pat, din când în când.

Nu se implica niciodată în chestiuni sentimentale. Inima nu avea nimic de a face cu escapadele lui sexuale. Și atunci când dorea să strângă o femeie în brațe, o alegea cu băgare de seamă. Îi plăceau femeile inteligente, care erau o companie interesantă, nu străluceau mai tare decât el și dădeau bine în presă alături de el. Erau de obicei staruri importante, consacrate, scriitoare celebre, din când în când câte o femeie din lumea politică, măritată, sau chiar soțiile prietenilor plecați din oraș. Îl interesa compania unei femei potrivite, nu să umple paginile tabloidelor.

Avea reputația unui bărbat important, care-și lăsase amprenta în lume. Viața lui amoroasă nu interesa pe nimeni, nici măcar, sau poate cu atât mai puțin, pe el. Ar fi fost mulțumit să se afișeze în lume cu Tanya, după ce ar fi ajuns să o cunoască mai bine, și se gândise la asta noaptea trecută, în timpul petrecerii. Era interesantă, inteligentă, avea un deosebit simț al umorului și era o femeie drăguță. Era profilul perfect al femeii pe care îi plăcea să o aibă la braț. Și îi făcea bine față în discuțiile contradictorii, ceea ce reprezenta încă un plus în ochii lui. Era ca un fel de audiție – o testa pentru rolul de potențială însoțitoare la evenimente sociale sau chiar de gazdă la dineurile lui. Îi plăcea tot ce văzuse la ea până acum. Și pentru că aveau să lucreze împreună în următoarele luni, aparițiile lor împreună în public aveau să pară foarte firești. Lui Douglas nu-i plăcea să se bârfească despre el. Iar Tanya arăta atât de respectabil, încât era foarte puțin probabil să dea naștere oricăror discuții. Era genul de femeie care atrăgea laude, nu critici.

–Ce faci weekendul ăsta? o întrebă nonșalant, când prânzul lor ajunsese la sfârșit.

–Mă duc acasă.

Radia. Fericirea deplină pe care i-o trezea acest gând era evidentă, chiar și pentru el, deși lui Douglas i se părea

oarecum infantilă. Nu avea nici un strop de sentimentalism în personalitatea lui.

–Ție chiar îți place rolul de soție casnică din Marin County, nu-i așa? spuse el, încercând să o facă să se rușineze și să îl contrazică.

–Da, îmi place, spuse Tanya fericită. În special, îmi plac soțul și copiii mei. Ei sunt partea cea mai frumoasă. Ei sunt esența vieții mele.

–Ești cu mult mai mult decât atât, Tanya. Meriți o viață mai interesantă.

Părea că o compătimentește în timp ce-i spunea aceste lucruri.

–Nu-mi trebuie aventură.

Îi plăcuse întotdeauna viața simplă pe care o avea cu Peter, aspectele obișnuite ale existenței de zi cu zi, care făceau ca viața lor să pară atât de normală și de solidă. Viața de la Hollywood îi părea Tanyei falsă și superficială. Nu își dorea nimic din ceea ce putea găsi aici, în afară de experiența de a scrie un scenariu pentru un mare film. În afară de asta, nu o interesa nimic. Îi lăsa impresia unei existențe goale. Și îi compătimea pe cei care aparțineau acestei lumi și care o considerau deosebită, cum era cazul lui Douglas. Din punctul ei de vedere, nu avea nici un pic de substanță și nici un fel de merit. Bănuia că Douglas ar fi contrazis-o cu vehemență, dacă i-ar fi spus ce gândea. Știa că iubea lumea artei și că făcea parte din comisia de administrație a Muzeului Districtual Los Angeles. Îi spusese că mergea la teatru ori de câte ori putea și că, din când în când, se ducea la San Francisco pentru un spectacol de balet sau de muzică clasică. Îi plăceau evenimentele culturale și sociale de toate felurile. Lua chiar avionul până la Washington D.C. ca să vadă premierele de la Kennedy Center sau până la New York pentru spectacolele de la Lincoln Center sau de la Met. Era o figură importantă în toate cele patru orașe, dar și în Europa, atunci când

mergea acolo, ceea ce se întâmpla frecvent. O viață ca a ei l-ar fi plictisit de moarte. Ei, pe de altă parte, îi plăcea extrem de mult. Nu ar fi făcut schimb cu Douglas pentru nimic în lume.

— Poate că, după ce vei sta o vreme în L.A., o să îți se lărgescă perspectivele. Sper să fie așa, de dragul tău, îi spuse el în timp ce traversau salonul de la Polo Lounge.

Toți cei de la mese întorceau capetele, recunoscându-l și întrebându-se cu cine era. Nimeni nu o cunoștea pe Tanya și asta trezea interes, însă nu și comentarii. Era o femeie drăguță, de vârstă rezonabilă, îmbrăcată cu blugi și un pulover roz și nimic mai mult. Dar, dacă ar fi ieșit în public cu el, s-ar fi știut cine este. Existau femei în L.A. care ar fi fost în stare de crimă pentru o astfel de șansă. Lui Douglas îi plăcea faptul că nu însemna nimic pentru Tanya. Nu încerca să se folosească de el și, oricum, nu părea genul care să facă asta. Ghicise corect din acest punct de vedere. Nu exista nici un strop de oportunism la Tanya, din nici un punct de vedere. Era o femeie integrită și demnă, cu o minte ascuțită și foarte mult talent. Nu avea nevoie de nimeni altcineva ca să avanseze în carieră și, oricum, nu s-ar fi folosit de nimeni.

Îi mulțumi pentru masă și Douglas îi ură weekend plăcut. Fusese mai bine decât se așteptase Tanya. Douglas fusese o companie plăcută și nu întrecuse măsura chiar atât de des pe cât se temuse că o va face. De fapt, se comportase foarte decent și nu îi criticase stilul de viață la fel de mult ca la început. Era de părere că merita o viață mai interesantă decât cea pe care o ducea în Marin, dar, dacă asta își dorea ea și dacă așa îi plăcea să-și petreacă timpul — lui, personal, i se părea o prostie — nu supăra pe nimeni. Știa că viața ei avea să se schimbe și să devină mai interesantă după ce va fi petrecut o vreme în L.A. Așa cum traversau holul împreună, Douglas avea sentimentul că într-o bună zi ar fi putut fi prieteni. Îi plăcea ideea și, deși

Tanya nu era la fel de sigură ca el de acest lucru, nu respingea, totuși, nici ea acest gând. Voia doar să fie foarte atentă și să nu îl încurajeze în vreun fel. Avea o latură care o făcea să se simtă inconfortabil și Tanya cunoștea disprețul profund pe care producătorul îl nutrea față de stilul ei de viață. Valorile familiale nu îl interesau în nici un fel, copiii îl intimidau și era de părere că jurămintele unei căsnicii nu făceau decât să te încurce. Lui Douglas îi plăceau oamenii pe care îi putea manevra sau pe care îi putea controla în vreun fel. Atâta vreme cât era conștientă de acest lucru și își păstra bine limitele și min-tea limpede, Tanya era sigură că se puteau înțelege foarte bine. Douglas nu era genul de bărbat în fața căruia să vrea să-și lase garda jos. Era deocamdată doar un asociat de afaceri, nimic mai mult, și Tanya ar fi vrut ca lucrurile să rămână așa. Și poate că în timp, după ce ajungeau să se cunoască mai bine, aveau să devină prieteni. Dar trebuia mai întâi să îi merite prietenia.

Lucră la calculator restul după-amiezii și comandă cina la room-service în acea seară. Max o sună ca să o întrebe ce mai face și Tanya discută cu el câteva aspecte pe care le considera potențiale probleme. Max o ajută să le rezolve, și Tanyei îi plăcură soluțiile pe care i le oferi. Le încercă și fu mulțumită să constate că mergeau. Era absolut convinsă că se va simți bine să lucreze cu el. I-ar fi plăcut să plece acasă din acea seară, însă Douglas îi sugerase că ar fi fost bine să fie disponibilă în caz că fixau vreo întâlnire pentru vineri dimineața, dar când veni ora prânzului și nu primi nici o veste în acest sens, Tanya luă un taxi până la aeroport.

Îi dăduse liber șoferului limuzinei și nu își luase cu ea decât bagaj de mână. Luă avionul de unu și jumătate spre San Francisco, iar la trei și douăzeci intra pe ușa casei ei din Ross. Nu găsi pe nimeni acasă, dar îi venea să danseze și să cânte prin sufragerie. Era atât de fericită

să se vadă acasă, încât de-abia se stăpânea. Se uită în frigider și în bufet și le găsi aproape goale. Se duse la Safeway și cumpără mâncare pentru weekend și pentru săptămâna următoare și tocmai aranja alimentele când fetele intrară și scoaseră un strigăt de surpriză când o văzură acolo. Chiar și Megan păru fericită pe moment, apoi deveni din nou posacă și se duse sus, amintindu-și că trebuia să fie supărată pe mama ei. Însă, preț de o clipă, se dăduse de gol că era fericită să o vadă, lucru care o bucură pe Tanya. Iar Molly se agita în jurul ei ca un cățeluș. O îmbrățișa, o săruta, stătea lângă ea, o îmbrățișa din nou.

–Mi-a fost foarte dor de tine săptămâna asta, recunosc u fata.

–Și mie, spuse Tanya, cu un braț trecut pe după umerii lui Molly.

–Cum a fost? întrebă aceasta cu interes, murind de curiozitate să afle cât mai multe detalii.

–A fost bine. Am luat cina cu Ned Bright și Jean Amber într-o seară. El e superdrăguț!

Îi zâmbea din tot sufletul fiicei ei, bucurându-se nespun să o vadă.

–Când pot să-l cunosc?

Molly părea încântată de perspectivă, în timp ce mama ei aranja ultimele cumpărături.

–Cu prima ocazie cu care o să vii în vizită. Poți să vii pe platou, să-i vezi la filmări. Regizorul este foarte amabil.

Molly urcă la ea în cameră câteva clipe mai târziu, să-și sune o prietenă și să-i povestească totul. Iar Tanya încă mai strângea prin bucătărie în clipa în care intră Peter. Știa că vine acasă și plecase de la serviciu mai devreme. De îndată ce o văzu, o prinse în brațe și o învărti, apoi o sărută pătimaș pe gură. După care o strânse cu putere la piept. Erau amândoi fericiți să se vadă. Urcară la ei în dormitor pentru o oră înainte de cină și încuiară discret

ușa. Era o întoarcere acasă perfectă, din toate punctele de vedere.

Tanya găti cina pentru familia ei în acea seară. Le pregăti paste preferate și o salată verde mare, în vreme ce Peter pregăti niște fripturi pe grătar. După care se strânsă cu toți laolaltă și discutară aprins. Tanya le povesti despre dineul organizat la casa lui Douglas Wayne și despre toate vedetele care fuseseră acolo. După aceea fetele ieșiră în oraș cu prietenii, iar ea și Peter urcară în liniște în dormitor.

Era o seară de vineri normală. Vorbi ore întregi cu Peter și se strânsă în brațe. Mai făcură încă o dată dragoste, înainte să adoarmă. Supraviețuiseră cu toții primei săptămâni în L.A. și totul era bine în lumea lor.

capitolul 7

Weekendul trecu prea repede pentru toată lumea. Tanya se trezi deprimată duminică dimineața și nici Peter nu părea mai fericit. Avea avion abia seara, dar gândul că urma să plece le tăia tuturor entuziasmul. Sentimentele lui Megan răbufniră în cele din urmă în timpul prânzului și începu să se certe cu mama ei în bucătărie, din cauza unui tricou care se stricase la spălat, lucru care nu avea nici o legătură cu nimic. Era, de fapt, supărată că mama ei se întorcea în L.A. Știind ce se ascunde în realitate în spatele furiei manifestate de Megan, Tanya încercă să nu-și iasă din fire și, în cele din urmă, îi spuse să se poarte respectuos.

–Nu este vorba despre nici un tricou, Meg, zise ea sec. Nici eu nu mă bucur că plec. Încerc să fac și eu tot ce pot.

–Nu e adevărat, o acuză Megan. Faci un lucru egoist și stupid. Nu erai obligată să scrii scenariul pentru filmul ăsta. Recunoaște, nu ești o mamă bună. Ne-ai lăsat baltă pe toți ca să faci ce-ai avut tu chef. Nu-ți pasă nici de tata, nici de noi. Nu te gândești decât la tine.

Tanya nu scoase nici un cuvânt preț de câteva minute, apoi simți lacrimile șiroindu-i pe obraji în timp ce își privea fiica și îi asculta acuzațiile. Îi era greu să se apare și se întreba dacă nu cumva Megan avea dreptate. Fusese într-adevăr un gest foarte egoist să plece la Hollywood ca să scrie scenariul.

–Îmi pare rău că asta crezi, spuse Tanya, tristă. Știu că a venit într-un an foarte nepotrivit, dar acum am primit oferta. Și era foarte posibil să nu mă mai întâlnesc nicio dată cu o asemenea șansă.

Sperase ca familia ei să o înțeleagă și să o ierte, dar se temea că Megan nu o va face. Încă nu se potolise. Stăteau una în fața celeilalte, Megan aruncându-i priviri veninoase și Tanya cu o expresie înfrântă, în clipa în care Peter intră în încăpere. Auzise cuvintele lui Megan și venise din sufragerie ca să-i spună fetei să-i ceară scuze mamei ei, însă aceasta refuză. Spuse că era convinsă de fiecare vorbă pe care o rostise. Fără nici un alt cuvânt, urcă pufnind în camera ei. Tanya se uită la Peter și începu să plângă, iar acesta o cuprinse în brațe.

—Ei, mai izbucnește și ea.

—Nu o învinovățesc. M-aș fi simțit exact ca ea dacă mama ar fi plecat când eram în ultimul an de liceu.

—Ești acasă în weekenduri. Oricum, în timpul săptămânii, fetele nici nu prea stau pe acasă. Vin doar ca să mănânce, să-și sune prietenii și să doarmă. Nu au cu adevărat nevoie de tine, îi spuse el, încercând să o liniștească.

Însă Tanya continua să plângă. Și nu îi plăcea nici că îl lăsa pe el singur.

—Le place să știe că sunt aici, continuă ea, suflându-și nasul.

—Și mie. Dar ești aici la sfârșit de săptămână. Ne-am descurcat săptămâna asta și o să vezi că filmul se va sfârși înainte să-ți dai seama. Imaginează-ți cum ar fi să câștigi un Oscar, Tan... Gândește-te numai! Fiind vorba de un film de Douglas Wayne, n-ar fi exclus.

Douglas Wayne câștigase o mulțime de premii.

—Apropo, el cum este ?

Peter era curios în legătură cu Douglas. Știa că era un bărbat chipeș. Se întreba dacă avea să-i facă avansuri Tanyei. Spera că nu. De regulă, Peter nu era gelos. Însă Hollywoodul nu era lumea lor obișnuită. Cu toate astea, avea încredere în ea.

—E ciudat. Egoist. Foarte închis, nu te lasă să vezi ce-i în sufletul lui. Nu-i plac copiii. Are un iaht. Are o colecție

de artă impresionantă și o casă frumoasă. Cam atâta știu eu despre el. Plus faptul că a fost căsătorit cu o vedetă rock care a murit într-un accident de avion, după ce divorțaseră deja. Nu e chiar cea mai caldă și mai plăcută persoană, dar e foarte inteligent. Însă mie cel mai mult îmi place regizorul, Max Blum. Seamănă cu Moș Crăciun și e foarte drăguț. Prietena lui a murit de cancer la sân și are un dog german pe care-l cheamă Harry.

– Ei, văd că te pricepi destul de bine să afli detalii personale! râse Peter.

Le făcuse o descriere foarte elocventă amândurora.

– Cred că e o caracteristică a scriitorilor. Ție oamenii îți spun întotdeauna lucruri pe care mie nu mi le-ar spune nici într-un milion de ani. Și nici măcar nu-i întrebi, îți spun ei singuri.

Văzuse lucrul ăsta întâmplându-se de mii de ori de-a lungul anilor. Oamenii îi împărtășeau întotdeauna Tanyei cele mai mari secrete.

– Probabil că am o figură care inspiră compasiune. În plus, sunt și mamă, deși s-ar părea că mă amenință corectitudinea la materia asta.

– Nu e adevărat. Meg e dură.

Amândoi știau asta despre fiica lor. Pretindea mult de la cei pe care îi iubea și se grăbea să-i critice dacă aceștia o dezamăgeau în vreun fel. Chiar și în cazul prietenilor. Molly era cu mult mai înțelegătoare și mai caldă. Megan avea standarde înalte atât pentru ea, cât și pentru toți ceilalți. Tanya spusese întotdeauna că așa fusese și mama ei. Era o trăsătură genetică.

Tanya pregăti prânzul pentru toată lumea, însă Megan nu coborî să mănânce. Își luă rămas-bun de la mama ei și plecă în oraș. Tanya bănuia că, în realitate, nu voia să o vadă plecând. Fiecare persoană are propriul stil de a-și lua rămas-bun. Despărțirile fuseseră întotdeauna dificile pentru Megan. Îi era mai ușor să se înfurie și să plece

trântind ușa, decât să se întristeze sau să plângă. În timp ce Molly stătu lipită de ea până în ultimul moment. O lăsară la o prietenă în drum spre aeroport și fata își strânse cu putere mama în brațe, înainte să coboare din mașină.

– Te iubesc. Să te distrezi... Salută-l pe Ned Bright din partea mea. Spune-i că-l iubesc... Și pe tine te iubesc și mai mult! strigă ea peste umăr în timp ce ieșea din mașină și o lua la fugă spre casa prietenei ei.

După aceea, Tanya și Peter avură parte de câteva clipe liniștite împreună, în drum spre aeroport. Discutară despre un caz la care lucra el, despre schimbările pe care Tanya le făcuse în scenariu, apoi rămaseră pur și simplu într-o tăcere confortabilă timp de câteva minute, bucurându-se unul de prezența celuilalt. Făcuseră dragoste mai mult decât de obicei în acel weekend și Peter făcu haz pe tema asta, înainte să o lase la aeroport.

– Poate că povestea asta cu L.A. face bine vieții noastre sexuale.

Parcă și-ar fi făcut provizii pentru zilele cât stăteau despărțiți. Îi ajută. Când o sărută la aeroport, Tanya era din nou tristă. Peter nu putea trece de porțile de securitate, fiindcă nu avea bilet și nu pleca nicăieri.

– Deja mi-e dor de tine, spuse Tanya cu cea mai nefericită expresie din lume, și Peter o sărută din nou.

Era incredibil cât de mult o susținea în toată povestea.

– Și mie. Ne vedem vineri. Dă-mi un telefon când ajungi.

– Sigur. Ce faci la cină?

Amândouă fetele erau plecate și uitase să-i pregătească ceva ce să-și poată încălzi la microunde.

– I-am spus lui Alice că trec pe la ea. A venit de mai multe ori în timpul săptămânii ca să vadă ce fac fetele și i-am promis că iau niște sushi și vin să mâncăm împreună.

–Salut-o din partea mea. Tot weekendul am vrut să o sun, dar n-am mai apucat. Spune-i că-mi pare rău și că-i mulțumesc că se preocupă de fete.

–Nu o deranjează. Cred că-i e dor de copiii ei. Se simte mai puțin singură dacă trece pe la fete în drum spre casă. Nu stă mai mult de câteva minute. E așa de ocupată cu galeria, că n-o vezi niciodată.

Tanya se bucura pentru Alice. Moartea lui Jim fusese o lovitură cumplită pentru ea. Fusese extraordinar de puternică, însă Tanya știa mai bine decât oricine cât era de nefericită. Primul an fusese pur și simplu îngrozitor, și Tanya o ajutase să treacă peste el. Acum Alice făcea tot ce putea ca să-i întoarcă favoarea. Era un schimb echitabil, între două prietene foarte bune. Se ajutaseră întotdeauna la nevoie, și Tanya era recunoscătoare acum pentru prezența lui Alice în viața familiei ei.

Tanya fugi înapoi și-l mai sărută încă o dată pe Peter, apoi se repezi în aeroport cu geanta pe umăr. Fu ultima care urcă în avion. Se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii și se gândi la weekendul care trecuse. Se simțise minunat acasă, lângă Peter și fetele ei. Nu-i plăcea câtuși de puțin că pleca iar.

Își închise telefonul mobil în clipa în care avionul începu să gonească pe pistă, apoi ațipi, după ce decolară. Dormi tot drumul până în L.A. și nu se trezi decât în clipa în care ateriză. Fusese un weekend agitat, plin de emoții. Se simțea obosită, stoarsă de ultimele puteri de cearta pe care o avusese cu Meg. Se întrebă dacă fiica ei avea s-o ierte vreodată, dacă relația lor avea să mai fie ca odinioară. Spera că da. Megan ierta greu și era în stare să țină ranchiuna la nesfârșit. Tanya încă se mai gândea la ea în clipa în care ieși din aeroport și chemă un taxi. Nici măcar nu-i spusese șoferului ei că venea. S-ar fi simțit caraghioasă să vină de la aeroport cu limuzina.

I se părea ciudat să profite de toate avantajele pe care i le oferea contractul ei.

Fu surprinsă să constate că bungalow-ul i se păru familiar și confortabil în clipa în care intră. Mai adusese încă vreo câteva fotografii de acasă, cu Peter și cu copiii, și încă una cu Alice, James și Jason. Vorbise cu Jason în weekend și părea fericit. Era atât de ocupat cu noua lui viață de student, încât nu îi suna pe nici unul. Fetele se plânseseră de acest lucru.

Îl sună pe Peter pe mobil în clipa în care se așeză și îl găsi încă la cină, cu Alice. Tanya vorbi și cu ea și se simți mai singură ca niciodată, știind că ei erau împreună, iar ea era departe. Ar fi vrut să mănânce și ea sushi cu ei. Alice îi spuse că cina nu avea nici un haz fără ea și că le lipsea. Tanya îi povesti despre fotografia pe care o adusese cu ea. Apoi cei doi își continuară cina, și Tanya porni televizorul. Se simțea straniu de singură.

Făcu o baie în cada imensă și porni jacuzzi-ul. O ajută să se relaxeze. După aceea, își porni calculatorul și mai lucră o vreme la scenariu. Avea o întâlnire a doua zi, ca să discute notele producătorului și regizorului, iar ziua următoare se întâlneau cu actorii, pentru același lucru.

O aștepta o săptămână încărcată, în care trebuia să adune observațiile tuturor și să găsească o metodă de a le introduce în scenariu. Nu o speria câtuși de puțin procedura și de-abia aștepta să le audă comentariile. Lucră până aproape de ora două noaptea și ceru la recepție să fie trezită la șapte. Trebuia să fie la studio luni, la opt și jumătate.

Tanya avu impresia că telefonul sună de îndată ce puse capul pe pernă. Se trezi tresărind, apoi se întinse la loc cu un geamăt, după ce răspunse apelului. Îi era dor de Peter, așa că îl sună. Se trezise și se îmbrăca. Se pregătea să le facă micul dejun fetelor. Auzindu-l, Tanya se simțea vinovată că el era lângă ele și ea nu. Le aștepta un drum lung, cu mic dejunuri și cine pe care să le pregătească el,

cu nopți în care ea n-avea să fie acolo. Un întreg an școlar. Fără ei, se simțea de parcă ar fi ispășit o condamnare. Stătu câteva minute de vorbă cu Peter, înainte ca fiecare dintre ei să-și înceapă ziua.

–Mi-e foarte dor de voi, spuse tristă Tanya. Mă simt îngrozitor că trebuie să faci tu toată treaba.

–Tu ai făcut-o timp de optsprezece ani. Ce mare lucru dac-o fac eu pentru câteva luni?

Părea grăbit, dar dulce.

–Cred că m-am măritat cu un sfânt, spuse Tanya, recunoscătoare.

Peter era fantastic.

–Nu, te-ai măritat cu un bărbat care nu e în stare să aducă ouăle, sucul și cereale pe masă în același timp. Ce să spun, sunt un bucătar dislexic, așa că trebuie să închid. Să te joci frumos azi, cu ceilalți copii.

–Sper să se joace ei frumos cu mine.

Avea emoții în legătură cu această primă întâlnire importantă. Urmău să treacă la discuții serioase și poate că aveau să-i demonteze tot ce lucrase până atunci. Habar nu avea ce vor face sau ce vor spune. Totul era nou pentru ea.

–O să fie bine. Nu accepta nici o măgărie din partea lor. Ce am citit eu până acum e grozav.

–Mulțumesc. Te sun după ce ies din ședință. Succes cu micul dejun... și Peter...

I se simțeau lacrimile în voce în timp ce vorbea:

–Îmi pare foarte rău că fac asta. Mă simt o mamă și o soție catastrofală. Ești un erou pentru că m-ai lăsat să vin aici.

Încă se simțea foarte vinovată că plecase atât de departe și că lăsase în seama lui toate îndatoririle domestice care picaseră în sarcina ei timp de aproape douăzeci de ani.

–Ești cea mai bună soție a mea! Și pentru mine ești nemaipomenită.

–Tu ești nemaipomenit, Peter, spuse ea încet.

De-abia aștepta să vină weekendul, ca să se poată duce iar acasă.

–Pa! Să fii cuminte... Te iubesc..., spuse el și închise grăbit telefonul.

După care Tanya se duse să se spele pe dinți și să se pieptene.

Comandă micul dejun la room-service; era departe de masa încropită în grabă de Peter pentru fete. Șoferul și limuzina o așteptau în fața hotelului. Și ajunse la studio fix la opt și jumătate. Douglas nu sosise încă. Max Blum era deja acolo.

–Bună dimineța, Tanya. Cum a fost weekendul? o întrebă el, amabil.

Avea o servietă grea, care părea gata să explodeze. Luă loc în sala de conferințe, unde fusese trimis. Pe durata filmărilor, închiriaseră un spațiu de birouri de la una dintre rețelele de televiziune. Și Tanyei îi fusese rezervat un birou, însă le spuse că prefera să lucreze la hotel. Acolo avea să fie mai multă liniște și erau mai puține elemente care să-i distragă atenția.

–Prea scurt, îi răspunse Tanya, tristă.

Le simțea lipsa lui Peter și copiilor astăzi parcă mai mult ca niciodată, după ce apucase să petreacă doar câteva clipe cu ei în weekend.

–Al tău cum a fost?

–Nu prea rău. Am fost la câteva meciuri de baseball, am citit *The Wall Street Journal*, *Variety* și *The New York Times*, și am avut câteva discuții extrem de intelectuale cu câinele meu. Am stat aseară până târziu, așa că azi s-a simțit prea obosit ca să vină la muncă. Ce vrei, duce o viață de câine.

O secretară veni și îi întrebă dacă doreau cafea. Refuzară amândoi.

Max avea cu el un cappuccino de la Starbucks, iar Tanya băuse suficient ceai la hotel. În timp ce stăteau

de vorbă, intră și Douglas, arătând, ca întotdeauna, de parcă ar fi coborât de pe coperta revistei GQ. Mirosea foarte bine și se tunsese în weekend. Arăta întotdeauna impecabil, chiar și la prima oră a dimineții. Max era neîngrijit, șleampăt, avea blugii rupți, niște sandale Birkenstocks vechi și foarte uzate, cu șosete din care îi ieșea un deget și nu părea să-și fi adus aminte să-și pieptene puținul păr pe care îl mai avea. Era curat, dar într-o răvășeală totală. Tanya era îmbrăcată în blugi, helancă și adidași și nu se obosise să se machieze. Era la lucru.

Începură numaidecât să discute notițele. Erau câteva scene pe care Douglas le voia schimbate și una care nu îi plăcea lui Max. Spunea că se derulează prea repede și că nu lasă să se vadă emoțiile profunde ale actorilor implicați. Voia ca Tanya să o rescrie în așa fel încât să sfâșie inimi.

—Să curgă lacrimi! fu exprimarea lui.

Pe măsură ce dimineța înainta, Tanya și Douglas intrară într-o discuție contradictorie în legătură cu un personaj și felul în care Tanya o descrisese pe respectiva femeie. Douglas era de părere că personajul e plictisitor și nu se ostenea să-și măsoare cuvintele.

—Nu pot s-o sufăr, spuse el sec. Și n-o să placă nimănui.

—Trebuie să fie anostă, se apără Tanya cu vehemență în acel moment. Este o femeie fatal de plictisitoare. Nici nu cred că-mi pasă că nu poți s-o suferi. Nu este o persoană drăguță. Este obositoare, plângăcioasă și își trădează cea mai bună prietenă. Ce dracu' să-ți placă la ea?

—Nu-mi place. Dar dacă e în stare să-și tragă pe sfoară cea mai bună prietenă, trebuie să aibă măcar un dram de personalitate. Dă-ne măcar atâta. La cum ai făcut-o tu, zici că-i moartă.

Era aproape o insultă, și Tanya bătu în cele din urmă în retragere. Era de acord să aducă unele modificări personajului în chestiune, dar nu se simțea împăcată să facă

tot ce îi cerea. Într-un final, Max interveni și sugeră o soluție de compromis. Să rămână în continuare anostă, deloc plăcută, dar poate animată de puțin temperament și de o răutate și invidie vizibile. Care să justifice până la urmă trădarea ei. Tanya spuse că putea fi de acord cu asta. Se simțea epuizată la sfârșitul întâlnirii. Se făcuse deja aproape ora trei când reușiră să parcurgă notițele tuturor și nu se opriseră ca să mănânce la prânz. Douglas era de părere că mâncatul le-ar fi distras atenția. La sfârșitul întrevederii, Tanya simțea că îi scăzuse glicemia și era total vlăguită.

—A fost o întâlnire bună, spuse Douglas vesel, în timp ce se ridicau.

El, unul, era într-o dispoziție excelentă, iar Max ronțăise niște bomboane și niște alune pe care le adusese cu el. Lucrase deja la mai multe filme cu Douglas și știa cum merge treaba. Tanya nu știa. Se simțea epuizată și ușor jig-nită de unele dintre lucrurile pe care i le spusese Douglas. Îi dăduse niște lovituri dure și nu își ceruse scuze. Pe el nu îl interesa decât să facă cel mai bun film cu putință, orice ar fi presupus asta și indiferent cine ar fi trebuit să strângă din dinți ca să-și atingă scopul. În cazul ăsta, fusese vorba de ea. Tanya nu era obișnuită cu stilul lui, nici să fie nevoită să-și apere munca în asemenea măsură, sau să lupte pentru ea. Producătorii serialelor pentru care lucrase erau mult mai maleabili.

—E totul în regulă? o întrebă Max, în timp ce ieșeau împreună din clădire.

Douglas plecase în grabă la o întâlnire și urmau să se vadă toți trei, tot acolo, a doua zi dimineata, ca să discute și cu actorii. Tanya începea să se teamă. Era mai greu decât crezuse și încă nu știa exact ce să schimbe la personajul care îi dispăcea atât de mult lui Douglas. Avea de gând să lucreze la asta în timpul după-amiezii și peste noapte.

Se simțea de parcă se pregătea pentru un examen. Cuvintele lui fuseseră foarte dure.

—Da, sunt bine. Doar obosită. Nu am mâncat prea multe la micul dejun. De o oră nu prea reușesc să mă mai concentrez.

—Să ai întotdeauna mâncare la tine când vii la o ședință cu Douglas. Muncește ca un maniac și nu face niciodată pauze de masă. De-asta e atât de slab. Pentru el, masa nu este decât un eveniment social. Dacă nu are vreo întâlnire, nu mănâncă.

—O să țin minte pentru mâine, zise Tanya în timp ce Max o conducea la limuzină.

—Oh, nu, mâine va fi altfel, îi explică el. Mâine vin vedetele. Vedetele trebuie hrănite, la oră fixă, și cu meniuri foarte scumpe, create special pentru ele, dacă se poate. Regizorii și scriitorii nu trebuie să mănânce. Poți să cerșești ceva de mâncare de pe farfuriile actorilor. Poate-ți aruncă niște caviar și un copan de pui.

Exagera, desigur, dar nu în totalitate.

—Întotdeauna e bine să ai un actor sau doi la o întâlnire. Încerc să insist asupra acestei cereri. Așa mai primim câte ceva de mâncare și noi, ceilalți.

Tanya râse în timp ce-l asculta. Se simțea ca la școală, când un elev din clasele mai mari îi spunea cum stau treburile. Era recunoscătoare pentru ajutorul și umorul lui.

—O să-l iau și pe Harry mâine. Nimeni nu dă mâncare unui regizor supraponderal. Întotdeauna hrănesc câinele. Are o față de-i plângi de milă, și scheaună mult, și salivează. Am încercat și eu odată chestia cu salivatul, dar mi-au cerut să ies din încăpere și m-au amenințat că-mi fac plângere la uniune, așa că, de-atunci, prefer să-l aduc pe el.

Tanya râse tare la comentariile lui Max, iar regizorul îi spuse să nu fie descurajată de faptul că trebuia să rescrie anumite pasaje și nici măcar de comentariile dure ale lui

Douglas. Pentru el, asta era procedura standard, la toate filmele. Existau și producători mult mai duri decât Douglas, care cereau în permanență să fie rescrise scenele.

Tanya se întreba ce fel de comentarii avea să primească din partea actorilor și cât de atent citiseră aceștia scenariul. Actorii din serialele pentru care lucrase intrau în platou și încropeau totul pe moment. Tot ce făceau aici, în cazul unui film de lungmetraj, avea să fie mult mai precis.

Lucră la scenariu timp de șapte ore, respectând toate comentariile lui Douglas și pe ale lui Max. Comandă omletă și salată de la room-service, iar miezul nopții o găsi încă lucrând. Îl sună pe Peter când termină. Nu apucase să le mai sune pe fete, timpul trecuse pe nesimțite. Iar la ora asta știa că dorm deja. Peter era încă treaz, citea și aștepta telefonul ei. Își închipuise, când văzuse că nu sună, că probabil scrie, așa că o lăsase în pace și așteptase să îl sune ea.

— Ei, cum a mers? întrebă el cu interes.

Își închipuia că avusese o zi plină, altfel ar fi sunat.

— Nu știu...

Era obosită și se întinse pe pat în timp ce vorbea cu el.

— Normal, presupun. Douglas detestă unul dintre personajele mele. Am stat până acum să-i rescriu toate scenele. Cred că a ieșit și mai rău. Douglas zice că e prea plictisitoare. Am stat în ședință până la ora trei, fără să facem vreo pauză și fără să mâncăm. Credeam că o să cad din picioare până am terminat. De atunci stau la mine în cameră și muncesc pe brânci. Și nu cred că-am rezolvat nimic. Mâine ne întâlnim cu actorii, ca să discutăm și observațiile lor.

— Pare îngrozitor de obositor! o compătimi Peter.

Dar știa că Tanya se așteptase la asta. Și, oricum, era un cal de bătaie. Nu lăsa niciodată o problemă din mână până când nu o rezolva, fie că era vorba de scris sau

de orice altceva. Era unul dintre multele lucruri pe care le admira la ea.

– Tu ce-ai făcut azi? întrebă Tanya, fericită să-l audă.

Îi fusese extrem de dor de el pe parcursul zilei, chiar și în timp ce lucra. Săptămâna părea să se întindă mult în fața lor.

– Mi-e dor să vorbesc cu fetele. Am lucrat și nu am avut timp. O să le sun mâine.

– Sunt bine. Alice ne-a adus lasagna și celebrul ei chec. Am mâncat ca niște porci. Eu am făcut salata. Am scăpat ieftin în seara asta.

Ceea ce era bine, având în vedere că și el avusese o zi grea. Discutase cu un client nou niște probleme serioase, care cu siguranță aveau să ajungă în instanță.

– Alice a rămas și ea la cină? întrebă Tanya la întâmplare, dar fu surprinsă să afle că da.

Era frumos din partea ei să le aducă de mâncare și îi era recunoscătoare pentru asta. Dar trebuia spus că și Tanya îi fusese alături clipă de clipă luni la rând, după ce îi murise soțul.

– Îi rămân datoare după povestea asta. Dacă o ține tot așa, va trebui să gătesc eu pentru ea zece ani de-acum încolo.

– Trebuie să recunosc că mi-a prins bine ajutorul. Și a dus-o pe Meg la meciul de fotbal. Molly a avut nevoie de mașină. Alice m-a salvat. Nu am putut să plec la timp de la serviciu, așa că am sunat-o pe ea. Tocmai pleca de la galerie și a spus că nu e nici o problemă.

Tanya făcuse același lucru pentru copiii lui Alice de multe ori de-a lungul anilor, dar tot îi era recunoscătoare. Într-un fel, ajutorul pe care Alice îl dădea familiei ei o făcea să se simtă mai puțin vinovată; pe de altă parte o făcea parcă să se simtă și mai prost. Îi plăcea să știe că cineva le era alături fetelor și îl ajuta pe Peter, dar o făcea să se simtă mai vinovată decât oricând, fiindcă nu era ea acolo,

să facă toate astea. Dar nu avea încotro, trebuia să accepte situația. Și cel puțin Alice era acolo pentru ei. Mai mult decât orice, era un mare ajutor pentru Peter, iar Tanya îi era recunoscătoare mai ales pentru asta. Nu le putea face singur pe toate. Avea prea mult de lucru la birou.

Discutară despre alte lucruri după aceea și apoi amândoi fură nevoiți să închidă, deși Tanyei i-ar fi plăcut să mai stea de vorbă cu el încă o mie de ani. Amândoi aveau întâlniri matinale a doua zi și trebuiau să apuce să doarmă, ca să le poată face față. Îi promise că-l va suna mai devreme seara următoare și îl rugă să le transmită fetelor dragostea ei. Se simțea aproape ca o străină să-i spună toate astea. Era un sentiment complet nou pentru ea, să fie departe de copiii ei și să le transmită dragostea prin altcineva. După propria ei concepție mai mult decât a lui, ar fi trebuit să fie acolo și să le-o arate personal.

Tanya era din nou în aceeași sală de conferințe a doua zi dimineața. De data asta, Max își aduse și câinele, dacă i se putea spune astfel. Harry era mai degrabă de mărimea unui cal mai mic, însă era foarte civilizată, stătea într-un colț, cu capul uriaș așezat pe labe. Era atât de bine dresat, încât, după surpriza inițială pe care o avură oamenii când îl văzură, nimeni nu-i mai observă prezența. Până în clipa în care apăru mâncarea și dulăul se ridică animat, scheună tare și începu să saliveze din abundență. Max îi dădu să mănânce din porția lui, toți ceilalți îi dădură resturile și apoi Harry se întinse din nou și adormi. Harry era un câine deosebit de politicos. Tanya îi adresă complimente în acest sens lui Max, pe la jumătatea ședinței.

—E mai degrabă colegul meu de cameră, nu doar un câine, spuse Max, zâmbind cu gura până la urechi. A apărut odată într-o reclamă. I-am investit banii la bursă și s-a descurcat foarte bine. Își plătește jumătatea lui de chirie. Îl consider mai degrabă băiatul meu.

Tanya vedea că nu glumește.

Întâlnirea fu lungă și dificilă. Douglas o conduse extrem de bine, cu ajutorul lui Max. Iar Tanya fu surprinsă să vadă cât de multe observații își făcuseră actorii. Unele erau foarte pertinente, susțineau idei valide, în vreme ce altele erau complet dezorganizate și irelevante. În cea mai mare parte însă, aveau cu toții ceva de spus și doreau să schimbe câte ceva. Cea mai mare problemă erau dialogurile care li se părea că „nu li se potrivesc“. Iar Tanya trebuia să lucreze cu ei, de cele mai multe ori pentru a găsi formule prin care să spună același lucru, dar în propoziții care să li se pară că-i reprezintă mai bine. Era un proces lung și greu, iar Douglas își pierdu răbdarea de mai multe ori. Nivelul lui de stres părea să fie mai ridicat în timpul ședințelor și avu iar o discuție cu Tanya în legătură cu o altă scenă în care era implicat același personaj care nu îi plăcea și pe seama căruia se certaseră și cu o zi înainte.

—Of, pentru Dumnezeu, Tanya! strigă la ea. N-o mai apăra pe ticăloasa asta. Schimb-o dracului odată!

Tanya rămase destul de surprinsă și nu mai spuse nimic o vreme după aceea, în timp ce Max îi arunca priviri încurajatoare. Își dădea seama că Douglas o supăraseră și o făcuse să se simtă prost.

Douglas se opri personal ca să stea de vorbă cu ea după ședință, în timp ce actorii începeau să plece. Era aproape ora șase și tăvile cu mâncare intraseră și ieșiseră din încăperea întreaga zi. Tanya înțelegea la ce se referise Max. Avuseseră chiar și biscuiți, frișcă și căpșune la ora patru și o tonă de sushi și tofu pe parcursul întregii zile.

După ședință, toți actorii se îndreptau spre sala de forță sau spre ședințele cu antrenorii lor personali. Tanya nu-și mai dorea decât să se întoarcă în bungalow-ul ei și să se prăbușească. Era mai mult decât epuizată după ce o zi întreagă se concentrase la ce îi spusese toată lumea și încercase să discute cu toți schimbările care trebuiau aduse în scenariu.

—Îmi pare rău dacă am fost mai dur cu tine astăzi, spuse blând Douglas.

Arăta de parcă nimic nu se întâmplase, însă Tanya se simțea ca și cum ar fi fost lovită de un autobuz, și Douglas vedea asta.

—Întâlnirile astea cu actorii mă scot din sărite. Se leagă de orice cuvânt, de orice detaliu și se gândesc cum o să sune atunci când vor spune replica. Scrie în contractele lor că pot solicita schimbări în scenariu și am senzația că li se pare că nu-și fac datoria dacă nu-ți cer să le rescrii fiecare scenă. După o vreme, îmi vine să-i strâng pe toți de gât. Întâlnirile astea în care se discută observațiile actorilor se întind întotdeauna la nesfârșit. În orice caz, îmi cer scuze dacă ai văzut și latura mai tăioasă a personalității mele.

—E-n regulă, spuse încet Tanya. Și eu eram obosită. Sunt foarte multe detalii precise și încerc să păstrez integritatea scenariului și, în același timp, să mulțumesc pe toată lumea.

Nu era întotdeauna simplu, și Douglas știa asta. Trecuse prin această procedură de sute de ori de-a lungul anilor, cu zeci de scenarii.

—Am lucrat la personajul care îți displace atât de tare. Nu cred că am reușit încă să rezolv, dar încerc. Cred că problema este că mie nu mi se pare că ar fi o femeie plictisitoare. Îi văd toate laturile ascunse, toate gândurile și intențiile, așa că deduc că nu e chiar atât de insipidă pe cât pare. Sau poate că mă identific cu ea și sunt și eu la fel de anostă.

Tanya râse când spuse asta, iar Douglas clătină din cap, zâmbind. Tanya se bucura că se oprise să discute cu ea, ca să mai înlătore tensiunea. O intimidase considerabil în ultimele ore. Nu-i plăcuse. Acum era mai bine.

—Eu nu așa te-aș descrie, Tanya. Ești oricum, numai plictisitoare nu, și sper că știi asta.

– Sunt doar o soție casnică din Marin, zise ea cu sinceritate, și Douglas râse în hohote.

– Încearcă să convingi pe altcineva de asta. Pe Helen Keller, poate. Povestea asta cu soția casnică e un joc sau o mască pe care o porți. Nu știu încă sigur care din două. Dar îți pot spune un lucru de care sunt sigur: nu ești tu. Dacă ai fi, nu ai mai sta aici. Nici măcar un minut.

– Sunt o soție împrumutată de la familia mea ca să scriu un scenariu, încercă ea din nou, însă nu reuși să-l convingă.

– Aiurea! Nici pe departe! Nu știu pe cine păcălești tu cu asta, Tanya, dar pe mine nu. Ești o femeie sofisticată, cu o minte fascinantă. Să te văd în rolul de casnică în Marin este ca și cum mi-aș imagina un extraterestru angajat la McDonald's. Sigur, s-ar descurca, dar de ce să risipești așa o minte și un asemenea talent?

– Nu le risipesc, le folosesc pentru copiii mei.

Nu-i plăcea ce-i spunea, nici felul în care o vedea. O deranja. Era exact ceea ce spunea că este și ceea ce părea și se mândrea cu asta. Îi plăcea să fie soție și casnică, îi plăcuse întotdeauna. Îi plăcea și să scrie, mai ales acum, îi plăcea provocarea. Dar nu avea nici cea mai mică dorință să devină o figură hollywoodiană și i se părea că spre asta băteau apropourile lui Douglas. Sugera că locul ei ar fi aici, nu în Ross. Și nu asta își dorea Tanya. Știa că nu avea să repete niciodată experiența. O făcea doar o dată, ca să se distreze. După asta, se întorcea acasă și rămânea acolo. Se hotărâse deja în această privință.

– Zarurile au fost aruncate, Tanya, fie că-ți place sau nu. Nu te mai poți întoarce. Nu merge așa. Ești aici doar de o săptămână și deja te-ai rupt de fosta viață. Ai făcut-o dinainte să vii. Ziua în care ai luat hotărârea să faci filmul ți-a pecetluit soarta.

Ascultându-l, Tanya simți că o trec fiori pe șira spinării. Parcă i-ar fi spus că drumul de întoarcere spre casă

dispăruse, și Tanya voia să se asigure că nu era așa. De câte ori Douglas spunea ceva de genul ăsta, simțea nevoia să alerge în brațele lui Peter. Se simțea ca Bess lângă Crown, din *Porgy și Bess*¹. Ce-i spunea Douglas era înspăimântător și totodată uluitor de amețitor. Voia să se ducă acasă.

– Ai avut foarte multă răbdare astăzi, cu actorii, o feli-
citate el. Sunt foarte dezorganizați.

– Comentariile lui Jean în legătură cu personajul ei mi s-au părut chiar foarte bune. Și ale lui Ned au fost de bun-simț.

Tanya vorbea calm, ignorând tot ce-i spusese Douglas. Nu avea de gând să intre în polemici cu el și să înceapă să dezbată dacă era sau nu bine să fie casnică. Părerea lui nu conta, decât exclusiv în legătură cu filmul. În afară de asta, puțin îi păsa ce crede. Nu avea nici o putere asupra vieții ei, nu era nici clarvăzător, nici psiholog. El era obsedat de lumea Hollywoodului, ea nu. Îl îmbăta puterea pe care o avea. Tanya începea să înțeleagă asta la el, chiar dacă nu lăsa să se vadă decât uneori și foarte puțin. Altă dată, dădea cărțile pe față, depinde ce îi convenea mai mult, în funcție de situație. Era un adevărat profesionist pe care merita să-l urmărești în acțiune, ca un jucător de tenis la Wimbledon.

Se întoarse apoi la hotel și lucră la scenariu preț de multe ore în acea noapte. Reuși să introducă o parte din schimbări. Altele erau mai greu de inserat. Îl sună de mai multe ori pe Max a doua zi, ca să discute cu el. Acesta îi spuse să nu-și bată capul cu unele dintre ele. Unele schimbări și modificări subtile aveau să se facă pe platou, după ce începeau filmările. Max era de departe cea mai maleabilă persoană cu care lucra, și Tanya îi aprecia perspectiva mereu calmă asupra oricărei situații. Era degajat și părea să aibă un răspuns la toate. Era o combinație perfectă,

---

¹ *Porgy and Bess*, operă pe muzica lui George Gershwin, interpretată pentru prima oară în 1935 (n.tr.)

spre deosebire de Douglas care emana tensiune și o obsesie a controlului pe care Tanya o găsea dificilă uneori.

Fu o săptămână încărcată pentru ea în L.A. și pentru Peter la birou. Începea un proces săptămâna următoare. Iar Tanya continua să se întâlnească cu Max, cu Douglas și cu actorii ca să lucreze la scenariu. Spre marea ei supărare, programară întâlniri pentru toată ziua de sâmbătă, la care îi spuseră că era important să participe și ea, așa că joi după-amiază trebui să-l sune pe Peter și să-i spună că nu putea veni acasă. Îl întrebă dacă nu puteau, în schimb, să vină el și fetele în L.A.

—Zău, Tan... aș vrea să putem. Molly are un meci important. Știu că și Megan are planuri. Nu știu ce chestie la care se duce în oraș, cu John White... N-o să vrea să vină. Iar eu am de gând să-mi aduc atât de mult de lucru acasă în weekendul ăsta, încât aș fi un pachet de nervi. Sau aș sta toată ziua în cameră și aș lucra. Nu cred că e weekendul potrivit.

—Da, și al meu pare să fie la fel, spuse ea tristă. Nu-mi place că n-o să vă văd, pe tine și pe fete. Poate ar trebui să vin vineri seara și să stau o noapte. Trebuie să fiu înapoi sâmbătă la nouă, la o ședință. Aș putea lua avionul de șase...

—Asta-i o nebunie, spuse el rațional. Ai fi epuizată. Lasă, de data asta. Vii acasă weekendul viitor.

Tanya nu se așteptase să programeze întâlniri în weekend atât de curând, deși fusese avertizată că s-ar putea întâmpla. Dar nu atât de repede. Se simțea deprimată că nu se putea duce acasă, chiar dacă avea mult de lucru.

Tot în acea seară, le sună pe fete și le ceru scuze. Megan avea telefonul închis, așa că îi lăsă un mesaj. Molly se grăbea și-i spuse că nu era nici o problemă. Tanya se simțea îngrozitor, iar Peter era într-o conferință când îl sună și nu putea vorbi. Din trei încercări, nu-i reușise nici una. Îl sună chiar și pe Jason după aceea, să-l întrebe dacă

nu voia să vină o seară în L.A., dar băiatul avea o întâlnire cu o fată și chiar nu voia să vină. Îi mulțumi însă că se gândise la el și-i spuse că va veni altă dată cu cea mai mare plăcere, dar că nu putea tocmai în weekendul ăsta.

Tanya își petrecu zilele de vineri și de sâmbătă în ședințe cu Max, Douglas și cu actorii, și în întrevederi individuale cu Jean pentru a discuta cu ea motivația personajului. Jean își lua munca foarte în serios și voia să intre în mintea și în pielea persoanei pe care o interpreta. Tanya se simțea absolut epuizată sâmbătă seara, la ora opt, când se întoarse la hotel, și sentimentul se accentuă în clipa în care găsi un mesaj de la Douglas, care-i cerea să îl sune înapoi.

—La dracu', ce mai vrea acum? murmură Tanya pentru sine.

Îl văzuse destul toată săptămâna, îi ajunsese. Era o persoană atât de puternică, încât puțin ajungea să însemne foarte mult. Era însă producătorul filmului, așa că nu avea de ales. Îl sună pe linia privată de acasă, la numărul pe care i-l dăduse el. Era un compliment că o făcuse. O transforma pe loc într-o persoană cu legături importante la Hollywood, nu că Tanyei i-ar fi păsat.

—Bună, tocmai am ajuns și am găsit mesajul de la tine, spuse ea, încercând să pară mai veselă decât se simțea.

Îi era dor de Peter și de copii și știa că toți erau în oraș.

—Cu ce te pot ajuta? întrebă ea, vrând să pună repede capăt discuției.

Voia să se întindă în cadă și să se înmoaie. Dacă nu i s-ar fi părut ceva extravagant, ar fi cerut un masaj. Îl merita, însă i se părea o cheltuială frivolă, nu voia să exagereze profitând de ceea ce i se oferise. O baie era suficientă.

—M-am gândit că ești supărată că n-ai ajuns acasă weekendul ăsta. Mă întrebam dacă n-ai vrea să vii mâine

să stai la piscină și să te bronzezi, dacă-ți plac lucrurile de genul ăsta.

Douglas râse. Observase că avea un bronz ușor și își imaginase că stătea la soare, fie acasă, fie în Tahoe.

— Absolut nimic protocolar. Doar ediția de duminică din *The Times* și fără nici un fel de conversație, dacă nu vrei. Începi să te plictisești să tot stai la hotel.

Avea dreptate, așa era, însă Tanya nu știa dacă-și dorea să petreacă o zi întreagă cu Douglas. La urma urmei, era șeful ei. Și nu putea să-l ignore pur și simplu, deși trebuia să admită că o zi la piscina lui părea o ofertă foarte îmbietoare. La piscina hotelului, cu toate starletele și modelele ieșite la agățat, se simțea oarecum stingheră și avea impresia că face notă discordantă cu peisajul, fiindcă nu purta bikini tanga și tocuri de 15 centimetri. Se simțea ca venită de la țară printre personajele de acolo, deși se răsfățase cu o pedichiură la începutul săptămânii, într-o seară, în timp ce lucra, pedichiură pe care o plătise din banii ei. O făcuse să se simtă mai bine, iar manichiurista lucrase în timp ce-și citea modificările aduse scenariului, așa că nu îi afectase ritmul de lucru și îi mai ridicase moralul. Toate femeile pe care le văzuse în L.A. aveau manichiuri perfecte, așa că acum se simțea parcă ceva mai integrată în peisaj.

— Este o ofertă foarte amabilă, îi spuse ea lui Douglas. Dar nu aș vrea să-ți stric duminica.

Ezita, nu știa dacă să refuze sau să accepte. Nu se simțea niciodată pe deplin confortabil în prezența lui, ceea ce nu ar fi putut spune despre Max, care începea să-i devină din ce în ce mai mult ca un frate mai mare. Douglas nu era nici pe departe așa. În cazul lui, totul se rezuma la putere și părea că în permanență are un obiectiv ascuns. Se simțea stresată în compania lui. Nu și-l putea imagina relaxându-se și lenevind într-o duminică sau cu nici o altă ocazie.

—Nu mă deranjezi. Ne vom ignora reciproc. Nu vorbesc cu nimeni duminica. Adu-ți ce-ți place să citești. Eu asigur piscina și mâncarea. Și, orice-ai face, nu te piep-tăna și nu te machia.

Îi citise gândurile. Nu voia să se împopoțoneze ca să meargă la el. Totuși, pe Douglas nu și-l putea imagina stând fără vreo treabă, cu părul ciufulit. Nici pe departe. Pe Max, da. Pe Douglas, niciodată.

—S-ar putea să fac exact cum îmi spui, dacă vin, spuse ea precaută. A fost o săptămână grea. Sunt obosită.

—Este doar începutul, Tanya. Dozează-ți forțele, vei avea nevoie mai târziu. În ianuarie și în februarie o să râzi de cât de ușoare au fost zilele astea.

—Poate ar fi mai bine să mă duc acasă și să mă arunc de pe-acum de pe un pod, spuse ea, simțindu-se demoralizată și ușor deprimată.

Faptul că nu-i văzuse pe Peter și pe copii o întrista și mai tare. Și începea să se întrebe dacă putea oare face față cerințelor.

—O să te obișnuiești până atunci. O să te ia valul, crede-mă. Și când se va termina, nu-ți vei mai dori nimic altceva decât să o iei de la început.

Părea întotdeauna sigur de asta, fiindcă era adevăr: în cazul lui.

—De ce oare nu te cred?

—Crede-mă, știi ce spun. Poate că vom mai lucra la un film împreună, într-o bună zi, spuse el, pe un ton sigur și încrezător, de parcă ar fi fost o concluzie firească.

Nu începuseră încă nici filmul ăsta. Dar toată lumea voia să lucreze la filmele lui Douglas Wayne. Actorii și scenariștii implorau să fie angajați în filmele lui, iarăși și iarăși. Era un drum aproape sigur către un premiu Oscar, țelul suprem pentru profesioniști. Avea un oarecare farmec și pentru Tanya, însă tot ce-și dorea ea momentan era să învețe procedura și să-i supraviețuiască,

să nu se facă de râs și să facă o treabă de bun-simț. Întreaga săptămână fusese o provocare pentru ea și nu o dată se simțise descurajată.

–Deci, vii mâine? Poate pe la unsprezece?

Tanya ezită o fracțiune de secundă, apoi cedă. Ar fi fost prea complicat să refuze, așa că n-o făcu.

–E foarte bine. Mulțumesc, spuse ea, politicoasă.

–Ne vedem mâine și nu uita: fără machiaj! Și să nu te piepteni dacă nu vrei.

„Da, sigur“, spuse Tanya în sinea ei, cum ar fi spus Megan. În fine...

Însă a doua zi luă de bună ce-i spusese, cel puțin într-o oarecare măsură. Își împleti îngrijit părul, însă nu se machie deloc. Se simțea bine să nu se agite prea mult în legătură cu felul în care arăta, deși nu s-ar fi putut spune că se aranjase în mod deosebit întreaga săptămână. Nimeni nu o făcea la ședințe, nici măcar actorii. Fusese însă ceva mai atentă decât era acum. Își luă un tricou decolorat, care era al lui Molly, o pereche de șlapi și cea mai veche și mai uzată pereche de blugi. Luă un vraf de ziare pe care voia să le citească, o carte de care tot voia să se apuce de un an de zile și rubrica de cuvinte încrucișase din *New York Times*, care era una dintre activitățile ei preferate pentru timpul liber. Și luă un taxi până la casa lui Douglas. Îi dăduse liber șoferului. La urma urmei, era duminică.

Douglas îi deschise personal și observă taxiul îndepărtându-se. Purta un tricou alb imaculat, blugi perfect călcați și sandale negre, din piele de crocodil. Nu avea nici un fir de păr nelalocul lui, iar în casă era o liniște surprinzătoare. Nu era nici un servitor, spre deosebire de seara în care venise la cină, când fuseseră o armată întreagă, la dispoziția invitaților. Casa era tăcută și liniștită. Douglas o conduse la piscină și o invită să ia loc, să se întindă sau să facă orice își dorea. Îi pregătise un vraf de ziare pe o masă, lângă un șezlong. O clipă mai târziu, dispăru.

Reapăru și, fără să o întrebe dacă voia să bea ceva, îi puse un pahar în mână. Era șampanie și suc de piersici, un Bellini, una dintre băuturile ei preferate, deși era cam devreme pentru așa ceva. Dar era slab.

—Mulțumesc, spuse ea, cu un zâmbet surprins, însă Douglas își duse un deget la buze, cu o expresie foarte serioasă.

—Șșt! spuse aspru. Nu vorbi. Ai venit să te relaxezi. Putem vorbi mai târziu, dacă vrei.

Se așeză apoi pe șezlongul lui, de cealaltă parte a piscinei. Citi ziarul o vreme, apoi coborî spătarul șezlongului și se întinse să se bronzeze, după ce se dădu cu cremă pe față și pe brațe. Nu-i mai adresă nici un alt cuvânt Tanyei, și în cele din urmă aceasta se relaxă și începu să citească, să dezlege cuvintele încrucișate și să-și soarbă cocktailul. Spre surprinderea ei, trebuia să admită că era un mod extrem de plăcut de a-și petrece duminica.

Nu-și putea da seama dacă Douglas dormea sau nu, dar îl vedea întins, fără să se fi mișcat de foarte multă vreme și, în cele din urmă, se lăsă și ea pe spate și moțai la soare. Auzea ciripitul păsărilor, iar soarele era cald, fără să ardă însă. Era o după-amiază frumoasă de septembrie și se simțea complet relaxată. Fu uimită când, mai târziu, deschise ochii și îl văzu pe Douglas în picioare lângă ea, privind-o cu un zâmbet relaxat. Avea impresia că dormise ore întregi.

—Am sforăit? întrebă ea somnoroasă, și Douglas râse.

Era pentru prima oară când se simțea relaxată în prezența lui. Era plăcut. La fel și el, de data asta. Aproape că începea să se întrebe dacă ar fi putut deveni prieteni. Înainte, nici nu s-ar fi gândit la această posibilitate. Îi vedea acum o nouă latură.

—Foarte tare, o tachină el, răspunzându-i la întrebare. Mai întâi, m-ai trezit pe mine. Apoi, au venit vecinii să se plângă.

Tanya râse. Douglas așeză o farfurie lângă ea, cu fructe feliate și salată, și un platou micuț cu brânză și biscuiți.

– M-am gândit că s-ar putea să-ți fie foame când te trezești.

Era incredibil de atent, și Tanya nu putea nega că îi făcea plăcere. Se simțea leneșă și răsfățată. Douglas era o gazdă minunată și se ținuse întru totul de cuvânt, inclusiv prin faptul că o lăsase în pace și nici măcar nu stătuseră de vorbă.

Dispăru din nou după aceea și, o clipă mai târziu, Tanya îl auzi cântând la pian în salonul de muzică de lângă piscină. Avea un perete de sticlă care glisa la o parte și, după ce mănca, se ridică și intră în încăpere. Douglas interpreta o piesă complicată de Bach și nu îi acordă nici o atenție. Tanya se așeză și îl ascultă, impresionată de talentul și îndemânarea lui. În cele din urmă, Douglas ridică privirea către ea.

– Cânt întotdeauna la pian duminica, spuse el cu un zâmbet fericit. E partea mea preferată din întreaga săptămână. Îmi lipsește foarte mult când nu apuc s-o fac.

Tanya își aminti că avea pregătirea să fie pianist de concert și se întrebă de ce nu îmbrățișase această carieră. Avea un talent cu adevărat uimitor. Și era evident că-i făcea mare plăcere.

– Tu cânti la vreun instrument? o întrebă el, sincer interesat.

– Doar la computer, mărturisi Tanya cu un zâmbet timid.

Douglas Wayne era un bărbat foarte neobișnuit, cu multiple abilități și interese.

– Am făcut odată un pian, îi spuse el când sfârși de interpretat piesa. Chiar a funcționat. Îl am și acum. Este pe iaht. M-a distrat foarte tare să-l fac.

– Există ceva ce nu poți să faci?

–Da, spuse el clătinând din cap. Să gătesc. Mâncatul mă plictisește. Mi se pare o pierdere de vreme.

Așa se explica faptul că era atât de slab și de ce nu făcea niciodată pauză de masă în timpul ședințelor.

–Mănânc doar ca să trăiesc. Unii oameni o fac ca pe un hobby. Nu suport asta. Nu am răbdare să stau la masă timp de cinci ore sau să gătesc de două ori pe-atât. În afară de asta, nu joc golf, deși mă pricep. Și asta mă plictisește. Și nu joc niciodată bridge, deși am jucat mai demult. Lumea se supără prea tare la jocul ăsta. Dacă tot e să mă cert cu o persoană și să o insult, prefer să o fac pe o temă de care chiar să-mi pese, nu pentru un joc de cărți.

Avea logică ceea ce spunea și o făcu să râdă.

–Și eu am aceeași părere despre bridge. Am jucat în facultate și n-am mai jucat de atunci, din același motiv. Joci tenis? îl întrebă fără vreun motiv anume, doar de dragul conversației, în timp ce Douglas începea o nouă piesă la pian, care îi solicita mai puțină concentrare decât prima.

–Da. Dar îmi place mai mult squash-ul. E mai rapid.

Era un om cu foarte puțină răbdare, care se mișca în viteză indiferent ce făcea. Era o persoană interesantă de studiat, și Tanya se gândi cum ar fi fost să scrie o nuvelă despre un astfel de personaj, la un moment dat. Putea face lucruri uimitoare cu un personaj cu atât de multe fațete.

–Am jucat și eu squash, dar nu mă prea pricep. Joacă și soțul meu. Eu sunt mai bună la tenis.

–O să jucăm cândva, spuse el, apoi se concentră o vreme asupra muzicii, și Tanya îl ascultă cu plăcere.

În cele din urmă, se întoarse lângă piscină și se întinse, ca să nu-l deranjeze. Părea pierdut în bucata muzicală. Trecu încă o oră până când se opri și ieși din salon.

–Mi-a făcut mare plăcere să te ascult, spuse Tanya cu admirație, în timp ce Douglas se așeza lângă ea.

Părea revigorat și plin de energie și ochii îi străluceau. Pianul avea întotdeauna efectul ăsta asupra lui. Era ușor să-ți dai seama de ce îi plăcea atât de mult. Era foarte bun și era o adevărată plăcere să îl asculți.

– Cântatul la pian îmi hrănește sufletul, spuse el simplu. N-aș putea trăi fără asta.

– La fel simt și eu în legătură cu scrisul, îi mărturisi ea.

– Îmi dau seama după felul în care scrii, îi spuse el, privind-o.

Tanya părea să se simtă relaxată și în largul ei, lucru pe care nu l-ar fi crezut posibil atunci când o invitase să petreacă ziua la piscină. O surprinsese și fusese o zi foarte plăcută și relaxantă. Simțea că își recăpătase forțele.

– De-asta mi-am dorit întotdeauna să lucrez cu tine. Mi-am dat seama de asta citind ce-ai scris și am înțeles că iubești cu pasiune ceea ce faci, exact cum iubesc eu pianul. Cei mai mulți oameni nu se bucură de asta. Mi-am dat seama cum ești de prima oară când am citit ceva scris de tine. Este un dar rar, pentru amândoi.

Tanya dădu din cap, flatată, și nu comentă.

Stătură o vreme în tăcere, apoi Tanya se uită la ceas. Fu surprinsă să constate că se făcuse cinci. Era la el de șase ore și timpul parcă zburase.

– Ar trebui să plec. Dacă-mi chemi un taxi, mă întorc la hotel, zise ea, începând să-și adune lucrurile și punându-le înapoi în geantă.

Douglas clătină din cap în clipa în care menționa taxiul.

– Te conduc eu.

Nu era departe, dar nu voia să-l deranjeze. Făcuse destul. Fusese o zi perfectă, iar durerea și tristețea legate de faptul că nu-i văzuse pe Peter și pe copiii dispăruseră.

– Pot să merg foarte bine cu taxiul, insistă ea.

– Știu că poți. Dar îmi face plăcere să te conduc eu.

Intră în casă după chei și apărură o clipă mai târziu, în timp ce Tanya se ridica.

O conduse în garajul care era atât de imaculat, încât părea o sală de operații și-i deschise portiera unui Ferrari argintiu. Tanya se așeză pe locul de lângă șofer și Douglas porni mașina. O clipă mai târziu, se îndreptau spre hotelul ei. Mergeau într-o tăcere confortabilă, după ce petrecuseră împreună o după-amiază relaxantă. Deși își spusese ră extrem de puține, Tanya simțea că se împrieteniseră. Aflase lucruri noi despre Douglas în acea după-amiază, lucruri pe care înainte nici măcar nu le-ar fi bănuț. Și îi făcuse foarte mare plăcere să îl asculte cântând la pian. Fusese punctul culminant al după-amiezii.

Ferrari-ul se opri sub copertina intrării de la Beverly Hills Hotel și Douglas o privi, zâmbindu-i.

—A fost o zi superbă, Tanya, nu-i așa?

—Mi-a plăcut foarte mult, mărturisi ea cu sinceritate. Mă simt de parcă m-aș fi întors din vacanță.

În afară de situația în care ar fi reușit să se ducă acasă, fusese cel mai plăcut mod de a-și petrece duminica, lucru la care nu s-ar fi așteptat câtuși de puțin și, cu siguranță, nu în compania lui Douglas. Se simțise întotdeauna încordată în preajma lui. Astăzi reușise chiar să doarmă în timp ce el era de cealaltă parte a piscinei și citise timp de două ore fără să vorbească. Erau puțini oameni în prezența cărora putea face asta, în afară de soțul ei. Era ciudat.

—Și eu la fel. Ești musafirul de duminică perfect. Desigur, dacă facem abstracție de sforăit, o necăji și Tanya râse.

—Chiar sforăi?

Părea jenată și Douglas făcu pe misteriosul.

—N-o să-ți spun. Data viitoare, te-ntorc pe cealaltă parte. Se spune că are efect.

Tanya râse și-și dădu seama că nu-i păsa cu adevărat dacă sforăise, ceea ce era și mai uimitor. Într-o singură

după-amiază, reușise să se simtă confortabil în prezența lui. După ce îi văzuse și această latură, era convinsă că avea să-i fie mult mai ușor să lucreze cu el.

– Vrei să luăm cina diseară? o întrebă el nonșalant.

Era o idee care-i venise pe moment.

– Voiam să-mi iau ceva de la restaurantul chinezesc. Putem să mâncăm acolo sau aş putea să aduc mâncarea la hotel. Oricum trebuie să mâncăm amândoi, și e mai puțin plictisitor să iei masa cu un prieten. Te interesează?

Tanyei i se părea o idee bună. Intenționase să-și comande ceva de la room-service, în timp ce lucra pe computer. Mâncarea chinezească îi părea cu mult mai interesantă.

– Sigur. Ar fi plăcut. Ce-ar fi s-o aduci aici?

– Perfect. La șapte și jumătate? Am de dat niște telefoane și înot în fiecare seară.

Părea o persoană activă și, cu siguranță, era foarte athletic. Așa se explica faptul că reușea să se mențină în formă.

– E foarte bine pentru mine, spuse Tanya relaxată.

– Ce vrei să mănânci? o întrebă el politicoș.

– Pachețele de primăvară, orice dulce-acrișor, vită, creveți... Ce-ți place ție.

– O să iau mai multe feluri, îi promise el.

Tanya îi mulțumi, coborî și Douglas accelerează fluturând din mână în mașina lui elegantă, argintie.

Tanya se duse în bungalow-ul ei, făcu un duș și își verifică mesajele. Primise un telefon de la Jean Amber în legătură cu scenariul. Tanya o sună înapoi, dar era plecată. Îi sună apoi pe Peter și pe fete. Tocmai se întorseseră de la un meci de baseball. Erau fani Giants și aveau bilete pentru tot sezonul. Erau toți trei binedispuși și nici unul nu părea supărat că nu venise acasă. Lucrul ăsta o făcea să se simtă ușurată, dar o întrista în același timp.

– Cum a fost meciul? întrebă ea interesată.

–Grozav! Am câștigat, în caz că nu te-ai uitat la televizor, îi spuse Peter, părând în culmea bucuriei.

–Nu m-am uitat. Azi am fost toată ziua acasă la Douglas Wayne.

–Și cum a fost?

Peter părea surprins.

–Bine. Surprinzător de relaxant. Sper că a fost bine pentru relația noastră de lucru. A fost foarte amabil. Abia dacă ne-am adresat zece cuvinte toată ziua.

Nu-i spuse că nu mai fusese nimeni altcineva cu ei. Voia să-i spună, dar Molly îi luă telefonul.

–Bună, mamă! A fost un meci super. Ne-a fost dor de tine. Am luat-o și pe Alice, ca să-i mulțumim că ne-a gătit de atâtea ori. Și a venit și Jason să vadă jocul.

–Parcă era ocupat! spuse Tanya, simțindu-se dintr-odată lăsată pe dinafară. L-am sunat joi și mi-a spus că are întâlnire.

–Fata a anulat, așa că a venit să vadă meciul.

Tanya își dădu seama că fiul ei nu o sunase pe ea, atunci când i se anulase întâlnirea. Preferase să se ducă acasă, în Ross, la un meci de baseball. Fuseseră toți împreună, cu Alice, în timp ce ea era singură în L.A.

–S-a dus înapoi după meci. Ajunge înapoi în Santa Barbara în noaptea asta.

Era în continuare o senzație ciudată să știe că întreaga ei familie fusese la un meci de baseball și că se distrauseră fără ea. Se simțea ca un copil care nu fusese invitat la o zi de naștere. Dar lucra în L.A., nu era vina lor, ci a ei. Și doar nu se putea aștepta să stea cu toții acasă din acest motiv.

Vorbi cu Megan după aceea și totul părea în regulă. Alice luă și ea telefonul și îi spuse că erau cu toții bine și că le era dor de ea. Și să-și miște fundul acolo weekendul următor, ca să stea la o bărfă. Tanya râse, îi mulțumi, apoi

mai discută câteva minute cu Peter. Se pregăteau să comande pizza, ritualul obișnuit pentru duminică seara.

–Mi-e dor de tine, îi aminti Tanya, și Peter îi spuse că și lui îi era dor de ea.

Își dădu seama, după ce închise telefonul, că nu îi spusese că lua cina cu Douglas. Nu era mare lucru, doar că îi plăcea să-i spună lui Peter ce făcea, ca să se simtă implicat în viața ei. Dar își spuse că era un lucru atât de lipsit de importanță, încât uitase.

Abia avu timp să facă o baie și să se schimbe, când apărură Douglas cu cina. Își puse niște blugi curați și alt tricou și, când îi deschise ușa bungalow-ului, îl văzu în picioarele goale. Se dădu la o parte și Douglas intră.

–Știu bungalow-ul ăsta. Am stat aici odată, când mi-am renovat casa. Îmi place, spuse el, privind în jur.

–E foarte confortabil, spuse Tanya. O să fie amuzant când vor veni copiii în vizită.

Aduse niște farfurii din bucătărie și se serviră amândoi din cele cinci cutii de carton pe care le adusese Douglas. Luase toate sortimentele care-i plăceau ei, inclusiv ceva cu homar și creveți cu orez prăjit. Stăteau la masa din sufrageria ei și mâncau. Era o cină ușoară.

–Mulțumesc, a fost excelent. Cu siguranță, m-ai răsfățat azi.

–Trebuie să am grijă de scenarista mea de mare valoare, spuse Douglas zâmbindu-i. Nu ne putem permite să îi se facă prea tare dor de casă și să stai bosumflată aici, sau să dai fuga înapoi în Marin.

O necăjea, dar Tanya nu se supără.

–Am vrut să-ți arăt că și aici putem să luăm mâncare chinezească la pachet.

Își aminti apoi de prăjiturile cu răvașe și îi întinse una. Mârâi când îl citi pe-al lui.

–L-ai pus tu aici în timp ce nu mă uitam?

Tanya clătină din cap și Douglas îi întinse bilețelul, să îl citească.

— *Un prieten bun va fi o veste bună azi*, citi ea, apoi îl privi și-i zâmbi. Drăguț. Pare destul de corect.

— Întotdeauna îmi doresc să fie mai interesante, dar nu sunt niciodată. Al tău ce zice? întrebă Douglas, cu o expresie amuzată.

Tanya își citi mesajul și, la fel ca el, ridică din sprâncene.

— *O treabă bine făcută este o răsplată în sine*. Nici al meu nu-i prea interesant. Îmi place mai mult al tău.

— Și mie, zise Douglas, zâmbind din nou. Poate că vei câștiga un Oscar pentru scenariu.

Spera să fie așa. Iar pentru el voia Oscarul pentru cel mai bun film. Era țelul lui. Ca întotdeauna.

— Nu scrie asta, îi atrase atenția Tanya, apoi strânse ce rămăsese după masă.

— Data viitoare, ar trebui să ți-l scrii singură.

O ajută să arunce cutiile goale și plecă după câteva minute. Tanya îi mulțumi pentru cină și el îi spuse că petrecuse o zi minunată. Și ea la fel. Răvașul lui Douglas era corect. Un prieten bun fusese vestea bună a zilei. Pentru prima oară de când îl cunoscuse, Tanya simțea că ar putea fi prieteni. Și Douglas era un prieten interesant.

capitolul 8

Tanya se duse acasă, în Ross, următoarele două weekenduri și adoră timpul petrecut împreună cu Peter și cu fetele. Luă prânzul cu Alice într-o sâmbătă și stătură de vorbă și luară la bani mărunți toate celebritățile pe care le cunoscuse Tanya. Alice era entuziasmată la culme, la fel și fetele.

–Mă mir că te mai obosești să vii acasă, o necăji Alice. Noi murim de plictiseală aici, în comparație cu ce ți se întâmplă ție.

–Nu spune prostii, mârâi Tanya. Prefer în orice clipă să fiu aici, cu Peter și copiii. Lumea de acolo e o fantezie. Nimic nu e real.

–Mie mi se pare destul de real, replică Alice, fără să-și ascundă admirația.

Era bucuroasă pentru prietena ei, a cărei carieră mergea atât de bine. Se bucura că trăiește această experiență și o asigură că fetele ei se descurcau bine. Îi liniști toate temerile Tanyei cum că n-aveau s-o mai ierte vreodată. Alice îi spuse că până și Megan vorbea cu mândrie despre ea, lucru care, pentru mama ei, fu o surpriză.

–Cu mine aproape că nu vorbește. E supărată încă de astă-vară.

Cuvintele lui Alice erau o adevărată ușurare pentru Tanya. Alice era mult mai mult în preajma fetelor decât ea, în ultima vreme, și părea să le cunoască mai bine starea de spirit, așa că Tanya avea încredere în ceea ce-i spunea.

–Nu e chiar atât de supărată pe cât vrea să crezi tu că este. Te pedepsește doar, o vreme. Nu-i acorda atenție, o să se calmeze.

Tanya fu bucuroasă să audă acest lucru și-i povesti lui Peter, când se întoarse acasă. Soțul ei era de acord.

– Te necăjește, o asigură el. Cu noi, s-a purtat normal.

Când Megan veni acasă ceva mai târziu, Tanya îi zâmbi ca și cum totul ar fi fost în regulă între ele. O întrebă ceva banal despre școală, iar Megan îi aruncă o privire tăioasă, de parcă ar fi jignit-o cu ceva. Păru chiar mai nervoasă când mama ei îi sugeră să înceapă să completeze împreună aplicațiile pentru colegiu. Megan îi spuse că voia să le completeze cu Alice, ceea ce fu o adevărată palmă pentru Tanya. Chiar o duru. Era o respingere incontestabilă.

– Aș vrea măcar să ne uităm împreună peste ele, spuse blând mama ei, dar Megan îi refuză sec și această ofertă. Poate data viitoare când vin acasă, spuse Tanya, cu speranță, dar Megan ridică din umeri.

– Cum o fi, spuse ea și urcă pufnind în camera ei.

Tanya simțea că i se frânge inima și făcea eforturi ca să nu se lase prea afectată. Cel puțin Molly voia să-și completeze aplicațiile împreună cu mama ei și îi arătase deja Tanyeii mai multe eseuri.

– Nu mi-am ispășit încă pedeapsa, îi spuse lui Peter cu o privire îndurerată, iar acesta zâmbi.

În primul weekend din octombrie, Tanya veni acasă, și veni și Jason de la UCSB. Merseră împreună la World Series. Meciurile erau între Giants și Red Sox și ambele echipe jucau senzațional. Giants câștiga când luă avionul înapoi spre L.A., împreună cu Jason. Îl trimise înapoi în Santa Barbara cu limuzina ei, lucru care băiatului i se păru jenant, dar incitant. Întreaga familie se simiți extraordinar să-și petreacă timpul împreună.

Iar în al doilea weekend din octombrie, Peter și fetele veniră în L.A. și stătură în bungalow-ul ei. Fetele fură absolut încântate, iar Jason veni și el sâmbătă ca să-și petreacă ziua cu ei. Rămase până după cină.

Tanya și fetele merseră la cumpărături pe Melrose și luară prânzul la Fred Segal. Le duse la câteva magazine drăguțe pe care le descoperise și se distrară de minune, în vreme ce Peter și Jason lăncezeau la piscină, iar Jason admira fetele. Luară cina la Spago și dădură peste Jean Amber, pe care gemenele o catalogară drept absolut superbă. O îmbrățișă călduros pe Tanya, se arătă entuziasmată de Megan și Molly și flirtă cu Jason. Băiatul era roșu în obraji în clipa în care diva se îndepărtă. Toți rămăsese-ră copleșiți după întâlnirea cu ea.

—O să vi-l prezint și pe Ned Bright, data viitoare când veniți pe aici, după ce începem filmul, le promise Tanya.

La scurt timp după aceea, o altă mare vedetă intră în local și copiii rămaseră cu gura căscată, nevenindu-le să creadă. Se întoarseră după aceea la hotel și își luară ceva de la bar — Cola pentru fete, fiindcă erau minore. Încă vreo câteva staruri își făcură apariția. Tanya nu le cunoștea, dar copiii le recunoscuseră. Când se întoarseră în sfârșit în bungalow, fetelor nu le venea să creadă câte vedete văzuseră. Chicoteau amândouă, entuziasmate. Jason plecase înapoi spre campus, din nou în limuzina mamei lui.

—Uau, mamă, cât e de tare! spuse Molly cu ochii mari de încântare și, pentru prima oară după foarte multă vreme, Megan o îmbrățișă și îi zâmbi și ea.

—Mulțumim că ne-ai adus aici, mamă! spuse Megan, cu generozitate.

Alice avea dreptate. Aproape că o iertase întru totul. Weekendul petrecut în L.A. fusese cireașa de pe tort. Le era dor să o aibă lângă ei, acasă, dar trebuiau să recunoască și că viața de aici era o șansă cu adevărat unică. De-abia așteptau să se întoarcă și să-i cunoască pe Ned Bright și pe celelalte vedete.

Cel care părea cel mai puțin fascinat de întreaga poveste era Peter, care părea oarecum descurajat în clipa în care fetele dispărură chicotind în camera lor și se băgă

în pat, lângă Tanya, în celălalt dormitor. Părea obosit. Fusese o zi grea și avusese o săptămână lungă. Rezolvaseră un caz dificil.

– Te simți bine, dragule? îl întrebă Tanya, masându-i spatele când se întinseră în pat.

– Sunt doar obosit.

Ziua nu fusese la fel de distractivă pentru el cum fusese pentru fetele lor și aproape că nici nu apucase să o vadă pe Tanya. Fusese plecată cu fetele, la cumpărături. Iar toate vedetele pe care le văzuseră nu însemnau nimic pentru el. Nici măcar nu știa cine erau – cele mai multe dintre ele fuseseră, în general, actori și actrițe cunoscute puștanilor, nu adulților. Deși până și el știa cine este Jean Amber și recunoștea că era, fără îndoială, superbă. Și părea să fie topită după Tanya. Se purta de parcă ar fi fost cele mai bune prietene. Dar numai pentru că lucrau la un film împreună, în acel moment. Totul avea să fie uitat peste șase luni. Tanya nu își făcea iluzii în această privință.

Peter o privi, așa cum stăteau întinși în pat împreună, și Tanya fu supărată să-l vadă că părea trist.

– Cum o să te mai poți întoarce în Ross după toate astea, Tan? Nu putem concura cu viața pe care o ai aici.

– Nici nu trebuie, spuse Tanya încet. Câștigați înainte de a începe. Toate astea nu înseamnă nimic pentru mine. Este doar un proiect interesant. Puțin îmi pasă de viața de aici.

– Așa zici acum, replică Peter, privind-o. Ești aici doar de șase săptămâni. Așteaptă să mai treacă un timp. Uită-te cum trăiești. Ai propria ta limuzină, locuiești la Beverly Hills Hotel, în propriul bungalow, înconjurată de vedete. Nu e de ici, de colo, Tan. Așa ceva creează dependență. Ross o să ți se pară capătul lumii peste încă șase luni.

Părea sincer îngrijorat.

– Vreau să trăiesc la capătul lumii, spuse Tanya cu hotărâre. Vreau să fim împreună. Vreau viața noastră. N-aș putea trăi aici pentru nimic în lume. Aș înnebuni.

– Știu și eu, Cenușăreaso? Când caleașca se va transforma din nou în doivleac, s-ar putea să nu-ți placă.

– Dau înapoi conducerii de cristal în ziua în care se termină filmul și mă întorc apoi acasă. Și cu asta, basta. Am acceptat o experiență, nu o viață întreagă. N-aș da ce avem noi pentru nimic în lume.

– Să vedem ce mai spui peste șapte luni. Sper să nu-ți schimbi părerea.

Tanya era supărată că Peter gândea astfel și mai era încă tristă chiar și după ce făcură dragoste. Îl simțea parcă apăsător de o greutate, simțea că se vedea învins, incapabil să concureze cu noua ei viață. Se temea exact de ceea ce prezisese Douglas, și anume că viața în L.A. avea să îi creeze dependență și că nu va mai dori să se întoarcă acasă. Și Alice spusese același lucru ultima oară când Tanya fusese în Ross. Despre ce vorbeau cu toții? Chiar nu înțelegeau? Voia să se întoarcă acasă după ce se va fi terminat totul, nu să rămână acolo. Personal, i s-ar fi părut o afacere foarte proastă. Dar Peter se purta de parcă nu ar fi crezut-o. Încă părea nefericit și era tăcut a doua zi de dimineață, când se duseseră să ia masa la Ivy.

Fetele păreau foarte fericite pe terasă, mai ales când Leonardo Di Caprio se așeză la masa de alături și le zâmbi. Iar Peter se mai împlânzi puțin, după masă. Tanya stătea lângă el, îl ținea de mână, îl îmbrățișa și îl săruta ori de câte ori avea ocazia. Nu se mai sătura de el. Îi era atât de dor de el când era singură în L.A.! Dar tot nu părea să o creadă că prefera vechiul ei stil de viață. Nu-i rămânea decât să i-o dovedească, atunci când se va fi terminat filmul și avea să se întoarcă acasă. O enerva faptul că toată lumea părea convinsă că-și va dori să rămână la Hollywood. Ea știa mai bine și toți se înșelau. Și singurul

de a cărui părere îi păsa era Peter. Nu voia să-și facă griji că se va îndrăgosti de așa-zisa ei viață nouă! Din punctul ei de vedere nu era o viață, doar o vizită, o sesiune de lucru în L.A., ceva ce făcea pentru cariera ei. Nu o interesa din nici un alt punct de vedere.

Se întoarseră la hotel după masa de prânz și stătură o vreme la piscină. Fetele înotară, iar Peter și Tanya stătură întinși pe șezlonguri, discutând. Peter își comandă un cocktail cu alcool, lucru destul de neobișnuit pentru el. Tanya avea senzația că începea să intre în panică. Cu cât Peter vorbea mai puțin, cu atât era mai supărată.

—Mă întorc acasă după ce se termină totul, scumpule. Nu-mi place aici. Sunt aici ca să lucrez, atâta tot. Ador viața noastră din Marin.

—Așa crezi acum, Tan. Dar o să mori de plictiseală după toate astea. Și fetele vor pleca și ele la anul. N-o să mai ai nimic de făcut.

—O să te am pe tine, spuse ea blând. Și viața noastră. O să scriu. Ce vezi aici nu e o viață, Peter. E o glumă. Am vrut doar să trăiesc experiența de a scrie un scenariu pentru un film. Chiar tu mi-ai spus să o fac.

Îi aminti acest lucru, și Peter dădu din cap, însă acum părea să regrete. Abia începea să conștientizeze riscul pe care și-l asumase. Părea tot timpul îngrijorat.

—Acum mi-e teamă, Tan. Pentru noi. Pur și simplu, nu-mi pot imagina că vei mai fi la fel când se va termina toată povestea asta.

Părea că abia își stăpânește lacrimile, iar Tanya era șocată. Nu-l văzuse niciodată atât de zdruncinat.

—Cât de superficială crezi tu că sunt? îl întrebă ea, nefericită. De ce crezi că vin acasă în weekenduri? Fiindcă iubesc viața de acolo și fiindcă te iubesc pe tine. Acolo e casa mea. Aici doar lucrez.

—Bine, spuse el, trăgând aer în piept și voind să o creadă.

Era convins că e sinceră în ceea ce spune, doar că nu știa cât timp o să mai fie de aceeași părere. Mai devreme sau mai târziu, viața de aici avea să o acapareze, credea el, și avea să o atragă în mod continuu spre ea, iar viața din Marin n-o să-i mai ajungă. Nu voia să se întâmple asta, dar nu-și putea imagina cum ar fi putut fi altfel. Nu înțelesese pe deplin până atunci ce însemna viața în L.A., atunci când lucrezi la un film. Era cu mult mai strălucitoare decât își închipuise. Era foarte greu să te iei la întrecere cu toate astea.

Fetele ieșiră apoi din piscină și veniră lângă ei și nu-și mai putură continua conversația. Și poate că era mai bine. Se învârteau în cerc, și Tanya își dădea seama că nu reușea să îl convingă pe Peter. Timpul avea să dovedească tot ce-i spunea acum. Între timp însă, soțul ei era cu mult mai îngrijorat decât fusese până atunci. Îl cuprinse în brațe și îl ținu strâns lipit de ea când se întoarseră în camera lor din bungalow.

— Te iubesc, Peter, spuse ea încet. Mai mult decât orice.

Peter o sărută, și Tanya rămase lipită de el preț de câteva clipe lungi. Nu voia să plece. Fetele intrară în cameră peste câteva minute și le aduseră aminte că trebuiau să plece la aeroport în curând. Tanya avea senzația că weekendul le liniștise pe fete și îl speriasse pe Peter. Citea în ochii lui că tot ce văzuse îl tulburase profund. Nu spuse mare lucru în drum spre aeroport și părea cu gândul în altă parte când o sărută și-și luă ră rămas-bun.

— Te iubesc, îi aminti ea încă o dată.

— Și eu te iubesc, Tan, zise el, zâmbind trist. Să nu te îndrăgostești de lumea asta, am nevoie de tine, îi șopti.

Părea atât de vulnerabil, încât Tanya aproape că izbucni în plâns.

— N-o să se întâmple, îi promise ea. Tu ești tot ce-mi doresc. Vin acasă vineri.

Și știa că, de data asta, orice s-ar fi întâmplat, trebuia neapărat să ajungă acasă în weekend. Voia să îl asigure că, orice s-ar fi întâmplat aici, pe oricine ar fi cunoscut, cu oricine s-ar fi întâlnit și oricât de ademenitoare ar fi încercat alții să-i facă viața la Hollywood, mai mult decât orice altceva pentru ea conta că era soția lui.

capitolul 9

Tanya se duse acasă în următoarele două weekenduri, după cum promisese, și Peter păru să se calmeze. Faptul că venea acasă în fiecare vineri seară, după cum stabiliseră de la început, părea să-l liniștească. Îi mărturisii că weekendul petrecut în L.A. îl îngrijorase, dar, de îndată ce o văzuse din nou în Marin, se simțise în siguranță. Nu își dorea să facă parte din viața pe care o avea ea în L.A. Și Tanya continua să-l asigure că nici ea nu voia această viață. Nu își dorea decât experiența fascinantă de a scrie un film pentru marile ecrane, după care se întorcea acasă. Viața părea din nou aproape normală, atâta timp cât venea acasă în fiecare weekend. Rată două ședințe importante pentru asta, dar nu îi spuse nimic lui Peter. Le spuse lui Douglas și lui Max că pur și simplu nu putea să stea. Le spuse că trebuia să se ducă acasă, la copiii ei. Nu le convenea, dar, atâta vreme cât nu începuseră încă filmările, erau dispuși să o lase să plece.

Filmările începură pe întâi noiembrie și din acel moment viața Tanyei scăpă de sub control. Filmau și ziua, și noaptea, în tot felul de locații, lucrau în studiouri pe care le închiriaseră și stăteau pe scaune pliante la colțuri de stradă în timpul filmărilor de noapte, în timp ce Tanya lucra frenetic la scenariu, făcând tot felul de schimbări.

De multe ori lucra la fața locului. Jean se dovedi a fi foarte dificilă, în vreme ce Ned era un vis. Actrița nu-și amintea niciodată replicile și voia ca Tanya să i le adapteze în mod continuu. Tanya lucra strâns cu Max la fiecare scenă, în vreme ce Douglas venea și pleca și îi supraveghea frecvent.

În primul weekend după începerea filmărilor, reuși, printr-un miracol, să plece acasă. Și, în caz să se întâmple ceva pe platou, promise să fie disponibilă la telefon. Îi asigură că putea face schimbările de acasă și să le trimită prin e-mail. Următoarele două weekenduri însă, nu mai putu sub nici o formă să plece. Patru scene trebuiau rescrise, nu filmau în ordine și atacau unele dintre cele mai dificile scene din film. Max îi promise că va putea pleca în weekendurile următoare, însă, momentan, avea nevoie de ea acolo. Nu avea ce face. Fetele fură nemulțumite, și nici Peter nu păru încântat, dar înțelegea situația, sau cel puțin așa îi spuse. Începea și el un proces peste câteva săptămâni și avea, la rândul lui, foarte mult de lucru la birou.

Tanya nu mai fusese acasă de două săptămâni când ajunsese, în sfârșit, în Marin, de Ziua Recunoștinței, și aproape că plânse de ușurare în clipa în care intră pe ușă. Era miercuri după-amiază, și Peter tocmai cumpărase tot ce le trebuia pentru Ziua Recunoștinței. Zborul Tanyei întârziase două ore din cauza condițiilor meteorologice și intrase în panică, temându-se că nu va mai ajunge acasă. Jason trebuia să sosească și el în aceeași seară. Venea cu mașina, împreună cu niște prieteni. Și băiatul lui Alice, James, venea din Santa Barbara în acel weekend.

—Doamne, cât de mult mă bucur să vă văd! spuse Tanya, lăsându-și geanta în bucătărie. Am crezut că o să-mi anuleze zborul.

Se simțea de parcă nu-i mai văzuse pe ai ei de un milion de ani, deși nu trecuseră decât două săptămâni. Peter părea încântat să o vadă și veni lângă ea să o îmbrățișeze.

—Și noi ne bucurăm să te vedem, spuse el în vreme ce fetele îl ajutau să scoată cumpărăturile.

Cumpărase tot ce îi spusese Tanya. Avea de gând să înceapă să prepare curcanul de îndată ce se crăpa de ziuă. Era uriaș.

Molly veni să o îmbrățișeze, și Tanya observă numai-decât că Megan era mai posomorâtă decât de obicei și că avea ochii roșii. Părea atât de tristă, încât Tanya nu voia să spună nimic care să o supere. O sărută pe obraji, dar Megan nu zise nimic. Peste câteva minute, dispăru.

– S-a întâmplat ceva? îl întreabă Tanya discret pe Peter, după ce terminară treaba în bucătărie și urcară în dormitorul lor.

– Nu sunt sigur. S-a dus să o vadă pe Alice după școală. A intrat doar cu o clipă înaintea ta. Eu și Molly am făcut cumpărăturile fără ea. Poate ar trebui să o întreb pe Alice. Mie Megan nu-mi spune nimic.

Dar nici mamei ei nu-i mai spunea, se gândi Tanya, fără voia ei. Cu un an în urmă, nu s-ar fi pus problema de așa ceva, dar situația se schimbase de când începuse să lucreze în L.A. Acum Alice era confidenta lui Megan, iar Tanya era mama care lipsea, care nu mai avea acces la bucuriile și la tristețile ei intime. Tanya spera ca această situație să se schimbe cândva la loc.

Discută în liniște cu Peter o vreme și își povestiră ce se mai întâmplase în viața fiecăruia. Tanya îi povesti despre progresele pe care le făceau pe platoul de filmare și despre presiunea sub care lucrau, despre crizele și problemele cărora trebuiau să le facă față și despre nebunia totală ce părea să fie starea de fapt generală. Cel puțin era interesant. Și, peste puțină vreme, intră Molly și le spuse că Megan se despărțise de iubitul ei. O înșelase cu o altă fată. Le spuse că Megan era în vecini, se dusese să stea de vorbă cu Alice; iar Tanya simți că i se sfâșie inima în piept. Simțea că își pierde fiica în favoarea celei mai bune prietene. Știa că nu era normal să gândească așa, îi era recunoscătoare lui Alice că îi ținea locul, dar o durea să știe că Megan nu voia să mai discute cu ea problemele prin care trecea. Nu era ceva ce să-i poată cere, nici un lucru de care să o acuze. Tanya știa că o asemenea încredere trebuia

câștigată. Faptul că o pierduse era prețul pe care îl plătea pentru că nu mai era acolo. Se simțea norocoasă fiindcă măcar Molly încă mai vorbea cu ea. Și știa că este o prostie, dar, dintr-odată, se simți geloasă pe Alice și pe relația pe care aceasta o avea cu Megan. Pierderea Tanyei fusese câștigul lui Alice. Megan nu veni acasă decât abia la cină. Tanya trebui să o sune pe Alice și să-i ceară să o trimită pe fată acasă.

—Cum se simte? întrebă ea, îngrijorată.

—E supărată, spuse blând Alice, bucuroasă să-și audă prietena. O să-i treacă. Probleme tipice de adolescenți. Băiatul e un ticălos, dar așa sunt toți la vârsta asta. S-a încurcat cu cea mai bună prietenă a ei și asta i se pare lui Megan cel mai rău.

—Cu Maggie Arnold?

Tanyei nu îi venea să creadă. Maggie fusese întotdeauna o fată foarte drăguță.

—Nu, răspuse Alice, ca o cunoscătoare. Cu Donna Ebert. Megan și Maggie nu mai sunt în relații bune de luni de zile. S-au certat în prima săptămână de școală.

Tanya nu mai știa nimic, și asta o făcea să se simtă și mai rău. Iar Alice știa totul. Tanya se simțea complet pe dinafară.

Luară cina în tăcere în bucătărie în acea seară și fetele o ajutară să aranjeze masa în sufragerie, pentru a doua zi. Scoaseră paharele de cristal și vasele bune, de porțelan, și o față de masă pe care o foloseau în fiecare an și care fusese a bunicii lui Peter. Megan nu îi spuse nimic mamei ei despre suferința cumplită prin care trecea. Își făcu doar treaba, apoi se retrase în camera ei. Se purta cu Tanya de parcă ar fi fost o străină. Nici măcar nu era supărată pe ea. Părea doar distantă și indiferentă, ori de câte ori Tanya încerca să-i vorbească. Completase deja jumătate din aplicațiile pentru colegiu împreună cu Alice, fără să-i arate mamei ei nici măcar un cuvânt.

–N-am nimic, mamă! spuse ea, îndepărtând-o.

Pierduseră tot ce reușiseră să câștige în L.A. și în weekendurile următoare, în care Tanya venise acasă, când situația fusese mai bună. Însă în săptămânile în care Tanya nu reușise să vină acasă, după ce începuseră filmările, pierduse din nou legătura cu Megan. Tanya părea să nu fie în stare să clădească un pod peste prăpastia dintre ele, iar Megan nu o ajuta deloc. Era închisă și se ducea în camera ei ori de câte ori avea ocazia. Tanya simțea că i se frânge inima și simțea că dăduse greș în datoria ei de mamă, deși Molly o asigura în permanență că nu era așa. Diferența dintre reacțiile celor două fete față de ea era extremă. Se simți ușurată în clipa în care Jason intră pe ușă, după ce-și lăsă cei doi prieteni acasă, și se duse direct la frigider. O sărută pe maică-sa în drum.

–Bună, mamă. Mor de foame.

Tanya zâmbi în fața acestui salut atât de cunoscut și se oferi să-i pregătească niște chili. Jason păru încântat de sugestie și se așeză la masa din bucătărie cu un pahar de lapte. Tanya se simțea utilă să gătească pentru el. Jason începu să discute cu Molly despre școală în vreme ce Tanya golea o conservă de chili într-o tigaie și o pune pe aragaz. Peter veni și el și încăperea se umplu de o atmosferă festivă, așa cum vorbeau toți deodată, unul cu celălalt. Peste câteva minute, apăru și Megan.

Se uită la fratele ei și-i spuse ce se întâmplase înainte să-l salute măcar.

–M-am despărțit de Mike. M-a înșelat cu Donna.

Încă nu îi spusese nici un cuvânt despre asta mamei ei. Își împărtășea durerea cu toată lumea, mai puțin cu ea. Până și vecina de vizavi aflase înaintea ei.

–Nasol, spuse Jason, compătimitor. E un măgar. O să-i dea papucii într-o săptămână.

—Nu-l vreau înapoi după ce mi-a făcut una ca asta! spuse Megan și continuă să discute cu fratele ei în timp ce băiatul mânca.

Erau cu toții împreună, în bucătărie, dar Tanya se simțea lăsată pe dinafară. Se simțea acum ca o persoană invizibilă în familia ei, în timp ce, înainte, totul se învârtise în jurul ei. Toți avuseseră cândva nevoie de ea. Iar acum învățaseră prea bine să se descurce fără ea. Se simțea dureros de inutilă, bună doar să deschidă o conservă pentru fiul ei și să o încălzească pe aragaz. În afară de asta, nu mai avea nici un rost. Se uită la Jason care discuta cu Peter despre victoriile lui la tenis, atunci când nu era bombardat cu informații despre ultimele evenimente din viața amoroasă a surorii lui. Nimeni nu vorbea cu Tanya. Se simțea ca și cum n-ar fi existat. Fără să aibă această intenție, de cele mai multe ori familia ei o lăsase pe dinafară.

Stătea la masa din bucătărie, împreună cu ei, și se amesteca în conversațiile lor ori de câte ori putea. În cele din urmă, Jason se ridică și-și puse farfuria în mașina de spălat vase. Ieși din încăpere împreună cu fetele, discutând toți trei foarte aprins despre zece lucruri deodată. Erau un grup animat. Apoi băiatul aruncă o privire peste umăr și-i strigă mamei lui:

—Mulțumesc pentru chili, mamă!

—Oricând, îi răspunse ea, apoi se uită la Peter, care rămăsese încă pe scaun și o privea.

—Ești mult mai eficientă decât mine. Eu fac dezastru în bucătărie în fiecare seară.

Îi zâmbi, fericit să o aibă acasă. Trecuseră două săptămâni lungi de când nu o mai văzuse. Dar știa cât de solicitantă era viața ei pe platourile de filmare.

—Ce bine e acasă! spuse Tanya, zâmbindu-i. Dar și ciudat, recunosc eu ea. Mă simt ca și cum copiii nici măcar nu mai știu cine sunt. Știi că e o prostie, dar mă deranjează că Megan îi povestește lui Alice despre viața ei amoroasă,

în vreme ce mie nu-mi spune nici un cuvânt. Era o vreme când îmi spunea totul.

—O să-ți spună din nou, după ce te întorci acasă. Știu și ele că ești ocupată, Tan. Nu vor să te deranjeze. Faci un film. Alice nu are nimic de făcut și este aici. Galea pentru ea este o distracție, nu îi acaparează tot timpul. Îi e dor de copiii ei, așa că-i place să-și petreacă timpul cu ai noștri.

—Mă simt de parcă aș fi fost concediată, spuse Tanya tristă, în timp ce urcau împreună încet spre camera lor.

Îi auzeau pe Jason și pe fete în camera băiatului, râzând și discutând. Dăduseră drumul la muzică. Casa prinsese din nou viață.

—N-ai fost concediată, spuse blând Peter, în timp ce închidea ușa. Ești doar în delegație. Nu-i același lucru. După ce te întorci acasă, o să fie iar ale tale. În măsura în care mai pot fi ale cuiva acum. Cresc.

Era adevărat și era încă un aspect care o deprima. Suferea de sindromul cuibului gol și partea cea mai rea era că ea fusese prima care părăsise cuibul... În orice caz, plecase înaintea fetelor. Sfida ordinea firească a lucrurilor. Nu era de mirare că Megan o ura. Tanya o înțelegea pe deplin și se simțea copleșită de vină.

—Mă simt o mamă denaturată. Mai ales când o văd atât de apropiată de Alice.

—Este o femeie tare de treabă, Tan. N-o să-i dea sfaturi proaste.

—Știu. Dar nu asta e ideea. Ideea e că eu sunt mama ei, nu Alice. Cred că Megan a uitat.

—Ba nu a uitat. Doar că are nevoie de cineva cu care să stea de vorbă. De o femeie. Nici cu mine nu discută problemele astea.

—Mă poate suna oricând pe mobil. Molly mă sună. Și tu la fel.

—Dă-i o șansă, Tan. A suportat plecarea ta mai greu decât noi, ceilalți. Te-a iertat, doar că s-a dezobișnuit să stea de vorbă cu tine.

Tanya dădu din cap. Era adevărat. Și era un adevăr extrem de dureros.

Se simțea ca și cum și-ar fi pierdut un copil. Molly nu se depărtase niciodată de ea și Jason o suna o dată la câteva zile ca să stea de vorbă, când nu avea ceva mai bun de făcut sau voia să-i ceară un sfat în legătură cu școala. Din anumite puncte de vedere, băiatul era mai apropiat de ea decât de Peter. Însă Megan se desprinsese total de mama ei. Tanya nu putea să nu se întrebe dacă hăul apărut între ele avea să mai dispară vreodată. Acum nu mai era bună decât ca să o prezinte vedetelor de cinema. În afară de asta, aproape că nu mai avea nici un fel de relație cu fiica ei. Tanyei nu-i venea să creadă cât de dureros era acest sentiment. Foarte dureros. Mai mult decât atât. Se simțea de parcă și-ar fi pierdut un picior sau o mână. Cu siguranță, era dureros și pentru Megan. Nici măcar nu știuse cum să abordeze subiectul cu ea. Peter spunea să îi lase timp. Însă Tanya nu era convinsă că asta era o soluție. Își pierduse fiica în fața lui Alice. Nu era vina lui Alice, nici măcar a lui Megan. Era doar vina ei.

—Încearcă să nu fii supărată, îi spuse blând Peter. Cred că va fi mai bine, după ce te întorci acasă.

—Asta o să se-ntâmple abia peste câteva luni, spuse Tanya, părând deprimată. Aproape că și-au terminat cererile pentru colegiu și eu n-am fost aici să le ajut.

Părea îngrozitor de tristă și se simțea din nou vinovată. Avea sentimentul că pierdea tot ce era important. Poveștile de dragoste, despărțirile, cererile pentru colegiu, răcelile și toate amănuntele vieții lor pe care le împărțeau acum cu Alice și cu Peter, dar foarte rar cu ea. O deranja chiar mai mult decât se temuse.

–Le-am ajutat eu să completeze cererile, o asigură Peter, în ultimele două săptămâni. Știu că le-a ajutat și Alice. Cred că au de gând să le termine în vacanța de Crăciun. Poți să le ajuți și tu atunci sau să le sfătuiști cum să scrie eseurile. Dar cred că sunt bune.

–Există ceva ce nu face Alice? răbufni Tanya, simțindu-se morocănoasă în clipa în care îi întâlnește privirea lui Peter.

Despărțirea era grea pentru toți. Știuseră de la bun început că va fi. Doar că se dovedise mai grea în realitate decât se așteptase oricare dintre ei. Tanya se temuse de acest lucru, se temuse că plecarea în L.A. îi va afecta relația cu copiii sau cu soțul ei. Cel puțin până acum nu se îndepărtase de Peter, nici de Molly. Megan era o victimă directă a filmului pe care îl făcea mama ei. Tanya se temea că Megan n-avea să o ierte niciodată.

–Nu e vina lui Alice, o dojeni blând Peter, în timp ce Tanya se întinse, oftând.

–Știu că nu e. Sunt doar frustrată. Și mă simt vinovată. E vina mea, a nimănui altcuiva. Îți mulțumesc că mă lași să mă vait.

Peter o susținea întotdeauna, în orice privință. Tanya își dădea seama cât de norocoasă era că îl avea. Știusese întotdeauna să îl aprecieze. Dacă n-ar fi fost Peter, întreaga odisee a Hollywoodului n-ar mai fi fost posibilă, deși Tanya își dădea seama că regreta acum că o apucase pe acest drum. Era posibil ca prețul de la final să se dovedească prea mare, dacă ar fi costat-o relația chiar și numai cu unul dintre copiii ei. Dar era prea târziu acum ca să mai dea înapoi. Trebuiau să meargă înainte și să facă tot ce puteau.

–Poți să te vaiți oricând pe umărul meu, spuse Peter zâmbindu-i, apoi se așeză pe pat și o cuprinse în brațe. La ce oră te trezești ca să pregătești curcanul?

–La cinci, spuse ea cu glas obosit.

Fuseseră zile în care se trezise chiar mai devreme, ca să ajungă pe platou, sau când se culcase mai târziu. Era o activitate efervescentă și o viață haotică. Înțelegea acum de ce foarte puțini oameni din industria filmului aveau relații durabile sau căsnicii solide. Stilul de viață era mult prea ciudat și depășea orice urmă de normalitate. Iar tentațiile de pretutindeni erau enorme. Văzuse deja mai multe relații care prinseseră contur pe platou, chiar și între persoane care erau deja căsătorite. De parcă cei care lucrau la film uitau de toți ceilalți oameni în afară de cei cu care lucrau în acel moment. Era într-adevăr ca îmbarcarea într-o croazieră sau ca o călătorie spre o altă planetă. Singurii oameni care li se păreau reali erau cei pe care îi vedeau în fiecare zi. Uitau de orice și de oricine altcineva. Și trăiau în microcosmosul platoului de filmare. Nu i se întâmplase Tanyei, și știa și că nici nu o să i se întâmple, dar i se părea fascinant și totodată înspăimântător să îi urmărească.

— Trezește-mă și pe mine când te scoli, spuse Peter. O să-ți țin de urât în timp ce pregătești curcanul, dacă vrei.

Tanya îl privi și clătină din cap.

— Cum de-am avut un asemenea noroc? spuse, sărutându-l. Nu, n-o să te trezesc. Glumești? Ai nevoie de somn. Dar îți mulțumesc pentru ofertă.

— Și tu ai nevoie de somn. În plus, îmi face plăcere să stau cu tine.

— Și mie cu tine. N-o să dureze mult. Mă întorc în pat.

Se culcară la scurt timp după aceea și Tanya rămase lipită de el până când se trezi. Peter dormi cu brațul trecut pe deasupra ei, ca întotdeauna, și cu o expresie liniștită pe față. Era fericit să o aibă acasă, pe cât de fericită era și ea că se întorsese. În ciuda sentimentului că nu era o mamă bună și a situației cu Meg, se simțea minunat să fie acasă.

Tanya se trezi la ora programată ca să bage curcanul în cuptor, făcu tot ce trebuia să facă, apoi se băgă din nou

în pat pentru încă patru ore de somn. Dormi cât putu mai aproape de Peter și, când se trezi, erau amândoi prinși într-un mare ghem de cearșafuri, pături, picioare și brațe. Era mult mai plăcut decât să doarmă singură în dormitorul ei din bungalow-ul de la Beverly Hills Hotel. Se întinse și zâmbi, uitându-se la el. Era un început de zi perfect.

– E plăcut să te am acasă, Tan, spuse el fericit.

Făcură apoi dragoste și se ridicară din pat la scurt timp după aceea. Peter făcu un duș, se îmbracă și coborî la parter. Tanya veni după el în halat, ca să vadă cum mergea treaba în bucătărie. Fu surprinsă să o vadă pe Megan așezată la masa din bucătărie, antrenată într-o discuție extrem de serioasă cu Alice, care își făcuse o cană de cafea. Alice părea că se simte ca la ea acasă în bucătărie și fu surprinsă când îi văzu intrând pe Peter și pe Tanya. Avea o carte pe masă, lângă ea, și se uită la Peter cu un zâmbet relaxat.

– Ți-am adus cartea înapoi. A fost grozavă. Cea mai amuzantă chestie pe care am citit-o vreodată... Apropo, vă doresc o Zi a Recunoștinței fericită!

Urarea era pentru amândoi, însă Tanya se simți din nou ca și cum ar fi fost o persoană invizibilă în propria ei viață. Parcă murise și se întorsese în chip de fantomă. Preț de o clipă, avu impresia că Alice se uita direct prin ea.

– Pot să-ți pregătesc micul dejun? se oferi Tanya, încercând să nu le poarte pică și să nu fie invidioasă pe conversația profundă pe care era evident că o purta cu Megan.

– Nu, mulțumesc. Am mâncat deja. Melissa și James s-au trezit cum a crăpat de ziuă.

Jason și Molly încă mai dormeau. Stătuseră până târziu. Megan era singura care coborâse din dormitor, după ce avusese o conversație foarte neplăcută cu fosta ei cea mai bună prietenă, Donna, dis-de-dimineată, conversație despre care îi povestise lui Alice. Alice venise la ușa de la bucătărie cu cartea lui Peter și se pregătea să o lase acolo,

când Megan o văzuse și o rugase să intre. Îi povestise apoi toate amănunțele despre discuția cu Donna.

—Este splendid curcanul din cuptor, Tan, spuse Alice admirativ. Eu n-am găsit unul de Doamne-ajută anul ăsta. Dispăruseră toți.

Vorbea veselă în timp ce Tanya îi turnă lui Peter o cană de cafea, își făcu un ceai pentru ea, apoi luară loc amândoi la masa din bucătărie, lângă fiica și vecina lor. Peter o întrebă dacă-i plăcuse cartea și Alice îi spuse din nou cu câtă plăcere o citise și cât de amuzantă i se păruse. Peter părea mulțumit.

—Ți-am spus eu că o să-ți placă. Și a mai scris una, care e și mai amuzantă. Trebuie să o caut. E pe undeva pe sus. Ți-o dau mai târziu.

Peter vorbea cu tonul confortabil pe care ți-l conferă o mare familiaritate.

Ascultându-l cum discută cu Alice, Tanya nu era sigură că cineva care i-ar fi privit din afară ar fi putut să-și dea seama cu care dintre ele era căsătorit. Atâta doar, că tocmai făcuse dragoste cu ea. În afară de asta, părea să se simtă la fel de în largul lui cu ambele femei, și Tanya observă o notă de intimitate între Peter și Alice care îi trezi un sentiment brusc de neliniște. Știa că nu se culca cu ea, dar cu siguranță se simțea foarte bine în prezența ei. Poate prea bine, după părerea Tanyei. Păreau să se fi împrietenit mai mult de când Tanya plecase în L.A. Alice intra și ieșea întruna din casă, venea să vadă ce fac fetele, le aducea mâncare, îi invita la ea la cină. Era mai mult decât o prietenă, era ca o membră a familiei pentru copii, chiar și pentru Peter. Și Tanya își dădea seama acum că numele lui Alice apărea aproape în orice conversație. Fie le adusesese ceva, fie făcuse ceva pentru ei, fie fusese undeva cu una sau cu ambele ei fiice. Era un ajutor imens pentru Peter, dar în același timp o sâcâia pe Tanya.

Se uita acum la prietena ei și își puna o întrebare. Credea că știe răspunsul, însă nu mai era atât de sigură pe cât ar fi fost înainte de septembrie. Se hotărî să îl întrebe pe Peter mai târziu, și rămase mai departe la masa din bucătărie, ascultându-i, până când, în cele din urmă, Alice se ridică și plecă, întorcându-se la casa și la copiii ei. Megan ieși din bucătărie aproape odată cu ea. Urmă un moment de tăcere după ce fata urcă în camera ei, timp în care Tanya se uită la Peter, sperând că temerile ei erau neîntemeiate. Nu-i pusese niciodată până atunci la îndoială integritatea, nici măcar în mintea ei. Iar acum se simțea vinovată că o făcea. Știa că era numai vina ei, a nimănui altcuiva. Însă era evident că Alice ajunsese să se simtă extrem de confortabil în casa lor și alături de Peter, cu mult mai confortabil decât se simțise vreodată.

–Știu că o să-ți par nebună, poate chiar paranoică... Începu Tanya prudent, uitându-se la el.

Făcuseră dragoste cu mai puțin de o oră în urmă și totul păruse în regulă. Dar nu poți ști niciodată. Oamenii făceau lucruri și mai ciudate. Poate că se simțea singur fără ea și știa că, de la moartea lui Jim, Alice era în căutarea unui bărbat.

–Nu mă înșeli cu ea, nu-i așa? Îmi pare rău că îți pun întrebarea asta, dar încep să am senzația că s-a mutat în casa noastră.

Nu fusese niciodată atât de prezentă în viața lor, oricât de apropiate fuseseră ea și Tanya. Alice nu fusese niciodată foarte apropiată de Peter, iar acum era.

–Nu fi ridicolă, răspunse Peter, după cum era de așteptat.

Era răspunsul potrivit. Bărbatul se ridică și-și mai turnă o cană de cafea. Tanya îi privea chipul.

–Ce ți-a venit să te gândești la asta?

–Vă vedeți des cu ea în timpul săptămânii și mergeți foarte des la ea acasă. Aproape că a adoptat-o pe Megan.

Am avut senzația că am intrat în bucătăria ei adineauri, când am coborât. Nu mi-a mai transmis niciodată sentimentul ăsta. Ca și cum tu și copiii i-ați aparține ei, nu mie. Este o caracteristică a femeilor, din punctul ăsta de vedere. Devin posesive cu bărbatul cu care se culcă și chiar și cu familia lui.

Părea neliniștită în timp ce vorbea, și Peter clătină din cap.

—Mi-e de mare ajutor cât ești tu plecată. Dar nu cred că îți face vreo iluzie în ceea ce ne privește pe mine sau pe copii. Știe că o să te întorci.

Ceva din felul în care vorbea o neliniștea pe Tanya.

—Ce înseamnă asta? Că știe că trebuie să mi te dea înapoi după ce termin filmul sau că nu se întâmplă nimic în momentul ăsta?

Era o diferență subtilă, o nuanță pe care Tanya o înregistrase la el și care nu îi plăcea.

—Nu mă culc cu ea. Ce zici de răspunsul ăsta simplu? spuse Peter succint.

Își puse apoi cana în chiuvetă. Se tot fâțâia de colo-colo. Tanya nu știa sigur de ce, deși subiectul era incomod pentru amândoi.

—Bine. E simplu. Mă bucur, spuse ea și se duse să îl sărute pe gură. Aș fi foarte supărată dacă ai face una ca asta. Așa, ca să știi.

Apoi Peter o privi într-un mod straniu.

—Dar tu, Tan? Nu ai nici o tentație în L.A.? Nu ai întâlnit pe nimeni cu care să-ți dorești să ai o aventură trecătoare, sau poate una mai îndelungată, pe durata filmului? Știi că se întâmplă multe nebunii pe platourile de filmare, iar tu ești o femeie frumoasă.

Zâmbi la cuvintele lui și nu ezită nici o clipită când îi răspunse:

—Nu. Nici un minut. Tu ești singurul bărbat pentru mine. Toți arată ca dracu' în comparație cu tine. Sunt îndrăgostită de tine.

Încă era. După douăzeci de ani. Peter părea mulțumit.

—Și eu sunt îndrăgostit de tine, spuse el încet. Nu fi supărată pe Alice. E singură și e drăguță cu copiii noștri.

—Dar n-aș vrea să fie prea drăguță cu tine. Se poartă ca și cum nici n-aș exista când ești tu prin preajmă, comentă din nou Tanya.

—E o prietenă bună. Apreciez ajutorul pe care mi-l dă. Are grijă să fie totul în regulă atunci când eu nu pot ajunge suficient de devreme acasă. Și fetele o plac foarte mult. Întotdeauna au plăcut-o.

—Știu. Și eu o plac. Dar îmi fac griji. E greu să fiu departe cinci zile pe săptămână.

Se dovedise a fi mult mai greu decât se așteptase oricare dintre ei. După numai două luni, situația devenise tensionată. Iar Tanya era îngrijorată că va mai pierde și alte weekenduri cu ei din cauza filmărilor. Era hotărâtă să vină acasă cât de des putea, dar știa că nu avea să fie întotdeauna posibil, așa cum nu fusese nici în ultimele două săptămâni. Și cu siguranță nu-și dorea ca soțul ei să ajungă să aibă o aventură, în consecință. Amândoi trebuiau să fie puternici. Ea era. Și nu putea decât să presupună că era și el, oricât de singură ar fi fost Alice, oricât de mult l-ar fi ajutat cu fetele. Tanya simțea o vibrație ciudată din partea ei, și Alice îi păruse ușor stânjenită de prezența ei. Tanya se întrebase dacă era rezultatul unui sentiment de vinovăție. Se părea că nu. Era însă bucuroasă că îl întrebase, ca să nu rămână cu acea apăsare pe suflet. Răspunsul lui o liniștise. Nu avea să mai deschidă subiectul. O dată era suficient.

Verifică din nou curcanul. Arăta bine. Apoi se duse la etaj, să facă un duș și să se schimbe. Îl auzi pe Jason mișcându-se prin camera lui. Era plăcut să-l știe înapoi acasă.

Zâmbi în timp ce se întorcea în dormitorul ei. Trecu o oră până când coborî din nou și îl găsi pe Jason în bucătărie, discutând cu tatăl lui. Se oferi să-i pregătească ceva ușor la micul dejun. Nu voia să-și strice pofta pentru curcanul de la masa principală, pe care aveau de gând să-l mănânce pe la mijlocul după-amiezii. Însă băiatul îi răspunse că dăduse deja o razie prin frigider. Mâncase plăcintă cu brânză și resturi de chili. Era o masă perfectă, din punctul lui de vedere.

La unu și jumătate erau cu toții în sufragerie, îmbrăcați de sărbătoare. Iar la ora două luară loc la masă. Peter tăie curcanul și fură cu toții de acord că, în acel an, mâncarea era mai bună ca de obicei. Curcanul era unul dintre cei mai gustoși pe care-i avuseseră vreodată. Și, în timp ce Tanya îi privea adunați în jurul mesei, spunând rugăciunea, cum făceau în fiecare an, se simțea recunoscătoare pentru că erau cu toții împreună, pentru că se iubeau și pentru că, din nou, fusese un an care le adusese multe motive de mulțumire.

— Îți mulțumim pentru familia noastră, spuse ea încet, înainte de „amin“.

Apoi, în gând, îi ceru Domnului să-i apere în lipsa ei.

capitolul 10

Să plece în L.A. în duminica de după Ziua Recunoștinței fu unul dintre cele mai grele lucruri pe care Tanya trebuise să le facă vreodată. Se simțea de parcă abia se întorsese acasă și se acomodase, când se trezi din nou nevoită să îi părăsească pe cei dragi. Petrecuse niște momente încântătoare alături de Molly și era atât de bine să-l aibă și pe Jason din nou acasă! Iar sâmbătă după-amiază Megan îi povestise, în sfârșit, tot ce se întâmplase cu Mike. Faptul că îi făcea confidențe, că îi putea citi dezamăgirea evidentă din ochi și că fata se deschidea din nou în fața mamei ei aproape că o făcură pe Tanya să plângă. Și i se părea că e mai apropiată de Peter decât fusese de foarte multă vreme. Fusese un weekend perfect, de sărbătoare. Se simțea dărâmată în timp ce își făcea bagajele, duminică după-amiază, și apoi seara, când se întoarse în L.A. Arăta deplorabil în timp ce Peter o conducea la aeroport printr-o ploaie mărunță, iar el părea la fel de nefericit.

–Doamne, cât urăsc că trebuie să plec iar! spuse ea, în timp ce se apropiau de aeroport.

Ar fi vrut să-i spună să întoarcă mașina și să o ducă înapoi acasă, să-i spună că renunța la film. Acum regreta foarte mult că își luase acest angajament. Simțea că Peter și fetele aveau mare nevoie de ea acasă. Iar ea avea tot atâta nevoie de ei.

–Ce crezi că s-ar întâmpla dacă mi-aș da demisia?

Se gândise la asta tot weekendul.

–Probabil că te-ar da în judecată pentru ceea ce ți-au plătit până acum și pentru daune aduse filmului. Nu cred că-i o idee prea grozavă. În calitate de avocat, trebuie să te sfătuiesc să nu faci asta.

Îi zâmbi trist, intrând repede pe culoarul care ducea înspre *Plecări*.

– În calitate de soț, trebuie să-ți mărturisesc că mă încântă ideea. Cred însă că, de data asta, ar fi mai bine să-ți ascuți avocatul, nu soțul. Îmi închipui că se joacă dur la nivelul lor. Ar însemna să-ți iei adio de la întreaga ta carieră de scriitoare.

Tanyeii nu i se părea un sacrificiu prea mare, poate era chiar unul care să merite.

– Nu vrei să intri într-un proces, Tan. Ar fi dezastruos.

Tanya dădu din cap și își stăpâni lacrimile.

– O să ne descurcăm noi. N-o să dureze o veșnicie. Doar încă șase luni.

Tanyeii îi părea o condamnare pe viață, și lui Peter la fel. Filmul li se părea o idee proastă acum. Și singura ei alternativă era să strângă din dinți și să se descurce cum putea mai bine. Venitul acasă era în același timp și ușor, și greu. Îi era aproape imposibil să mai plece. Amândouă fetele plânseseră când se despărțiseră, și Tanya simțise că se prăbușește. Iar Peter arăta de parcă ar fi murit cineva, exact așa cum se simțea Tanya. Ce greșeală uriașă se dovedise a fi întreaga poveste! Nu mai voia să se întoarcă.

– Vacanța de Crăciun începe peste trei săptămâni, slavă Domnului! O să am o pauză de trei săptămâni.

Erau aceleași trei săptămâni în care aveau și copiii vacanță. Cel puțin avea să fie prezentă când nu mergeau la școală și încă vreo câteva zile după. Doar vacanța lui Jason era mai lungă, dar băiatul avea de gând să meargă la schi cu prietenii, după ce pleca ea.

– Vin acasă weekendul viitor, dacă pot.

– Poate vin eu la tine, dacă nu reușești. Fetele pot rămâne cu Alice.

Peter nu voia să le lase singure în casă.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Tanya în timp ce Peter oprea mașina.

Avea doar bagajul de mână, ca întotdeauna, și nimic de verificat.

– Te anunț dacă va trebui să lucrez weekendul viitor.

– Ai grijă de tine, Tan, spuse el, strângând-o la piept. Să nu muncești prea mult... Și mulțumesc pentru o Zi a Recunoștinței minunată. Ne-a plăcut extrem de mult tuturor.

– Și mie... Te iubesc... spuse Tanya, și Peter o sărută.

Se crease o aură de disperare între ei. O simțise când făcuseră dragoste în acea dimineață. Parcă se înecau amândoi și curenții îi depărtau unul de celălalt.

– Și eu te iubesc. Sună-mă când ajungi.

Mașinile din spate claxonau, și Tanya trebuia să coboare. Se opri preț de-o clipă și se uită la el, apoi se aplecă în mașină și-l mai sărută o dată, în timp ce un agent de trafic îi spunea să se grăbească și să elibereze locul. Peter plecă o clipă mai târziu, iar Tanya intră în aeroport, cu geanta în mână.

La scurt timp după aceea, zborul fu amânat. Plecă abia trei ore mai târziu și era deja trecut de ora unu când ajunse la hotel. Îl sună pe Peter din aeroport, când ateriză. Fuseseră niște condiții meteorologice îngrozitoare pentru zbor și ploaia și în L.A. Totul în legătură cu întoarcerea ei părea deprimant. Deja îi era dor de Peter și de fete și o îngrozea ideea de a se întoarce pe platou. Voia să se ducă acasă. Întoarse cheia în broasca bungalow-ului și fu surprinsă în clipa în care intră. Menajera lăsase toate luminile aprinse și se auzea muzică în surdină. Totul părea frumos, cald și primitiv și, în loc să-i pară o cameră singuratică de hotel, Tanya fu surprinsă să constate că avea sentimentul că e acasă. Pe masa de cafea era un bol cu fructe proaspete, niște pateuri și fursecuri și o sticlă de șampanie din partea conducerii. Era cald și plăcut, și Tanya se prăbuși pe canapea cu un oftat obosit. Călătoria păruse să nu se mai

termine. Iar acum, că se întorsese, nu se simțea chiar atât de rău pe cât se temuse.

Intră în baie. Cada uriașă părea să o invite. Își puse săruri de baie și porni jacuzzi-ul și, cinci minute mai târziu, se cufunda în apă. Nu mâncase nimic la cină și o durea capul, apoi își dădu seama că putea să sune la room-service și să comande orice voia. Un sendviș și o cană de ceai păreau în acel moment rupte din rai. Când ieși din baie, își puse halatul de cașmir și sună la room-service. Peste zece minute soseau sendvișul și ceaiul. Zâmbi în sinea ei, dându-și seama că dracul nu era chiar așa de negru pe cât și-l amintea. Avea cel puțin câteva avantaje și mici luxuri care făceau situația tolerabilă. Dădu drumul la televizor în timp ce mânca și văzu un film vechi, cu Cary Grant, apoi se băgă în patul cu așternuturile perfect călcate. Îi lipsea brațul lui Peter în jurul ei, dar, în afară de asta, dormi liniștită și confortabil în acea noapte și se simți odihnită a doua zi când se trezi și văzu soarele strălucind pe fereastră. Razele scăldau încăperea. Privind în jur, constată, surprinsă, că se simțea acasă. Aceasta era mica ei lume privată, separată de familie și de casă. Era foarte ciudat să aibă două vieți, una în care-i plăcea să trăiască alături de cei pe care îi iubea și o alta în care lucra. Poate că nu era chiar așa de rău pe cât credea, își spuse. La urma urmei, peste trei săptămâni pleca în vacanță. Cu puțin noroc, avea să ajungă acasă și weekendul acesta. Brusc, preț de-o clipă, se simți aproape schizofrenică, de parcă aici ar fi fost o persoană, iar acolo o alta. Era pentru prima oară când se simțea așa.

Îl sună pe Peter și îl găsi deja în drum spre birou, înfruntând traficul de pe pod. Plecase devreme în acea dimineață și avea un apel în așteptare. Tanya îi spuse că-l va suna în acea seară, când ajungea acasă, și-i mai spuse că-l iubește, înainte să închidă. Apoi se ridică și se îmbracă pentru serviciu.

Când ajunse pe platou, o întâmpină haosul obișnuit. Oamenii păreau binedispuși după pauza de patru zile de Ziua Recunoștinței. Max păru bucuros să o vadă și până și Harry dădu din coadă când o zări. Se simțea oarecum de parcă s-ar fi întors acasă, la fel cum se simțise și când intrase în bungalow, cu o seară în urmă. Iar asta o făcu se simtă ușor vinovată. Nu era nici pe departe atât de rău pe cât își amintea când era în Ross, împreună cu Peter și cu copiii. Se simțea acum împărțită între două lumi care nu aveau nimic în comun. Partea bună era că le putea avea pe amândouă. Partea mai puțin plăcută era că îi crea senzația că fiecare lume aparținea altei persoane, iar Tanya nu putea spune cu certitudine care dintre ele era. Scriitoarea sau soția și mama? Era și una, și cealaltă. Rolul de soție și mamă conta cel mai mult pentru ea. Dar nici aici nu era rău. Se simțea ca o trădătoare în clipa în care se așeză pe scaun, lângă Max, și îl mângâie pe Harry. Amândoi îi păreau niște vechi prieteni acum.

— Ei? Cum a fost fericirea domestică de Ziua Recunoștinței? o întrebă Max, și Tanya zâmbi.

— A fost grozav. La tine?

— Probabil că nu la fel de grozav ca la tine, dar n-a fost rău. Eu și Harry am mâncat sendvișuri de curcan și ne-am uitat la filme vechi la televizor.

Copiii lui erau în Est și nu voia să traverseze întreaga țară doar pentru câteva zile, așa că rămăsese în L.A. Dar intenționa să-i vadă de Crăciun.

— Am fost la un pas să nu mă mai întorc, recunosc eu ea. A fost atât de bine acasă, cu ei!

— Dar te-ai întors, așa că cel puțin știm că nu ești nebună. Douglas te-ar fi dat în judecată și n-ai mai fi scăpat de proces toată viața! spuse încet Max.

— Așa mi-a spus și Peter.

–Deștept bărbat. Și bun avocat. Ai să vezi, filmul o să se termine înainte să-ți dai seama. Și-atunci, o să vrei să faci altul.

–Asta spune și Douglas. Dar eu nu cred. Îmi place să fiu acasă, cu Peter și copiii.

–Atunci poate că n-o să mai faci altul, spuse Max, cu un aer filosofic. S-ar putea să fie valabil, în cazul tău. Ești mai întregă la cap decât noi, ceilalți, și ai o casă la care să merite să te întorci. Mulți nu au decât ce vezi aici. Și povestea asta îți dă peste cap tot restul vieții, până când nu-ți mai rămâne nimic la care să revii. Suntem cu toții prinși pe o insulă pustie de pe care nu mai putem pleca. Ai fost deșteaptă că ți-ai trăit viața așa cum ai făcut-o până acum. Tu ești în vizită aici, Tanya. Nu cred că lumea filmelor va deveni vreodată viața ta.

–Sper că nu. E prea nebună pentru mine.

–Asta așa e.

Max zâmbi, apoi începu să dea ordine, ca să pună lumea în mișcare. Reluară filmările o jumătate de oră mai târziu, după ce potriviră luminile și actorii fură gata.

Nu terminară decât după miezul nopții, și Tanya îl sună pe Peter de pe platou, ca să nu fie prea târziu pentru el. Trebui să se retragă într-o parte ca să-l poată suna și să vorbească în șoaptă. Peter îi spuse că avusese o zi bună și că fetele erau bine, iar Tanya îi povesti ce făcuseră ei. Fusese o zi destul de interesantă. Apoi trebui să închidă și să se întoarcă. Jean avea din nou probleme cu replicile. Ca întotdeauna. Tanya i le rescrisese de sute de ori, dar actrița tot nu le nimerea. Era îngrozitor să lucrezi cu ea.

Era ora unu când se întoarse la hotel și se făcu două până când reuși să se destindă și să se culce. Zilele erau zdrobitor de lungi. A doua zi, îl văzu pe Douglas pe platou. O întrebă cum fusese de Ziua Recunoștinței și îi spuse că fusese foarte bine. El, unul, zburase la Aspen

pentru trei zile și se întâlneau cu niște prieteni. Aveau o viață foarte plăcută.

O invită la o petrecere joi seara, având în vedere că aveau o zi de filmare mai scurtă, dar Tanya ezită. Nu prea voia să iasă nicăieri. Nu avea chef de așa ceva. Se simțea bine în bungalow-ul ei seara, după o zi de lucru. Ideea de a merge la o petrecere sofisticată împreună cu Douglas părea foarte complicată, însă producătorul insistă.

— O să-ți faci bine, Tanya. Nu poți să lucrezi tot timpul. Mai există și viață după muncă.

— Nu și în cazul meu, spuse ea, zâmbind.

— Atunci, ar trebui să existe. O să-ți placă. Sunt câteva imagini dintr-un film nou. Va fi o seară foarte lejeră, cu niște oameni interesanți. Te-ntorci acasă înainte de unsprezece.

În cele din urmă, Tanya fu de acord să vină.

Douglas avusese dreptate. Cunoscu câteva dintre cele mai mari vedete de la Hollywood, doi regizori celebri și un producător rival care era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Douglas. Era o seară a stelelor și filmul era foarte bun. Mâncarea era bună, oamenii erau frumoși, iar Douglas se dovedi o companie încântătoare. O prezentă tuturor și avu grijă să se simtă bine. Când o aduse înapoi, ca să-i mulțumească, Tanya îl invită să bea ceva. Douglas bău șampanie, iar Tanya ceai, apoi îi mulțumi pentru o seară plăcută.

— Trebuie să faci asta mai des, Tanya. Trebuie să cunoști oamenii de aici.

— De ce? Termin filmul, apoi mă întorc acasă. N-am nevoie să-mi fac relații aici.

— Încă mai ești la fel de sigură că te întorci?

Părea din nou cinic.

— Da, sunt.

— Foarte puțini o fac. E posibil să mă înșel. Ai putea fi una dintre ei. Nu știi de ce, dar ceva îmi spune că, în cele

din urmă, n-o să-ți mai dorești asta. Și cred c-o știi și tu. Tocmai de aceea te împotrivești atât de tare. Poate că te temi că nu-ți vei mai dori să te întorci acasă.

–Nu, spuse Tanya cu hotărâre. Vreau să mă duc acasă.

Nu-i spuse că fusese cât pe-aci să nu se mai întoarcă în L.A., după weekendul de Ziua Recunoștinței.

–Chiar atât de bună e căsnicia ta? o întrebă el, ceva mai hotărât și mai îndrăzneț după paharul de șampanie.

–Eu zic că da.

–În cazul ăsta, ești o femeie norocoasă. Iar soțul tău e și mai norocos. Eu nu cunosc nici o căsnicie de acest gen. Cele mai multe se prăbușesc, ca niște sufleuri. Mai ales sub presiunea distanței și a tentațiilor pe care le oferă Hollywoodul.

–Poate că tocmai de aceea vreau să mă duc acasă. Îmi iubesc soțul și iubesc căsnicia noastră. Nu vreau să le pierd pentru ce găsesc aici.

–Dumnezeule mare! exclamă Douglas.

Avea o expresie care îi amintea Tanyei de Rasputin, cel puțin la început. Acum îl cunoștea mai bine, deși mai avea încă o latură răutăcioasă și îi plăcea să facă pe avocatul diavolului. Dar nu era chiar atât de periculos pe cât i se păruse la început. Lăsa doar această impresie.

–O femeie virtuoaasă! continuă el. Biblia spune că o femeie virtuoaasă valorează mai mult decât rubinele. Și, cu siguranță, este cu mult mai rară. N-am avut nici odată o femeie virtuoaasă, spuse el, turnându-și încă un pahar de șampanie.

–Sunt sigură că ți s-ar părea foarte plictisitoare, îl necăji Tanya, și Douglas râse.

–Mă tem că ai dreptate. Virtutea nu e punctul meu forte, Tanya. Nu cred că m-aș ridica la înălțimea provocării.

–S-ar putea să te surprinzi pe tine însuți, dacă ai întâlni femeia care trebuie.

—Posibil, conchise el, apoi o privi intens și lăsă paharul. Tu ești o femeie virtuoaasă, Tanya. Sincer, admir asta la tine, chiar dacă nu-mi place să o recunosc. Soțul tău chiar este un bărbat norocos. Sper că știe asta.

—Știe.

Îi zâmbi. Fusese un compliment frumos din partea lui. Douglas cunoștea diferența. Femeile virtuoaase nu erau genul lui. El, unul, era un jucător și asta fusese întotdeauna. Dar o respecta acum, după ce ajunsese să o cunoască. Și îi făcea plăcere compania ei. Petrecuse o seară extrem de plăcută, la fel și ea. Nu mai simțea nici un fel de presiune din partea lui. Din ziua pe care o petrecuseră la piscina lui și mâncaseră apoi specialități chinezești, avea senzația că sunt prieteni.

Douglas se ridică peste câteva minute, și Tanya îi mulțumi pentru că o scosese în oraș.

—Oricând, draga mea. Mă doare s-o recunosc, dar cred că ai o influență pozitivă asupra mea. Îmi amintești ce contează în viață. Bunătatea, integritatea, prietenia, toate aceste lucruri care de obicei mi se par foarte plictisitoare. Tu nu mă plictisești niciodată, Tanya. Dimpotrivă. Mă lasă atras în lumea ta și mă simt mult mai bine cu tine decât cu mulți alți oameni pe care îi cunosc.

Tanya se simțea flatată și mișcată.

—Mulțumesc, Douglas.

—Noapte bună, Tanya.

O sărută pe ambii obraji, apoi plecă.

Tanya se duse să-l sune pe Peter. Douglas se ținuse de cuvânt. Era unsprezece și jumătate și fu surprinsă să audă intrând robotul telefonic. Îl sună apoi pe telefonul fix de acasă, iar Molly îi spuse că era vizavi, la Alice. Îi repara o țevă care-i curgea la subsol. Îi spuse că se făcuse inundație și că Alice avea nevoie de ajutor. Tanya nu voia să-l deranjeze acolo și o rugă pe Molly să-i transmită să o sune când se întorcea. Se întinse apoi în pat, așteptând

telefonul lui, și adormi. Se trezi cu lumina aprinsă a doua zi dimineața și îl sună. Fetele tocmai plecaseră la școală și ea trebuia să ajungă pe platou în douăzeci de minute.

– Ai reparat țeava? îl necăji ea. E bine să aibă lumea un vecin ca tine.

– Asta așa e. Are apă cam de-un metru în subsol. Era un dezastru total. Se spărsese o țeavă. N-am putut face mare lucru. În loc de asta, am băut un *mojito*.

– Ce-i aia *mojito*?

Tanya părea surprinsă. Peter bea mai mult decât de obicei. Remarcase acest lucru și în L.A., când venise împreună cu fetele.

– Nu știi. Un fel de băutură cubaneză. Cu mentă. Are gust bun.

– V-ați îmbătat?

Părea îngrijorată, și Peter râse.

– Sigur că nu! A fost doar mai amuzant decât să băjbâi prin pivnița ei, cu apa până la genunchi. A vrut să testeze cocktailul pe mine.

Tanya avea în minte aceeași întrebare pe care o avusese de Ziua Recunoștinței, însă nu i-o puse din nou. Promise-se că n-o va face. Și nu voia să pară paranoică. Și ea ieșise cu Douglas cu o seară în urmă și nu se întâmplase nimic între ei. Nu exista nici un motiv să creadă că s-ar fi petrecut ceva între Peter și Alice. Se descurcaseră doar cum putuseră mai bine într-o situație dificilă. Era greu pentru un om căsătorit să fie singur. Și, cum spusese și Douglas, nu puteai sta acasă în fiecare seară. Existau lucruri mult mai grave decât să bea un *mojito* cu Alice, și Tanya știa că Peter nu ar fi făcut nimic altceva. Cu toate astea, se întreba dacă nu cumva Alice se îndrăgostise de soțul ei. Peter era atât de naiv și un om atât de integru, încât ar fi fost foarte posibil să nu-și dea seama, dacă așa ar fi stat lucrurile. Alice nu alesese prea bine.

–Trebuie să plec pe platou. Am vrut doar să te sărut, înainte să pleci. Să ai o zi frumoasă!

–Și tu. Vorbim mai târziu.

Tanya făcu repede un duș, se îmbracă și se duse pe platoul de filmare. Când ajunse acolo, pompierii tocmai stinseseră un mic incendiu, pornit de la reflectoare. Sosisse un întreg echipaj, și Harry lătra înnebunit. Haosul era mai mare decât de obicei și se făcuse aproape amiază până când reușiră să pună totul în ordine și să înceapă filmările. Drept rezultat, lucrară până aproape la trei dimineața și Tanya nu avu ocazia să facă o pauză și să-i sune pe Peter și pe copii. Era una dintre acele zile fără sfârșit, care mai apar pe platourile de filmare. Se prăbuși pe pat când ajunse acasă și trebui să se trezească peste numai patru ore. Se dovedii a fi o săptămână imposibilă și nu putu ajunge acasă în acel weekend, nici în următorul. Peste încă o săptămână însă, începu vacanța de Crăciun. Când ajunse acasă, nu-l mai văzuse pe Peter de la Ziua Recunoștinței. Trecuseră aproape trei săptămâni. Soțul ei fu încântat să o vadă, în clipa în care intră.

–Mă simt de parcă m-aș fi întors de pe front, spuse ea cu respirația tăiată, în clipa în care Peter o ridică în brațe și o învârti prin aer.

Aruncă o privire peste umăr și o văzu pe Alice. Se apropiase în spatele lui și se uita la Tanya.

–Bună, Alice! spuse Tanya, zâmbindu-i.

–Bun venit acasă! zise Alice și plecă câteva clipe mai târziu.

–E totul în regulă cu ea? întrebă Tanya, îngrijorată.

–E bine. De ce?

Peter părea zăpăcit în timp ce își turna un pahar cu apă. Arăta fericit să o vadă. La fel de fericit pe cât era și Tanya că își vede soțul.

–Părea supărată.

–Serios? N-am băgat de seamă, răspunse vag Peter, apoi privirile li se întâlniră.

Parcă două planete se ciocniseră și explodaseră în aer. Tanya privi în ochii soțului ei și văzu totul. De data aceasta, nu mai era nevoie de nici o întrebare: Răspunsul fusese în ochii lui Alice, nu într-ai lui.

–Dumnezeule!

Tanya simțea că întreaga încăpere se învârte în jurul ei. Se uită la el și nu-și dori să știe. Dar știa.

–Dumnezeule... te culci cu ea...

De data asta era o afirmație, nu o întrebare. Nu știa când sau cum se întâmplase, dar știa că se întâmplase. Și încă se întâmpla.

Tanya privi din nou în ochii lui.

–Ești îndrăgostit de ea?

Peter era nătărău, dar nu era mincinos. Nu o putea minți din nou. Își puse paharul în chiuvetă, se întoarse spre ea și spuse singurul lucru pe care-l putea spune. Era același lucru pe care i-l spusese lui Alice, cu câteva minute înainte să vină Tanya.

–Nu știi, zise el, albindu-se la față.

–Dumnezeule... spuse Tanya din nou, în timp ce Peter ieșea din încăpere.

capitolul 11

Zilele din timpul vacanței de Crăciun fură un coșmar pentru Peter și Tanya. La început, Peter nu vru să discute cu ea, dar nu avea de ales. Îi datora cel puțin atâta lucru. Tanya se temea să iasă din casă. Nu voia să dea peste Alice. Alice păstra distanța față de amândoi și nu apăru deloc în casa Harris. Nici Peter, nici Tanya nu voiau să afle copiii.

—Ce înseamnă asta? întrebă Tanya în cele din urmă, așezată la masa din bucătărie, după ce toți cei trei copii plecară.

Fuseseră la o petrecere de Crăciun și, până acum, atât ea, cât și Peter făcuseră un efort imens pentru a ascunde ce se întâmpla. Tanya era deja acasă de trei zile. Se simțea ca și cum lumea ei ar fi luat sfârșit. Și pe bună dreptate. Soțul ei o înșelase cu cea mai bună prietenă. Li se întâmpla altora, dar Tanya n-ar fi crezut niciodată că li se putea întâmpla lor, în ciuda întrebării pe care i-o pusese de Ziua Recunoștinței. Avusese încredere totală în el. Peter pur și simplu nu era acel gen de bărbat, cel puțin așa crezuse. Părea însă că se înșelase. Abia dacă-i adresase câteva cuvinte de când venise acasă. În trei săptămâni, totul se schimbase. Tanya îl privea de cealaltă parte a mesei, cu ochii plini de disperare. Propria lui nefericire era la fel de evidentă. Se simțea de parcă o omorâse. Pierduse trei kilograme în trei zile, ceea ce însemna mult pentru silueta ei minionă. Iar ochii îi păreau pierduți, ca două găuri adânci și verzi, cu cearcăne negre în jur. Peter arăta la fel de rău. Nimeni n-o mai văzuse pe Alice din ziua în care Tanya se întorsese acasă, de la întâlnirea

lor întâmplătoare din bucătărie, când totul devenise dintr-odată clar.

–Nu știi ce înseamnă, îi spuse Peter Tanyei, cu sinceritate, clătinând din cap.

Se simțea copleșit.

–S-a întâmplat pur și simplu. Nici măcar nu m-am gândit vreodată la asta. N-am fost niciodată atras de ea. Cred că pur și simplu ne-am obișnuit să fim împreună, în lipsa ta. M-a ajutat foarte mult cu fetele.

–Și s-ar părea că nu doar cu ele, spuse Tanya, posacă. Ea ți-a făcut prima avansuri, sau a fost ideea ta?

Își spunea că nu vrea să știe detaliile, totuși o parte din ea își dorea să le afle.

–S-a întâmplat pur și simplu, Tan. Am ieșit la o pizza. Fetele s-au întors aici ca să-și facă temele. Nu știi... Mă simțeam singur... eram obosit... Am deschis o sticlă de vin și, fără să-mi dau seama cum, am ajuns în pat.

Părea copleșit, la fel și ea.

–Și când s-a întâmplat asta, mai exact? În timp ce-mi spuneai cât de mult mă iubești, iar eu te sunam ori de câte ori puteam să ies din platou? De cât timp durează?

Era un gând înfiorător, indiferent care ar fi fost răspunsul. Se întreba cât timp fusese prostită, câte săptămâni sau câte luni o mințiseră. Avusese o bănuială de Ziua Recunoștinței, dar își spusese că este paranoică. La fel îi spusese și el. O mințise atunci? Voia să știe măcar atâta. Cât de mincinos era soțul ei?

–După Ziua Recunoștinței. Acum două săptămâni.

Aproape că se înecă spunând aceste cuvinte. Iar Tanya lipsise trei săptămâni. Nu reușise să vină acasă. Tot ce știa acum cu certitudine era că făcuse o greșală colosală când acceptase să plece în L.A. ca să facă filmul. Asta îi distrusese căsnicia. N-avea să și-o ierte niciodată, cum n-avea să-l ierte nici pe el.

–S-a întâmplat o singură dată, sau de mai multe ori?

—S-a întâmplat de două ori, îi răspunse el vag. Presupun că amândoi ne simțim singuri. Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă.

Părea nespus de trist, pentru ei toți. Nimic n-ar mai fi putut fi vreodată la fel. Era cea mai cumplită teamă a Tanyei. Nu se așteptase niciodată la asta, nici din partea lui, nici a lui Alice. Ea nu le-ar fi făcut niciodată așa ceva.

—Și eu am nevoie de cineva care să-mi poarte de grijă, spuse Tanya, izbucnind în lacrimi.

—Nu e adevărat, zise Peter, privind-o în mod ciudat. Tu nu ai nevoie de mine, Tan. Tu poți să miști munții, ai putut întotdeauna. Ești o femeie puternică, ai viața ta și o carieră.

Tanya părea șocată de ceea ce auzea.

—Fac filmul ăsta pentru că tu mi-ai spus că trebuie să-l fac. Ai spus că e o șansă care apare o dată în viață și că nu trebuie să o ratez. Nu am plecat pur și simplu ca să-mi fac o carieră. Nu a fost niciodată o prioritate pentru mine, știi asta foarte bine. Tu și copiii ați fost întotdeauna pe primul plan și încă mai sunteți.

Peter o privea de pe cealaltă parte a mesei, părând că nu o crede. În acel moment, Marele Canion era mai îngust decât prăpastia dintre ei.

—Nu cred că mai este așa. Uită-te ce viață ai acolo. Recunoaște, Tan, n-o să te mai întorci niciodată aici.

Părea convins.

—Nu-mi veni și tu cu porcării dintr-astea! Nu-mi doresc nimic din viața aia. Nu așa sunt eu! Am vrut să lucrez la un proiect, o singură dată, ce mama dracului! Doar atât. Nimic nu s-a schimbat pentru mine. Viața mea e aici.

—Dacă zici, mârâi Peter.

Vorbea la fel ca Meg. Tanya simți un impuls copleșitor să-i ardă o palmă, dar se stăpâni. Era limpede că soțul ei nu credea nimic din ce-i spunea. Dar nu era vina ei,

ci a lui. Ea lucra în L.A., dar nu se culca cu nimeni. El în schimb, da.

–Ce-o să faci acum? Ce vrei, Peter? Îl întrebă și așteptă cu răsuflarea tăiată, privindu-l cum stătea aplecat peste masă și se uita mai întâi la mâinile ei, apoi la ea.

–Nu știi. Totul e foarte nou. Nu am anticipat situația asta, și nici Alice.

Era sincer. Tanya îi părea o străină acum. N-o mai văzuse niciodată atât de furioasă. Adevărul era că-i frânsese inima, însă durerea ieșea pe gura ei ca un șuvoi de mânie.

–Nu cred asta, spuse Tanya furioasă. Cred că v-a luat special în vizor, și pe tine și pe copii. Și-a văzut șansa de îndată ce am plecat. La Megan lucrează încă de vara trecută.

–Nu lucrează la ea, o iubește!

O apăra pe Alice, lucru care nu-i convenea deloc Tanyei. O făcea să se simtă și mai prost.

–Dar tu? întrebă Tanya cu vocea sugrumată, în vreme ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Ești îndrăgostit de ea?

–Nu știi ce simt. Știu doar că sunt confuz. Nu te-am înșelat nici măcar o dată, Tan, timp de douăzeci de ani. Vreau să știi asta.

–Ce importanță mai are acum? suspină ea.

Peter se întinse să-i atingă mâna, însă Tanya și-o trase.

–Are o mare importanță pentru mine, spuse el, părând copleșit de durere. Nu s-ar fi întâmplat niciodată asta dacă nu plecai în L.A.

Nu era deloc drept să dea vina pe ea acum, și totuși o făcea. Și în sinea ei, Tanya se învinovăța singură.

–Și acum ce-ar trebui să fac? N-am vrut să mă mai întorc după Ziua Recunoștinței, dar tu mi-ai spus să mă duc, altfel mă dau în judecată.

–Probabil că așa s-ar întâmpla.

Oricum, era prea târziu acum. Răul fusese făcut și avea de luat hotărâri importante. Și nu numai el.

—Ce-o să faci acum cu Alice? îl întrebă Tanya, pe un ton panicat. E doar o aventură trecătoare sau mai mult? Ai spus că nu știi dacă ești îndrăgostit de ea. Ce înseamnă asta?

Abia dacă reușea să rostească aceste cuvinte, dar voia să știe. Avea dreptul să știe care era situația.

—Înseamnă exact ce ți-am spus. Nu știu. O iubesc ca pe o prietenă și este o femeie minunată. Ne simțim foarte bine împreună cu copiii și gândim la fel. Sunt multe lucruri care îmi plac la ea, dar nu m-am gândit niciodată la asta până acum. Și te iubesc, Tan. Am fost sincer de câte ori ți-am spus-o. Dar adevărul este că nu te mai pot vedea acum trăind aici. Ai depășit viața asta. Nu-ți dai seama încă, dar eu am văzut atunci când am fost în L.A. Ești una dintre ei acum. Eu și Alice ne asemănăm cu mult mai mult. Am mai multe în comun cu ea acum, decât am cu tine.

Erau cuvinte brutal de dureroase și sunau ca o condamnare. Tanya îl privea cu ochii mari.

—Cum poți spune asta?

Părea îngrozită.

—Ești atât de nedrept! Lucrez la un film. Îl scriu. Nu apar în el, nu sunt vreo vedetă. Sunt aceeași persoană care eram când am plecat de aici, acum trei luni. Este foarte nedrept din partea ta să presupui că m-am lăsat cumpărată de toate prostiile alea și că n-o să mă mai întorc niciodată aici, sau că voi fi nefericită dacă o voi face. Nu asta îmi doresc. Îmi doresc viața pe care am avut-o întotdeauna. Te iubesc cu adevărat și nu mi-am făcut de cap în L.A. Nu aș face așa ceva și nici nu mi-aș dori s-o fac.

Vorbea pe un ton jignit.

—Mi-e greu să cred că-ți vei mai dori vreodată viața asta, spuse Peter, posomorât.

Era scuza pe care și-o găsea pentru ceea ce făcuse.

—Și ce înseamnă asta? Că-ți angajezi altă nevestă înainte s-apuc să-mi dau măcar demisia? Ce-ai făcut? Ai ținut licitații? *Se caută soții casnice, scriitoarele de scenarii să nu aplice.* Ce e cu tine? Și ce e cu ea? Ce s-a întâmplat cu decența, cu încrederea, cu onoarea? Se pretinde cea mai bună prietenă a mea. Ce? Dintr-odată e-n regulă să mă înșeli, să mă trădezi, doar pentru că lucrez în L.A.? La încurajarea ta, țin să-ți amintesc.

Ochii-i aruncau flăcări în timp ce-l privea, însă în spatele furiei era durere. Peter nu știa ce să-i spună. Știa că are dreptate, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Nu mai puteau schimba ce se întâmplase. Avea o relație cu Alice.

—Ce faci tu aici, Peter? Și ce-ai de gând să faci acum?

—Nu știu.

Părea cu gândurile în altă parte. Alice îi pusese aceeași întrebare, chiar în acea dimineață. Într-o singură clipă, trei vieți fuseseră date peste cap.

—Ești dispus să încetezi s-o mai vezi și să faci un efort pentru a reface căsnicia noastră?

Îl privi intens, timp îndelungat, știind că nu va mai putea niciodată să aibă încredere în el. Și cum ar fi putut s-o evite pe Alice, care locuia chiar peste drum? În clipa în care Tanya ar fi plecat în L.A., ar fi fost din nou împreună. Nu mai avea încredere în nici unul dintre ei. Fusesse ca un trăsnet care o lovise, care lovise căsnicia lor. Ce se mai putea face acum? Voia să știe ce simțea Peter, presupunând că el ar fi știut, deși se părea că nu era cazul. Era încă prea șocat de ceea ce făcuse și de faptul că Tanya își dăduse seama. Parcă un val uriaș izbise cu putere în viața lor.

—Nu știu, zise el din nou.

Apoi o privi în ochi. Păreau amândoi devastați.

– Vreau căsnicia noastră înapoi, Tan. Vreau să fie totul așa cum era înainte să pleci în L.A. Dar vreau și să mă lămuresc ce sentimente am pentru Alice. Trebuie să existe ceva, altfel nu s-ar fi întâmplat. Eram singur și obosit să le fac pe toate singur, dar nu cred că ăsta a fost motivul. Poate că a fost mai mult de-atâta. Nu a fost o greșeală sau o aventură la întâmplare. Aș vrea să pot spune că a fost, dar nu sunt sigur că e adevărat. Sunt dator față de toți trei să mă lămuresc.

– Și cum sugerezi să faci asta? Să ne iei pe rând? Cam câtă larghețe ți-ai dori tu? Mi-ați distrus viața, voi amândoi, mi-ați distrus familia și tot ce avea însemnătate pentru mine. Am crezut în tine... Ce-ar trebui să fac acum?

Plângea în hohote.

– Ce vrei?

– Îmi trebuie timp ca să mă lămuresc, spuse el cu vocea sugrumată.

Toți aveau nevoie de timp. Iar Alice îi spusese că era îndrăgostită de el, că îl iubise încă de când îi murise soțul. Doar că, până acum, nu crezuse vreodată că exista o șansă pentru ei. Peter nu știa ce să facă nici cu această informație. Se îneca în propria-i confuzie și în cuvintele pe care i le spuneau ambele femei.

– Vrei să abandonez filmul chiar acum? O s-o faci se oferi Tanya, dar Peter clătină din cap.

– O să-ți ia totul la proces, taxe și daune... Nu avem nevoie și de asta, pe lângă toate celelalte. O să complice și mai tare lucrurile. Trebuie să termini filmul.

Era întunecat la față.

– În vreme ce tu și Alice vă faceți de cap toată săptămâna, cât eu muncesc în L.A.? Ce crezi că vor spune copiii noștri despre toate astea? N-o să pari un erou în ochii lor.

– Știu. Sunt departe de a fi asta, îmi dau seama. Mă simt ca un mare dobitoc. Asta este, am dat-o-n bară.

Am alunecat. Am făcut o greșeală îngrozitoare. Te-am înșelat. S-a întâmplat. Nu mai pot schimba ce-a fost. Dar trebuie să-mi dau seama dacă a fost o greșeală întâmplătoare sau dacă a fost mai mult, dacă a însemnat, de fapt, ceva. Acum petrec mai mult timp cu ea decât cu tine, Tan. Avem mai multe în comun. Facem aceleași lucruri, avem aceiași prieteni, vrem aceeași viață. Tu ești undeva departe de toate astea și faci cu totul altceva. Ți-ai dorit-o, fii sinceră. Poate că nu ți-ai dorit decât scenariul, dar ai primit întreg pachetul. Nu le poți separa. Stilul de viață vine odată cu oferta de lucru. Mie, personal, mi s-a părut că te simți foarte bine în bungalow-ul de la Beverly Hills Hotel. Nu te văd dând fuga să închiriezi o garsonieră într-un cartier ieftin sau luând autobuzul în locul limuzinei pe care ți-au dat-o. Cred că-ți plac toate astea, și de ce nu? Muncești pentru ele. Dar nu te pot vedea renunțând la tot peste șase luni. Personal, cred că-ți vei dori să mai faci încă un film, apoi încă unul... N-o să-ți mai dorești niciodată nici viața asta, nici pe mine.

—Nu ai nici un drept să iei tu hotărârile pentru mine sau să-mi spui cum mă simt și ce-mi doresc. Nu mi-am dorit nimic altceva decât să mă întorc acasă după ce se va fi sfârșit totul. Și acum îmi spui că nu mai pot, că s-ar putea să nu mai am acea casă, că altcineva s-ar putea să-mi fi luat locul?

—Se mai întâmplă, Tan, spuse el trist. Nici eu nu mi-am dorit asta.

—Dar totuși ai făcut-o. Tu, nu eu. Eu nu am avut nici o vină în povestea asta, doar că am acceptat o slujbă în alt oraș, timp de nouă luni. Vin acasă ori de câte ori pot.

Îl implora să fie drept, dar situația era nedreaptă. Viața e nedreaptă uneori.

—Nu e de ajuns, spuse Peter, cu sinceritate. Am nevoie de mai mult decât de o soție care să vină acasă două weekenduri pe lună. Am nevoie de cineva aici, lângă

mine, în fiecare zi. Ultimele trei luni aproape că m-au omorât. Nu pot să mă ocup de fete, să muncesc, să gătesc, să am grijă de casă... Nu pot face totul!

În timp ce vorbea, se uita la Tanya. Părea din nou furioasă.

—De ce nu? Eu am putut. Și nu te-am înșelat ca să diminuez stresul, deși aș fi putut. Aș fi putut face asta și în L.A., dar n-o fac.

Era sigură că existau mai multe persoane care ar fi fost încântate să o ajute în această privință. Nu i-ar fi făcut niciodată una ca asta lui Peter. Însă el și Alice i-o făcuseră ei. Era o pierdere dublă, își pierduse și soțul și cea mai bună prietenă, și de aceea durerea era de două ori mai mare.

—Ascultă, hai să încercăm să nu ne mai gândim la asta pe parcursul sărbătorilor. Să încercăm să ne calmăm și să ne dăm seama ce simțim. Suntem toți bulversați și speriați. Încerc să lămuresc situația, înainte să te întorci în L.A. Îmi pare rău, Tan, nu știu ce altceva aș putea să-ți spun sau să fac. Am nevoie de timp de gândire. Cu toții avem. Poate reușim să ne revenim la normal.

—Eu sunt normală, zise Tanya, săgetându-l cu privirea. Era albă ca un liņtoliu.

—Voi doi v-ați pierdut mințile. Sau poate mi le pierdusem eu, când am acceptat să fac filmul. Dar nu meritam una ca asta.

În timp ce vorbea, ochii i se umplură din nou de lacrimi.

—Așa este. Și nu vreau să te rănesc în continuare.

Acum că lucrurile fuseseră date pe față, trebuiau lămurite într-un fel sau altul. Amândouă femeile trăgeau de el acum, în direcții opuse, iar el, personal, nu știa ce să facă.

—Aș prefera să nu le spunem copiilor până când nu ne hotărâm ce vom face, dacă nu ai nimic împotriva.

Tanya se gândi preț de câteva clipe, apoi încuviință din cap. Oricum totul se stricase, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Cu siguranță, copiii aveau să simtă că ceva nu e-n regulă. Ar fi simțit tensiunea inevitabilă între Peter și Tanya și aveau să observe că, peste noapte, Alice devenise persona non grata în casa lor. Avea să fie greu de explicat. Ar fi trebuit să se dovedească extrem de creativi în timpul vacanței de Crăciun. Și, indiferent ce minciuni ar fi scornit, ochii lor ar fi spus o altă poveste. Peter părea sfârșit, Tanya era la pământ. Alice se ascundea și devenise isterică. Nu voia să fie doar o consolare pentru Peter, cât timp era Tanya plecată. Îi spusese că fie accepta o relație sinceră cu ea, fie totul se termina între ei. Era ușurată, deși jenată, că Tanya aflase. Spusese însă că nu avea nici un fel de remușcări cu privire la cele întâmplate. Îl iubea, iar faptul că Tanya aflase îl forța pe Peter să ia o hotărâre în legătură cu ceea ce-și dorea și să facă ceva în privința asta. Alice îi spusese și că era perfect dispusă să sacrifice prietenia cu Tanya pentru el. Îl iubea și-i spusese că asta dura de ceva vreme. Fusesse încă o lovitură de trăsnet pentru Peter.

Stăteau încă la masa din bucătărie în clipa în care intrară Megan și Molly. Își văzură părinții și-și dădură numaidecât seama că se întâmplase ceva rău. Mama lor părea devastată. N-o mai văzuseră niciodată să arate așa, în afară de cazurile când murise cineva. Tatăl lor se ridică și plecă să ducă gunoiul. Avea nevoie de aer.

—Ce s-a întâmplat? întrebă Molly, uitându-se la mama ei, în timp ce Tanya încercă să adopte o expresie veselă, deloc convingătoare.

—Nimic. A murit o bună prietenă de-a mea, din facultate. De-abia am aflat și îi povesteam tatălui vostru despre asta. M-am întristat, atâta tot, spuse ea, ștergându-și din nou lacrimile.

—Îmi pare rău, mamă. Pot face ceva?

Tanya clătină din cap, nefiind în stare să vorbească. Peter se întoarse în încăpere. Când privirile li se întâlniră, păru la fel de sfârșit ca și ea, lucru pe care îl observă și Meg. Câteva minute mai târziu, fetele urcară în camerele lor și intră Jason. Văzu și el că se întâmpla ceva între părinții lui și, o oră mai târziu, discuta cu fetele despre asta. Ușa de la dormitorul părinților era închisă, lucru care nu se mai întâmplase niciodată după-amiaza. Știau că ceva nu e-n regulă, dar nu-și puteau da seama ce anume. Intuiau că era ceva grav. Megan se temea că mama ei voia să divorțeze și că se muta în L.A.

—Nu cred, spuse Molly. Nu l-ar părăsi niciodată pe tata. Nici pe noi.

Era foarte sigură.

—Noi nu vom mai fi aici la anul, îi aminti Megan. Iar anul ăsta oricum ne-a părăsit. Crede-mă, vrea să se mute. Eu zic că asta e. Bietul tata părea foarte trist.

Nu știa ce se întâmplase, dar deja îl compătimea.

—Mama părea la fel de supărată ca tata, le atrase Jason atenția amândurora. Sper că nu e nici unul bolnav.

Înțeleseseră pe deplin că era o chestiune de viață și de moarte, sau ceva pe acolo, și erau toți trei foarte tulburați. În camera lor, Peter și Tanya se certau din nou, cât puteau de încet, ca să nu-i audă copiii.

Din acea după-amiază, o umbră se lăsă peste casa lor. Parcă cineva ar fi murit acolo, iar atmosfera de înmormântare dură timp de mai multe zile. În cele din urmă, Tanya se încumetă să iasă și cumpără un brad împreună cu Jason, ca să intre în atmosfera Crăciunului. Dar sfârși prin a plânge în timp ce îl împodobește și Molly o văzu. Încercă să afle ce se întâmplase, dar Tanya nu-i spuse. Toată lumea fu încordată pe perioada sărbătorilor, în special Tanya și Peter, dar și copiii. Tanya o văzu într-o zi pe Alice pe alee și îi întoarse spatele. Când Megan o întrebă de ce nu o invitase deloc pe Alice pe la ei, de când se întorsese,

Tanya îi dădu o scuză vagă și-i spuse că erau cu toții prea ocupați. Megan o înfruntă numaidecât.

—Ești geloasă pe ea, nu-i așa, mamă? Fiindcă ne simțim cu toții bine lângă ea și e ca o a doua mamă pentru noi. Ei bine, recunoaște! Dacă ai fi rămas acasă în ultimul nostru an de liceu, n-ar mai fi făcut ea nimic din toate astea. Totul se întâmplă doar pentru că tu ne-ai lăsat baltă.

Megan vorbise cu răutatea și cu viziunea limitată caracteristice tinereții. Tanya nu-i răspunse și-și ascunse lacrimile. Dar își dădu seama că același lucru era valabil și în cazul lui Peter. Dacă ea n-ar fi plecat să lucreze în L.A., Alice nu ar fi ajuns să se ocupe nici de el și nu l-ar mai fi invitat, împreună cu fetele, la ea la cină, de mai multe ori pe săptămână. Cu alte cuvinte, după părerea lui Megan, primise exact ce merita. Tanya se întrebă dacă nu cumva așa era. Dar stătuse și ea timp de patru luni în L.A., se simțise singură, dar nu-l înșelase pe Peter.

Atmosfera din casă rămase ostilă și deprimantă până în Ajunul Crăciunului. Merșeră la biserică împreună, cum făceau întotdeauna. În acest an însă, nu se întâlniră cu Alice și cu cei doi copii ai ei. Merșeră separat. Megan fu singura care se plânse că n-o văzuseră pe Alice, spuse că-i părea rău pentru ea și se duse să stea lângă ea în biserică. Tanya stătu în genunchi întreaga slujbă, acoperindu-și fața cu mâinile, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Peter se trezi uitându-se pe rând la cele două femei. Una îl implora din priviri să înceapă o viață nouă alături de ea, cealaltă o plângea pe cea veche. Îi spusese lui Alice cu mai multe zile în urmă că nu putea vorbi cu ea până nu se rezolva situația, că ar fi complicat prea mult lucrurile, iar acum femeia părea panicată. Răceala dintre ei după scurta lor aventură o lovise cu putere și lucrurile nu păreau decât să se înrăutățească.

Abia reușiră să treacă peste ziua de Crăciun și copiii plecară la schi, în Tahoe, la scurt timp după aceea. Aveau

de gând să petreacă revelionul la munte. Tanya era convinsă că se simțeau ușurați să plece de acasă. Făcea tot ce-i stătea în putință ca să mascheze situația, dar teatrul ei nu era convingător. După ce pleacă copiii, atât ea, cât și Peter păreau să fie în pragul unei depresii nervoase. Și ori de câte ori nu știa unde este soțul ei, Tanya era convinsă că e la Alice. Nu mai avea încredere în el și era posibil nici să nu mai poată avea vreodată.

Aleseră să nu sărbătorească în nici un fel sosirea noului an. Tanya spuse că pur și simplu nu se simțea în stare. Rămaseră întinși în pat și discutară în dimineața de întâi ianuarie. Se băgaseră în pat încă de la zece cu o seară în urmă, dar arătau amândoi de parcă nu ar fi dormit întreaga noapte. Tanya se trezea în pragul depresiei în fiecare dimineață, de îndată ce-și amintea ce se întâmplase. Nu-l mai întreba ce intenții avea. Presupunea că avea să-i spună singur, când va ști.

Stăteau întinși în pat unul lângă celălalt, privind pe fereastră. Tanya vedea colțul acoperișului casei lui Alice și îl privea în tăcere. Peter stătea întins pe spate și vorbea la tavan.

—O să pun capăt relației cu Alice, zise el sumbru. Cred că așa este corect.

Urmă un moment de tăcere între ei.

Corect, din punctul de vedere al Tanyei, ar fi fost să nu se fi ajuns niciodată aici. Să pună capăt relației era tot ce se mai putea face acum.

—Îți dorești asta, Peter? întrebă ea încet, și bărbatul încuviință din cap. Crezi că poți? O să te lase?

Știa mai bine decât oricine cât de tenace putea fi Alice, atunci când își dorea ceva.

—Este foarte înțeleghătoare. A spus că o să plece o vreme. Are ceva treabă cu galeria în Europa. Va fi o șansă pentru noi. Și nu e ca și cum situația asta ar fi dintotdeauna.

Oftă. Nu-i plăcea să discute despre asta cu Tanya, dar știa că nu are încotro. De două săptămâni aștepta să afle hotărârea lui, la fel și Alice. Lui Alice îi spusese cu o după-amiază în urmă, și ea fusese de acord. Nu fusese prea încântată, dar îi spusese că înțelegea și, în caz că se răzgândea vreodată, să o anunțe. Ușa ei avea să-i fie oricând deschisă. Asta îl făcuse să simtă și mai prost. Știa că trebuia să închidă acea ușă, dacă voia să-și salveze căsnicia.

—Și ce-o să se întâmple după ce se întoarce? întrebă Tanya, îngrijorată.

—Presupun că o să păstrăm distanța o vreme, până ce lucrurile o să reîntre în normal.

Dar știau toți trei că asta nu avea să se mai întâmple. Tanya nu îi spusese nimic lui Alice, dar nu avea nici cea mai mică intenție de a-i mai vorbi vreodată. Și nu mai avea încredere în Peter atunci când pleca în L.A. Dacă nu mai era Alice, poate că avea să se culce cu altcineva. Și, după ce Alice se întorcea din Europa, nu avea încredere în capacitatea lor de a păstra distanța unul față de celălalt. Era o situație îngrozitoare pentru toți.

Tanya dădu din cap fără să spună nimic, apoi se ridică și făcu un duș. Nu-l putea cuprinde cu brațele pe Peter și să-i spună că-l iubește. Nu mai știa nici ea ce simte. Furie, mânie, dezamăgire, teamă, durere, tristețe. Simțea o multitudine de emoții, nici una plăcută, și nici nu mai era sigură acum dacă vreuna dintre ele era iubire. Spera ca, în timp, relația lor să-și revină și să înflorească din nou. Dar nu mai era sigură de nimic. Situația în care se găseau ridicase un zid între ei. Iar Peter nu făcea nici o încercare să depășească acest zid. Știa că asta nu se putea întâmpla decât în timp, dar se simțea foarte singur.

Cu intenția de a repara o parte din răul făcut, o invită la cină cu câteva zile înainte ca Tanya să se întoarcă în L.A. Alice plecase deja în Europa. Și Jason se întorse se la facultate în acea zi. Fusese o vacanță deprimantă

și incredibil de stresantă de la început și până la sfârșit. Tanya acceptă să iasă cu el, deși nu mai aveau prea multe de spus. Reușiră să treacă șchiopătând peste cină, discutând despre copii și despre cât mai multe subiecte lipsite de importanță. Nu fusese o seară plăcută pentru nici unul dintre ei, dar știau că trebuiau să pornească de undeva. Evitară amândoi cu mare grijă să discute despre Alice. Iar seara, în pat, Peter încercă să se apropie de ea pentru prima oară de când se întorsese acasă și aflase despre aventura pe care o avusese. Dar în clipa în care îi atinse ușor spatele cu mâna, Tanya înțepeni instantaneu. Se întorsese cu spatele la el, apoi se întoarse din nou, pe întuneric. Avea lacrimi în ochi, dar Peter nu le putea vedea. I le simțea însă în voce.

—Îmi pare rău, Peter... Nu pot... Nu încă... spuse ea încet.

—Nu-i nimic. Înțeleg, zise el și se întoarse cu spatele.

N-o mai cuprinsese în brațe de săptămâni și nu îi spusese că o iubește. Și asta era tot ce-și dorea. Toate discuțiile lor fuseseră despre Alice. Era în continuare prezentă între ei, ca și cum ar fi stat întinsă între ei doi în pat.

În timp ce Peter stătea cu spatele la ea, Tanya își întorsese capul pe pernă, privindu-l cu ochii larg deschiși, întrebându-se dacă lucrurile aveau să mai fie vreodată ca înainte.

capitolul 12

Întoarcerea în L.A. fu și mai chinuitoare pentru Tanya de această dată. Își îmbrățișă fiecare copil cu lacrimi în ochi și era atât de tristă în clipa în care plecă, încât nu mai era în stare nici să vorbească. Până și Megan părea să o compătimizească într-o câtva. Mai ales de când rămăsese fără un mentor feminin. Știa că Alice avea să fie plecată timp de cel puțin o lună. Le sunase pe ambele fete ca să-și ia rămas-bun. Nici măcar nu știau exact unde plecase. Singurul căruia îi lăsase întreg itinerarul era Peter, însă bărbatul nu împărtăși cu nimeni această informație și nici măcar nu era sigur dacă își dorea să știe. Nu știa dacă putea avea încredere în el însuși. După ce își notă numerele, se gândi mai bine, rupse hârtia în bucățele și le aruncă. Se simțea mai în siguranță în felul ăsta, se temea să nu se trezească târziu într-o noapte și să o sune, cerându-i să se întoarcă acasă. Era hotărât să renunțe la ea și destul de sigur că era în stare să o facă. În măsura în care cineva putea fi sigur de orice în viață, lucru de care începuse să se îndoiască din ce în ce mai mult. Era greu să știe că Tanya nu mai avea încredere în el. Arăta în continuare devastată când o conduse la aeroport și îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Încă te mai iubesc, Peter, spuse ea cu tristețe.

Nu reușiseră să facă dragoste înainte să plece. Ori de câte ori încerca, nu putea decât să se gândească la felul în care o trădase cu Alice. Avea nevoie de mai mult timp ca să-și revină din acest șoc și ca să se poată simți din nou confortabil cu el.

— Și eu te iubesc, Tan. Îmi pare rău că s-au întâmplat toate astea.

Întreaga poveste le stricase cu desăvârșire Crăciunul tuturor. Oricât de mult se străduiseră să ascundă ce se întâmpla între ei, copiii simțiseră cu ușurință că ceva nu era în regulă. Atât Peter, cât și Tanya refuzau să discute despre asta, fapt ce părea să înrăutățească situația și să îi îngrijoreze și mai mult pe copii.

– Sper să fie mai bine cât de curând, spuse tristă Tanya.

– Și eu la fel, răspunse el cu sinceritate.

Își dorea ca relația și căsnicia lor să meargă din nou. Doar că nu era sigur cât de profund fuseseră afectate. În mod clar, destul de mult.

– Vin acasă vineri, dacă pot.

Și dacă nu putea? Tanya se întreba ce s-ar fi întâmplat atunci. Cu cine s-ar fi culcat? Unde ar fi fost Alice? Ar fi găsit pe altcineva? Tanya nu se mai simțea în siguranță. Timp de douăzeci de ani avusese încredere totală în el. Acum nu mai avea încredere în nimeni și în nimic, în el mai puțin decât în oricine altcineva. Era un sentiment îngrozitor, și Peter i-l putea citi în ochi. Ori de câte ori se uita la el, simțea înțepătura usturătoare a reproșului și greutatea inimii ei îndurerate. Era greu să trăiești în acest fel și se simțeau amândoi ușurați să stea o vreme departe unul de celălalt. Ultimele trei săptămâni fuseseră prea mult. Tanyei nu îi plăcea să plece de lângă el și de lângă fete, dar se bucura că se întorcea în L.A. De data asta, Peter avea dreptate. O dorea sufletul, dar tot ce-și dorea era să evadeze.

Se întoarse în bungalow-ul ei la ora opt în acea seară și, de această dată, până și camerele ei vesele de la Beverly Hills Hotel îi părură deprimante. Pe de-o parte își dorea să se întoarcă acasă, pe de alta nu. Voia să fie în Ross, lângă el, așa cum fuseseră înainte. Se întrebă dacă avea să mai regăsească vreodată acest sentiment. Iar acum că se întorsese în L.A., în bungalow, se simțea mai singură ca niciodată și îi era dor de Jason și de fete. Îi era dor

de toate și de toți, îi era dor până și de ea însăși. Simțea că parcă se pierduse pe sine în aceste trei săptămâni. Singurii pe care nu îi pierduse erau copiii, însă și față de ei simțea o oarecare distanțare. Nu îl sună pe Peter în acea seară și nu o sună nici el. Tăcerea era covârșitoare în Bungalow-ul 2. Nici măcar nu se obosi să dea drumul la muzică. Se ghemui în pat, ceru să fie trezită a doua zi dimineată și plânse până când adormi. Din anumite puncte de vedere, era o ușurare. Nu-l mai avea pe Peter întins în pat lângă ea ca să se întrebe la ce oare se gândea, dacă luase legătura cu Alice. Tanya simțea că nu avea control asupra situației. Nu știa dacă promisiunea lui Peter de a pune capăt relației cu Alice era sinceră sau dacă avea să fie în stare să se țină de cuvânt. Nu mai știa ce să creadă. Avusese încredere în el înainte, și mica ei lume feerică se spulberase asemenea unui castel de cărți de joc în ultimele trei săptămâni.

Se simți ușurată să se întoarcă pe platoul de filmare a doua zi, în ciuda orei matinale la care trebui să se trezească. Max fu primul pe care îl văzu; împărțea un covrig cu Harry. Câinele dădu din coadă în clipa în care o zări și Tanya îl mângâie cu un zâmbet obosit.

– Bine ai revenit, îi spuse Max, zâmbindu-i.

Îi trebui mai puțin de o secundă ca să vadă durerea sfâșietoare din ochii ei. Arăta îngrozitor și slăbise aproape cinci kilograme. Se făcu că nu observă.

– Cum au fost sărbătorile?

– Nemaipomenite, spuse ea pe un ton sec. Cum a fost la New York?

– Foarte frig și cu multă zăpadă. Dar plăcut. Cred că sunt prea bătrân pentru nepoții mei. Numai tinerii ar trebui să aibă nepoți. Pe mine mă extenuază.

Tanya zâmbi, apoi Douglas apăru cu un vraf de notițe. Ultimele schimbări aduse scenariului erau distribuite

într-o nouă nuanță de culori pastelate. Era greu să mai țină socoteala schimbărilor, fuseseră prea multe.

– Bun venit înapoi la Hollywood, spuse el, ridicând o sprânceană. Te-ai simțit minunat în Marin?

Fusese o întrebare sarcastică. Dacă asta era situația, nu s-ar fi zis. Dintr-odată, era prea slabă.

– Arăți de parcă n-ai mai mâncat nimic de când ai plecat.

„Mulțumesc, Douglas. Doamne ferește să-ți mășori tu vreodată cuvintele sau să nu spui ce gândești.“

– Am fost bolnavă, zise Tanya, ascunzând adevărul, deși se îndoia că Douglas o credea.

– Îmi pare rău. Bine-ai revenit la muncă! spuse el, apoi trecu mai departe.

Rămase pe platou întreaga dimineată, ca să vadă cum mergeau lucrurile. Turnau niște scene dificile dar, de data asta, Jean Amber își amintea replicile. Era radioasă și umbla vorba că-și petrecuse sărbătorile în St. Bart's, cu Ned Bright. Păreau amândoi foarte fericiți, iar energia dintre ei era evidentă în fiecare scenă.

– Ah, tineri și îndrăgostiți! zise Max cu un zâmbet până la urechi.

Ieșise din platou strigând: „Tăiați și la producție!“, ceea ce însemna că era mulțumit de ultima filmare. Îi aruncă o privire Tanyei și-și dădu seama că arăta chiar mai rău decât crezuse prima oară. Nu văzuse nicicând un om atât de palid.

– E totul bine? Dacă încă te mai simți rău, nu e nevoie să vii la lucru. Te putem suna la hotel.

– Nu, mă simt bine. Sunt doar obosită.

– Ai slăbit foarte mult.

Părea îngrijorat pentru ea, și Tanya fu mișcată.

– Presupun că da, zise ea vag, apoi se prefăcu că se concentrează asupra scenariului, simțind cum i se adună lacrimile în ochi.

Voia să le ascundă, dar Max i le văzu și apoi i se rostogoliră în șuvoi pe obraji, în timp ce bărbatul îi întindea un șervețel, fără să spună nimic.

– Se pare că te-ai distrat de minune, zise el încet, în vreme ce Harry îi privea nedumerit. Până și el își dădea seama că ceva nu era în regulă.

– Da, extraordinar.

Își suflă nasul și râse printre lacrimi, apoi se șterse la ochi.

– Unele vacanțe sunt mai puțin reușite ca altele. Asta n-a fost prea grozavă.

– Cred că a fost un coșmar, zise sec Max. Ce ți-a făcut? Te-a închis în pivniță și nu ți-a mai dat de mâncare? Să știi că există numere speciale la care poți suna pentru asta. Cred că ultimul pe care l-am apelat eu a fost 800-D-I-V-O-R-Ț. A mers foarte bine. Au trimis un camion de intervenții și-au luat-o pe sus pe nenorocită. Ține minte numărul, în caz că încearcă din nou. Ia-ți și telefonul cu tine în pivniță.

Pe măsură ce vorbea, Tanya plângea și mai aprig, și Max îi întinse alte șervețele.

– N-a fost chiar atât de rău.

Apoi se gândi preț de-o clipă și fu sinceră cu sine.

– A fost chiar mai rău. Întreaga vacanță a fost un chin, dacă vrei să știi adevărul.

Se simțea bine să-i mărturisească asta.

– Așa sunt uneori vacanțele. Așa sunt ale mele de obicei. Cea de anul ăsta a fost plăcută, pentru le-am petrecut cu copiii. De obicei mă ofer voluntar la vreo cantină sau ceva de genul ăsta. Mă simt mai bine să văd oameni mai nefericiți decât mine, îmi dau seama că nu-i dracul chiar așa de negru. Poate ar trebui să încerci și tu.

Tanya dădu din cap.

– Îmi pare rău, Tanya, continuă el cu o voce blândă și compătimitoare, care o făcu să plângă și mai tare.

Să chem un instalator? Cred că s-a spart o țeavă. Ai grijă să nu faci inundație.

Tanya plângea de mama focului, dar Max reuși s-o facă să râdă din nou.

–Iartă-mă. Sunt un dezastru. Mi-a fost și mai greu de când m-am întors în L.A. Situația a fost extrem de încordată și a trebuit să maschez totul în fața copiilor. Aici, n-am făcut altceva decât să plâng întruna de aseară, de când m-am întors.

–Dacă simți că te-ajută... Probleme mari? Sau mici?

–Mari, zise ea, privindu-l în ochi.

Ochii ei păreau două lacuri fără fund, de durere verde. Îi părea rău să o vadă așa.

–Te pot ajuta în vreun fel?

Tanya clătină din cap.

–Mă gândeam eu. Poate că se va rezolva, cu timpul.

–Poate.

Dacă Peter spunea adevărul și Alice păstra suficiență vreme distanța. Și dacă reușea să se ducă acasă în weekenduri. În caz contrar, numai Dumnezeu știa ce se putea întâmpla, mai ales după ce se întorcea Alice. Tanya nu mai avea încredere în nici unul dintre ei și nici nu credea că va mai avea vreodată. Iar o căsnicie nu putea funcționa așa.

Îi aruncă o privire sfârșită lui Max și se hotărî să-i povestească totul. Nu spusese nimic nimănui de când aflase despre infidelitatea lui Peter. Singurii ei confidenți de până atunci fuseseră Peter și Alice. Iar copiilor nu le putea spune.

–În ziua în care am ajuns în Marin, am aflat că mă înșela cu cea mai bună prietenă.

I se citea agonia în ochi, și Max tresări.

–La dracu'! Asta chiar că-i neplăcut. Ai dat peste ei? Sper că nu.

–Nu. Am citit în ochii lui. Am avut o bănuială de Ziua Recunoștinței, dar nu credeam că se întâmplase deja. Poate că am avut o presimțire.

–Femeile sunt fantastice când vine vorba de asta. Simt întotdeauna. Bărbații nu-și dau seama nici să-i pici cu ceară, până când nu-i mușcă de fund. Femeile știu. Urăsc chestia asta la ele. Nu poți să scapi niciodată. Apoi ce s-a întâmplat?

–Am petrecut trei săptămâni îngrozitoare chinându-ne reciproc. Ea a plecat în Europa. Iar el spune că n-o s-o ia de la capăt, când se întoarce. Pretinde că s-a terminat.

–Îl crezi?

Max era flatat de faptul că îi făcea confidențe. Avea încredere în el și îi prețuia sfatul.

Tanya clătină din cap drept răspuns la întrebare.

–Nu-l mai cred. Și poate că nici n-o să-l mai pot crede vreodată. Mă tem că o să se întoarcă la ea, când o să vină iar acasă. Crede că n-o să mă mai întorc niciodată din L.A. Că am ajuns dependentă de locul ăsta, ceea ce nu e drept deloc. Nu vrea să asculte, indiferent ce-i spun.

–Ăsta e un pretext, Tan. Dacă voia să facă să meargă relația dintre voi, nu i-ar fi păsat dacă erai dansatoare din buric într-un harem sau dacă te încurcai cu regele Angliei ori cu Donald Trump! Pe scurt, dac-ar fi vrut să meargă, ți-ar fi spus să-ți miști fundul acasă după ce se termina filmul și să uiți de Hollywood. Poate că vrea să scape. Sau poate că-i e teamă sau simte că locul lui nu e lângă tine. Ea e tânără?

–Nu, spuse Tanya, clătinând din cap. E cu șase ani mai în vârstă decât mine, cu doi ani mai în vârstă ca el.

–În cazul ăsta, e vorba de dragoste. Doar așa îl vezi pe un bărbat să se ducă după o femeie cu doi ani mai în vârstă ca el.

Max părea impresionat.

– Au multe în comun, tocmai de-asta i-am iubit pe amândoi. Și ea și-a bătut joc de mine. Cred că ea i-a făcut lui avansuri. E văduvă de doi ani. Iar eu sunt mereu plecată, după cum mi-a atras și el atenția. Copiii mei o tratează ca pe o mătușă. Cu una dintre fetele mele se înțelege chiar mai bine decât mă înțeleg eu. Cred că a pus totul la cale ca să ajungă la el. Faptul că eu am plecat pentru filmul ăsta a fost cel mai bun lucru care putea să i se întâmple. Și cel mai mare ghinion pentru mine.

Max dădu din cap, cu o expresie compătimitoare.

– El ce spune?

– Că a terminat-o cu ea.

– Spune că o iubește?

– Spune că nu știe.

– Urăsc bărbații de genul ăsta, zise Max, pe un ton enervat. Ori o iubește, ori nu. Cum dracu' să nu știe?

– Spune că mă iubește și pe mine, zise Tanya, suflându-și din nou nasul. Nici asta nu știu dacă pot s-o mai cred.

Tanya simțea că întreaga ei viață fusese distrusă și așa și arăta. Și, de fapt, chiar așa era. Lui Max îi părea foarte rău pentru ea. Era o femeie atât de drăguță și vorbise atât de mult despre soțul ei și despre cât de mult îl iubea... Știa că trebuia să fie o lovitură catastrofală pentru ea. Și, totodată, o lovitură fatală pentru căsnicia ei.

– Eu cred că te iubește, Tanya, zise Max mângâindu-și barba, așa cum făcea întotdeauna când cădea pe gânduri. Zău acum, ce bărbat nu te-ar iubi? Ar trebui să fie surd, mut și orb ca să nu te iubească. Și cred, în același timp, că este confuz. Și probabil că vă iubește pe amândouă, ceea ce îl face vrednic de milă, dar se mai întâmplă. Bărbaților li se întâmplă deseori. De-asta au și amante, și soții.

– Și ce fac atunci? întrebă Tanya, simțindu-se ca un copil în timp ce-l asculta.

– Depinde de bărbat. Unii se însoară cu amanta, alții rămân cu soția. Dar să știi că într-o privință s-ar putea

să aibă dreptate. S-ar putea să îl depășești aici. Nu credeam că se va întâmpla asta și eram convins că vei da fuga înapoi. Dar nu se știe niciodată, poate că o să faci alt film. Sau poate că o să-l lași baltă dacă te mai înșală.

Tanya zâmbi la cuvintele lui Max.

—Tot m-aș întoarce acasă. N-aș avea nici un motiv să rămân aici.

—Ai putea face carieră senzațională în lumea filmului, dacă ai vrea. Ai făcut o treabă grozavă cu scenariul ăsta. O să primești foarte multe oferte, după lansare. O să ai de unde să alegi, dac-o să vrei.

—Nu vreau. Îmi place viața pe care am avut-o.

—Atunci luptă pentru ea. Ține-l în lesă. Du-te acasă. Nu-l slăbi. Nu-i tolera rahaturile. Și fă-l să plătească pentru ce ți-a făcut. Așa mi-au făcut nevestele mele când am întrecut măsura.

—Și tu ce-ai făcut? întrebă Tanya, interesată.

—Am divorțat cât am putut de repede. Dar amantele mele au fost mereu mai tinere, mai drăguțe și mult mai amuzante.

Râseră amândoi de răspunsul lui.

—În cazul tău, dacă tipul are un dram de minte, o să rămână cu tine. Dacă asta-ți dorești, sper ca așa să fie. A mai făcut asta vreodată?

Tanya clătină din cap. De asta era sigură.

—Bun. Atunci este virgin. S-ar putea să n-o mai faci niciodată. E posibil să fi fost o greșală care să nu se repete. A alunecat. Dar stai cu ochii pe femeia asta și să nu crezi nici un cuvânt pe care ți-l spune nici unul dintre ei. Ai încredere în instinctele tale și n-o să greșești.

—Așa mi-am și dat seama. Am știut din clipa în care i-am văzut.

—Foarte bine. Rezistă. S-ar putea să iasă bine. Îmi pare rău că te-ai simțit așa de prost.

Tanya ridică din umeri.

–Da, și mie. Îți mulțumesc că m-ai ascultat.

În timp ce spunea aceste cuvinte, câinele lătră și amândoi râseră din nou.

–Este de acord cu tot ce spun. Este un câine foarte deștept.

–Iar tu ești un om foarte deștept și un bun prieten, zise Tanya, aplecându-se și sărutându-l pe obraz.

Douglas se apropie de ei.

–De ce păreți voi doi atât de apropiați?

Părea intrigat.

–Tocmai m-a cerut în căsătorie, îi explică Max. I-am spus că trebuie să mă cumpere. Șase vaci și o turmă de capre și un Bentley nou. Tocmai terminam negocierile. Nu vrea în ruptul capului să-mi dea caprele. Cu Bentley-ul a fost ușor.

Douglas zâmbi și Tanya râse. Se simțea mai bine după ce vorbise cu Max.

–Eu zic c-a mers bine azi-dimineață. Tu ce crezi?

Max îi răspunse că era mulțumit. Idila dintre Jean și Ned se dovedea în avantajul lor. Îi îmbunătățise imens performanța actriței. Nu era ceva ieșit din comun. Mulți actori și actrițe se implicau romantic în timpul turnării unui film. Ca un fel de aventură într-o croazieră. Și, când ajungeau în port, se termina. Câteva relații rezistau, dar cele mai multe nu. Și pronosticul în echipa de pe platon era că relația dintre Jean și Ned nu era de durată. Jean avea reputația de a schimba bărbații ca pe pantofi. Și avea mulți pantofi. Și Ned la fel. Erau plămădiți din același aluat.

Apoi Douglas se întoarse spre Tanya.

–Vrei să mergem să mâncăm ceva diseară, după ce terminăm filmările? Vreau să discutăm despre niște modificări în scenariu.

Tanya era obosită, dar nu credea că e bine să-l refuze. Întâlnirile cu Douglas erau obligatorii, chiar dacă veneau deghizate sub forma unei invitații la cină.

– Sigur, dacă pot să vin așa.

Nu avea energia să se mai ducă la hotel să se schimbe.

– Arăți foarte bine, spuse el, părând să nu remarce. Putem să luăm sushi sau mâncare chinezească. N-o să dureze mult. Știi c-ai fost bolnavă.

Nu avea nici un motiv să se îndoiască, Tanya era foarte palidă și slăbise foarte mult. Și ea nu avea nici cea mai mică intenție de a-i spune adevărul.

Terminară în jur de opt în acea seară. Douglas o duse la barul lui de sushi preferat și Tanya ceru limuzinei să vină după ei. Douglas îi spuse că ieșea în oraș după aceea.

În clipa în care se așezară la masă, Tanya se simți epuizată. Schimbările pe care Douglas voia să le discute erau infime. Era surprinsă că o invitase la cină pentru asta. Îi spuse că voia să mai stea de vorbă cu ea.

– Ei? Cum a fost Crăciunul? Te-ai simțit fantastic lângă copiii tăi?

Împărțiră bucatile de sushi și le luară pe farfurie. Și lui îi plăceau tot cele care-i plăceau ei.

– Da, fantastic, răspunse Tanya, încercând să se convingă pe sine și să uite cum fusese în realitate vacanța. Dar să știi că m-am simțit bine să mă întorc azi la lucru.

Douglas se uită în ochii ei și observă ceva.

– De ce oare am senzația că sunt probleme pe frontul de acasă și că mă minți? Spune-mi să-mi văd de treaba mea, dacă am întrecut măsura.

Nu voia să-i spună ce se întâmplase, însă nu avea nici energia să-l mintă. Poate că nu mai avea nici o importanță.

– Nu mint. Doar că nu vreau să vorbesc despre asta, recunosc ea. Ca să fiu sinceră, vacanța a fost îngrozitoare.

– Păcat, spuse el încet. Speram să mă înșel.

Tanya nu era sigură dacă să-l creadă pe Douglas. Întotdeauna insistase asupra teoriei că ea aparținea Hollywoodului. Când îi văzu însă devastarea din ochi, i se făcu milă de ea.

– Probleme serioase?

– Poate. Timpul va decide, zise ea enigmatic, și Douglas dădu din cap.

– Îmi pare rău, Tanya. Știu cât de mult înseamnă pentru tine viața de acasă. Presupun că e o problemă cu soțul tău, nu cu vreunul dintre copii.

– Așa este. Pentru prima oară. A fost un șoc.

– Așa e întotdeauna. Indiferent cine ești. Încrederea... Relațiile nu sunt ușoare, indiferent dacă ești căsătorit sau nu.

Îi zâmbi.

– Tocmai de-asta le evit eu cu orice preț. E mai simplu să fii pe cont propriu și să nu te complici.

Totul era complicat în viața Tanyei, în căsnicia ei, în sentimentele pe care le avea pentru Peter. Și Douglas știa asta.

– Știu că nu e stilul tău.

– Nu, nu este, zise ea, cu un zâmbet trist. Cred că venirea mea aici a fost un test pentru noi. E greu să fii plecat timp de nouă luni și să vii acasă doar din când în când, în weekend. A fost greu pentru Peter și pentru fetele mele. Păcat că n-a fost să fie anul viitor. Dar tot ar fi fost greu pentru el.

– Poate că o să vă întărească relația, puse Douglas, în timp ce achita nota.

Nu părea să creadă ceea ce spune, nici să-i pese. Tanya era o specie străină pentru el. Îl fascina, ce-i drept, dar nu înțelegea cu adevărat valoarea vieții pe care o ducea ea și nici motivele pentru care și-o dorea atât de mult. Lui, personal, i se părea chinuitor de banală și de plictisitoare.

–Sau poate că veți descoperi că ați ajuns niște persoane mai sofisticate, spuse el cu băgare de seamă. Poate tu mai sofisticată decât el.

–Nu cred să fie cazul, spuse încet Tanya. Cred că este pur și simplu greu.

Și mai greu acum, de când Peter o introdusese și pe Alice în schemă.

–Rezolvăm noi, zise ea și spera că păruse destul de convinsă.

Nu mai spuse nimic în timp ce ieșeau din restaurant. Rămăseră împreună pe trotuar preț de un minut, discutând din nou scenariul, apoi Douglas o privi blând.

–Îmi pare rău că treci printr-o perioadă grea, Tanya.

De data asta, părea să vorbească sincer. Vedea cât este de supărată și-i părea rău pentru ea. Era o persoană drăguță și părea să sufere cu adevărat.

–Ni se întâmplă tuturor. Dacă pot face ceva pentru tine, anunță-mă.

–Aș vrea foarte mult să încerc să ajung acasă în weekend o vreme, fără să dezamăgesc pe cineva aici.

–Voi face tot ce pot, spuse el.

Apoi Douglas urcă în mașina lui și Tanya, în limuzină. Ferrari-ul lui dispăru, iar ea se întoarse la hotel. Se simțea singură în clipa în care intră în bungalow. Îi era dor de Peter și îl sună pe mobil. Răspunse imediat, ca și cum ar fi așteptat telefonul.

–Oh, bună... zise el, părând surprins că era ea, iar Tanya simți că i se înmoaie picioarele.

–Cine credeai că e?

Dintr-odată, era suspicioasă.

–Nu știi... tu, presupun. Tocmai vorbeam cu fetele.

Tanya se întrebă dacă nu cumva aștepta un telefon de la Alice, sau poate de la altcineva. Nu-i plăcea că ajunsese să îl suspecteze. Nu avea încredere în nici un cuvânt de-al lui.

– Ce-ai făcut azi?

– Am lucrat. Am stat pe platou până la opt. Și tocmai am discutat scenariul cu Douglas, la un sushi. Vor modificări peste modificări.

Avea să rămână acasă a doua zi dimineată, ca să lucreze la schimbările pe care i le ceruse. Următoarele trei luni până la terminarea filmului păreau un drum care se întindea nesfârșit înaintea ei. Iar două luni de postproducție îi păreau o eternitate, până când ar fi putut să se întoarcă definitiv acasă. Chiar nu știa dacă mariajul lor putea face față provocării. Începea să se îndoiască. I se făcea rău când se gândea la lunile care o așteptau și la ceea ce făcuseră Alice și Peter. Nu se așteptase niciodată la așa ceva. Fusesse convinsă că aveau o căsnicie solidă, pentru totdeauna, iar acum totul plutea în incertitudine. Chiar dacă Peter fusese de acord să pună capăt relației cu Alice, Tanya se temea că răul făcut era deja prea mare.

– Tu ce-ai făcut azi?

Încerca să vorbească normal, dar nimic nu i se mai părea firesc. Se simțeau stingheri unul în prezența celuilalt și i se ghicea durerea din voce.

– Și eu am avut mult de lucru, dar a fost bine.

Apoi spuse pe un ton mai cald:

– Mi-e dor de tine, chiar dacă totul e un dezastru acum. Îmi pare rău, Tan. Îmi pare rău că am stricat totul.

Părea că îl îneacă lacrimile. Urcase în camera lor și stătea pe pat în timp ce vorbea cu ea. Se simțea singur, și ea la fel.

– Să sperăm că se mai poate repara.

Și vocea ei era caldă.

– Și mie mi-e dor de tine. Te iubesc.

Apoi, îi veni o idee.

– Vrei să vii aici o noapte, în timpul săptămânii?

Aveau nevoie de ceva de genul ăsta. Puțin romantism în viața lor, ca să le cimenteze din nou legătura.

—Nu cred că pot, zise el, părând deprimat. Am întâlniri programate toată săptămâna și nu vreau să le las singure pe fete.

Și nici Alice nu mai era acolo ca să le supravegheze sau să le ajute dacă intervenea vreo problemă.

—Pot să rămână la niște prieteni, sugeră Tanya.

—O să văd. Poate săptămâna viitoare. Săptămâna asta e cumplită.

—Era doar o idee.

—O idee plăcută.

—Încerc să ajung acasă în weekendul ăsta. Îți promit. I-am spus ceva lui Douglas, că am mare nevoie să ajung acasă devreme. Sper să nu programeze nici o ședință pentru sâmbătă. Și chiar și așa, o să vin imediat după.

Considera că era foarte important să fie acasă momentan, ca să încerce să mai diminueze din răul făcut.

Până la urmă, nu avură nici o ședință în acel weekend. Tanya nu știa dacă Douglas făcuse asta pentru ea sau dacă nu fusese necesar. Plecă însă numaidecât vineri după-amiaza și, la ora cinei, era în Ross. Peter părea mulțumit să o vadă, iar fetele fură încântate să-și vadă mama, apoi ieșiră în oraș, cu prietenii. Tanya și Peter ieșiră la o cină târzie, la un mic restaurant italianesc care le plăcea, în Marin și lucrurile păreau aproape normale când se întoarseră acasă. Săptămâna în care nu se văzuseră le făcuse bine. Lucrurile începeau să se așeze. Nu făcură dragoste nici în acea seară, dar, pentru prima oară în patru săptămâni, se ținură în brațe, apoi, în sfârșit, a doua zi dimineață, făcură dragoste pentru prima oară de la aventura lui cu Alice. Fu trist, dar dulce, o senzație dulce-amăruie, de parcă amândoi ar fi încercat să se regăsească. Tanya trebui să facă eforturi ca să nu se gândească la faptul că Peter făcuse același lucru cu Alice. Își alungă din minte acest

gând și după aceea, în timp ce stătea în brațele lui și închise ochii. Peter se temea să o întrebe la ce se gândește. Voia doar ca totul să fie din nou bine între ei. Spera că vor reuși. Tot ce puteau face era să repare răul făcut de el.

Tanya deschise ochii și îl privi cu un zâmbet trist.

– Te iubesc, Peter.

– Și eu, zise el și o sărută ușor pe buze. Te iubesc, Tan...

Îmi pare atât de rău!

Tanya dădu din cap, încercând să nu se gândească la faptul că „te iubesc“, așa cum fusese rostit de el, sunase ca „la revedere“.

capitolul 13

Tanya reuși să ajungă acasă trei weekenduri la rând în ianuarie și relația cu Peter începu să reintre în normal. Știa că încerca să-și răscumpere greșeala și era ușurată să vadă, săptămână după săptămână, că Alice nu se întorseră acasă. Asta o ajuta. Nu voia să o mai vadă vreodată, ceea ce, desigur, era imposibil, având în vedere că locuia chiar vizavi de ei. Dar cu cât stătea mai mult departe, ca să se rupă vraja, cu atât Tanya și Peter aveau mai multe șanse de a-și reface căsnicia.

În al patrulea weekend nu mai putu veni acasă, dar Peter spuse că era în regulă. El pregătea un proces, fetele aveau planuri și vremea fusese cumplită toată săptămâna. Aproape sigur zborul ei ar fi fost anulat sau întârziat. Avuseseră loc furtuni în întreg statul, și Peter îi spuse Tanyei că era mai bine să rămână în L.A. Și ea avea foarte mult de lucru. Alte modificări în scenariu... Iar în următoarele săptămâni turnau scene în diverse locații, ceea ce avea să fie greu. Se estima că filmul avea să se termine în șase sau șapte săptămâni. Tanya de-abia aștepta. Avea o pauză de două săptămâni în care să se ducă acasă, apoi se întorcea pentru postproducție, urmând să lucreze cu editorii și cu Max. Era deja în L.A. de cinci luni și mai trebuia să stea încă vreo patru. Poate mai puțin. Simțea că își dăduse sângele pentru filmul ăsta. Sau poate chiar mai rău, își sacrificase căsnicia. Dar lucrurile cu Peter se îmbunătățeau treptat. Cele trei weekenduri petrecute împreună le fuseseră de mare ajutor, iar Tanya era recunoscătoare că se putuse duce acasă.

La sfârșitul săptămânii următoare făcu o gripă urâtă, sau poate o toxiinfecție alimentară, și nu se putu duce

acasă. Mai trecu încă o săptămână până când putu ajunge în Marin și weekendul coincise cu ziua de Sfântul Valentin. Îi cumpărase lui Peter o cravată roșie cu inimioare și o cutie cu bomboanele lui preferate. Cumpărase și niște cămăși de noapte haioase pentru fete și niște tricouri de la Fred Segal's. Le avea pe toate într-o sacoșă în momentul în care coborî din taxi, în fața casei lor. Voise să-i facă o surpriză lui Peter așa că nu-l sunase. Dar în clipa în care ieși din mașină, îl văzu ieșind din casa lui Alice, ținând-o cu brațul pe după talie. Râdeau în clipa în care Peter ridică privirea și o zări pe Tanya uitându-se fix la ei. Tanya rămase o clipă nemișcată, apoi, cu capul plecat, intră cât putu mai repede în casă. Peter o găsi în bucătărie, tremurând. Bărbatul părea speriat.

–Văd că s-a întors Alice, zise Tanya, săgetându-l cu privirea.

Nu îi aducea nici o acuzație, dar păruseră foarte relaxați unul în compania celuilalt și remarcase că Alice își schimbase coafura.

–Când a venit acasă?

–Acum vreo zece zile, spuse el grav.

Știa la ce se gândea Tanya. Nu se întâmplase încă, dar petrecuseră ceva timp împreună și discutaseră despre cele întâmplate cu două luni în urmă. Încă încercau amândoi să înțeleagă, să-și dea seama ce însemna, dacă fusese o întâmplare sau ceva mai important pentru fiecare dintre ei.

–Alice arată bine, spuse sec Tanya.

Voia să-l întrebe dacă se culcase cu ea, dar nu îndrăznea. Peter îi auzea întrebarea, fără să fie nevoie să o mai articuleze. Era limpede ce era-n mintea ei.

–Nu s-a întâmplat nimic, Tan. E bolnavă, spuse el cu o expresie gravă. A fost la un control după ce s-a întors și i-au găsit un nodul la sân. I l-au extirpat săptămâna trecută și peste câteva săptămâni începe radiațiile.

Părea îngrijorat și Tanya îl privi în ochi.

—Îmi pare rău să aud așa ceva. Asta schimbă din nou lucrurile în ceea ce ne privește?

Voia să știe. Nu voia să o apuce pe drumul ăsta cu el. O dată fusese de ajuns.

Peter clătină din cap.

—Îmi pare doar rău pentru ea, spuse el sincer.

Tanya știa că era un pericol pentru ei, dar nu avea cum să-l împiedice. Orice ar fi simțit Peter pentru Alice era între ei doi și, dacă era să-l piardă acum în favoarea ei, Tanya știa că nu avea ce face. Poate că nu avea nici o legătură cu faptul că ea era în L.A. Nu îl putea ține legat o veșnicie. Dacă voia să scape, găsea o cale. Tanya se simțea învinsă în timp ce-l privea, din cealaltă parte a bucătăriei. Dintr-odată, simțea că îl pierduse din nou.

—Nu o să fac vreo tâmpenie, Tan, spuse el blând.

Tanya dădu din cap, cu lacrimi în ochi, își luă bagajele și urcă în dormitor.

Într-o singură clipă, odată cu întoarcerea lui Alice, totul se schimbase. O simțea. Sau poate că nu simțea decât teama, atât a ei, cât și a lui Peter.

Soțul ei o scoase în oraș, la cină, seara următoare, de Sfântul Valentin și Tanya îi dădu cadoul. Purtă cravata pe parcursul cinei și îi dădu la rândul lui un pulover de cașmir. Tanyei îi plăcu foarte mult, dar fu neliniștită întreg weekendul. Cu Alice din nou peste drum de ei, avea impresia că diavolul venise în vizită. Tanya nu știa ce să facă pentru a câștiga acest joc. Dacă asta își dorea Peter, știa că nu putea face nimic ca să-l oprească sau ca să schimbe soarta. Fetele erau bucuroase că se întorsesese Alice, deși își puteau da seama că ceva se întâmplase între prietena și mama lor. Nici una dintre cele două femei nu discuta despre asta, amândouă evitau subiectul și amândouă refuzau să le privească în ochi ori de câte ori le puneau vreo întrebare. Alice spusese doar că aveau nevoie de o pauză.

Iar Tanya nu spusese nimic. Dar era evident că nici nu voia să audă numele lui Alice.

Când Peter o conduse la aeroport duminică seara, Tanya era tăcută și părea chinuită de gânduri. În cele din urmă, se hotărî să deschidă el subiectul.

–N-o să permit să se întâmple nimic, Tan. Am discutat cu Alice. Știe că nu voi face nimic ca să pun în pericol căsnicia noastră. De ce nu mă crezi, ca să te poți întoarce liniștită în L.A.?

–De ce nu-mi vine în minte decât expresia aia, *Drumul spre iad e pavat cu bune intenții?* spuse ea cu un zâmbet șters, îngrijorat.

Peter râse. Cu siguranță, se potrivea.

–Ai încredere în mine.

Avusese încredere în amândoi înainte și știa mult prea bine ce se întâmplase. Îi era greu să mai aibă acum încredere în ei, știindu-i atât de aproape unul de celălalt. Era extrem de greu pentru ea.

–Poți să-mi pui dispozitiv de urmărire dacă vrei. Sau o alarmă.

Încerca să detensioneze atmosfera, și Tanya îi zâmbi trist.

–Ce zici de un cip într-un dinte?

–Orice vrei tu. I-am spus că merg cu ea la tratamentul cu radiații dacă are nevoie, peste câteva săptămâni, când o să-l înceapă. Dar nu voi face nimic altceva, îți promit.

Tanya simți că i se înmoaie picioare când îl auzi ce spune.

–De ce nu poate să o ducă altcineva? Are foarte mulți prieteni.

Alice era o femeie plină de viață, plăcută de toată lumea. Oamenii fuseseră întotdeauna atrași de ea, ca de un magnet.

–Dacă se va descurca fără mine, o s-o facă. A spus că toți sunt ocupați.

—Și tu ești, îi atrase atenția Tanya. O să te prindă iar în plasă, zise ea cu chinuită disperare.

Părea imposibil să-i țină departe unul de celălalt, iar faptul că Alice avea nevoie de ajutorul lui era exact situația de care se temea Tanya și pe care ar fi vrut să o evite. Era o ocazie perfectă de a-și reîncepe aventura. Înțelege-re, compătimire, îngrijorare, milă... Tanya știa exact ce anume îl mișca pe Peter, și prietena lor la fel.

—Nu-ți face griji, Tan. O să fie bine, spuse el încrezător în timp ce intrau în aeroport.

O clipă mai târziu, oprea mașina. Tanya îl privi cu îngrijorare în ochi și se simți copleșită de un val de spaimă cumplită.

—Mi-e frică, îi spuse ea încet.

—Să nu-ți fie. Este exact ce a fost și mai înainte. O prietenă. Restul a fost o greșeală.

Tanya dădu din cap și îl sărută de rămas-bun. O clipă mai târziu, era pe culoar, cu geanta pe umăr, și se întoarse să-i facă cu mâna. Peter îi răspunse cu același gest, zâmbi, apoi plecă. Și, în timp ce intra în aeroport, Tanya simți din nou că o cuprinde panica. Numai la asta se gândi tot drumul până la L.A., în avion, și după ce se întoarse la hotel. Nu știa ce ar fi putut face ca să-l protejeze pe Peter de Alice și în cele din urmă își dădu seama că nu avea ce să facă. Depindea de el.

Îl sună pe mobil la scurt timp după aceea și îi răspunse robotul. Când în sfârșit o sună înapoi, la ora unsprezece în acea seară, era atât de încordată încât simțea că i se face rău. Nu voia să-l întrebe unde fusese, dar putea ghici.

—Cum ți-ai petrecut seara? îl întrebă în schimb.

Îi lăsase un mesaj stupid pe telefon, și Peter înțelegea care era de fapt întrebarea.

—Am fost la film cu fetele. Tocmai ne-am întors.

Tanya simți un val instantaneu de ușurare, urmat de un al doilea val de teamă.

– A fost și Alice cu voi?

Îi era ciudă că întrebuse, dar trebuia să știe. Nu-i plăcea că se întorsese. Era un coșmar să o aibă atât de aproape.

– Nu, nu a fost. N-am invitat-o.

– Îmi pare rău, Peter.

Se simțea o cu totul altă persoană decât fusese vreodată și nu îi plăcea să fie așa. Dar nu avea ce-i face. Îi era frică.

– Nu-i nimic, înțeleg. Cum a fost zborul?

– A fost bine. Mi-e dor de tine.

Aproape că reveniseră în punctul în care erau înaintea scurtei lui aventuri cu Alice. Faptul că Alice se întorsese agita din nou apele și nu ieșeau la suprafață decât lucruri neplăcute. În cea mai mare parte panică și resentimente și furia pe care Tanya o simțea față de amândoi, pentru că o trădaseră. Încă simțea proaspăt gestul lor.

– Și mie mi-e dor de tine. Hai, culcă-te. Te sun mâine.

Tanya stătu trează în pat ore întregi în acea noapte, întrebându-se dacă nu cumva Peter se strecurase afară sau dacă Alice era în patul lui. Începea să devină o obsesie și se detesta pentru asta. Știa că nici lui nu-i plăcea. Cui i-ar fi plăcut? Dar era numai vina lui. Peter și Alice creaseră această situație oribilă pe care acum trebuiau să o suporte cu toții. Iar Tanya era doar o persoană implicată fără vină în întreaga poveste. Detesta acest rol de victimă, de soție înșelată.

Atmosfera se încinse pe parcursul următoarei luni. Se apropiau de sfârșit și începuse frenezia finală în care încercau să prindă toate cadrele așa cum trebuia. Tanya nu avea nici o șansă de a mai ajunge acasă. Aveau ședințe de producție toată ziua și toată noaptea. Rescrisese scenariul de mii de ori. Până și Max părea epuizat. Era a treia săptămână din martie când Max ridică o mână și spuse: „Tăiați!” pentru ultima oară, apoi rosti cuvintele magice: „Asta a fost, oameni buni!”

Se auziră chiote în platoul în care se aflau și toată lumea începu să țopăie de bucurie. Se turnă șampanie, oamenii se îmbrățișară și se sărutară. Jean și Ned erau încă împreună, dar se puneau pariuri că relația lor n-avea să mai reziste mult. Ned își începea următorul film în luna mai și avea să filmeze în Africa de Sud timp de șase luni. Douglas lucra la un nou proiect, la fel și Max. Iar Tanya voia să se ducă acasă. Nu-l văzuse de mult pe Peter și nici el nu putuse veni în L.A.

Avea două săptămâni libere, care coincideau perfect cu vacanța de primăvară a fetelor. După care Tanya trebuia să se întoarcă pentru șase până la opt săptămâni de postproducție. Avea să termine cu totul pe la sfârșitul lui mai sau începutul lui iunie, exact la timp ca să prindă momentul în care fetele așteptau liceul. Pierduse un an întreg alături de ele. Singura ei consolare era că avea să fie acasă în momentul în care primeau scrisoare de admitere la colegiu. Îi rămăsese măcar atât.

—O să-ți fie dor de noi, Tanny? întrebă Max, sorbind din șampanie și întinzându-i un al doilea pahar câinelui.

Douglas le strângea mâinile tuturor. Era o atmosferă de sărbătoare. Croaziera se terminase pentru cea mai mare parte a echipei. Doar editorii și cei din producție mai aveau de lucru în următoarele două luni, împreună cu Max și Douglas care aveau să ia meticolos la examinat rezultatele finale. Aveau să adauge dublaje, efecte și voci și totodată să taie foarte multe scene. Arta creării unui film avea să fie exercitată în cele mai minuțioase detalii, însă mai întâi Tanya se ducea acasă.

Când reuși în sfârșit să ajungă în bungalow-ul ei ca să-și facă bagajele era prea târziu ca să mai prindă vreun zbor, așa că se duse acasă a doua zi dimineața. De-abia aștepta cele două săptămâni acasă, împreună cu Peter și cu fetele. Era cea mai lungă perioadă de timp pe care o petrecea acasă de la Crăciun, iar vacanța de atunci fusese

un dezastru. Și între timp muncise pe brânci. Se simțea de parcă se întorcea din război. O îngrozeau cele două luni pe care trebuia să le mai petreacă în L.A. Simțea că-și câștigase banii cu vârf și îndesat. Nu-și mai dorea decât să se vadă acasă, lângă Peter și fete.

Casa părea în regulă în clipa în care intră în bucătărie. Era mai mult decât în regulă, era *acasă*. Zâmbi larg pentru sine și fu încântată să știe că fetele o găsiră acolo, când se întoarseră. Până și Megan părea fericită să o vadă. Merse la magazin și le găti mâncarea lor preferată. Pusese masa și aprinsese lumânări în acea seară, când Peter ajunsese acasă. Îi venea greu să creadă că nu-l mai văzuse de mai bine de-o lună. Zâmbi în clipa în care intră pe ușă și văzu ce făcuse.

– Arată foarte frumos, Tan. Drăguț din partea ta.

O cuprinse cu un braț și o strânse la piept și când urcară în dormitor în acea seară, Tanya spera că vor face dragoste. Peter era epuizat și adormi înainte să apuce ea să-și scoată hainele. Fu dezamăgită, dar nu era nici o grabă. Stătea două săptămâni acasă.

Peter se trezi înaintea ei duminică și coborâse deja în bucătărie în clipa în care ea se dădu jos din pat. Îi pregătise micul dejun, fetele plecaseră în oraș și, după ce strânseseră masa, Peter îi sugeră să meargă la o plimbare. Era o zi frumoasă și caldă de primăvară. Merse cu mașina până la baza muntelui Tam și începură să se plimbe. Felul în care o privea îi dădea Tanyei o stare de neliniște și, dintr-odată, se simți din nou cuprinsă de panică. Merse ră timp de zece minute în tăcere și, când văzu o bancă, Peter sugeră să se așeze. Părea că are ceva să-i spună și, înainte să apuce să rostească măcar un cuvânt, Tanya își dădu seama despre ce era vorba. Ar fi vrut să fugă și să se ascundă. Dar nu putea. Trebuia măcar să pretindă că este o persoană adultă. Era speriată și se simțea ca un copil de cinci ani.

–De ce oare am sentimentul că n-o să-mi placă ce-o să-mi spui? zise Tanya, cu un nod în stomac.

Peter își privi picioarele, apoi se aplecă și începu să se joace cu niște pietricele de pe jos. Când se ridică la loc, Tanya observă că părea îndurerat.

–Nu știi ce să-ți spun. Cred că știi deja. N-am crezut c-o să se-ntâmplesse asta. Încă nu știu nici cum, nici de ce. Dar s-a întâmplat, Tan.

Încerca să-i spună cât mai repede putea, într-un fel în care s-o doară cât mai puțin. Dar, de îndată ce începu, își dădu seama că nu avea cum. Avea să fie îngrozitor, indiferent ce ar fi spus sau ar fi făcut.

–Am fost iar împreună cu Alice cât a fost bolnavă, în timp ce făcea tratamentul. Știu că pare o nebunie, dar cred că vreau să mă căsătoresc cu ea. Te iubesc, nici măcar nu are legătură cu faptul că ai plecat în L.A. sau că nu ai mai venit acasă timp de o lună întreagă. Cred că s-ar fi întâmplat oricum. Am sentimentul că așa a fost să fie.

Tanya se simțea de parcă ar fi lovit-o cu o secure. I se învârtea capul și inima părea să fi încetat să-i mai bată. Îl privi, nevenindu-i să creadă.

–Așa de simplu? S-a terminat? Nu te-am văzut de cinci săptămâni și ai hotărât că tu și Alice sunteți sortiți unul pentru celălalt? Cum dracu' ai ajuns la concluzia asta?

Era aproape la fel de furioasă pe cât era de rănită.

–Mi-am dat seama cât de mult o iubesc atunci când am văzut-o bolnavă. Are nevoie de mine, Tan. Nu sunt sigur că e valabil și în cazul tău. Tu ești o femeie puternică. Ea nu este și a trecut printr-o perioadă foarte grea. Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă.

–Dumnezeule...

Tanya se lăsă pe spătarul băncii și închise ochii. Nici măcar nu mai putea să plângă de data asta. Trupul și mintea o dureau prea tare ca să mai poată produce lacrimi. Se simțea în stare de șoc. Cu toate suspiciunile

ei, se temuse că o să se culce cu ea, nu c-o s-o ia de nevastă sau c-o să ajungă la concluzia că „așa a fost să fie”. Tanya nu reușea să accepte ideea și se întreba dacă va reuși vreodată.

– Am scris o scenă de genul ăsta la un moment dat, într-o telenovelă. Producătorului i s-a părut prea siropoasă și m-a pus să o scot. De unde să știe el că o s-o trăiesc pe viu într-o bună zi? Viața imită arta sau altă prostie de genul ăsta...

Îl privi, fără să-i vină să creadă.

– Și ce-i cu rahaturile astea, că eu sunt puternică și că Alice are nevoie de tine? Alice e mult mai puternică decât mine. Cred că te-a jucat pe degete, Peter. A hotărât că te vrea și a pornit la vânătoare de îndată ce m-am întors cu spatele. Cred că este mult mai puternică decât îți imaginezi tu.

Peter era în ultimul hal de naiv și erau amândoi niște nenorociți. Era singurul gând din mintea Tanyei. Faptul că întreaga ei viață de douăzeci de ani încoace era pe cale să se ducă pe apa sâmbetei părea cu mult mai lipsit de importanță acum pe lângă faptul că fusese atât de crunt trădată de doi oameni pe care îi iubea, mai ales de Peter. Se simțea dusă de nas, mințită și trădată de amândoi. Pentru a doua oară în trei luni. Poate că la asta se referise când spusese că „a fost să fie”. Fusese soarta ei să fie tratată cu bătaie de joc de ei amândoi. Și făcuseră o treabă a dracului de bună.

– Deci, asta e? întrebă Tanya în timp ce lacrimile îi țâșneau în sfârșit din ochi, după o lungă așteptare. S-a terminat. Vrei să ieși. O să te însori cu ea? Ce ai de gând să le spui copiilor? Că te muți peste drum, îți schimbi doar adresa? Ce convenabil pentru tine!

Vorbea cu ciudă și avea tot dreptul să o facă.

– Îi iubește pe copiii noștri, spuse Peter.

Nu-i plăcea deloc felul în care arăta Tanya. Văzuse cum i se scursesese tot sângele din față. Aștepta să-i spună de două săptămâni. După ce se apropiase iar de Alice, fuseseră amândoi singuri, mai ales în timp ce o ducea la tratament, în fiecare zi. Nu-i spusese nimic Tanyei la telefon. Știa la ce se aștepta. Și avusese dreptate și de data asta.

– Da, îi iubește pe copiii noștri, fu de acord Tanya, ștergându-și ochii cu gulerul cămășii.

Nu-i păsa cum arăta. Nu mai avea nici o importanță.

– Și se pare că tu o iubești pe ea și că și ea te iubește pe tine. Ce drăguț! Și eu? Eu ce-ar trebui să fac? Ce face femeia abandonată în astfel de situații, Peter? Se dă grațios la o parte și-ți urează toate cele bune? Continuăm să fim vecini și să ne creștem împreună copiii, ca o mare familie fericită? Ce vrei de la mine?

– Alice o să-și vândă casa și o să ne mutăm în Mill Valley. Dar s-ar putea să dureze. Nu cred că ar trebui să mă mut încă la ea. Ar putea fi o situație confuză pentru copii.

– Drăguț din partea ta că ți-ai dat seama. Ca să nu mai spunem cât de confuză ar fi situația pentru mine. Când ai de gând să le spui copiilor?

Se gândi apoi la ceva. Capul i se învârtea și mintea-i alerga în mii de direcții deodată, încercând să înțeleagă ce-i spusese.

– Cred că ar trebui să așteptăm până în iunie, când termină liceul. Sunt mai puțin de trei luni. Eu mă întorc la sfârșitul lui mai, după ce terminăm postproducția, ceea ce înseamnă că nu va trebui să locuim împreună mai mult de câteva săptămâni.

Peter se gândise deja la același aranjament ca și ea.

– Dar nu am nici cea mai vagă idee ce-o să facem în următoarele două săptămâni. Nu poți să te muți la Alice și nu vreau să stau în aceeași cameră cu tine.

Îl privea ca pe un străin. Venise acasă așteptând cu nerăbdare două săptămâni alături de el și fusese în schimb întâmpinată cu această veste. Era un șoc care o depășea.

—Pot să stau în camera lui Jason, dacă vrei, spuse el încet.

—Și cum o să explici asta fetelor?

Avea dreptate. Nu prea vedea cum ar fi putut face asta.

—Poate că va trebui să suportăm situația și să dormim în aceeași cameră.

Nu își dorea deloc acest lucru, după tot ce aflase acum. Peter îi aparținea altei femei. Douăzeci de ani din viața lor luaseră sfârșit. Fusese anulată, ca un show de televiziune care nu mai făcea audiență. Fusese pentru totdeauna scoasă din emisie. Încerca să nu se gândească la faptul că încă îl mai iubea. Dacă nu rezista, risca să se prăbușească, la poalele muntelui Tam și să înceapă să urle de durere. Se întrebă dintr-odată dacă nu cumva risca o cădere nervoasă. Dar era un lux pe care nu și-l permitea. Trebuia să trateze totul cu maturitate, chiar dacă o ucidea. Preț de-o clipă, nu i se păru imposibil. Ar fi putut la fel de bine să o împuște. Îi auzea cuvintele iarăși și iarăși în mintea ei, dar îi păreau la fel de nebunești ca atunci când le auzise ieșind din gura lui. O părăsea și voia să se însoare cu Alice. Poate că erau cu toții nebuni. Nu avea nici un sens pentru Tanya. Nu avusese niciodată. Tot ce se întâmpla îi părea o dementă.

—O să dorm pe jos, spuse Peter încet.

Se gândea la felul în care o să doarmă, iar asta era cea mai mică dintre problemele lor. Tanya dădu din cap. I se părea o pedeapsă potrivită.

—Și le vom spune după absolvire, zise Tanya, iar Peter aprobă dând din cap. În cazul ăsta, e simplu. Vrei să mai discutăm și altceva? Trebuie să vând casa?

Se simțea o urmă de disperare în vocea ei și o tonă de cărămizi părea să i se fi prăbușit peste inimă.

–Nu, dacă nu vrei, spuse el posac.

Arăta normal, dar vorbea ca o nebună, sau poate invers. Încerca să analizeze mintal toate detaliile, ca să știe ce o aștepta. Era un fel de a-și face de lucru, ca să nu o ia razna.

–Nu-mi trebuie pensie alimentară. Consider că ar trebui să le plătești tu facultatea. Presupun că asta e tot. Pe când nunta?

–Tan, nu te purta așa. Știu că e un șoc pentru tine. Nu vreau să trăgănez situația. Am fi putut să așteptăm până când ne dădeam seama exact cât de serioasă este treaba, dar nu am vrut să te înșel. Și eu, și Alice avem nevoie de timp ca să ne definim sentimentele, ca să fim siguri că o să meargă. Dar prefer să fac asta trăind cu ea decât trăind cu tine și prefăcându-mă, sau mințindu-te mai mult decât am făcut-o deja.

–Desigur. Nu e frumos să minți.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji în timp ce vorbea.

–Cu siguranță, cred c-ar trebui să te muți cu Alice. Dar, sincer, nu vreau să vin la nuntă.

Deși n-ar fi vrut, plângea în sughituri. Peter încercă să o ia în brațe, s-o liniștească, dar Tanya se trase de lângă el și se ridică în picioare. Voia să păstreze fărâma de demnitate care-i mai rămăsese. O îngrozea gândul că trebuia să se joace de-a cuplul fericit timp de două săptămâni, cât dura vacanța fetelor. Nu mai erau căsătoriți, din punctul ei de vedere. Peter îi aparținea acum lui Alice, iar situația persista de câteva luni.

Se întoarseră acasă în tăcere. Tanya își ștergea lacrimile de pe obraji și privea pe geam. Își repeta cuvintele în minte iar și iar. Peter o părăsea. Avea să trăiască împreună cu Alice... cu Alice... nu mai trăia cu ea. Avea să rămână singură, cu copiii, doar că și ei urmau să plece. În septembrie, avea să fie complet singură. Fără Peter, fără copii. Întreaga iarnă nu-și dorise decât să vină acasă, iar acum

nu mai avea pe nimeni la care să vină. În cazul ei, povestea avusese un final foarte trist. Ea una nu l-ar fi scris niciodată așa, dar îl scriseseră Peter și Alice. În esență, Peter o concediase. Singurul gând din mintea Tanyei, după ce ajunseră acasă și coborî din mașină, era că voia să moară.

capitolul 14

Cele două săptămâni pe care Tanya le petrecu în Marin fură un chin de la început până la sfârșit. Încercă să adopte un tonus pozitiv în fața fetelor, iar Peter era extrem de civilizată și umilitor de înțelegător. În cele cinci săptămâni în care nu îl văzuse, întreaga lui viață se schimbă total. Și acum îi aparținea lui Alice. Tanya se simțea tot timpul amețită. Încerca întruna să înțeleagă cum de se întâmplase așa ceva. Se considera vinovată fiindcă plecase în L.A. ca să facă filmul. Și când nu se învinovătea pe sine, dădea vina pe Peter. Și, desigur, pe Alice. Se simți ușurată când plecă în cele din urmă la L.A., ca să înceapă postproducția. Slăbise și mai mult și căpătase o expresie aspră, care-i ascundea, de fapt, teama. Avea nervii încordați la maximum când ajunse la birou, ca să lucreze cu Max și cu Douglas. Era o ușurare să aibă și altceva de făcut decât să stea și să se întrebe cum avea să fie viața ei după ce Peter o părăsea. În cele două săptămâni petrecute în Marin îi adresase tot felul de întrebări grele, ca de pildă ce parte din averea lor intenționa să ia. Fetele împlineau optsprezece ani în iunie, așa că nu se mai punea problema custodiei. Nici măcar nu mai aveau nevoie de program de vizite. Copiii se puteau duce să vadă pe cine voiau. Totul era agonizant de simplu. Încă mai părea să fie în stare de șoc în următoarea zi, în timp ce lucra cu Max și cu Douglas. Max observase numaidecât că arăta îngrozitor și o întrebă ce se întâmplă cu ea, la sfârșitul zilei, în timp ce Tanya își îndesa hârtiile în servietă. Fusese cu gândul în altă parte întreaga zi.

—Oare vreau să știu cum a fost vacanța ta? o întrebă el blând.

Ghicise deja. Arăta cam tot așa cum arătase și după Crăciun, doar puțin mai rău. Își putea da seama ce se întâmplase.

–Nu, nu vrei.

Apoi se hotărî să-i spună.

–Se mută cu cealaltă femeie în iunie, după ce fetele termină liceul. Crede că o să se însoare cu ea. Se pare că „așa a fost să fie“. Trăiesc propria mea poveste melodramatică. Ar putea fi ceva mai siropos? Uite o întrebare pe care mi-o pun mereu.

–Viața e siropoasă, spuse Max compătitor.

Observă că părea mai furioasă decât în decembrie. Și, dincolo de furie, era durere. O putea vedea.

–E uimitor cât de mizerabilă poate fi uneori viața, chiar și pentru oamenii așa-zis civilizați. Uneori, viața oricărui dintre noi pare o poveste desprinsă dintr-o telenovelă, fie că vrem, fie că nu. De-asta prind așa de bine serialele de genul ăsta la televizor.

–Presupun că ai dreptate, zise Tanya, cu un zâmbet melancolic. O să fie bine. Trebuie doar să mă obișnuiesc.

Știa că fetele plecau la facultate la sfârșitul verii. Avea să rămână singură și bănuia că nu îi va fi deloc ușor. Numai despre familia ei vorbise întregul an. Iar acum, soțul ei o părăsea. Era pe cale să piardă tot ceea ce iubea, într-un fel sau într-altul. Iar bărbatu-său, prostul proștilor, după părerea lui Max, pleca după cea mai bună prietenă a ei. Max trebuia să fie de acord cu ea: era siropos. Și trist pentru Tanya. Îi părea sincer rău pentru ea.

–Uneori, cele mai cumplite lucruri care ni se întâmplă ajung să fie o binecuvântare. Doar că nu ne dăm seama în acel moment. Într-o bună zi, s-ar putea să privești în urmă și să înțelegi. Pe de altă parte, e la fel de posibil ca într-o bună zi să privești înapoi și să-ți dai seama că a fost o perioadă de tot rahatul.

Ascultându-l, Tanya zâmbi fără să vrea.

–Cred că așa o să fie. N-aș putea spune că mă simt prea bine.

–Cel puțin e o dovadă că ești întreagă la minte. Cred că singurul sfat de bun-simț pe care pot să ți-l dau este că salvarea ta va fi să muncești. La mine a ținut întotdeauna. Când iubirea vieții mele a murit de cancer la sân, singura care m-a salvat și m-a ajutat să nu înnebunesc a fost munca. Este singura soluție.

Tanya dădu din cap. Nu se gândise la asta. Se gândise la planurile pentru vară și cum avea să fie să meargă la Tahoe fără Peter, după ce le spuneau fetelor, desigur. Și se gândise cum o să le ducă la facultate. Primiseră scrisorile de acceptare în timpul vacanței și Tanya fusese lângă ele. Entuziasmul îi fusese cu desăvârșire obturat de durerea din suflet. Dar cel puțin fetele erau încântate. Megan se ducea la UCSB, cu fratele ei, iar Molly la o școală de cinematografie, la USC. Însă Tanya nu avea nici cea mai vagă idee ce va face după plecarea lor. Crezuse că va avea în sfârșit ocazia să petreacă mai mult timp cu Peter, însă el avea să-și petreacă acest timp cu Alice. Tanya se simțea ca o biluță într-o cutie de pantofi. Se învârtea fără țintă, fără să-și poată găsi un punct de sprijin care s-o țină pe loc. Toate punctele ei de sprijin urmau s-o părăsească. O îngrozea acest gând. Max avea dreptate. Nu-i mai rămăseseră decât munca și vacanțele alături de copiii ei.

Se duse acasă în fiecare weekend în timpul postproducției. Programul de lucru era mult mai uman acum. Făcu tot ce putu ca să-l evite pe Peter, care-și petrecea mult timp în vecini, cu Alice. Iar fetele nu-i puneau nici o întrebare. Parcă ar fi știut că se aflau în mijlocul unui câmp minat și aveau grijă să nu declanșeze vreo explozie. Tanya se întreba ce-o fi fost în mintea lor. Aveau să afle cu toții, cât de curând. O îngrozea momentul din iunie, în care trebuia să le spună totul și lor și lui Jason. Între timp, era retrasă, își petrecea timpul cu fetele

în weekend și începuse să scrie nuvele extrem de deprimante în timpul nopții, foarte multe dintre ele despre moarte. Dintr-un anumit punct de vedere, murise căsnicia ei, iar scrisul era singurul fel în care Tanya știa să o jelească. Peter îi văzu una dintre aceste povestiri pe computer într-o după-amiază, o citi și se înfioră. Avea o stare de spirit foarte întunecată.

Douglas se întâlnește cu ea în ultimele două săptămâni de postproducție din mai și îi face o propunere interesantă. Se întâlniseră de mai multe ori la cină ca să discute despre film. O invitase din nou la el la piscină, însă Tanya plecase în fiecare weekend, cu o singură excepție. Însă nu acceptă nici atunci. Era prea deprimată. Douglas intenționa să producă un alt film, de data asta cu un alt regizor, o femeie bine-cunoscută care câștigase la rândul ei multe Oscaruri. Era o poveste extrem de deprimantă, despre o femeie care se sinucidea, și ar fi vrut ca Tanya să scrie scenariul. Se potrivea cu starea ei de spirit din acel moment, dar Tanya nu avea nici cea mai mică dorință de a se întoarce în L.A. În adâncul sufletului, credea că își pierduse căsnicia fiindcă acceptase să vină acolo și să scrie filmul. Întreaga experiență îi lăsase un gust amar. Tot ce-și dorea acum era să se întoarcă în Marin. Îi spuse asta lui Douglas în timpul cinei și bărbatul râse.

—Oh, nu începe iar, Tanya! Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i locul tău acolo! Du-te și scrie-ți poveștile acolo o vreme, apoi întoarce-te. Viața ta în Marin s-a terminat, sau cel puțin așa ar trebui. Ai făcut o treabă fenomenală cu scenariul ăsta, e posibil chiar să câștigi un Oscar. Și dacă nu se-ntâmplă acum, o să fie data viitoare. Nu poți fugi de soartă. Soțul tău o să accepte. A rezistat anul ăsta, o să mai reziste un an, spuse Douglas încrezător.

—De fapt, n-a rezistat, spuse Tanya încet. Divorțăm. Pentru prima oară, Douglas rămase înmărmurit.

– Tu, soția perfectă, divorțezi? Nu-mi vine să cred. Când s-a întâmplat asta? După Crăciun, mi-ai spus că aveai niște probleme. Dar am presupus că s-au rezolvat. Trebuie să recunosc că sunt șocat.

– Și eu, spuse Tanya cu un aer devastat. Mi-a spus în martie. Se mută împreună cu cea mai bună prietenă a mea.

– Cât de banal! Vezi, ce-ți spuneam eu?

Douglas nu rata nici o ocazie.

– Nu este locul tău acolo. Oamenii din Marin n-au pic de imaginație. Vreau să încep filmul ăsta în octombrie. Gândește-te. O să-l sun pe impresarul tău și-o să fac o propunere.

După aceea, Douglas fu chiar mai drăguț cu ea decât de obicei și îl contactă pe impresarul Tanyei. Walt o sună a doua zi, uluit de suma oferită. Îi oferea chiar și mai mult decât înainte. Douglas o voia în echipa lui cu orice preț. Însă Tanya era fermă. Își terminase treaba în L.A. și n-avea nici cea mai mică dorință să se întoarcă. N-o deranjase volumul de muncă, dar consecințele fuseseră devastatoare. Voia să se ducă acasă și să-și lingă rănilile.

– Trebuie să faci asta, Tan, îi spuse impresarul. Nu poți să refuzi așa o propunere!

– Ba da, pot. Mă duc acasă.

Problema era că nu mai exista cu adevărat un *acasă* la care să se întoarcă. Avea o casă, dar n-avea să mai fie nimeni în ea. Când se duse în Marin weekendul următor se gândi bine și-și dădu seama cât de cumplit de goală avea să fie casa fără copiii ei. După ce fetele plecau la facultate, la sfârșitul lui august, după ce pleca și Peter, avea să rămână complet singură. Pentru prima oară în viața ei. Îl sună pe Walt luni și-i spuse să accepte oferta lui Douglas. Nu avea nimic altceva de făcut. Semnă contractul săptămâna următoare. Și când îi spuse, Peter comentă pe un ton îngâmfat:

—Ți-am spus eu că o să te întorci.

Dar nu însemna că avusese dreptate. Tanya nu s-ar fi întors niciodată, dacă Peter n-ar fi părăsit-o pentru Alice. Într-un fel, el era cel care o trimitea înapoi în L.A. Discută și cu Max, care o felicită pentru decizie, și își dădu seama că făcuse bine. Oricât de mult ar fi detestat Hollywoodul, știa că, după ce Peter și fetele vor fi plecat, munca îi putea salva viața.

Restul verii fu un coșmar după coșmar. Termină post-producția în ultima săptămână de mai și se întoarse acasă, în Marin. Ceremonia de absolvire a fetelor avu loc o săptămână mai târziu, cu toată atmosfera obișnuită de sărbătoare. Peter avu bunul-simț să nu vină împreună cu Alice. Apoi, a doua zi, le spuseră copiilor că divorțau. Plânseră cu toții, inclusiv Peter și Tanya. Megan spuse că se bucura pentru Alice, deși-i părea rău de mama ei. Reuși chiar să o cuprindă cu brațele și să o îmbrățișeze. Molly era prea zdrobotită de veste și Jason prea șocat, deși era prieten cu James, fiul lui Alice, așa că, pe de-o parte, se bucura. Toți trei copiii erau supărați, deși nu chiar atât de mult pe cât ar fi crezut Tanya. O iubeau cu toții pe Alice și, deși le părea rău pentru mama lor, într-un fel înțelegeau. Și ei considerau în secret că Peter și Alice se potriveau mai bine, deși nu-i spuseră asta mamei lor.

Tanya le spuse că începea un nou film în octombrie și nici această veste nu-i surprinse pe nici unul. O întrebară dacă mai mergeau la Tahoe și Tanya le spuse că venea cu ei. Peter și Alice mergeau în Maine în acea săptămână, la niște rude de-ale ei. Totul era civilizată și bine organizat iar copiii puteau să meargă în vizită la oricare dintre case, la a Tanyei sau la cea în care tatăl lor avea să locuiască, împreună cu Alice. Trecerea avea să fie mai ușoară pentru ei decât dacă s-ar fi însurat cu altcineva. A doua zi după ce le dădură vestea, Peter se mută în casa pe care Alice o cumpărase în Mill Valley. Ea stătea deja acolo de o lună.

Cea de lângă ei fusese scoasă la vânzare, și Peter le spuse că fusese luată de o familie foarte drăguță, cu copii de vârsta lor. Totul era bine în lumea lor, sau aproape bine. Era un moment de tranziție. Numai Tanya arăta ca și cum viața ei se dezintegrase și se prăbușise. De-abia aștepta să se întoarcă la lucru, ca să nu se mai gândească la nimic altceva. Detesta toate aspectele vieții ei de acum, mai puțin copiii. Știa că nu era o companie prea plăcută pentru ei, era prea deprimată. Până la urmă însă, reuși să-și revină cât de cât atunci când merseră la Tahoe. În ciuda a toate câte se petrecuseră în primăvară, odată ajunși acolo, se distrară. Chiar și Tanya, care lucra deja la noul scenariu în timpul nopții. Era o poveste deprimantă, dar îi plăcea foarte mult și se potrivea cu starea ei de moment. Douglas o suna din când în când, ca să o întrebe cum mergea treaba. Îi trimitea paginile prin fax, și producătorului îi plăcea direcția în care se îndrepta. Douglas era de părere că scenariul ăsta îi va aduce cu siguranță un Oscar, dacă nu îl primea cumva pentru cel pe care deja îl lucrase. Filmul de acum se numea *Dispărută*.

Peter și Alice veniră amândoi când îi lăsară pe Jason și pe Megan în Santa Barbara, la sfârșitul lui august. Tanya se duse singură, cu mașina ei. Era pentru prima oară când o vedea pe Alice după luni de zile. Era dureros, dar reuși să depășească momentul. Nu-și adresară nici un cuvânt. Peter arăta mult mai stânjenit decât se simțea Tanya.

Peste încă o săptămână, o duseră pe Molly la USC. Tanya era încântată de ideea că Molly avea să fie în L.A., având în vedere că ea urma să locuiască din nou în Bungalow-ul 2 de la Beverly Hills Hotel. Se mută acolo în aceeași zi în care o instalează pe Molly la cămin. Fata veni să ia cina cu ea în bungalow în acea seară. Comandară la room-service și chicotiră ca două fetițe. Tanya simțea acum că bungalow-ul este casa ei. Se mira că supraviețuise ultimelor cinci luni. De când Peter îi spusese

că o părăsește, trăise cea mai grea perioadă din viața ei. Și totuși, oricât de imposibil i se păruse atunci, supraviețuise. Iar acum se putea pierde în alt film. Munca era un colac de salvare de care se agăța. Era salvarea de care îi vorbise Max. Avusese dreptate.

Se întâlnește cu Douglas la biroul lui a doua zi, ca să discute despre film. O cunoscuse pe regizoarea cu care se lăudase. Îi plăcu și ei. Erau exact de aceeași vârstă, și Tanya descoperi că aveau multe în comun. Fuseseră la UC Berkeley în același timp, deși nu se întâlniseră niciodată. Tanya era sigură că avea să-i facă plăcere să lucreze cu ea. Se simțea o profesionistă acum, după ce-și făcuse primul an de ucenicie. Avea să fie un film greu de turnat, dar foarte interesant de scris.

După ședință, Douglas le invită pe amândouă la prânz la Spago, după care o conduse pe Tanya înapoi la hotel și o întrebă ce părere avea.

—Cred că este o femeie foarte interesantă, spuse ea cu sinceritate. Este incredibil de deșteaptă.

Se întreba dacă nu cumva Douglas era interesat de ea. Era foarte atrăgătoare. Dar nu voia să-l întrebe. Nu era treaba ei, iar Douglas era foarte discret în ceea ce privea femeile cu care ieșea. Tanya știa că-i plăceau femeile importante, care să arate bine la brațul lui. Tot un fel de trofee, deși nu cele obișnuite. Îi plăceau femeile deștepte. Adele Michaels cu siguranță se încadra în tipar. Discutară despre ea tot drumul până la hotel.

—Mă bucur că-ți place, spuse Douglas relaxat. Apropo, cum a fost vara? Nu te-am întrebat.

—Interesantă, spuse ea cu sinceritate.

Se simțea mult mai confortabil lângă el decât cu un an în urmă. Atunci totul fusese nou și se simțise intimidată de el. Cu siguranță, era impresionant, dar nu o mai speria. Aproape că erau ca doi vechi prieteni.

– Peter a plecat și s-a mutat cu noua lui iubită. Fetele au plecat la facultate. Cuibul meu este acum gol. Toți au zburat din el, inclusiv eu și Peter.

Zâmbi amar, gândindu-se cum se schimbase totul într-un an. Acum, era din nou aici. Și Bungalow-ul 2 era casa ei, pe durata producției unui nou film.

– Presupun că ai avut dreptate. Viața mea în Marin a luat sfârșit. Cel puțin deocamdată.

Și posibil pentru totdeauna.

– Asta-i un lucru bun, spuse el încrezător. Nu te puteam vedea acolo.

Fusese locul perfect pentru ea timp de douăzeci de ani. Și pentru familia ei la fel. Acum trebuia să-și găsească alt drum și să-și facă o nouă viață. Încă încerca să se acomodeze cu ideea. Încă îi mai părea șocantă, uneori.

– Ce-ai zice să mai vii o dată la piscină, duminică? Aceleași reguli. Conversația nu este obligatorie. Putem să ne relaxăm amândoi.

Știa că avea să înceapă nebunia cât de curând, odată cu noul film. Invitația lui era tentantă. Îi plăcuse data trecută, mai ales când îl ascultase cântând la pian. Spera să-l audă din nou.

– O să încerc să nu mai sforăi de data asta, zise ea râzând. Mulțumesc de invitație.

– Duminică, la ora unsprezece. Și ieșim la sushi într-o seară. Poate săptămâna viitoare, înainte să-nceapă nebunia.

Îi așteptau ședințele de producție. Tanya era nerăbdătoare să înceapă, acum că o cunoscuse pe Adele. Avea să-i placă să lucreze cu ea.

Îi făcu cu mâna lui Douglas, care se depărtă în Bentley-ul cel nou. Apoi se întoarse în bungalow-ul ei. Lucra la scenariu întreaga după-amiază, inspirată de întâlnirea lor, și rămase la calculator până noaptea târziu. Încerca să nu se gândească la Peter când termină de lucrat.

Era ciudat să fie din nou în bungalow, fără să mai fie soția lui. Înaintaseră cererea de divorț în iunie, avea să se finalizeze în decembrie. Douăzeci de ani duși pe apa sâmbetei, cu excepția copiilor și a unei case la care nu-și mai dorea să se întoarcă. El era al lui Alice acum. Și Tanya se simțea mai acasă în bungalow-ul de la Beverly Hills Hotel. Ciudat era felul în care se schimba viața. Și trist.

Tanya se întâlnește cu Molly sâmbătă după-amiază și o scoase la cină. După aceea, o conduse înapoi la cămin. Se simțiseră bine împreună și vorbiseră cu Megan și cu Jason de pe telefonul Tanyei. Îi plăcea să știe că erau toți trei aproape, mai ales Molly, de care se simțea atât de apropiată. Discutaseră despre divorț în timpul cinei. Molly îi mărturisi că era încă șocată de faptul că tatăl ei se mutase cu Alice și că o părăsise pe Tanya. Era greu de explicat sau de înțeles. Molly îi spuse mamei ei că trebuia să meargă mai departe, oricât de greu i-ar fi fost. O întrebă dacă era interesată de ideea de a ieși cu alți bărbați, și Tanya îi spuse cu sinceritate că nu era. Nici nu-și imagina că ar putea să iasă sau, mai rău, să se culce cu vreun alt bărbat. Fusese numai cu Peter timp de douăzeci și doi de ani în total. I se părea de neconceput să iasă cu altcineva.

– Va trebui să o faci într-o bună zi, mamă, o încurajă Molly.

– Nu-mi fac griji pentru asta. Prefer să lucrez.

După care discutară despre băieții frumoși de la USC. Molly cunoscuse deja doi care îi plăceau.

Și după ce Tanya se întoarse la hotel, se întinse în pat și, pe întuneric, se gândi la discuția pe care o avusese cu Molly. Ideea de a se întâlni cu cineva o îngrozea. Chiar dacă Peter locuia acum cu altcineva, ea tot se mai simțea soția lui. Nici nu concepea că ar fi putut fi cu altcineva. Nu avea nici cea mai mică dorință de a se întâlni cu nimeni. Nu-și dorea nimic altceva decât să-și vadă copiii și să lucreze la filmul cel nou. Cât despre întâlniri

romantice... își spuse că poate, într-o zi, dar cu siguranță nu încă. Și poate niciodată.

A doua zi dimineața, Tanya luă un taxi până la casa lui Douglas, pentru duminica liniștită la piscină pe care i-o promisese. Douglas fu la fel de ospitalier ca și cu prima ocazie, ziua la fel de relaxantă, iar vremea chiar și mai frumoasă. Iar de această dată, când îi servi prânzul, discutară câteva minute despre filmul cel nou, apoi trecură la alte subiecte. Reuși să nu adoarmă de data asta și înotă în piscină. Era o zi relaxată și plăcută. La cât de încordat îl știa că poate fi uneori, pe platou și în ședințele de producție, Tanya fu din nou surprinsă să constate cât de relaxat era acasă, în special în duminicile leneșe petrecute lângă piscină.

—Cum te mai descurci cu toate schimbările din viața ta? o întreabă el la începutul după-amiezii, în timp ce stăteau întinși pe șezlonguri, unul lângă celălalt.

Era o companie plăcută și îi dăduse câteva cuvinte pentru rebusul din *New York Times*. Tanya era impresionată de priceperea lui. Douglas știa că divorțul nu putea fi ușor pentru ea și că era cu siguranță o dezamăgire enormă, după înverșunarea cu care își susținuse căsnicia. Nu se așteptase niciodată să se întâmple așa ceva și bănuia că Tanya se așteptase chiar și mai puțin. Nu știa cu exactitate ce se întâmplase, dar era sigur că fusese de-a dreptul traumatizant pentru ea. Îi părea slabă și tristă uneori, dar părea să se descurce remarcabil de bine, și Douglas o admira pentru asta. O invitase la piscină în acea zi ca s-o înveselească.

—Sincer? îi răspunse ea. Nici măcar nu știu. Cred că n-am depășit încă șocul. Acum un an credeam că am o căsnicie fericită, alături de cel mai minunat bărbat din lume. Acum nouă luni am aflat că mă înșelase. Acum șase luni mi-a spus că voia să divorțeze, ca să trăiască alături de femeia care îmi fusese până atunci cea mai bună

prietenă, aceeași cu care mă înșelase. Iar peste trei luni voi fi divorțată. Mi se învâрте capul, îi mărturisi lui Douglas, și acesta o aprobă tăcut.

Era o adevărată poveste. Întreaga ei căsnicie se dezintegrase cu viteza sunetului. I se părea amețitor până și lui, iar pentru ea trebuia să fi fost un chin groaznic.

—Este de-a dreptul uimitor, fu el de acord. Dar pari să suporti destul de bine. Așa e? o întrebă cu o expresie îngrijorată.

Uneori, putea fi un om foarte drăguț, mai ales când era acasă la el. Afară, în lume, la o masă de conferințe sau pe un platou de filmare, putea fi însă extrem de dur.

—Cred că da. Nu prea-mi dau seama care e standardul de normalitate în astfel de situații. Cât de înnebunită ar trebui să mă simt? Fiindcă, uneori, mă simt nebună rău. Mă trezesc și am impresia că totul a fost un vis, apoi realitatea mă lovește din nou și-mi dau seama că e totul adevărat. E un mod destul de neplăcut de a te trezi.

—Am trecut și eu prin astfel de momente, îi mărturisi el. Ni se întâmplă tuturor. Totul e să reușești să le depășești cu minimum de amărăciune și de consecințe. Și nu e chiar așa de ușor pe cât pare. Încă mai port urmele câtorva experiențe neplăcute, care se pare că m-au marcat pe viață. Îmi imaginez că și tu te simți la fel. Am impresia că nu te așteptai deloc la așa ceva.

—Așa este. Credeam că am o căsnicie fericită. Ce naivă am fost! Să nu-mi ceri niciodată sfatul când vine vorba de relații. Încă mai cred că soțul meu... *fostul* meu soț, zise ea cu efort, a luat-o puțin razna. Ca să nu mai vorbim de prietena cea mai bună, care a dovedit o totală lipsă de integritate. După cum ai spus și tu, a fost o mare dezamăgire.

—Ai mai ieșit cu altcineva de când s-a întâmplat?

Întotdeauna era curios și intrigat să afle amănunte despre viața ei. Îi plăcea cât era de inteligentă. Și cât de bine scria.

Tanya râse.

– E ca și cum ai întreba un supraviețuitor de la Hiroshima dacă a fost la vreun bombardament bun în ultima vreme. N-aș spune că sunt nerăbdătoare să încerc din nou. E posibil să mă fi vindecat pentru totdeauna. Fiica mea îmi spunea aseară că trebuie să încep să ies la întâlniri. Nu prea cred.

Se uita la piscină cu o privire pierdută, amintindu-și ultimele luni. Era uluitor, dacă stătea să se gândească. Încerca să n-o facă, de cele mai multe ori.

– La vârsta mea, nu simt nevoia să mă mai căsătoresc. Nu mai vreau alți copii. Nici măcar nu știu dacă vreau să mă văd cu vreun bărbat. Ba chiar sunt sigură că nu vreau. Nu vreau să risc să-mi fie din nou inima frântă. La ce bun?

– Dar nici nu poți să te călugărești. Și nu-mi imaginez că vrei să fii singură pentru tot restul vieții.

Apoi adăugă, zâmbindu-i blând.

– Ar fi o mare pierdere. Va trebui să-ți regăsești curajul, întruna din zile.

– De ce?

– De ce nu?

Tanya privi din nou apa și nu-i răspunse.

– Nu pot găsi un răspuns bun pentru nici una din întrebări.

– Asta înseamnă că nu ești încă pregătită, zise el cu simț practic, și Tanya dădu din cap.

Era ciudat să discute cu Douglas despre viața ei amoroasă. Mai bine zis, despre lipsa acesteia.

– Ar fi mult prea puțin să spun că nu sunt pregătită. M-am simțit o vreme ca o candidată la Olimpiada Specială pentru persoane cu handicap.

Peter o trântise la pământ. De atunci, simțise că parcă nu mai avea aer, ceea ce nu era deloc surprinzător.

–Oricum, povestea cu întâlnirile romantice nu mi se pare chiar atât de interesantă. Doar niște oameni care se împopoțonează și-apoi se fandosesc unul pe lângă celălalt. Nu mi-a plăcut să merg la întâlniri nici când eram în facultate. Băieții își încălcau mereu promisiunile, anulau întâlnirile sau îmi trăgeau clapa. A fost de groază până când l-am cunoscut pe Peter.

Și în cele din urmă tocmai el se dovedise a fi cel mai neserios dintre toți. Nu numai că-și încălcase promisiunile, dar îi și zdrobise inima.

–Este plăcut să ieși cu persoana potrivită uneori, o încurajă Douglas.

Nici el nu-și dorea o companie constantă. Doar compania femeilor inteligente din când în când și, ocazional, pe cea a celor extrem de strălucitoare. Îi plăcea să se afișeze cu ele, ca un fel de accesorii. Tanya îl considera mai degrabă un bărbat solitar, după ce ajunsese cât de cât să îl cunoască în ultimul an. Cel mai mult îi plăceau cinele lor la care comandau sushi sau mâncare chinezească, atunci când discutau aspecte legate de scenariu sau diverse chestiuni legate de muncă.

–Te uiți la oameni ca Jean Amber și Ned Bright. S-au lăsat luați de val pe platou, au trăit o idilă fierbinte, apoi au umplut paginile ziarelor în iulie, după o despărțire cu tam-tam. Unde-i distracția în asta?

Douglas râse de felul în care Tanya le evaluase relația. Ce-i drept, făcuseră multă vâlvă, dar erau amândoi recunoscuți pentru asta și erau două vedete tinere și sexy.

–Nu-ți sugerez să ieși cu băieți de vârsta lui Ned, zise el râzând. Și nici cu actori de orice vârstă. Aștia au cu toții o doză de nebunie. Și sunt inimaginabil de egoiști. Și renumiți pentru comportamentul lor neatent. Eu mă gândeam la cineva mai respectabil, de vârstă rezonabilă.

–Sunt vreodată bărbații rezonabili? zise ea tristă. Am crezut că Peter este, și uite ce-a făcut. Cât de rezonabil a fost asta?

–Oamenii o mai iau razna uneori. Probabil că l-a destabilizat faptul că ai venit aici. Nu că asta ar fi o scuză.

–Femeia pentru care m-a părăsit locuia chiar vizavi și-l ajuta să aibă grijă de fete în lipsa mea. A ajuns să creadă că are mai multe în comun cu ea, fiindcă ea era acolo și eu nu. Se temea că o să ajung să-mi doresc permanent modul ăsta de viață. Era convins că o să mă întorc ca să fac un alt film. Și culmea este că așa am și făcut, dar numai fiindcă m-a părăsit pentru altă femeie. Nu mi-a mai rămas nimic, așa că m-am întors.

–Credeam că din cauză că te-a impresionat foarte tare filmul pe care vrem să-l facem, o necăji el cu blândețe.

Tanya păru rușinată, apoi râseră amândoi.

–Ei, și asta... Dar nu aș mai fi făcut un alt film dacă aș mai fi fost căsătorită. Am vrut să mă întorc acasă.

–Știu că ai vrut. Personal, cred că ți-a făcut o mare favoare, Tanya. Sper ca într-o zi să vezi și tu la fel lucrurile. Locul tău nu-i acolo, e aici. Ești o persoană mult prea sofisticată ca să rămâi blocată acolo, în îndepărtatul Marin.

–A fost plăcut cât timp au crescut copiii, spuse ea nostalgică. Trebuie să recunosc că acum m-aș cam plictisi acolo. Dar este un loc grozav pentru o femeie căsătorită, cu copii.

–Având în vedere că aceste aspecte s-au schimbat, cred că ți-e mult mai bine aici. Este o viață mult mai interesantă pentru tine. Și o să-ți facem noi rost și de un Oscar, până la urmă.

–Să te-audă Dumnezeu! zise Tanya râzând.

Era o expresie pe care și-o însușise de la Max. O sunase în acea săptămână și o invitase la prânz.

–Ar fi chiar tare să câștig un Oscar, zise ea, și Douglas râse.

– Ei, asta chiar că-i prea puțin spus. E ceva fantastic. Face extrem de bine la orgoliu să-ți fie recunoscute meritele de către cei din branșa ta și să fii desemnat cel mai bun în domeniul tău. Meriți un Oscar pentru *Mantra*, dar competiția ar putea fi dură anul ăsta. Cred că ai mai multe șanse cu *Dispărută*. Mă bazez pe asta.

– Mulțumesc, Douglas, zise ea încet. Pentru șansa pe care mi-ai dat-o. Sincer, apreciez. Mă bucur că m-am întors să mai fac un film cu tine.

Știau amândoi că va fi un film special, chiar mai bun decât cel dinainte.

– De-abia aștept să începem filmările. Și mă bucur și eu că voi lucra iar cu tine. Cred că va fi un film foarte bun, în mare parte datorită scenariului.

Era foarte impresionat de ceea ce făcuse până acum. Și regizoarea fusese extrem de entuziasmată. Tanya învățase multe în ultimul an și își îmbunătățise remarcabil abilitățile de scenarist.

– Facem o echipă foarte bună, zise el, privind-o admirativ. De fapt, continuă atât de încet, încât Tanya aproape că nu-l auzi, mă gândeam că am putea face o echipă foarte bună și din alte puncte de vedere.

Preț de-o clipă, Tanya nu putu înțelege la ce se referea, însă Douglas o privea fix în ochi în timp ce stăteau pe marginea piscinei lui. Era acum în lumea lui privată, în spatele zidului de care se folosea ca să-i țină pe toți la distanță.

– Tanya, ești o femeie fantastică. Cred că avem multe să ne oferim unul celuilalt. Mă întrebam dacă ai vrea să ieși cu mine cândva, la mai mult decât un sushi. Merg la câteva evenimente care cred că ți-ar plăcea. Îmi faci onoarea de a mă însoți la un moment dat?

Tanya era speriată de propunerea lui. O întreba, în cel mai politicos mod cu putință, dacă era interesată

să iasă cu el. Rămase privind-l uluită, fără să aibă idee ce să-i răspundă.

— Îți promit că voi avea foarte mare grijă de tine.

— Nu... Nu știu ce să spun... Nu m-am gândit niciodată la tine în felul ăsta. Ar putea fi interesant la un moment dat, zise ea precaută.

Dar se temea foarte mult să nu se creeze o situație jenantă între ei, dacă ar fi fost implicați atât pe plan personal, cât și profesional. Nu voia să intre într-o nebunie ca cea prin care trecuseră Jean Amber și Ned Bright, care făcuse deliciul tabloidelor. Nu și-l putea imagina pe Douglas comportându-se astfel. Nu se gândise niciodată că ea ar fi putut fi o opțiune pentru el, mai ales că fusese măritată pe perioada cât lucraseră împreună.

— Cred că mi-ar plăcea foarte mult, zise ea încet, încă șocată de propunerea lui.

Apoi, mângâind-o delicat pe braț, Douglas se ridică și se duse în salonul de muzică. Se așeză la pian și începu să cânte. De data asta interpretează Chopin și Debussy. Tanya rămase lângă piscină, cu ochii închiși, ascultând muzica ce plutea până la ea. Douglas cânta foarte frumos și, în timp ce analiza în minte tot ce îi spusese, Tanya zâmbi, apoi, pe nesimțite, se lăsă furată de somn. După ce termină de cântat, Douglas o găsi dormind și rămase să o privească timp îndelungat. Se gândise la acest moment din prima clipă în care o întâlnise. Durase mai mult decât crezuse, dar în sfârșit sosise clipa.

Era după-amiaza târziu când o trezi blând, discutară preț de câteva minute, apoi o duse înapoi la hotel. Îi promise că o va suna peste câteva zile.

capitolul 15

Prima ocazie în care Douglas o scoase la cină se dovedi a fi o seară cu mult mai sofisticată decât se așteptase Tanya, însă surprinzător de plăcută. Purtă rochia neagră de seară pe care o adusese cu ea cu un an în urmă, cu sandale negre din satin, cercei cu diamante, o jachetă mică de blană și o poșetă elegantă, din satin negru. Își prinsese în coc părul lung și blond. Arăta șic și elegant în clipa în care urcă lângă el, în Bentley-ul cel nou, iar Douglas păru mulțumit când o văzu. Tanya părea foarte sofisticată și fu impresionată să îl vadă în smoching. Arăta mai bine ca niciodată și făceau o pereche foarte strălucitoare. Merseră la petrecerea unui actor foarte cunoscut, care făcea parte din vechea gardă a Hollywoodului, un om în vârstă, renumit pentru petrecerile lui fabuloase. Casa lui era la fel de frumoasă ca a lui Douglas, deși colecțiile de artă nu erau la fel de impresionante. Erau invitate toate numele importante din lumea filmului. Tanya cunoscuse persoane de care doar auzise până atunci, iar Douglas avu grijă să o prezinte tuturor și nu conțeni cu laudele la adresa scenariilor scrise de ea pentru *Mantra* și *Dispărută*. O făcu să se simtă foarte bine și o copleși cu atenții din clipa în care intrară.

Mâncarea fu excelentă, și Tanya dansă cu el pe un podium translucid deasupra piscinei, pe acordurile unei formații aduse din New York special pentru acea ocazie. Fu o seară fabuloasă. Stătură până după miezul nopții și rămaseră la un pahar în Polo Lounge, după ce se întoarseră. Tanya părea relaxată și fericită și îi mărturisise că se simțise minunat. Douglas spuse că și el la fel.

—Vin de obicei oameni interesanți la astfel de petreceri, comentă el. Nu doar cei cărora le place să se dea în spectacol, ci lume deșteaptă. Întotdeauna găsesc persoane cu care să-mi facă plăcere să discut.

Tanya dădu din cap, aprobator. Avusese și ea vreo câteva discuții interesante. Douglas avusese mare grijă să o includă în fiecare grup la care se alătura. Fusesse un partener atent și grijuliu, și Tanya petrecuse o seară încântătoare. Fusesse surprinsă să constate cât de bine se simțea lângă el. După ce-și terminară băuturile, îi mulțumi că venise cu el. Îi spuse că seara fusese astfel mult mai plăcută, și Tanya își dădea seama că era sincer.

—Vom repeta cât de curând experiența, îi promise el, cu un zâmbet cald.

Apoi o sărută pe obraz.

—Mulțumesc, Tanya. Somn ușor. Ne vedem mâine.

Aveau ședințe de preproducție programate la biroul lui, a doua zi. Tanya se simțea cumva precum Cenușăreasa. A doua zi avea să spele din nou scările castelului, însă acea seară fusese o escapadă încântătoare pentru ea. Și pentru el la fel.

O conduse până la ușa bungalow-ului și o lăsă acolo, apoi se îndepărtă, cu o expresie gânditoare și zâmbind în sinea lui. Seara fusese chiar mai frumoasă decât sperase, pentru amândoi. Se îndepărtă în Bentley-ul lui, în timp ce Tanya își scotea încet hainele, gândindu-se la el. Era un bărbat complex și complicat. Întotdeauna avusese senzația că se ascunde mult mai mult în spatele zidului pe care nu permitea nimănui să-l treacă. Simțea o tentație puternică de a încerca să-l escaladeze sau să-i găsească cheia. Cel mai mult îi plăcea mintea lui ascuțită, dar era totodată un bărbat frumos. Nu se gândise niciodată că ar putea fi atrasă de el, dar fu surprinsă să constate că era. Îi plăcuse să danseze cu el, să discute cu el și să vorbească apoi cu el despre seara petrecută împreună. O făcuse

și să râdă, la fel și ea pe el. Una peste alta, seara fusese un succes. Se strecură în pat după ce se spală pe dinți, gândindu-se cât de norocoasă era că ieșise cu el. Ea, personal, nu gândea dintr-o astfel de perspectivă, dar știa că era considerat mare lucru la Hollywood să apari la brațul lui Douglas Wayne.

Fu extrem de circumspect a doua zi dimineața, în timpul ședinței. Adele își prezentă însemnările făcute asupra scenariului și le discutară împreună. Douglas o contrazise pe Tanya de câteva ori, însă în cele mai multe cazuri fu de acord cu ea. Și când nu se întâmplă așa, avu grijă să îi explice motivele. Era mai respectuos cu ea decât de obicei și deosebit de grijuliu. Avu grijă să-i fie servită în mod repetat marca ei preferată de ceai, apoi o însoți la masa de prânz, împreună cu ceilalți. Tanya avea senzația că îi făcea curte, foarte discret și foarte subtil, și, într-un fel, i se părea confortabil. Era un sentiment ciudat, dar o senzație foarte plăcută. O conduse apoi la mașină și îi sugeră să ia din nou cina împreună, a doua zi. Tanya acceptă. Și, în timp ce se îndepărta, se trezi gândindu-se la el, întrebându-se unde oare duceau toate astea. Nicăieri, probabil, dar era plăcut să iasă cu el, mai ales după ultimele șase luni, care fuseseră un coșmar pentru ea.

Cea de a doua întâlnire oficială cu Douglas fu mult mai relaxată decât prima. O duse la un restaurant italianesc intim, unde stătură de vorbă ore întregi. Douglas îi povesti despre copilăria lui din Missouri. Tatăl lui fusese bancher, iar mama lui provenea dintr-o familie cu mare importanță socială. Muriseră când el era tânăr și îi lăsa-seră o sumă destul de importantă de bani. O folosise ca să vină în California și să încerce să devină actor. Nu-i trebuise mult timp ca să-și dea seama că, în mare, atât banii, cât și partea interesantă se aflau în spatele camerei. Își investise economiile și făcuse ceva mai mulți bani. Și, începând de atunci, investise și produsese filme până

când acumulasese o avere enormă. Era o poveste fascinantă, pe care i-o împărtășea foarte relaxat.

Câștigase primul Oscar la vârsta de douăzeci și șapte de ani, ajunsese o legendă la Hollywood înainte de a împlini treizeci, iar acum numele lui era și mai sonor. Devenise deja o instituție, nu numai o legendă. Existau mii de povești despre el și toată lumea admira capacitatea lui de a transforma în aur tot ce atingea. Oamenii îl invidiau, îl respectau și îl admirau. Era un om cu care nu era ușor să te pui, un om integru care nu accepta niciodată un refuz. Îi recunoscuse pe față că îi plăcea să obțină ceea ce voia și că se purta ca un țânc incredibil de răsfățat atunci când i se refuza ceva. Îi povestise multe despre el, și Tanya era intrigată de încrederea pe care i-o arăta. Îi permitea să vadă doar ce voia el să vadă și își dădea seama că zidul rămăsese în continuare ridicat și poate că nu avea să cadă niciodată. Nu avea nici un motiv să încerce să-l escaladeze sau să-l dărâme. Era o provocare interesantă să încerce să descopere cine era. În mod cert, era un bărbat extrem de inteligent, oarecum distant și precaut, înzestrat cu un adevărat geniu financiar. Știa foarte multe despre artă, iubea muzica și credea în ideea de familie, dar pentru alții. Nu ezita să admită că nu se simțea în largul lui în preajma copiilor. Părea să aibă foarte multe capricii, excentricități și opinii. În același timp, Tanya putea simți că e vulnerabil, blajin uneori și extrem de nepretențios, având în vedere cine era. Latura lui oarecum sardonică, rece și descurajantă, pe care i-o văzuse la început, părea să se fi înmuiat considerabil pe măsură ce petreceau mai mult timp împreună și ajungea să-l cunoască.

Se întoarseră chiar și mai târziu acasă în acea seară, după ce se plimbară o vreme în Bentley-ul lui. Era ceva de modă veche în stilul lui Douglas, dar Tanyei îi plăcea. Avea cincizeci și cinci de ani și nu mai fusese căsătorit de douăzeci și cinci. Îi oferea tot felul de crâmpie

de informații despre el, iar Tanya proceda la fel, în aceeași măsură. Aducea des vorba despre copiii ei, însă Douglas nu o întreba prea multe despre ei. Spunea adesea, parcă scuzându-se, că nu se pricepea deloc la copii.

O sărută din nou pe obraz, după încă o seară foarte plăcută. Tanya se simțea respectată și avea certitudinea că nu va face nimic ca s-o oblige în vreun fel. Păstra distanța, avea niște limite foarte bine definite și se aștepta ca și ceilalți să facă la fel. Se făcuse foarte clar înțeles că îi displăceau profund oamenii care se agățau de el. La fel de mult îi displăceau și chelnerițele excesiv de mieroase, patronii de restaurante și șefii de sală îngâmfați. Lui Douglas îi plăceau serviciile de calitate, dar nu-i plăcea să fie deranjat de nimeni, pentru nici un motiv. Îi transmise acest mesaj Tanyei, în repetate rânduri. Douglas prefera să se apropie de oameni în propriul său ritm, mai degrabă decât să se simtă sufocat, agasat sau urmărit. Ei îi convenea. Era perfect mulțumită să-l lase pe el să impună ritmul. Nu avea nici o dorință să-l vâneze sau să se țină după el. Era perfect mulțumită de situație exact așa cum era și nu aștepta nimic din partea lui. Relația pe care o aveau în acel moment i se părea perfectă. În ciuda seriilor foarte plăcute pe care le petrecuseră împreună, erau doar prieteni.

Douglas o mai invită la o serie de evenimente extrem de plăcute, unul la Muzeul de Artă din Los Angeles, altă dată la premiera unei piese venite în turneu din New York. Era un spectacol extrem de controversat, iar cei invitați la premieră formau un grup foarte eclectic și interesant. Plecară apoi să ia masa împreună, doar ei doi. O duse la L'Orangerie pentru o cină târzie, evitând mulțimea cunoscută de la Spago, unde ar fi trebuit să se ridice și să salute lumea întreaga seară. Voia să se concentreze asupra Tanyei și a conversației cu ea, nu asupra persoanelor care i-ar fi văzut și s-ar fi întrebat negreșit

cu cine era. Comandă caviar în coji de ouă pentru ea. După aceea mâncară amândoi homar și încheiară cu un sufleu la desert. Era o masă perfectă, o seară încântătoare, iar Douglas se dovedea a fi un companion și un partener extrem de plăcut. Toată stânjeneala pe care Tanya o simțise în prezența lui atunci când îl cunoscuse, comentariile aspre pe care i le adresase, atitudinea lui cinică vizavi de viața și de căsnicia ei nu păreau să mai aibă nici cea mai mică legătură cu bărbatul cu care își petrecea timpul acum. Douglas era înțelegător, amabil, interesant, interesat și absolut devotat scopului de a o face să se simtă cât mai bine. Găsea activități neobișnuite pentru ei, care considera că i s-ar fi părut interesante Tanyei. Era respectuos, încântător, îndatoritor, cumpătat, iar Tanya avea în permanență senzația că o proteja acum, chiar și în timpul ședințelor sau pe platou. Făcea ca totul să fie mai ușor pentru ea.

După-amiezele de duminică petrecute la piscina lui începeau să devină un ritual. În timp ce Douglas cânta la pian, Tanya dezlega cuvinte încrucișate sau stătea întinsă la soare și dormea. Era un mod perfect de a se destinde după o săptămână agitată, odată ce începură filmările. Debutaseră cu o săptămână de întârziere, în octombrie, și, având în vedere subiectul filmului și cerințele extrem de exigente, atmosfera de pe platou era foarte tensionată. Atât Tanya, cât și Douglas simțeau adesea nevoia să iasă în oraș seara, să se relaxeze. Uneori venea la ea și comandau cina la room-service, sau mâncau la Polo Lounge, deși era mai puțin liniștit decât în bungalow-ul ei. Dar era plăcut și să iasă, ca să vadă alți oameni.

Păreau să aibă multe interese comune, aceeași dorință de a se întâlni sau nu cu altcineva, în funcție de starea de spirit. Și păreau să aibă aceleași nevoi și același ritm. Tanya era surprinsă să constate cât de bine se înțelegeau. Nu ar fi bănuț niciodată că se putea simți atât de plăcut

În compania lui, deși trebuia să recunoască uneori în sine ei, noapte târziu, singură în bungalow, că încă îi mai era îngrozitor de dor de Peter. Ar fi fost ciudat să fie altfel. Douăzeci de ani nu dispăreau peste noapte. Poate că el reușise să depășească momentul, dar Tanyei tot i se mai părea ciudat să nu-l sune la sfârșitul zilei ca să-i ureze noapte bună. O dată sau de două ori, în momentele de acută singurătate, fusese la un pas să o facă. Îi lipseau aspectele confortabile și familiare ale relației lor, deși Douglas o ținea ocupată și fericită și o ajuta să nu se gândească prea mult la cât de tare și de repede se schimbase viața ei. Îi era greu să se obișnuiască cu gândul că Peter plecase definitiv. Se întreba cum oare se înțelegea el cu Alice, dacă erau fericiți sau dacă începeau să creadă că făcuseră o greșală. Era greu de crezut că puteau trăi fericiți până la adânci bătrâneți, după ce furaseră fericirea altuia, după ce își trădaseră unul soția, celălalt prietena. Dar poate că așa era. Copiii, atunci când discuta cu ei, aveau grijă să nu vorbească despre Peter și Alice, și Tanya le era recunoscătoare pentru asta. Era dureros să afle ceva despre ei și Tanya bănuia că așa avea să fie încă mult timp, într-o oarecare măsură. Divorțul avea să se finalizeze peste două luni. Nu-i făcea nici o plăcere să știe asta și încerca să nu se gândească. Ieșirile cu Douglas se dovediseră o modalitate bună de a mai uita de tristețile din viața ei.

O întrebă despre divorț într-o după-amiază de duminică, la piscina lui. Tocmai terminaseră prânzul pe care i-l pregătise, crabi și salată de andive, și Tanya comentase că o răsfăța prea tare. Era ceva cu totul diferit de viața ei din Marin. Dar totul era diferit acum, de la cinele luate la Spago și oamenii pe care-i recunoștea atunci când ieșea în oraș, până la viața confortabilă pe care o ducea în Bungalow-ul 2 de la Beverly Hills Hotel. Totul în viața ei se schimbase și Douglas era responsabil pentru cea mai mare parte, dacă nu chiar pentru tot.

—Când se finalizează divorțul tău, Tanya? întrebă el nonșalant, sorbind dintr-un pahar de vin alb excelent.

Avea niște crame extraordinare și îi prezentase Tanyei niște sortimente despre care ea doar auzise sau citise, dar din care nu gustase niciodată. Era, de asemenea, un foarte bun cunoscător al trabucurilor cubaneze. Tanya le adora mirosul atunci când Douglas le fuma, lucru pe care îl făcea întotdeauna afară. Era foarte delicat și politicoș, și Tanya fu surprinsă de întrebarea lui în legătură cu divorțul. Acum că se vedeau mai des și că nu mai încerca să o provoace, cum făcuse la început, îi puna foarte rar întrebări personale. Evita subiectele dureroase, iar conversațiile lor rămâneau oarecum superficiale. Era limpede pentru Tanya că Douglas se simțea bine în compania ei, însă încerca să se ferească de partea intimă.

—La sfârșitul lui decembrie, spuse ea încet.

Nu-i plăcea să se gândească la asta. Îi amintea de un moment dureros, pe care nu-l depășise încă și pe care era posibil să nici nu-l depășească mult timp. Nu-și imagina că ar fi putut veni o zi în care gândul la Peter și la felul în care o părăsise pentru Alice nu avea s-o mai doară. Încă dura. Mult. Însă Douglas o ajuta, în special distrăgându-i atenția. Și era foarte atent cu ea. Tanya îi era recunoscătoare pentru momentele frumoase petrecute împreună. Adăugau o nouă dimensiune relației de lucru dintre ei.

—V-ați împărțit toate bunurile? o întrebă el.

Aspectul material al oricărei situații îl intriga cel mai mult. Problemele emoționale aveau mai puțină importanță pentru el. La astea se pricepea ea, nu el.

—N-am avut prea multe de împărțit. Câteva acțiuni pe care le-am împărțit în mod egal și casa. Suntem amândoi proprietari, dar a fost de acord să mă lase pe mine să locuiesc acolo cu copiii, deocamdată. Până la urmă, probabil că va trebui să o vindem. Și nu va mai avea nici un rost

s-o păstrăm, după ce copiii termină facultatea. Acum ne putem întoarce cu toții acolo de sărbători și în timpul verii. Și presupun că voi locui acolo între filme, dacă voi continua să fac asta.

Îi zâmbi.

– Dacă nu, o să mă întorc în Marin și-o să scriu. Din fericire, Peter nu vrea cât mai repede banii, a spus că poate să mai aștepte cu vânzarea. Scoate bani frumoși ca avocat, dar copiii sunt costisitori, la fel și trei taxe la facultate. Mai devreme sau mai târziu, tot o să vindem casa.

Taxele de școlarizare ale copiilor erau o gaură destul de mare în buget. Iar banii pe care Tanya îi făcuse din cele două filme pe care le scrisese în ultimul an îi investise cu un broker în San Francisco și erau doar ai ei. Peter nu ridicase nici un fel de pretenție asupra lor și nu îi ceruse absolut nimic, deși erau căsătoriți și bunurile erau comune, iar Tanya nu avusese nimic în momentul în care se căsătoriseră. Peter nu fusese lacom, nu ridicase pretenții financiare. Voia doar să fie liber cât mai repede cu putință, ca să poată fi cu Alice. Tanya nu știa dacă intenționau să se căsătorească și, în caz că da, când anume.

– De ce întrebi? spuse Tanya tare, curioasă să știe motivul pentru care îl interesa divorțul ei.

– Din curiozitate, îi răspunse relaxat, sorbind din vin și aprinzându-și un trabuc.

Tanya adora mirosul înțepător al fumului. Era un *Romeo y Julieta* din Havana – cineva îi adusese o cutie.

– Mie divorțul mi s-a părut întotdeauna o treabă foarte complicată. Oameni care se bat pentru bani. Ca niște cerșetori în stradă, pentru niște mărunțiș. Se agață de orice, încearcă să taie canapeaua și pianul în două. Pare să-i transforme până și pe cei mai civilizați oameni în huligani.

Avusese și el parte de vreo câteva experiențe asemănătoare, din partea unor femei care voiseră să stoarcă bani

de la el sau să-l oblige să le plătească pensie alimentară. Cele două divorțuri pe care le avusese în tinerețe fuseseră curate. De atunci, nu fusese tentat să mai încerce.

— Te-ai căsători din nou, Tanya? o întrebă, dar ea ezită să răspundă, gândindu-se.

Discutaseră despre toate subiectele posibile și imposibile în după-amiezile de duminică petrecute lângă piscină. Uneori nu discutaseră deloc, sau înotaseră împreună, în ture sincron. Tanya nu se simțise niciodată atât de relaxată lângă cineva, în afară de Peter. Spre marea ei surprindere, începea să se obișnuiască cu Douglas. După-amiezile de duminică în care petreceau pur și simplu timpul împreună îi apropiaseră. Nu era îndrăgostită de el, dar se simțea foarte bine în compania lui și îi plăceau momentele petrecute împreună.

— Nu știu, spuse ea sincer, ca răspuns la întrebarea lui. Mă îndoiesc. Nu văd de ce aș face-o. Nu mai vreau alți copii. Știu că sunt femei care fac copii și la vârste mai înaintate, dar eu mă simt prea bătrână ca s-o mai iau de la capăt. Și sunt fericită cu cei pe care îi am. Nu-mi imaginez c-aș mai putea găsi pe cineva care să devină atât de important pentru mine. Cred că, în ceea ce mă privește, a fost ceva ce nu se întâmplă decât o dată. Am fost cu Peter jumătate din viața mea. Nu cred că mai pot să o iau de la început, să risc să fiu dezamăgită sau rănită din nou.

Avea ochii triști în timp ce vorbea, iar Douglas sufla cu atenție rotocoale de fum în aer, ascultând-o și gândindu-se la ceea ce-i spunea.

— Dacă ai avea alte așteptări, poate că nu ai fi dezamăgită, Tanya, spuse el, înțelept. Tu ai crezut în poveste și, când s-a spart condurul de cristal, totul a fost pierdut. Sunt oameni care au căsnicii mult mai practice sau sunt mult mai realiști în legătură cu aranjamentele făcute. Sca-de riscul de a fi dezamăgit sau rănit. Personal, dacă ar fi să mă recăsătoresc, aș prefera să fac asta. Romantismul

și pasiunea nu prea sunt stilul meu și cred că sunt o cale sigură spre dezastru. Singura persoană cu care m-aș mai vedea căsătorit ar fi o prietenă dragă, cineva cu care să mă înțeleg extrem de bine, care să-mi ofere companie și înțelegere și să privească viața cu un gram de umor. În celelalte aspecte nu mi se pare că poți avea încredere.

Ce spunea el era de bun-simț, dar nu era romantic. Tanya înțelegea motivele pentru care gândea așa. Nu și-l putea imagina pe Douglas îndrăgostindu-se până peste urechi, dar îl vedea formând un parteneriat cu o femeie pe care o iubea și o respecta, sau poate doar o plăcea. Douglas nu era condus de emoții, ci de rațiune. Deși îi era greu să și-l imagineze în parteneriat cu vreo femeie. Părea perfect mulțumit să trăiască singur.

— Tu te vezi căsătorindu-te iar, Douglas? îl întrebă de data asta ea, curioasă.

Părea exemplarul perfect de burlac fericit. Nu părea să aibă de multe ori nevoie de compania cuiva. Și, când și-o dorea, știa cum să o găsească. Compania Tanyei îi făcea imensă plăcere, însă nu îi lăsa senzația că ar fi fost îndrăgostit de ea. Îi plăceau deopotrivă și momentele petrecute în compania ei și stilul lui de viață, așa cum era — un aranjament perfect pentru amândoi, deocamdată. Nu punea nici un fel de presiune asupra ei, nu o făcea să se simtă inconfortabil, nu îi solicita favoruri sexuale. Erau doi parteneri de afaceri care, printr-o conjunctură a sorții și cu ceva efort din partea lui și bunăvoință din partea ei, deveniseră prieteni. Era perfect pentru Tanya, în acest moment al vieții ei. Un bărbat care să o curteze cu înverșunare ar fi speriat-o, iar Douglas știa asta. Își dădea seama cu ușurință că nu-l uitase încă pe Peter și că era posibil să nu-l uite multă vreme. Îl iubise cu sinceritate, chiar dacă, în cele din urmă, se dovedise nedemn de dragostea ei.

Douglas îi răspunse precaut la întrebare, după ce se gândi bine. Își pusese el însuși aceeași întrebare în repetate

rânduri și de fiecare dată ajunsese la aceeași concluzie. La fel ca Tanya, nu vedea nici un motiv pentru care să se recăsătorească. Din când în când, gândul i se părea interesant, dar nu dura mult. Nu se considera în prea mare pericol, din acest punct de vedere.

—Nu știu, îi spuse, privind cum rotocoalele de fum se risipesc în aer. Cred că ai dreptate. Nu prea mai avem motive, la vârsta noastră. Deși tu ești cu mult mai tânără decât mine. Cu doisprezece ani, dacă nu mă înșel. Eu, la vârsta mea, am o altă perspectivă. Mă trezesc uneori gândindu-mă că voi ajunge singur, într-o bună zi. Nu cred că vreau să-mi sfârșesc viața în singurătate. Și nici nu-mi doresc să mă încarc acum cu greutatea unei femei tinere și solicitante, care să mă pună să-i plătesc liftinguri faciale și implanturi, să-i cumpăr mașini sport, diamante și blănuri. I le-aș da cu cea mai dragă inimă, dar nu vreau să mă pricopsesc cu o femeie costisitoare și sâcâitoare treizeci de ani de acum încolo, doar ca să am o poliță de asigurare pentru bătrânețe. Dacă mor lovit de un autobuz la șaizeci de ani? Înseamnă să-i îndur toate bazaconiile degeaba.

Îi zâmbi Tanyei, trăgând din țigară și expirând din nou fumul, alene.

—De fapt, nu cred că sunt încă suficient de bătrân cât să mă căsătoresc. Ar trebui să aștept până la șaptezeci și cinci sau optzeci de ani, când o să-nceapă să cadă caroseria. Deși, e posibil ca atunci să nu mai găsesc o femeie bună. Sincer, cred că este o dilemă la orice vârstă. Nu mă perpelesc prea mult gândindu-mă la asta, dar nici nu am reușit să găsesc o soluție pentru problemă, nici vreo persoană cu care să-mi doresc să-mi petrec viața până atunci. Prin urmare, rămân așa cum sunt. Deși îmi imaginez că, în cazul tău, Tanya, probabil că te temi foarte mult să nu fii din nou rănită. Și pe bună dreptate. Prima tentativă nu a ieșit deloc bine.

Îi păruse rău pentru ea că se întâmplase așa, deși părea să se descurce bine și spera că îi era de ajutor. O plăcea și se simțea extrem de bine în compania ei, în mult mai mare măsură decât se așteptase atunci când o cunoscuse, deși o plăcuse încă de atunci. Îi plăcea că ajungea să o cunoască mai bine. Nu-l dezamăgea niciodată.

—Ce ți-ai dori de la o căsnicie, dacă ar fi să te recăsătorești? o întrebă cu un aer gânditor.

Era o conversație amuzantă pentru doi oameni care nu voiau să se mai căsătorească, nici unul cu celălalt, nici cu altcineva.

Tanya ezită înainte de a-i răspunde:

—Mi-aș dori ce am avut înainte. Sau ce-am crezut că am. Un om pe care să-l pot iubi, în care să am încredere, în a cărui companie să mă simt bine. Care să-și dorească ce-mi doresc și eu, sau ceva asemănător. Un om pe care să-l respect și să-l admir și care să aibă aceleași sentimente pentru mine. În mare, un foarte bun prieten, cu verighetă, spuse ea încet, privindu-l cu ochi triști.

Își amintise tot ce pierduse. Soțul ei îi fusese în același timp cel mai bun prieten. Și adevărul era că nu-l pierduse, îi fusese furat.

—Nu pare prea romantic ce spui tu, zise el grijuliu. Și sincer, îmi place. Focurile alea de artificii ale tineretii durează vreo cinci minute. Apoi se transformă în scrum. Nu-mi place să-mi dau viața peste cap, îmi place ordinea.

Tanya zâmbi, ascultându-l. Înțelegea ce spune. Nu avea niciodată măcar un fir de păr nelalocul lui, fiecare părțică din el era imaculată, fără cusur. Casa lui arăta întotdeauna ca și cum arhitectul și designerul terminaseră chiar în acea dimineață și așteptau să vină fotografiile de la *Architectural Digest*. Unora această obsesie pentru ordine li s-ar fi putut părea deranjantă, însă Tanya o găsea plăcută și oarecum liniștitoare. Îi creă senzația că totul era

la locul lui și nu-i putea scăpa din mână. O viață ținută sub control. Tanya nu era genul de persoană pe care să o încânte dezordinea și debandada, nici Douglas. Lui îi plăcea să se afle în permanență într-un mediu meticolos aranjat și să ducă mereu o viață ordonată. Și spunea că era unul dintre principalele motive pentru care nu-și dorisise copii.

După părerea lui, oamenii cu copii păreau să trăiască într-un haos permanent. Nu fusese niciodată atras de idee, oricâtă bucurie i s-ar fi spus că aduce sentimentul de părinte și oricâte asigurări ar fi primit de la alții cum că nu ar fi renunțat niciodată la asta. Simplul gând la un copil aflat la reabilitare, distrugând o mașină, plângând toată noaptea sau murdărind canapeaua de vopsea, de aluat de prăjituri sau de unt de arahide îl făcea să simtă că nu mai are aer. Cu certitudine, nu își dorea o astfel de isterie în viața lui și asta se întâmpla întotdeauna atunci când apăreau copiii. Îi admira pe cei care se înhămau la o astfel de povară, dar el, personal, nu avusese niciodată nici cea mai mică dorință de a intra în acest program. Și rămânea în continuare de aceeași părere. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu o femeie care-și dorea copii, nici măcar nu ar fi stat prea mult timp lângă ea. Avea suficientă răspundere și dureri de cap în viața lui fără s-o mai adauge și pe asta. Ca să nu mai spunem că actorii se comportau ei înșiși, de cele mai multe ori, ca niște copii răsfățați.

–Nu s-ar zice că vreunul dintre noi are de gând să dea fuga și să se căsătorească, nu-i așa, Tanya?

Zâmbi în timp ce-și stingea trabucul.

–Eu, una, cu siguranță nu aveam asta-n plan, zise ea râzând. Nici măcar n-am divorțat încă.

Deși fu tristă să-și dea seama că avea să se întâmple peste numai zece săptămâni. Nici Douglas nu părea să simtă vreo dorință sau vreo nevoie presantă de a se căsători din nou. Erau niște parteneri perfecți unul pentru celălalt,

în special duminica. Dintr-un punct de vedere amuzant, era ca un fel de căsnicie, dar fără sex și fără dragălășenii. Nu o săruta niciodată, n-o lua în brațe, nici măcar n-o cuprindea pe după umeri. Se relaxau doar unul alături de celălalt, reflectând asupra vieții și a lumii, așa cum o vedeau. Erau doi observatori inteligenți, pe care întâmplarea îi adusesese împreună, și care priveau acum, din primul rând, spectacolul vieții. Era tot ce-și dorea Tanya deocamdată, nimic mai mult.

După aceea, Douglas cântă la pian, ca întotdeauna, timp de două ore. Tanya rămase lângă piscină, ascultându-l, fără să mai adoarmă de data asta. Muzica era frumoasă și era o zi caldă și perfectă. Viața părea ușoară și confortabilă ori de câte ori era cu el. Și, fără să-și dea seama din ce motiv, se simțea în siguranță lângă el. Și asta era tot ce-și dorea. Liniște și siguranță. Viața ei fusese suficient de periculoasă și de înfricoșătoare o vreme. Sentimentul de oază de siguranță pe care i-l oferea Douglas era de neprețuit pentru ea și îl aprecia nespus, deocamdată. Iar compania inteligentă pe care i-o oferea ea, fără nici un fel de solicitări emoționale, era tot ce-și dorise Douglas.

capitolul 16

Filmările la producția *Dispărută* merseră bine pe parcursul lunii noiembrie. Se stabilise un ritm solicitant, dar stabil, regizoarea îi ținea pe toți în tensiune, iar actorilor le reușeau cele mai bune interpretări pe care le văzuseră toți din platou, de multă vreme. Douglas era încântat, în special de scenariul Tanyei, pe care îl lăuda în mod constant. Era genial. O copleșea în permanență cu laude, la fel și Adele.

Cu o săptămână înainte de Ziua Recunoștinței, Douglas o duse la premiera filmului pe care îl făcuseră înainte, *Mantra*. Tanya ar fi vrut să vină și copiii, dar toți trei aveau examene și nu puteau lipsi. Jean Amber și Ned Bright fură acolo, fără să-și vorbească, în ciuda idilei fierbinți pe care o trăiseră cu un an în urmă, fapt care ilustra părerea extrem de proastă pe care Douglas i-o împărtășise despre relațiile fulgerătoare de la Hollywood, care dispăreau aproape imediat ce începeau. Nici Tanya nu era adepta unor astfel de relații. Păreau epuizante și lipsite de scop și prea superficial trăite.

Premiera în sine fu foarte strălucitoare și fu urmată de o petrecere la Regent Beverly Wilshire. Era unul dintre acele evenimente cinematografice la care participa toată lumea de pe planetă. Tanya își cumpărase o rochie de seară din satin negru, foarte frumoasă, și arăta senzațional în clipa în care intră, la brațul lui Douglas. Fotografii se grăbiră să le facă poze, iar Douglas părea foarte mândru. Max era și el prezent, cu o mutră foarte nefericită în smochingul închiriat, și singuratic fără Harry. Purtă o discuție extrem de caldă și de plăcută cu Tanya și-i spuse că auzea numai lucruri bune despre filmul la care lucra acum.

Douglas spera să câștige un Oscar pentru *Mantra*, dar era aproape sigur că va primi unul pentru *Dispărută*.

– Poate c-o să câștigi și tu unul, Tanya, spuse Max cu un zâmbet cald, în timp ce Douglas se apropia de ei.

Pozase pentru fotografii alături de actorii din rolurile principale.

– Dumnezeu mare, ăștia doi o să se omoare într-una din zile!

Ned și Jean își adresaseră insulte mârâite printre dinții încleștați, pe care și le aruncaseră prin fața lui Douglas, în vreme ce zâmbeau larg fotografiilor care nu puteau auzi ce-și spuneau.

– Ah, dragostea de tinerețe! Îți pune capac de fiecare dată, spuse înțelept Max, cu un rânjet până la urechi.

– Ce mai face Harry? se interesă Tanya, și Max păru încântat de întrebare.

– Își trimisese smochingul la curățat, așa că n-a putut să vină. Oricum, e seara lui de bowling.

Câinele era alter-egoul lui și cu adevărat cel mai bun prieten. Oricine se interesa de el și îl plăcea era prietenul lui Max pe viață.

– Transmite-i salutări din partea mea și spune-i că mi-e dor de el, zise Tanya, zâmbind.

– Te duci acasă de Ziua Recunoștinței? o întrebă, și Tanya încuviință din cap.

Nu-și văzuse nici unul dintre copii de câteva săptămâni, nici măcar pe Molly. Avusese prea mult de lucru cu filmul, inclusiv sâmbătă seara. Iar duminicile începuse să și le petreacă, de regulă, cu Douglas. Se transformaseră într-un eveniment săptămânal, la care nici unul dintre ei nu voia să renunțe. Și, oricum, Molly era ocupată cu prietenii ei. Tanya era nerăbdătoare să afle ce mai era nou în viața celor trei când se întorcea în Marin, deși de data asta trebuia să-i împartă cu Peter și cu Alice. Ea îi avea de Ziua Recunoștinței, iar Peter îi aștepta duminică seara,

la noua casă a lui Alice, unde locuia acum. Copiii voiau să se vadă cu prietenii sâmbăta. Tanya avea de gând să ia avionul spre casă împreună cu Molly, miercuri seara. Megan și Jason veneau împreună cu mașina din Santa Barbara. Era nerăbdătoare să fie din nou cu toții împreună, deși îi menționa doar în treacăt acest aspect lui Douglas. Ochii bărbatului deveneau sticloși ori de câte ori aducea vorba despre copiii ei.

—Și tu? îl întrebă Max pe Douglas, având în vedere că erau vechi prieteni. Mănânci copilași, ca de obicei, în loc de curcan, anul ăsta?

Douglas nu se putu abține să nu râdă.

—O să-i crezi o impresie groaznică Tanyei, dacă-mi dai de gol toate secretele, se prefăcu Douglas că-l dojenește, și Max ridică din umeri.

—Poate c-ar fi mai bine să știe pentru cine lucrează.

Rânji și, câteva minute mai târziu, plecă să discute cu altcineva, lăsându-i pe Tanya și pe Douglas stând de vorbă. Amândoi îl îndrăgeau foarte mult pe Max și erau de acord că este un foarte bun prieten.

—Îl cunosc de când am venit la Hollywood, spuse Douglas. Nu s-a schimbat niciodată. Tot așa arăta și când era tânăr. Filmele lui devin din ce în ce mai bune, dar el rămâne același băiat cu bun-simț și cu picioarele pe pământ.

—A fost foarte drăguț cu mine în perioada în care mi s-a distrus căsnicia, îi spuse Tanya.

Câteva minute mai târziu, ea și Douglas se întoarseră pe covorul roșu și își făcură o ieșire grațioasă. Douglas spuse că își terminaseră treaba. O conduse înapoi la hotel în Bentley-ul lui și nici unul dintre ei nu avu chef să mai rămână la Polo Lounge. Tanya îl întrebă dacă voia să bea ceva în bungalow. Simțea că acolo e casa ei acum. Douglas o tachina uneori pe această temă și îi spunea că poate ar trebui să-l cumpere, fiindcă era evident că n-avea să mai renunțe niciodată la el. Mutase mobila,

în așa fel încât să corespundă mai bine necesităților ei. Își adusese așternuturi personale în cel de-al doilea dormitor, pentru copii, și avea peste tot fotografii cu ei, în rame de argint, și ghivece cu orhidee albe pe care le cumpărase de la piața de flori. Apartamentul arăta acum mai primitiv ca niciodată.

—Mi-ar plăcea, îi răspunse Douglas la invitație și, după ce-i întinse valetului cheile de la mașină, veni în urma ei pe poteca ce conducea spre bungalow.

Tanya avea o sticlă dintr-un vin care-i plăcea în frigiderul din bucătărie. Nici unul dintre ei nu acorda prea mare atenție acestui amănunt, sau prea multă semnificație, dar începuseră să se vadă tot mai des în ultima vreme, atât pe platou, cât și seara. Luau cina împreună o dată sau de două ori pe săptămână, cel puțin o dată comandau în camera ei, și Douglas o ducea la câte o petrecere sau la câte un eveniment cam de două ori pe săptămână. Și vorbeau la telefon în fiecare seară, de obicei despre scenariu. Și mai erau apoi și duminicile sacre petrecute la piscina lui. Adevărul fie spus, erau împreună aproape tot timpul.

Tanya îi turnă un pahar de vin, iar Douglas se așeză relaxat pe unul dintre scaunele confortabile din încăpere și își întinse picioarele, admirând-o.

—Ești foarte frumoasă în seara asta, Tanya, zise el simplu, și ea îi zâmbi.

—Mulțumesc, Douglas. Și tu arăți foarte bine.

Se simțea întotdeauna mândră să apară la brațul lui și flatată de faptul că o lua cu el. Încă se mai simțea ca o fetiță venită de la țară, în special atunci când se vedea înconjurată de marea de femei cu intervenții plastice, collagen, Botox și sâni inevitabil scoși la înaintare, cu siluete demne de orice show din Las Vegas, în haine pe care ea, una, nu și-ar fi imaginat că le-ar putea purta vreodată. Pe lângă ele, Tanya avea un stil cuminte și elegant, în genul lui Grace Kelly, pe care îl prefera de departe. Douglas

văzuse suficient de multe astfel de femei în anii petrecuți la Hollywood, încât să-i devină indiferente. Implanturile, părul oxigenat și intervențiile chirurgicale nu i se mai păreau interesante.

– Ce faci de Ziua Recunoștinței? îl întrebă Tanya.

Știa că nu mai are familie și, dintr-odată, își făcea griji pentru el. Nu-i plăcea să-l știe singur de sărbători. Dar își putea da seama cu ușurință că o invitație să vină cu ea în Marin și să-și petreacă Ziua Recunoștinței alături de copiii ei ar fi fost un coșmar. Și probabil că nu numai pentru el.

– Mă duc cu niște prieteni în Palm Springs. Nu-i cine știe ce, dar e relaxant. Și asta-i tot ce-mi trebuie.

Munciseră amândoi foarte mult la film, erau epuizați, ca de altfel întreaga echipă. Dar nici Douglas, nici Tanya n-o arătau în acea seară. Ea radia, iar el era evident într-o stare de spirit bună și se simțea bine lângă ea.

– M-am gândit să te invit în Marin, dar mi-am zis apoi că ai prefera un drum spre eșafod.

Zâmbi, și Douglas râse.

– Cred că ai dreptate. Deși sunt convins că ai niște copii foarte buni.

Apoi îi prezentă o idee la care se gândea de ceva vreme. Nu știa ce părere avea sau ce planuri își făcuse Tanya cu copiii.

– Crezi că ai vrea să vii pe iahtul meu, împreună cu copiii? Mă duc în Caraibe de Crăciun și ne-am putea întâlni la St. Bart's. Cum crezi că le-ar plăcea?

Părea că nu glumește, și Tanya îl privi cu ochii cășcați.

– Vorbești serios?

– Cred că da. Doar să nu-mi spui că au rău de mare și că urăsc bărcile. Sau că nu-ți plac ție. Avem stabilizatoare, așa că vasul nu se clatină prea mult. Și nu trebuie să mergem departe. Dacă vor, putem să acostăm în port pe timpul nopții.

–Douglas, este o ofertă incredibilă!

Părea uluită. Ea să gândească să-i ducă la Tahoe, la schi. Să-și petreacă vacanța pe iahtul lui în St. Bart's era un dar incredibil pentru ea și pentru copii.

–Mulțumesc. Vorbești serios? îl întrebă ea, uluită.

–Sigur că da. Mi-ar plăcea foarte mult să vii pe vas. Și cred că le-ar plăcea și lor.

La cum îi cunoștea, Tanya era convinsă că Jason și fetele vor crede că au murit și au ajuns în rai. Nu știa ce planuri avea Peter, dar era convinsă că puteau aranja cumva.

–Eu plec câteva zile înainte de Crăciun și probabil că veți dori să fiți împreună de sărbători. Pot trimite un avion după voi, când vreți.

Douglas nu folosea niciodată companiile comerciale, avea propriul lui avion. Simplul fapt de a te afla în apropierea lui sau de a petrece timpul cu el era o adevărată incursiune în viața de lux.

–Mi-ar face extrem de mare plăcere! spuse Tanya cu sinceritate. O să discut cu copiii de Ziua Recunoștinței, ca să văd ce planuri au ei. Nu știu ce au aranjat cu tatăl lor.

–Nu e nici o grabă, spuse el încet, punând paharul pe masă. N-am invitat pe nimeni altcineva. M-am gândit că o să fim cu toții epuizați. Nu vreau decât să mă duc acolo, să fac însemnări pe scenariu și să mă relaxez.

–Mi se pare fantastic!

Radia de fericire. Îi era recunoscătoare pentru faptul că le oferea copiilor șansa unei experiențe extraordinare. Poate că Douglas servea copilași la cina de Ziua Recunoștinței, așa cum spusese Max, dar fusese întotdeauna amabil cu ea, și acum și cu copiii ei.

Mai discuta câteva minute, apoi Douglas se ridică, pregătindu-se să plece. Tanya îl conduse până la ușa bungalow-ului și-i mulțumi din nou pentru invitația

incredibil de generoasă pe iahtul lui. Douglas se întoarse și îi zâmbi. Părea foarte mică pe lângă el, dar ajunsese să o cunoască îndeajuns de bine cât să știe că avea o personalitate de zece ori mai puternică.

—Mi-ar plăcea să te am pe vas cu mine, spuse el sincer. Este o parte minunată a vieții mele. Sper să-ți placă și ție, Tanya. Am putea face niște călătorii extraordinare împreună.

Era ușor surprinsă de ce-i spunea. Prietenia lor se extinsese și se adâncise în ultimele luni, mai ales de când se întorsese ca să lucreze la *Dispărută*, dar să călătorească împreună presupunea o cu totul altă dimensiune. Era surprinsă și mișcată de invitația lui și de faptul că dorea să-și împartă iahtul cu ei.

—Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea încet, simțindu-se, dintr-odată, neașteptat de timidă.

Era atât de bun cu ea, încât nu exista nici o cale în care ar fi putut să-i întoarcă favoarea sau măcar să-i mulțumească. Când privirile li se întâlneau, Douglas se aplecă încet spre ea și o sărută delicat pe buze. Nu mai făcuse niciodată asta. Tanya nu știa ce să spună și, înainte să-și dea seama, o sărută din nou, mai profund de data asta, strângând-o ușor în brațe și explorându-i gura cu limba. Nu se așteptase la așa ceva și se simțea speriată în brațele lui, cu răsuflarea tăiată. Dar nu avea nici cea mai mică dorință de a se da înapoi și se trezi sărutându-l la rândul ei, cu o pasiune neașteptată. Tot ce se întâmpla între ei o uluia și se simțea copleșită. Nu se gândise niciodată la Douglas din punct de vedere sexual sau ca un potențial partener pentru ea.

Când în sfârșit sărutul se termină, îl privi cu ochii mariți, încercând să ghicească semnificația gestului pe care tocmai îl făcuse.

– De foarte mult timp îmi doresc să fac asta, îi șopti el. Nu voiam să te sperii sau s-o fac prea curând. Sunt îndrăgostit de tine, Tanya.

Tanya fu cât pe-aci să scoată un strigăt de uimire în clipa în care forța cuvintelor lui o izbi ca un val. Ea, personal, habar nu avea ce simțea pentru el, din acest punct de vedere. Era ceva nou pentru ea, dar știa că îl plăcea foarte mult și că se simțea mai bine lângă el decât se simțise vreodată lângă altcineva, cu excepția lui Peter. Îl respecta și îl admira, îl plăcea. Dar nu știa dacă îl putea iubi sau dacă, poate, îl iubea deja. Era foarte nesigură de sentimentele ei.

Nu știa ce să spună, și Douglas îi puse un deget pe buze.

– Nu spune nimic încă. Nu trebuie. Mai întâi, obișnuiește-te cu ideea. O să ne lămurim în timp.

O sărută din nou, și Tanya se topi în brațele lui. Îi venea greu să creadă că i se întâmpla asta. Nu știa dacă pentru el era doar o idilă de Hollywood sau dragoste adevărată, și cu atât mai puțin știa ce însemna pentru ea. O luase cu desăvârșire prin surprindere.

– Noapte bună! îi ură el apoi și, înainte ca Tanya să apuce să-i răspundă sau să comenteze în vreun fel, dispăruse deja pe ușa bungalow-ului.

Tanya rămase privind în urma lui. Își putea auzi bătăile rapide ale propriei inimi. Nu-și putea da seama dacă ceea ce simțea era teamă, dorință sau dragoste.

capitolul 17

Molly și Tanya se întâlniră la aeroport, miercuri după-amiază. Tanya abia reușise să plece la timp de pe platou și alergase ca să nu piardă avionul. Fusesse împărșiată toată ziua și abia dacă-l zărise pe Douglas pentru câteva minute. O privise cu un zâmbet discret, din mijlocul unui grup de persoane, și Tanya îi zâmbise la rândul ei, timidă. Dintr-odată, totul se schimbase între ei și nu mai vorbiseră de seara trecută. Tanya se gândise la el ore întregi în timpul nopții, încercând să-și clarifice sentimentele. Douglas era un bărbat senzațional și îl plăcea, dar nu se gândise niciodată la el ca la un potențial partener pentru ea. Însă faptul că îi spusese că era îndrăgostit de ea îi dăduse întreaga lume peste cap, într-un mod foarte plăcut. O încânta și o speria în același timp.

Molly o aștepta în cafeneaua Starbucks din terminal, după cum îi promisese, și alergară ca să prindă avionul. Abia reușiră și fură ultimele care se imbarcară. Telefonul Tanyei sună în clipa în care se așeză pe scaunul din avion. Răspunse și fu surprinsă să-i audă vocea lui Douglas.

– Îmi pare rău că n-am avut ocazia să vorbim toată ziua, îi spuse el cu vocea blândă și familiară, care avea acum altă însemnătate. Nu voiam să uiți ce ți-am spus aseară sau să crezi că a vorbit vinul în locul meu. Te iubesc, Tanya. Te iubesc de multă vreme. De anul trecut, adevărul fie spus, dar știam că atunci nu ai fi fost deschisă unei relații. Nu credeam că va sosi vreodată momentul nostru. Dar cred că a venit acum.

– Eu... nu știu ce să spun... Sunt uluită...

Și mai mult decât puțin speriată. Nu știa dacă era îndrăgostită de el, dar se simțea foarte apropiată de el.

Gândul de a avea o relație cu el nu-i trecuse niciodată prin minte. Nu bănuise niciodată că el o iubea și nu se gândise la el din acest punct de vedere.

–Să nu-ți fie frică, Tanya, spuse el calm, și Tanya își dădu seama din nou că se simțea în siguranță lângă el. Cred că ar putea fi genul de căsătorie pe care ne-o dorim amândoi. O alianță puternică între doi oameni interesanți, care țin mult unul la celălalt. Buni prieteni cu verighete, așa cum ai spus tu atunci când am discutat mai demult, în termeni mai generali. Eu asta îmi doresc. Nu mi-am dorit niciodată să mă recăsătoresc, până când te-am întâlnit pe tine.

Înainta repede și în forță.

–Lasă-ți ceva timp să te obișnuiești cu ideea.

–Cred că trebuie să fac asta, zise Tanya precaută, simțindu-se din nou neliniștită.

Î se părea ciudat să discute cu el în timp ce fiica ei stătea în scaunul de alături. Nu voia ca Molly să știe ce se întâmpla. Avea nevoie mai întâi să se obișnuiască ea cu ideea, înainte să le spună ceva copiilor. Încă nu-l uitase pe Peter. Dar se simțea atrasă de Douglas cu mult mai multă putere decât ar fi crezut că era posibil. Și, deși o speria destul de tare, îi plăcea ce-i spunea. Vorbele lui erau ca un balsam peste rănille căpătate anul trecut.

–O să te sun în weekend, îi promise el. Nu uita să-i întrebi pe copii dacă vor să vină pe iaht.

–N-o să uit... și Douglas... îți mulțumesc pentru tot. Am vorbit serios, îmi trebuie doar puțin timp... spuse ea, în timp ce stewardesa făcea anunțul de închidere a telefoanelor mobile. Se pregăteau de decolare.

–Știu asta. Stai cât timp simți că ai nevoie, îi răspunse el, cu voce calmă și controlată.

–Mulțumesc, zise ea încet, întrebându-se ce joc incredibil al sortii îl adusese în drumul ei.

Poate că se va dovedi a fi cel mai mare noroc al vieții ei. Nu știa încă, dar, dintr-odată, spera că așa o să fie. Ar fi transformat un sfârșit tragic într-unul fericit. Nu ar fi fost perfect? Își luă rămas-bun de la Douglas și-și opri telefonul, în timp ce Molly o privea.

– Cine era? întrebă fata, interesată.

Îi privise chipul mamei ei, în timp ce vorbea la telefon.

– Șeful meu, zise Tanya râzând. Douglas Wayne. M-a sunat să mă întrebe ceva în legătură cu scenariul.

– Arăți ciudat. Ți place mult de el? Ca bărbat, vreau să spun.

Ce talent aveau copiii să spună întotdeauna adevărul în față, își zise Tanya, dar nu-i spuse ce se întâmplase, nici ce discutase cu Douglas.

– Nu spune prostii, suntem doar prieteni!

Își lăsă apoi capul pe spătarul scaunului și închise ochii. O ținu de mână pe Molly în timpul zborului și adormi gândindu-se la Douglas și la lucrurile uimitoare pe care i le spusese. Era ca un vis.

Luară un taxi până în Marin de la aeroportul din San Francisco. Casa îi păru Tanyei obosită și plină de praf în clipa în care intră și aprinse lumina. Nimeni nu mai fusese acolo din septembrie și îi lăsa impresia unei case pe care nimeni nu o mai iubea. Îi părea tristă. Umflă pernele, aprinse toate luminile și dădu fuga la Safeway, în timp ce Molly își suna prietenii. Când se întoarse, sosiseră și Megan și Jason, și în bucătărie era un adevărat haos. Veniseră deja o grămadă dintre prietenii lor și discutau cu toții despre iubiți și iubite, petreceri și școală. Era o gălăgie asurzitoare, muzica era dată la maximum și Tanya zâmbi fericită. Acestea erau momentele pe care le iubea atât de mult și care-i lipseau îngrozitor în L.A. Se bucura că venise acasă în loc să-și petreacă Ziua Recunoștinței în L.A., la hotel, ceea ce ar fi fost o greșeală uriașă. Copiii își

doriseră să petreacă Ziua Recunoștinței și Crăciunul aici, acasă la ei, și același lucru și-l dorea și Tanya.

Le pregăti hamburgeri și pizza, o salată mare și cartofi prăjiți la microunde.

Până la miezul nopții, prietenii copiilor plecaseră, bucătăria era curată, Jason și fetele erau sus, în camerele lor, și Tanya așezase masa pentru Ziua Recunoștinței. Era plăcut să fie din nou acasă și trist să se gândească la cât de mult se schimbaseră viețile lor. Toți trei copiii plecaseră la facultate, erau deja aproape adulți și aveau propria lor viață. Peter trăia cu Alice. Divorțul lor era aproape finalizat, iar ea locuia într-un hotel în L.A. Să se vadă din nou în Ross părea un fel de călătorie înapoi în timp, dar era o senzație dragă ei, un loc pe care știa că-l va iubi întotdeauna. Cu tristețe, își dădu seama că încă-l mai iubea și pe Peter. Era conștientă că nu-l uitase încă și se întreba dacă îl va uita vreodată cu adevărat. Aici, în Ross, unde trăiseră atâta timp împreună, îi simțea și mai tare lipsa.

Se trezi, ca în fiecare an, la cinci dimineața ca să pregătească curcanul. Îi fusese greu să doarmă singură în patul lor. Cu un an în urmă, de Ziua Recunoștinței, fusese prima oară când bănuise că Peter avea o relație cu Alice, chiar înainte ca aceasta să înceapă. Iar acum valurile îi purtaseră pe toți spre alte țărături. Pregăti curcanul și îl băgă la cuptor, apoi se gândi la Douglas și se întrebă dacă i-ar fi plăcut acolo. I se părea foarte puțin probabil. Atmosfera de familie de aici ar fi fost prea mult pentru el, însă îi oferea alte plăceri și experiențe fantastice. De-abia aștepta să-i întrebe pe copii dacă voiau să meargă pe iahtul lui, după Crăciun. Spera să accepte. I-ar fi plăcut foarte mult să trăiască această experiență cu Douglas și să aibă toți copiii cu ea. Părea o aventură extraordinară pe care s-o trăiască împreună.

După ce băgă curcanul în cuptor, se întinse în pat și visă cu ochii deschiși. Încercând să-l uite pe Peter, preferă

să se gândească la viața pe care ar fi avut-o cu Douglas, în casa lui fantastică din L.A., ascultându-l cum cântă la pian și împărțind stilul lui de viață. Era o perspectivă foarte interesantă, deși îi era complet străină. Dar însemna foarte mult pentru ea faptul că se simțea în siguranță și atât de bine lângă el. Nu era romantism sau pasiune, dar era o prietenie care spera că se va transforma cu timpul în dragoste. Era deschisă ideii, deși era încă foarte nouă și nu foarte clară. Fusese o surpriză uriașă să afle ce sentimente nutrea el pentru ea. Își lăsă gândurile să zboare, analizând perspectivele unei vieți alături de el.

Ca întotdeauna, copiii se îmbrăcară frumos pentru masa de Ziua Recunoștinței. Amândouă fetele purtau rochiile, la fel și Tanya, iar Jason era îmbrăcat în costum.

Își ocupară locurile la masă și Tanya spuse rugăciunea, ca întotdeauna, mulțumind pentru darurile primite în anul ce trecuse și pentru cele care aveau să vină, pentru faptul că avea familia laolaltă și pentru că se iubeau. În timp ce vorbea, vocea îi deveni sugrumată și ochii i se umplură de lacrimi. Nu se putea gândi decât la schimbările cumplite prin care trecuse familia ei în ultimul an și la divorțul care nu era încă finalizat. Când începu să plângă, Molly se întinse și-i atinse mâna, iar Tanya își termină rugăciunea zâmbindu-le drăgăstos celor trei copii. Adevărul era că aveau multe pentru care să fie recunoscători. Se aveau unul pe altul și acesta era darul cel mai de preț.

Jason tăie curcanul în locul tatălui său în acel an și se descurcă foarte bine. Masa era delicioasă, cu excepția cartofilor dulci, pe care Tanya îi arsese ușor.

—Mi-am ieșit din mână, se scuză ea în fața copiilor. N-am mai gătit de vara trecută.

Îi era greu să creadă că locuia de atâta vreme la hotel.

—Alice face piure de castane și umplutură cu burbon, anunță Megan și mamei ei i se păru că sună ca un reproș.

Tanya nu făcu nici un comentariu, dar Jason îi aruncă surorii lui o privire usturătoare. Se duceau acasă la Peter a doua zi dimineața și toți copiii își dădeau seama că relațiile diplomatice între cele două case erau oarecum tensionate. Încercau să nu le vorbească părinților unul despre celălalt și să nu aducă vorba despre Alice în fața mamei lor. Era încă prea devreme și era ciudat și pentru ei. Megan rămăsese foarte apropiată de Alice, cu toată agitația divorțului. Molly se îndepărtase de ea, supărată de relația care distrusese căsnicia părinților ei. Cât despre Jason, el încerca să se țină deoparte și spera că lucrurile se vor calma în cele din urmă. Nu avea nici o dorință de a lua partea cuiva și voia să-și vadă în liniște amândoi părinții.

– Vreau să vă fac o invitație din partea cuiva, copii, spuse Tanya la mijlocul mesei.

Încerca să schimbe subiectul – era dureros pentru ea să audă vorbindu-se despre alegerile de meniu ale lui Alice și despre talentul ei de bucătăreasă. Megan dezaproba în continuare viața pe care Tanya o ducea în L.A. și îi spusese cu câteva luni în urmă că, indiferent ce făcuseră Alice și tatăl ei, faptul că divorțau era cu desăvârșire vina ei. Tanyei îi fusese greu să audă asta, dar era limpede că aceasta era părerea fetei și o făcu din nou pe Tanya să se simtă vinovată că acceptase să plece în L.A.

– Am fost invitați în Caraibe, pe un iaht foarte luxos, în timpul vacanței de Crăciun, anunță Tanya cu pompă, în timp ce toate privirile se întorceau spre ea.

– Al cui? Al vreunui actor celebru? întrebă Megan cu speranță în glas.

– Al producătorului cu care lucrez, Douglas Wayne. În St. Bart's. Ne aduce acolo cu avionul lui.

– Cum s-a întâmplat asta? E iubitul tău, sau ce? întrebă Megan, privind dintr-odată cu suspiciune invitația atât de generoasă pe care le-o prezenta mama lor.

—Nu, deocamdată. Suntem doar prieteni, dar cred că s-ar putea să mergem în această direcție, la un moment dat.

Nu voia să le spună că Douglas îi vorbea despre căsătorie și că îi spusese că o iubește. Era prea devreme pentru ea și cu siguranță și pentru ei. Voia să le dea șansa să îl cunoască mai întâi, nu să îi pună în fața faptului împlinit. Și avea și ea nevoie de timp să se adapteze.

—Putem să mergem imediat după Crăciun și să ne petrecem Anul Nou pe vas, spuse ea cu precauție.

—Și tata? se grăbi Megan să-i apere interesele tatălui său.

—Eu voiam să merg în Squaw, cu niște prieteni, spuse vag Jason, luând în considerare invitația, gândindu-se ce variantă era mai bună.

Se hotărî repede.

—De fapt, cred că mi-ar plăcea să vin.

Îi plăcuseră întotdeauna bărcile, iar un iaht în Caraibe era o ofertă mult prea tentantă.

—Eu rămân cu tata, se grăbi să adauge Megan, doar ca să fie contra, deși își tăia singură craca de sub picioare, așa cum îi atrăgea atenția fratele ei atunci când se încăpățâna absurd asupra unei idei, lucru care i se întâmpla adesea.

—Poți să te răzgândești oricând, îi spuse blând mama ei, apoi se întoarse spre cealaltă fată. Molly? Tu ce zici?

—Eu vin cu voi, spuse ea zâmbind. Mi se pare foarte interesant. Pot să vin cu niște prieteni?

Tanya înghiți în sec.

—Cred c-ar fi nepoliticos. Poate cu altă ocazie, dacă ne mai invită, dar nu de prima dată.

Își programaseră să petreacă Ajunul Crăciunului cu tatăl lor și Ziua de Crăciun cu ea, iar Tanya le sugeră să plece în St. Bart's pe douăzeci și șase și să se întoarcă în prima zi a anului, având în vedere că pe 2 ianuarie trebuiau să fie înapoi la școală. Le rămâneau cinci zile de petrecut

pe vas, care ar fi putut fi mai mult decât suficiente pentru Douglas și erau un răsfăț minunat pentru ei. Toți păreau încântați, chiar și Megan pentru că nu se ducea.

În cele din urmă, avură o masă bună și petrecură o Zi a Recunoștinței plăcută. Copiii se duseră la tatăl lor a doua zi și casa îi păru pustie Tanyei, după ce plecară. Dar se simți cu mult mai bine sâmbătă, atunci când se întoarseră. Nu-i spuseră nici un cuvânt despre Peter, ceea ce era o ușurare pentru Tanya. Douglas o sună vineri și ea îi spuse ce hotărâseră copiii în legătură cu invitația pe iah-tul lui.

—Noi avem pauză până pe opt, îi aminti el. De ce nu trimiți copiii înapoi cu avionul, iar noi putem să mai rămânem pe vas încă vreo câteva zile, până pe șapte? Am avea ocazia să fim singuri.

La cum vorbea, s-ar fi zis că deja aveau o relație, și Tanya se întrebă dacă așa avea să fie până atunci. Ca întotdeauna, Douglas organizase și planificase totul. Avea nevoie să-și țină lumea sub control.

—Ești foarte drăguț cu noi, Douglas, spuse ea, recunoscătoare. O să fie o experiență fantastică pentru copiii mei. Sigur nu te deranjează?

Știa părerea lui în legătură cu copiii.

—Doar nu au patru ani! zise el pe un ton lipsit de griji. O să fie bine. O să mă bucur să-i cunosc și să-mi petrec timpul cu tine.

Părea mai relaxat de ideea de a-i cunoaște copiii decât fusese până atunci, și Tanya se întreba dacă se gândise cu adevărat bine la ce însemna să stai în preajma unor adolescenți. Douglas nu avea nici un fel de experiență în acest domeniu și susținea că are o aversiune față de copii. Tanya nu putea decât să spere că se va înțelege mai ușor cu ai ei.

—Și mie îmi va face plăcere să-mi petrec timpul cu tine, zise ea cu căldură.

Totul părea prea frumos ca să fie adevărat.

– Când te întorci din Marin? o întrebă Douglas.

– Iau avionul de patru duminică, împreună cu Molly. Celelalte zboruri sunt prea de dimineață. Ajung la hotel pe la șase.

– Ce-ai zice să vin cu cina? Poate îmi vine vreo idee mai interesantă decât mâncarea chinezească. Poate niște curry sau ceva thailandez. Ce zici?

– Eu mă mulțumesc și cu un hotdog.

De-abia aștepta acum să îl vadă. În viața ei începeau să se întâmple lucruri interesante. O sărutase, îi spusese că o iubește, îi vorbise despre căsătorie și se ducea pe iahtul lui, împreună cu copiii. Se întâmplaseră multe, în doar câteva zile. I se învârtea capul și avea senzația că tremură pe muchie de cuțit.

– Vin pe la șapte. Ne vedem atunci... Și, Tanya?

– Da?

– Te iubesc, spuse el încet, apoi închise.

Tanya privi în jur, uimită. Cum se schimbase viața!

capitolul 18

Când apăru la ușa Bungalow-ului 2, duminică seara, Douglas purta blugi și un pulover negru de cașmir. Părea relaxat și fericit și adusese mai multe sortimente de curry indian, care miroseau delicios atunci când le despachetară împreună, în bucătărie. Tanya le servi pe farfuriile pe care le luase de la room-service. O sărută de îndată ce intră și îi povesti cum își petrecuse weekendul. Ea îi povesti despre copii și despre ce făcuse în Marin, cum se simțise acolo, cât de goală îi păruse casa în clipa în care intrase, ca o frunză căzută dintr-o vară uitată, fragilă, uscată și veștejită. Locul o deprimase, dar fusese foarte fericită să-și petreacă timpul împreună cu copiii ei. Și era în continuare *acasă*, pentru ei toți. În mod oficial, era și casa ei. Îi mărturisi că nu simțea că mai are un cămin în clipa de față. Nu mai știa unde-i era locul, unde locuia. Bungalow-ul devenise *acasă* pentru ea și aici nu avea nici o amintire dureroasă. Era curat. Peter nu fusese în vizită acolo decât două zile. În tot restul timpului, fusese numai al ei.

După masă, Douglas se așeză pe canapea, lângă ea, și o cuprinse cu brațul în timp ce vorbeau. Era mult mai tandru cu ea decât fusese până atunci, iar combinația dintre idilă tânără și prietenie veche era oarecum ciudată. Tanyei îi plăcea, din multe puncte de vedere, și se simțea minunat de confortabil. Douglas se purta extrem de familiar cu ea, deși relația dintre ei nu avusese nimic romantic până atunci.

Stătură și discutară mult timp, cu brațul lui în jurul ei, și, în cele din urmă, începură din nou să se sărute. Pasiunea lui creștea repede, și Tanya fu surprinsă să se trezească

răspunzându-i cu la fel de multă ardoare. Crezuse că toate aceste sentimente muriseră pentru ea odată cu plecarea lui Peter, însă acum descoperea că erau cât se poate de vii. Descoperea încetul cu încetul că era extrem de atrasă de Douglas. Avea ceva foarte senzual și foarte masculin, care îi tăia respirația, acum că se dezlănțuise.

Puțin mai târziu, intrară în dormitor, unde cearșafurile de pe pat erau perfect întinse. Douglas stinse luminile, și Tanya dădu la o parte cuvertura de pe pat. Se dezbrăcă amândoi, zâmbindu-și în lumina difuză. Nu aveau senzația unei povești de dragoste noi, fiindcă se cunoșteau atât de bine. Mai degrabă erau doi oameni care deja se simțeau foarte bine unul în prezența celuilalt și care adăugau doar o nouă latură relației pe care o aveau deja. Tanya fu uimită să constate că se simțea foarte relaxată cu el și că-i dorea cu ardoare dragostea și pasiunea. Partida de sex fu extraordinară și mai făcură dragoste încă o dată, înainte ca Douglas să plece, la ora două noaptea. Fusesse o seară incredibilă, iar relația care tocmai începuse între ei nu o mai speria acum, așa ca la început. Fuseseră două partide de sex puternice și fierbinți. Douglas era un amant experimentat și foarte atent, al cărui singur scop părea să fie plăcerea ei. Există o latură foarte cerebrală în relația lor. Avea senzația că Douglas gândea mereu totul cu un pas înainte, că făcea planuri. Dar planurile lui nu aveau alt scop decât să o facă fericită și să-i aducă ei cât mai multă plăcere.

— Dacă știam că așa o să fie, spuse el blând, sărutând-o înainte să plece, aș fi făcut asta de mult timp. Îmi pare rău că am așteptat.

Tanya râse și-l sărută pe gât. Dar știau amândoi că orice moment mai devreme ar fi fost o greșeală. Fusesse înțelept să aștepte. Acum era perfect. Tanya era pregătită pentru el acum, pregătită să încerce și să înceapă. Și chiar și acum, îi era greu să nu se gândească la Peter și la anii

petrecuți alături de el. I se părea extrem de ciudat să se afle în pat cu un alt bărbat. Însă, până la sfârșitul nopții, formase o legătură mai profundă cu Douglas. Întinseseră o punte spre o cu totul altă lume.

O sărută încă o dată pasional înainte să plece și o sună când ajunsese acasă, să-i spună că o iubea și că deja îi era dor de ea. Tanya își repeta întruna cât era de norocoasă. Însă, preț de o fracțiune de secundă, întinzându-se din nou singură în pat, își dădu seama fără să vrea că-i era dor de Peter și simți lacrimi în ochi. Sexul cu Douglas fusese minunat, era un amant foarte bun și foarte atent, dar, preț de câteva momente neașteptate și trecătoare, Tanyei îi lipsi atingerea familiară și mirosul lui Peter. Douăzeci de ani se uitau greu. Cu toate acestea, în acea noapte începuse un nou capitol al vieții ei. Se simțea năucită de ceea ce începuse între ea și Douglas.

Se întâlneau foarte des după aceea. Venea la bungalow-ul ei aproape în fiecare seară. Făceau dragoste, citeau împreună însemnările de pe scenariu, discutau despre film, comandau la room-service și ieșeau destul de des să ia masa în oraș. Tanya se simțea fericită și confortabil cu el, deși ritmul de lucru de pe platou era infernal. Încercau să păstreze discreția cu privire la relația lor, însă privirile li se întâlneau din când în când și până și un orb și-ar fi dat seama ce se întâmplă. Lucrurile se aranjau încetul cu încetul, și Tanya începea să se îndrăgostească de el. Douglas repeta întruna că se considera un bărbat foarte norocos. Singura parte a vieții ei pe care nu i-o cunoștea încă erau copiii. Și Tanya era îngrijorată să vadă că nu se simțea în largul lui ori de câte ori suna vreunul dintre ei. Cel puțin aveau să petreacă ceva vreme împreună pe iaht, iar Tanya știa că pentru mai mult era nevoie de timp. Iahtul avea să fie un început foarte bun.

În ceea ce privea relația lor de cuplu, lucrurile mergeau extrem de bine pentru Tanya și Douglas. O ajutase

să-și recâștige încrederea în viață și respectul de sine, atât de zdruncinat.

Luna petrecută pe platou fu o adevărată nebunie. Tanya nu ajunsese acasă, în Marin, decât abia pe douăzeci și trei decembrie, în aceeași zi în care sosiră și copiii. Așa că nu avu timp să aranjeze lucrurile și să aerisească. Angajase o firmă de curățenie care venea o dată pe săptămână, dar nu era același lucru.

Douglas luă avionul spre St. Bart's în aceeași zi în care Tanya se întoarse în Marin. Fu o seară agitată. Veniră copiii, apoi apărură și prietenii lor, iar a doua zi, în Ajunul Crăciunului, totul se cufundă într-o tăcere mormântală după ce Jason și fetele se duseră la Peter și Alice. Tanyei îi era foarte greu să-i împartă cu ei. Se duse singură la slujba de la miezul nopții și se simțea tristă când se întoarse acasă. Se făcuse prea târziu ca să-l mai sune pe Douglas pe iaht. Rămase multă vreme singură în sufragerie, amintindu-și de perioada în care copiii fuseseră mici, de momentele fericite trăite împreună. Preț de-o clipă, fu la un pas să-l sune pe Peter și să-i ureze Crăciun fericit, apoi își dădu seama că nu putea face asta. Era prea târziu, sau poate prea devreme. Treceau cu toții printr-o perioadă încă nedefinită, când totul era prea recent, când rănilor nu se vindecaseră încă.

Simți o ușurare imensă a doua zi, când copiii se întoarseră acasă. Își dădură cadourile, mâncară împreună și terminară de făcut bagajele pentru St. Bart's în acea seară. Molly și Jason erau entuziasmați, iar Megan se întoarse la Peter după cină, având în vedere că ceilalți plecau a doua zi dimineața.

—Ești sigură că nu vrei să te răzgândești? o întrebă mama ei, dar Megan clătină din cap.

Se încăpățâna până în ultimul moment, ca întotdeauna, de altfel. I se părea cât se poate de firesc să fie

în continuare apropiată de Alice și o învinuia pe mama ei pentru divorț.

Cei trei călători spre Caraibe plecară la aeroport la ora șase dimineța. Ajunseră cu puțin înainte de șapte, iar avionul lui Douglas decolă la opt. O luară spre Miami și aterizară puțin după ora unu, patru după-amiaza ora locală. Realimentară și decolară din nou, o oră mai târziu, după ce Tanya și copiii se învârtiră prin aeroport timp de o jumătate de oră, ca să-și dezmoștească picioarele. Ajunseră în St. Bart's la ora opt, după ora din Miami, nouă după fusul orar local, în urma unei aterizări cu zdruncinături, ceea ce era tipic pentru St. Bart's. În aeroport îi așteptau trei membri din echipajul lui Douglas. Tanya și copiii erau deja pe drum de unsprezece ore. Fără avionul particular al lui Douglas, nu ar fi reușit niciodată să ajungă într-o singură zi. Jason și Molly părură impresionați să vadă uniformele navale, cu numele iahtului brodat pe ele. *Rêve*. Însemna „vis“ în franceză. Iar Tanya simțea cu adevărat că trăia un vis. Nici măcar nu știa cum arată un iaht de șaptezeci de metri, deși văzuse fotografii acasă la Douglas. Era foarte mare și, când îl văzură, li se păru mai degrabă un vas de croazieră. Nici unul dintre ei nu văzuse vreodată o navă atât de mare. *Rêve* era cea mai mare ambarcațiune din portul animat, plin de lumini colorate.

Magazine mici se întindeau de-a lungul cheiului, iar Douglas stătea pe punte, făcându-le cu mâna în clipa în care ieșiră din taxi, cu bagajele. Purta blugi albi și un tricou, era în picioarele goale și foarte bronzat. Se lumină la față în clipa în care îi văzu, și Tanya simți că-i tresare inima în piept. Părea un semn bun. Copiii priveau uimiți iahtul. L-ar fi privit și Tanya în același fel, doar că ochii ei nu se puteau dezlipi de Douglas. În mod clar, erau foarte bucuroși să se vadă. Avea să fie o vacanță frumoasă. Începea, în sfârșit, să se simtă la locul ei lângă el. Legătura dintre ei începuse să se formeze și să se solidifice.

Membrii echipajului care așteptau pe punte îi primiră pe Tanya și pe copii la bord. O stewardesă îi conduse pe Molly și pe Jason în cabinetele lor, care se aflau o punte mai jos. Dispărură, în timp ce Tanya urca scara spre puntea de mai sus, ca să-l vadă pe Douglas. O îmbrățișă și o sărută numaidecât, și Tanya se topi fericită în brațele lui. Deveni din ce în ce mai apropiată de el. Sentimentele pentru el începuseră să prindă rădăcini și se bucura să îl vadă, mai ales în această conjunctură romantică și exotică. Și nu exista ocazie mai potrivită ca să îi cunoască pe copii.

—Cred că ești terminată după drum, spuse el compătimitor, apoi îi turnă ceva de băut și îi întinse paharul.

Era o Margarita, și alegerea părea cum nu se poate mai potrivită în aerul dulce al nopții. Vremea era perfectă. Habar nu avea unde erau copiii, însă acestora li se serveau sendvișuri în sufragerie. Luxul vasului li se părea incredibil. Echipajul număra cincisprezece oameni, care păreau cu toții mai mult decât dornici să-i facă pe Tanya și pe cei doi copii ai ei să se simtă ca acasă.

—Abia dacă sunt puțin obosită, comentă Tanya, în timp ce sorbea din băutura și lungea ușor sarea de pe buza paharului. Avionul tău e foarte confortabil și ne-ai răsfățat teribil. Toți trei ne simțim ca și cum am fi murit și-am fi ajuns în rai. Iahtul e splendid, îl complimentă ea, și Douglas păru încântat.

Se gândea la ea de zile întregi și de-abia aștepta să vină. Era încântat să o aibă acolo, deși Tanya simțea o tensiune invizibilă în felul în care îi zâmbea, ca și cum ar fi vrut să se simtă în largul lui lângă ea, dar ceva îl îngrijora. Tanya spera să nu fie vorba despre prezența copiilor ei la bord, dar își spuse că era probabil paranoică. Fusese cald și primitiv din clipa în care sosiseră. Și era foarte mândru de iahtul lui și de faptul că o adusese pe Tanya acolo.

-E frumos, nu-i așa? Îl am de vreo zece ani și-mi tot propun să construiesc unul mai mare, dar nu mă lasă inima să mă despart de el.

Zece ani erau mult pentru un vas. Tanyei însă îi părea nou-nouț și, la fel ca toate lucrurile deținute de Douglas, era în stare impecabilă. Lui Douglas îi plăcea să aibă ce era mai bun din orice, indiferent ce ar fi fost. *Rêve* nu făcea excepție.

Tanya rămase pe punte, vorbind cu el, mângâiată de briza tropicală, și Douglas păru să se mai relaxeze. O stewardesă îi dăduse un șal de cașmir și mânca niște sushi făcut din pește local, când Molly și Jason li se alăturară pe punte, cu o expresie fascinată. Era prima oară când îl vedeau pe Douglas. Erau foarte politicoși și mult prea uluiți ca să spună mai mult decât „bună seara“. În clipa în care apărură, Tanya simți cum Douglas devine din nou încordat. Părea aproape imperceptibil stresat. Le aruncă o privire, apoi continuă să discute cu Tanya, fără să le acorde nici o atenție, ca și cum nu era încă pregătit să le facă față, așa că alegea să îi ignore. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să le spună unor tineri de vârsta lor, și Tanya îi putea vedea teama din ochi. Copiii erau prea obosiți ca să bage de seamă, și Tanya spera că situația se va îmbunătăți în câteva zile, după ce ajungeau să se cunoască mai bine. Copiii ei erau sociabili și prietenoși, și era mândră de ei. Douglas părea îngrozit.

În cele din urmă, se retraseră cu toții în cabine. Molly și Jason ieșiră pe furiș ca să stea de vorbă cu echipajul strâns în bucătărie. Oamenii erau încântați să aibă niște tineri la bord. Iar Tanya făcu un duș în „cabina proprietarului“, cum află că i se spunea. Când ieși din baie, Douglas o aștepta cu șampanie și căpșune. Și în clipa în care se strecură în pat, începură să facă dragoste. Trăiră clipe de pasiune în cabina lui, până când începu să se crape de ziuă și adormiră în sfârșit. Tanya nu se dusesese să vadă

ce fac copiii, dar era sigură că sunt bine și în siguranță pe vas. Era convinsă că se simțeau minunat.

Când se trezi, Douglas se dăduse deja jos din pat. Îl găsi pe punte, în costumul de baie. Părea încordat. Îi zâmbi de îndată ce o văzu. O trezise zgomotul vasului care ieșea din port și pleca în căutarea unui loc în care să poată arunca ancora ca să înoate și să scoată jet schiurile. Molly și Jason stăteau lângă el în tăcere, și nici unul dintre ei nu părea să se simtă în largul lui. Copiii păreau plictisiți, și Tanya putea citi panică în ochii lui Douglas. Jason și Molly începură să-i arunce priviri ascuțite din clipa în care se așeză lângă ei. Tanya coborî în cabină la scurt timp după aceea, ca să-și pună un costum de baie, și amândoi copiii apărură câteva clipe mai târziu, ca să-i spună că Douglas li se părea ciudat.

Jason se plânse pe dată:

–Mamă, am încercat de câteva ori să vorbesc cu el și nici măcar nu mi-a răspuns. Nu face altceva decât să citească ziarul.

–Cred că e speriat, spuse Tanya încet. Dați-i o șansă. Nu stă niciodată pe lângă copii, cred că îl intimidează.

Tanya părea la rândul ei îngrijorată.

–L-am întrebat ceva în legătură cu barca, adăugă Molly, și mi-a spus că menirea unor copii e să fie văzuți, nu auziți. Apoi i-a spus lui Annie, stewardesei, să ne ducă în bucătărie și să ne dea de mâncare și să nu ne lase să facem dezordine în sufragerie. Pentru Dumnezeu, mamă, are impresia că avem șase ani!

–Nu și când ai așa un corp, draga mea, îi spuse Tanya ficei ei.

Arăta senzațional într-un costum de baie tanga. Era superbă.

–Lăsați-i ceva timp. A fost foarte drăguț să ne pri-mească aici. De-abia v-ați cunoscut. Să știți că este greu pentru el.

Tanya își dorea foarte mult ca relația dintre ei să meargă, de dragul tuturor.

—Cred că te vrea pe tine aici, nu și pe noi. Poate c-ar fi mai bine să ne întoarcem, puse Molly, simțindu-se ciudat și părând jignită.

—Nu spune prostii! Am venit ca să ne simțim bine. Și așa o să fie. Putem merge cu jet schiurile după micul dejun.

Dar când făcură asta, Douglas se supără. Spuse că nu voia ca vreunul dintre copii să se lovească, apoi turnă gaz peste foc spunând că nu voia să fie dat în judecată de vreunul dintre ei și că se temea că i-ar putea strica echipamentul. Fu până la urmă de acord să-i lase să folosească jet schiurile, cu condiția să conducă un membru al echipajului, iar copiii să stea în spate și să se țină de el, deși Tanya îl asigură că Jason mergea pe un jet schi identic în fiecare vară, în Tahoe. Dar Douglas era în pragul unei crize de nervi în timp ce-l urmărea pe Jason dându-se în spectacol.

—N-ar fi prima oară când sunt dat în judecată de o persoană pe care am invitat-o pe vas, spuse el încordat. În plus, nu mi-ai ierta-o niciodată dacă vreunul dintre copiii tăi s-ar răni, sau mai rău.

Era fie excesiv de protector, fie nepoliticos. Părea că nu reușește să găsească o atitudine de mijloc față de ei. Era fie excesiv de preocupat de siguranța lor, fie enervat de faptul că-i avea în preajmă. Tanyei îi era evident că fusese o greșeală să-i aducă în această excursie. Douglas nu părea să fie în stare să se adapteze prezenței lor și să-i facă să se simtă bine-veniți.

La prânz, îi trimise pe copii la bucătărie, să mănânce împreună cu echipajul. Le spuse să nu intre în jacuzzi decât după ce făceau duș și cu condiția să nu aibă nici un fel de cremă pe piele și îi atrase atenția lui Jason să nu-i folosească sala de fitness sub nici o formă. Îi spuse

că echipamentul era delicat și fusese calibrat special pentru el. Aveau voie să înoate în ocean sub supravegherea unui membru al echipajului, dar nu aveau voie să se întindă pe șezlonguri pentru că erau dați cu cremă de protecție, aspect asupra căruia Tanya insistă, când soarele era puternic. Și luau cina la ora șase, cu echipajul.

Douglas o invită pe Tanya la cină în St. Bart's și se purtă absolut extraordinar cu ea, dar devenea nervos ori de câte ori copiii erau în apropiere.

—Douglas, n-au nimic! încercă ea să-l asigure, dar el păru chinuit până în clipa în care coborâră de pe jet schiuri și urcară din nou la bord.

Nu le permitea lui Molly și lui Jason să facă absolut nimic altceva decât să mănânce, să doarmă și să stea cu echipajul. Era inimaginabil de stresat ori de câte ori erau în preajmă. Cincisprezece oameni din echipaj aveau misiunea de a face tot ce le stătea în putere ca să-i distreze și să-i țină departe de el și de Tanya, pe care era limpede că o dorea doar pentru el. Tanya realiză în cele din urmă că era gelos. Molly și Jason se simțeau mizerabil a doua zi și voiau să se întoarcă acasă. Tanya nu voia să fie nepoliticoasă și încercă să-l facă pe Douglas să se mai înmoaie puțin. Copiii ei, îi explică, erau deja adulți și nu erau obișnuiți să fie tratați ca niște țânci. Făcu tot ce-i stătea în putere ca să construiască o punte între ambele tabere, dar în zadar. Douglas voia să fie singur cu ea, iar Jason și Molly îl detestau.

În acea seară, după cină, doi membri ai echipajului îi duseră pe Molly și pe Jason în câteva baruri și discoteci, ca să-i înveselească. Se întoarseră foarte fericiți pe la patru dimineața, beți și clătinându-se pe picioare. Se simțiseră minunat și intrară direct în cabina lui Douglas și a Tanyei, ca să le povestească cum se distraseră. În timp ce vorbeau, Molly vomită, și Tanya se grăbi să curețe, în vreme

ce Douglas se ridică în capul oaselor cu respirația tăiată și cu o expresie îngrozită.

—Salut, Doug! îi întâmpină Jason, clătinându-se pe picioare. Grozavă barcă. Ne-am simțit super în seara asta.

Douglas rămăsese fără cuvinte în fața acestei scene, în timp ce Tanya încerca înnebunită să curețe covorul, dar nu reușea decât să-l murdărească și mai rău. Mirosul era îngrozitor în spațiul închis. În cele din urmă, Douglas se ridică și plecă, și Tanya își duse la culcare copiii derbedei. Douglas își petrecu noaptea pe punte și întregul echipaj îi curăță covorul din cabină a doua zi.

—A fost o escapadă cam neplăcută aseară, nu-i așa? comentă Douglas a doua zi, la micul dejun. Crezi că este bine să bea, la vârsta lor? o întrebă, pe un ton evident dezaprobator.

—Îmi pare rău. Sunt copii, știi cum este...

Presupunea că fusese și el tânăr la un moment dat, chiar dacă nu avusese niciodată copii.

—Nu, nu știu cum este. Fac des așa ceva? Dacă bea peste măsură, vreau să spun.

—Uneori. Sunt la facultate. Molly nu este obișnuită și tocmai de-aia i s-a făcut rău, cred. Jason ține de obicei mai bine la băutura.

—Te-ai gândit să-i duci la reabilitare? o întrebă, și Tanya își dădu seama, îngrozită, că vorbea serios.

Devenise deja limpede pentru toată lumea că habar nu avusese ce face în clipa în care îi invitase pe iaht. Chiar dacă avusese intenții bune, tinerii erau pentru el o specie străină, care îl îngrozea.

—Sigur că nu, îi răspunse ea, calm. N-au nimic. Nu au nevoie de reabilitare. Nu fac asta decât din când în când, în vacanță. Și cred că se simt la fel de prost ca tine.

Era prima oară când unul dintre ei vorbea pe față despre cât de stingheri se simțeau cu toții, în special gazda

lor. Își doriseră cu toții ca această relație să meargă, dar era clar să nu mercea.

—Îmi pare rău, Tanya. Presupun că nu fac față. Credeam c-o să pot.

Părea încordat și stresat, nervos și dezamăgit de sine însuși, și Tanyei i se făcu milă de el.

—A fost drăguț din partea ta să încerci, spuse ea trist.

Douglas dădu din cap. Nu știa ce altceva să zică.

Copiii se simțeau îngrozitor când se treziră. Erau mahmuri amândoi, și Molly vomită din nou, de data asta în cabina ei, și murdări încă un covor, spre disperarea mamei ei și a echipajului. Reușiră să facă în așa fel încât Douglas să nu mai afle, de data asta. Molly se simțea deosebit de vinovată, mai ales că simțea tensiunea dintre mama ei și Douglas și știa că ei erau cauza. Bărbatul părea exasperat la culme de prezența lor la bord. Molly nu-și putea imagina de ce-i invitase, în afară de faptul că voise să-i facă pe plac mamei lor. Și Tanya era cu nervii întinși la maximum, încercând să-i facă să se simtă bine și să-i țină cât mai departe de Douglas. Devenise deja limpede pentru toată lumea că nu îi invitase decât din politețe față de ea. Era clar că nu avea nici cea mai mică dorință să-i cunoască și habar nu avea cum să comunice cu ei.

Douglas o scoase din nou la cină în acea seară și nu-i invită și pe copii. Pur și simplu, nu le putea face față. Nu știa cum să le vorbească, ce să le spună și devenise deja prea descurajat ca să mai încerce. I se părea peste putința lui să stabilească o legătură cu ei. Tanya nici măcar nu aduse vorba despre ei la cină, după fiasco-ul de noaptea precedentă. Cel puțin copiii se înțelegeau de minune cu oamenii din echipaj și-și petreceau vremea cu ei, dar Tanya abia dacă-i văzuse. Iar asta nu era vacanță pentru ea. Nu-și făcea decât griji pentru animozitatea din ce în ce mai pronunțată care se instala între Douglas și copii. Nu fusese asta intenția ei, nici a lui.

Cireaşa de pe tort veni de revelion, când Jason și Molly se duseră în port cu vreo câțiva membri ai echipajului. Se îmbătară cu toții și întreg grupul sfârși prin a fi adus înapoi de poliție, care preferă să-i dea pe mâna căpitanului decât să-i ducă la secție. Tanya își băgă copiii în pat, scuzându-se din nou față de Douglas.

– La urma urmei, e revelionul!

Ea și Douglas băuseră șampanie pe punte și se sărutau în clipa în care mașina poliției sosise cu toți petrecăreții cântând de mama focului. În mod clar, Douglas nu era deloc amuzat și nu era încântat nici de isprava oamenilor din echipajul său.

– Copiii tăi îmi corup oamenii! se plânse el, deși oamenii lui veniseră mult mai afumați decât cei doi puști.

– Cred că s-au îmbătat împreună, spuse calm Tanya.

Nici ei nu-i plăcea, dar excursia se transformase deja într-un dezastru și nu mai putea face sau spune nimic ca să salveze situația. Douglas nu mâncase nici măcar o dată cu ei și abia dacă le adresase câteva cuvinte. Era evident că-i părea rău că-i invitase. Era nebun după Tanya, dar nu și după copiii ei. Fusese o vacanță îngrozitoare pentru ea. Nu își dorise nimic altceva decât să se înțeleagă. Și știa acum că Jason și Molly detestaseră fiecare clipă, la fel și Douglas.

Până și plecarea de pe vas fu la fel de neplăcută. Molly și Jason erau mahmuri și negri la față a doua zi dimineața, când plecară spre avionul lui. Douglas îi privea pe amândoi cu o expresie nefericită și le spuse că spera să aibă o experiență mai plăcută data viitoare. Mormăi ceva cum că nu era învățat cu copiii, apoi cei doi îi mulțumiră politicoș și plecară.

Tanya părea devastată în clipa în care Douglas o cuprinse cu un braț și o privi stânjenit.

– Îmi pare rău, draga mea, spuse el sărutând-o în clipa în care Tanya ridică spre el ochii triști. Nu știu ce să-ți

spun, Tanya. Cred c-am intrat în panică. A fost mai greu decât mă așteptam să-i am la bord.

Asta era evident, dar Tanya nu-și imagina cum ar fi putut fi mai bine în viitor. Era limpede că-i era groază de copii, că avea o aversiune față de ei, exact așa cum îi spusese de la bun început. Era foarte dezamăgită de felul în care merseseră lucrurile și știa că la fel simțeau și Jason și Molly. Vacanța pe iahtul lui Douglas fusese un coșmar. Tanyei îi părea sincer rău că-i adusese. Avea să fie aproape imposibil acum să-i mai convingă că Douglas era bărbatul potrivit pentru ea. Și începea să aibă ea însăși îndoieli serioase. Era esențial pentru ea să se înțeleagă bine cu copiii, ceea ce, pentru Douglas, era evident imposibil.

—Poți să mă ierți vreodată pentru cât de prost m-am descurcat în toată povestea asta? o întrebă el, cu o expresie îngrijorată.

—Desigur. Nu îmi doresc decât să ajungeți să vă cunoașteți și să vă împrieteniți.

—Poate c-o să reușim să facem asta acasă. Pe barcă, am fost tot timpul îngrozit de gândul că ar putea să pățească ceva.

—Înțeleg, spuse Tanya.

Ar fi vrut să lase totul în urmă, dar știa că Molly și Jason aveau să-i scoată ochii mult timp de acum înainte. Excursia fusese o dezamăgire pentru toți cei implicați.

Încercă să se relaxeze după ce copiii plecară, dar îi trebuiră două zile ca să nu se mai gândească la prăpastia creată între Douglas și copiii ei. Știa că avea să dureze timp, poate chiar mult timp, până când lucrurile se vor rezolva.

Apoi în sfârșit reușiră să petreacă patru zile de poveste singuri pe iaht, plimbându-se de la o insulă la alta, înotând, mâncând pe punte, relaxându-se și făcând dragoste. Era vacanța perfectă pe care și-o dorise

el. Aveau o relație adultă, care nu lăsa loc pentru copii, iar Tanya nu avea nici cea mai mică idee dacă acest lucru se va schimba vreodată. Doar dacă Douglas reușea să se apropie de ei. Nu văzuse nici cel mai mic semn în această direcție cât timp Molly și Jason fuseseră la bord. Își ceruse în repetate rânduri scuze față de ei, la telefon, și copiii spusese că înțelegeau. Dar nici măcar Tanya nu era sigură că înțelege. Douglas nu era un om ușor de înțeles.

Restul excursiei se derulă foarte bine, și Tanya se întoarse acasă în Los Angeles împreună cu Douglas, în avionul lui. El dormi în vreme ce ea lucra la scenariu. După ce aterizară o conduse la bungalow. Dar Tanya era tristă. Încercarea de a-i face legătura cu copiii ei fusese un dezastru, chiar dacă se simțise bine pe vas, împreună cu el, după aceea. Însă momentele în care erau singuri nu erau suficiente pentru a-și începe o viață alături de el. Copiii erau totul pentru ea. Era acum serios îngrijorată în legătură cu viitorul ei alături de Douglas. Șansa de a avea o relație serioasă cu el se diminuase dramatic, din cauza felului în care se purtase cu Jason și cu Molly pe iaht și a incapacității lui de a se adapta.

—O să-mi lipsești la noapte, spuse el, sărutând-o înainte să plece.

Părea să nu observe cât de supărată era. Spre deosebire de Tanya, el, unul, nu se mai gândise la copiii ei din clipa în care aceștia coborâseră de la bord.

—Și mie, spuse ea încet, dar, de îndată ce Douglas plecă din bungalow, se așeză pe pat și izbucni în plâns.

Îi plăceau foarte multe la Douglas, dar acest aspect era crucial pentru ea. Nu se știe din ce motiv, Douglas era imposibil cu copiii ei. Nu avea cum să pretindă că nu observă. Exact cum îi spusese de la început, avea o aversiune profundă față de copii. Chiar și față de ai ei. Sau poate în special față de ai ei. Singurul lucru pe care și-l dorea

era să fie singur cu ea. Iar din punctul de vedere al Tanyei, ea și copiii nu puteau fi despărțiți. Erau un pachet și un dar pe care Douglas nu era dispus și nu era în stare să îl accepte. Iar asta schimba totul pentru ea.

capitolul 19

Pentru restul lunii ianuarie, Tanya încercă să treacă cu vederea cele petrecute pe iaht. Copiii ei făcuseră mai multe comentarii, și Tanya își ceruse scuze din nou. Îi rugase să îi mai dea o șansă lui Douglas la un moment dat și le promisese că o să încerce să discute cu el, ca să lămuirească lucrurile.

Altfel, relația era perfectă. Douglas se purta minunat cu ea. O răsfăța, era atent, grijuliu și amabil. Îi aducea cadouri, o scotea la cină, o respecta la muncă. Singurul lucru care o deranja pe Tanya era că avea tendința de a lua hotărâri în locul ei. Considerase că avea nevoie de un filtru de aer în cameră și îi instalase unul fără să o întrebe. Tanya știa că avusese intenții bune, dar sunetul pe care îl scotea o deranja în timp ce lucra. Programase o vacanță pentru amândoi de Paști, din nou pe iaht. N-o întrebase, făcuse pur și simplu planurile și o informase. Tanya îi explicase că nu-și putea lăsa copiii atunci și că aveau intenția să meargă în Hawaii. Douglas îi sugerase să-i lase pe ei să meargă, iar ea să vină cu el pe vas. Copiii nu existau pentru el. Și când ea făcu o infecție complicată la sinusuri în februarie, își chemă doctorul personal și îi luă un antibiotic, fără să o întrebe dacă voia. Avea intenții bune, dar o controla și își impunea voința și declarase un război rece copiilor ei. Nu era puțin lucru pentru Tanya. Se simțea acum în permanentă stresată, deși existau și aspecte ale relației lor care-i plăceau foarte mult. Minteaa lui ascuțită, cultura, profunda lui admirație pentru munca ei. Îi plăcea sensibilitatea lui atunci când cânta la pian. Felul în care făceau dragoste, deseori. Era un amant foarte grijuliu, chiar mai bun decât Peter, iar sexul era fantastic

între ei. Trupul Tanyei cânta ca o harpă în mâinile lui. Însă era o relație exclusiv adultă, care nu includea sub nici o formă copiii.

Și era din ce în ce mai evident pentru Tanya că asta n-avea să se schimbe niciodată. Voia să-și vândă casa din Marin și să se mute cu el, în L.A. Voia să se căsătorească în acea vară și să petreacă două luni de miere pe iahtul lui, în Franța. Tanya îl întrebase ce credea că ar fi trebuit să facă ea cu copiii în acel timp. Douglas păruse consternat și-i sugerase să îi trimită la tatăl lor. Nu înțelegea că Tanyei îi plăcea să fie și cu ei, nu numai cu el. Nu era dispusă să facă schimb. Avea nevoie și de una, și de cealaltă.

Terminară filmările la *Dispărută* la sfârșitul lui februarie și Tanya mai rămase două luni pentru postproducție, după cum calculaseră. Terminară în săptămâna decernării premiilor Oscar. Filmul lor precedent, *Mantra*, fusese nominalizat la cinci categorii, inclusiv la premiul pentru „Cel mai bun film“, deși Tanya nu primise o nominalizare pentru scenariu. Douglas îi spuse cu absolută certitudine că va primi un Oscar pentru *Dispărută*.

Îi promisese că îl va însoți la decernarea premiilor, o experiență absolut inedită pentru ea. Își cumpărase o rochie de la Valentino și chemase stilisti de pe platou ca să o coafeze și să o machieze. Arăta fantastic în clipa în care ieșiră împreună din limuzină. Rochia era de un argintiu pal, strălucitor și arăta ca o zeiță din mitologia greacă la brațul lui Douglas. Știa că toți trei copiii o urmăreau la televizoarele din cămine în clipa în care le făcu cu mâna. Fu o noapte lungă și obositoare de decernare de premii, dezamăgitoare pentru Douglas fiindcă nu câștigă distincția pentru „Cel mai bun film“. Avea o expresie stoică, însă Tanya îi văzu mușchii feței încordându-i-se, în clipa în care fu anunțat un alt film. Fu nervos pentru tot restul seriei. Lui Douglas nu-i plăcea să piardă.

Înțelegea acum ce-i spusese Max de la bun început. La Douglas, totul se rezuma la putere și control. Era dependent de amândouă. Să fie împreună ar fi însemnat ca el să o controleze întotdeauna, să ia decizii în locul ei și să-i excludă pe copii. Știa că nu putea face asta, indiferent cât de mult i-ar fi plăcut restul. Se gândea la asta, cu capul plecat, în timp ce pășeau din nou pe covorul roșu, de data asta spre ieșire.

Trebuiau să-și facă apariția la o mulțime de petreceri în acea seară, însă Douglas nu avea dispoziția necesară, având în vedere că nu ieșise câștigător. El nu funcționa bine decât în caz de succes. Orice mai puțin era o rană narcisistă pe care nu o putea tolera. Douglas *trebuia* să câștige, trebuia să dețină puterea și controlul în orice clipă, chiar și asupra ei. O întrista să se gândească la asta, fiindcă îi plăceau multe altele la el. Dar nu era suficient. Chiar dacă sexul era nemaipomenit, chiar dacă o iubea și voia să se căsătorească cu ea, Tanya avea nevoie de o viață mai normală decât îi putea oferi el, una care să-i includă și pe copiii ei. Viața lui pur și simplu nu era așa și nici n-avea să fie vreodată. Îi era limpede acum. Iar sentimentele, pe care le avusese la un moment dat pentru el începeau să moară, ca florile în zăpadă.

—Deprimant, nu-i așa? o întrebă, în timp ce se întorceau la hotel.

Înainte, voise ca ea să îl însoțească acasă la el. Acum nu mai voia. Fără Oscarul în mână în acea seară, simțea nevoia să fie singur.

—Nu-mi place să pierd, spuse el cu dinții încleștați în clipa în care opriră la Beverly Hills Hotel și coborâră din mașină.

Intenționa să o conducă până la ușă și să se întoarcă singur acasă. Era evident că nu știa deloc să piardă.

O conduse până la ușa bungalow-ului, și Tanya îl privi cu ochi triști, după ce o sărută. Ar fi putut să mai aștepte

și i se părea o cruzime din partea ei să-i sporească tristețea și așa chinuitoare a acelei seri. Dar totul îi era acum extrem de clar în legătură cu relația lor. Dintr-un punct de vedere mai puțin convențional, își dădea seama că Douglas și-o dorea pe post de trofeu. Scenarista strălucitoare despre care era convins că va câștiga un Oscar anul următor. Și dacă nu-l câștiga? Totul la el se rezuma la câștig, nimic altceva nu era real. Pentru Douglas, victoria era totul.

—Douglas, nu pot să mai fac asta, spuse ea încet, parcă cerându-și scuze.

Părea atât de furios, încât aproape că o speria. Era foarte supărat când nu câștiga. Tanya îl văzuse pe Max, la Oscaruri, și i se păruse că și el era la fel de dezamăgit. Dar tot reușise să ridice din umeri, să zâmbească și să o îmbrățișeze cu căldură. Pentru el, exista viață și dincolo de lumea filmelor. Nu și pentru Douglas. Pentru el, asta era totul.

—Ce nu poți? o întrebă el sec.

Nu înțelegea ce-i spunea. Lucrurile păruseră foarte promițătoare pentru ei, o vreme. Acum Tanya nu-și mai dorea nimic altceva decât să scape și să se întoarcă în Marin, la viața adevărată.

—Ce nu poți? Să pierzi un Oscar? Da, și mie mi-e greu. Nu-ți face griji, Tanya, anul viitor câștigăm sigur.

—Nu la asta m-am referit, spuse ea, privindu-l trist. Am nevoie de o relație care să-i includă și pe copiii mei. Cu tine, nu se va întâmpla niciodată.

Timpul păru să se oprească în loc în minutul în care Douglas o privi fix.

—Vorbești serios? Mi-ai spus că sunt adulți.

—Au optsprezece și nouăsprezece ani. Nu sunt încă pregătită să mă despart de ei. O să fie mult în preajma mea încă vreo câțiva ani, cel puțin în timpul vacanțelor.

Și îmi place asta. Vor fi întotdeauna o parte importantă a vieții mele. Nu pot renunța la ei ca să fiu cu tine.

—Atunci, ce-mi spui?

Părea lovit de trăsnet. Nu se gândise nici o clipă că Tanya ar putea face una ca asta. Se întreba dacă ea ar mai fi reacționat la fel dacă s-ar fi întors cu un Oscar în acea seară. Probabil că nu, își spuse în sinea lui. Câștigul era totul și o știa și ea la fel de bine. Nimic nu era mai cumplit decât mirosul înfrângerii la un bărbat.

—Îți spun că nu mai pot face asta, spuse Tanya clar, deși pe un ton șoptit și trist.

Tremura, însă Douglas nu observă. Era greu pentru ea.

—Nu este o relație bună pentru mine sau pentru copiii mei.

Douglas dădu din cap, se retrase câțiva pași, făcu o mică plecăciune, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă fără nici un alt cuvânt. Tanya rămase privind în urma lui. Îi părea rău pentru el, și mai rău pentru ea. Știa că nu putea înțelege. Poate că într-adevăr o iubise, atât cât putea el. Dar chiar dacă era adevărat, pe copiii ei nu i-ar fi iubit niciodată. Iar acest aspect era mult prea important ca să renunțe la el pentru un Oscar, sau pentru orice bărbat.

Intră apoi în bungalow. Bagajele erau făcute. Filmul se terminase. Copiii veneau acasă în vacanță peste două săptămâni. Pentru a doua oară într-un an, părăsea Bungalow-ul 2 în ziua următoare. Era timpul să strângă prăvălia și să se ducă acasă.

capitolul 20

Casa îi păru chiar mai deprimantă decât de obicei a doua zi, când se întoarse în Marin. Canapeaua arăta obosită, covorul era uzat. Observă câteva urme de scurgeri de apă pe lângă ferestre, de la furtunile din timpul iernii. Vremea era frumoasă și cel puțin era cald. Făcu o listă cu ceea ce trebuia înlocuit și reparat. Voia să pună casa la punct, înainte să se întoarcă copiii.

Nu luase în nici un fel legătura cu Douglas după cele petrecute noaptea precedentă și știa că nici nu avea să-i mai vorbească vreodată. Ceea ce-i spusese era mult prea greu de acceptat pentru el, iar sentimentul acestei pierderi suprapus peste faptul că nu câștigase Oscarul în acea seară avea să îl paralizeze o vreme. Nu i-ar fi acceptat niciodată pe copii în viața lui. Chiar dacă era dispus să o recunoască sau nu, știau amândoi că relația lor nu putea merge. Aveau vieți și valori mult prea diferite, iar asta n-avea să se schimbe vreodată. De data asta, se întorsese acasă definitiv. Era sigură că n-o va solicita să mai lucreze la nici un alt film. Și nici nu mai voia, acum. Voia să se întoarcă la nuvelele ei, la viața liniștită din Marin. Voia să fie împreună cu copiii ei, atunci când veneau acasă. Se gândea la o carte, tot o antologie de nuvele. Chiar își dorea să fie acasă, să stea acasă, să se îmbrace în blugi și tricouri și să se pieptene cât mai rar. Îi plăcea ideea. Fusese plecată timp de douăzeci de luni în nebunia Hollywoodului. Era timpul să se întoarcă acasă și să se liniștească. Lăsase în urmă L.A.-ul.

Copiii veniră acasă două săptămâni mai târziu. Își găsiră de lucru pe timpul verii, își văzură prietenii, organizară grătare. Tanya scria în prima parte a zilei și-și petrecea

timpul împreună cu copiii, când aceștia aveau chef. Se împrieteni din nou cu Megan. Alice încercase să se interpună între ea și tatăl ei și Megan se simțise trădată. Tanya îi cunoștea bine trădările lui Alice.

Peter și Alice se căsătoriră în acea vară, într-o ceremonie la Muntele Tam. Copiii participară la ceremonie, și Tanya își petrecu ziua singură, la Stinson Beach, privind marea, gândindu-se la anii pe care-i petrecuse cu Peter și la ziua nunții lor. Simți că o parte din ea murise în ziua în care el se căsătorii cu Alice. Simți că, în sfârșit, îngropa ceva ce murise demult. Într-un fel ciudat, era o ușurare.

Merseră la Tahoe în august și, la sfârșitul verii, copiii se întoarseră la facultate, iar Tanya se puse serios pe treabă, lucrând la cartea ei. Scrisa de o săptămână, când primi un telefon de la impresarul ei. Îi spuse că avea o ofertă fantastică pentru ea și Tanya râse.

—Nu, zise ea zâmbind, în timp ce-și închidea computerul.

Nu era câtuși de puțin interesată de nimic din ce i-ar fi putut oferi. O terminase cu L.A-ul. Făcuse două filme, învățase ceva, trăise o poveste de dragoste cu unul dintre cei mai mari producători de la Hollywood și se întorsese acasă. Nu mai pleca acum pentru nimeni și pentru nimic, în nici un caz pentru vreo ofertă de lucru la un film. Trăise deja această experiență. Gata. Îi explică toate astea, cât putu mai clar.

—Nu face asta, Tanya. Lasă-mă să-ți spun mai întâi despre ce e vorba.

—Nu. Nu mă interesează. Nu mai fac nici un film. Și așa, am făcut unul în plus față de ce spusesem. Am terminat. Stau aici și scriu o carte.

Părea împăcată, fericită, mulțumită de viața ei.

—Bine. Este minunat. Sunt mândru de tine. Acum lasă cartea deoparte două minute și ascultă ce vreau

să-ți spun. Gordon Hawkins. Maxwell Ernst. Sharon Upton. Shalom Kurtz. Happy Winkler. Tippy Green. Zoe Flane. Și Arnold Win. Ia stai puțin și gândește-te la numele astea.

Îi captase atenția, dar nu știa unde voia să ajungă. Îi înșirase numele unora dintre cele mai mari staruri de la Hollywood.

—Și? îl întrebă pe un ton blazat.

—Și pe dracu'! Ai auzit în viața ta de o distribuție mai spectaculoasă? Sunt numele actorilor din filmul la care vor să lucrezi. Un nebun de aici s-a îndrăgostit de munca ta și spune că-ți dă cât ceri. Mai mult, este o comedie. Tu te pricepi la asta. O să-ți placă s-o scrii. Și se lucrează repede. De data asta nu-i o epopee despre o sinucidere, unde storc sângele actorilor optsprezece ore pe zi. Vor să facă filmul în două luni. Încep filmările în decembrie. Pre-producția, peste două săptămâni. Încă o lună după, ca să înnoade toate ițele. Termină în februarie cel mai târziu. O să te distrezi grozav și o să faci o grămadă de bani, și eu de pe urma ta, mulțumesc frumos.

Tanya râse la aceste cuvinte.

—Îți plătesc toate cheltuielile și-ți ofertă Bungalow-ul 2. Am spus că altfel nu se poate și au fost de acord. Ia zi, sunt bun cu tine, sau ce?

—La dracu', Walt! Nu vreau să mă întorc în L.A. Sunt fericită aici.

Poate că nu fericită, dar mulțumită. Și lucra bine.

—Pe naiba! Ești deprimată. Îmi dau seama din vocea ta. Ai cuibul gol. Soțul ți-a plecat. Casa e prea mare pentru tine. Nu ai nici un iubit, din câte știu eu. Scrii povești deprimante. La dracu', mă deprim și eu, numai când mă gândesc. Ar fi o terapie bună pentru tine să scrii o comedie în L.A. În plus, nimeni nu are mai mult umor decât tine.

—Oh, haide, Walt...

Ezita. I se părea o mare prostie. Aici, viața era adevărată. Acolo, nu.

– Ascultă, am nevoie de banii ăștia. Și tu la fel.

Tanya râse la vorbele lui. Singurul lucru care o tenta cu adevărat era distribuția. Erau într-adevăr niște nume incredibile. Și îi plăcea să scrie comedii. Nu era ceva care să se întindă prea mult, dar totuși... Nu voia să se întoarcă în Bungalow-ul 2. Devenise a doua ei casă. Dar avea prieteni în L.A. acum, mai mulți decât în Marin. Toți cei din Ross o tratau ca și cum ar fi picat din spațiu. Devenise o străină pentru ei, așa cum îi spusese Douglas c-o să se întâmple. N-o mai suna nimeni ca s-o invite pe nicăieri, se obișnuiseră cu toții să o știe plecată. Se făceau comentarii despre ea, cât de sofisticată devenise, cum nu-și mai găsea locul în Marin. Peter și Alice îi acaparaseră întreaga viață socială. Era complet izolată acum, mai mult decât în L.A., în special în perioadele în care lucra la câte un film. Cel puțin ar mai fi văzut lume și s-ar fi distrat... Walt avea dreptate din punctul ăsta de vedere.

– La dracu'! zise Tanya, râzând. Nu pot să cred că-mi faci asta. Ți-am spus c-am terminat cu filmele.

– Da, știu. Cum am spus și eu c-am terminat-o cu blondele. Și m-am însurat cu alta anul trecut. Acum e însărcinată, gemeni. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

– Te urăsc.

– Grozav. Și eu te urăsc. Du-te să faci filmul ăsta. O să te distrezi de minune. Dacă nu din alt motiv, măcar ca să cunoști actorii. De data asta, vin să te vizitez pe platou.

– Ce te face să crezi că accept?

– Ți-am rezervat Bungalow-ul 2 chiar azi, pentru orice eventualitate. Deci?

– Bine, bine, îl fac... Când primesc informațiile pentru scenariu?

– Măine. Ți le trimit azi, prin curier rapid.

–Nu confirma până nu le văd.

Era deja profesionistă.

–Sigur că nu, spuse Walt, pe un ton oficial, de afacerist. Ce fel de impresar crezi tu că sunt?

–Unul al dracului de insistent! Dar îți spun, Walt, ăsta-i ultimul film pe care-l mai fac. După asta, mă ocup doar de cărți.

–Bine, bine... Cel puțin, cu ăsta o să te distrezi. O să râzi tot drumul de întoarcere în Marin.

–Mulțumesc, zise ea, privind în jur, prin bucătărie.

Nu-i venea să creadă că era pe punctul de a accepta să facă încă un film. În timp ce privea însă în jur și asculta tăcerea care învăluia casa, își dădu seama că Walt avea dreptate. Nu mai era nimic acolo pentru ea. Spiritul și scopul vieții ei în Marin dispăruseră. Peter era cu Alice, copiii erau pe cont propriu. Nu-i mai rămăsese nimic aici.

Citi conceptul a doua zi și notele pe care i le trimiseră. Era o comedie spumoasă, se trezi râzând de mama focului, în bucătărie. Și distribuția era incredibilă. Îl sună pe Walt de îndată ce termină de citit.

–Bine, accept. Dar să știi că-i ultimul. Ai înțeles?

–Bine, bine, Tan. E ultimul. Distracție plăcută!

Se prezentă la Beverly Hills Hotel două săptămâni mai târziu și se cază în Bungalow-ul 2. Începuse să se simtă ca un bumerang. Se tot întorcea în același loc. Ca o monedă măsluită, care pica mereu pe aceeași parte. Rearanjă mobila așa cum îi plăcea, își scoase fotografiile cu copiii, se băgă în baie și porni jacuzzi-ul, apoi rămase așa, zâmbind pentru sine. Se simțea bine. Simțea că se întorsese acasă.

Se prezentă la studio a doua zi, la ora nouă fix, apoi începu distracția. Nu părea să existe un singur membru în toată echipa care să nu fie dus cu pluta. De data

asta, aduseră mai întâi actorii ca să discute scenariul. Jucau în film toți marii comedianți din lumea filmului, de orice rasă, sex, mărime și formă. Era amuzant și doar să stai de vorbă cu ei. Nici unul nu se putea concentra mai mult de cinci minute. În permanență, voiau să încerce replici noi. Nici nu-și imagina că ar fi reușit să-i facă să le învețe pe cele scrise de ea. Avea impresia că acceptase un post la azilul de nebuni, dar pacienții erau atât de hazlii și de binedispuși, încât râdea încontinuu, de dimineața până seara. Nu se mai distrase atât de bine de ani de zile. Toți actorii veniseră să stea de vorbă cu ea în acea zi, în afară de unul. Ultimul venea din Europa în acea seară și se întâlneau a doua zi. Era vedeta principală și era senzațional de chipeș și de amuzant totodată. Îl întâlnise odată, pe când era cu Douglas, și i se păruse foarte draguț.

I se părea ciudat să nu-l vadă pe Douglas, acum că se întorsese în L.A. Nu mai știa nimic despre el de cinci luni. Dar ar fi fost ciudat să îl sune, așa că nu o făcu. Relația lor se terminase prost, în tăcere.

Lucră la scenariu în acea seară și constată că povestea se scria ușor și că o făcea cu plăcere. Și-i imagina pe actori interpretând personajele. Avea să fie cea mai amuzantă comedie din ultimii ani. Cui îi păsa dacă va câștiga un Oscar? Important era că avea să se distreze copios lucrând la acest film. Se distra deja. Doi actori o sunară în acea seară și o făcură să râdă în hohote. Râdea singură de replicile pe care le scria. De-abia aștepta să le încerce cu actorii, a doua zi. Întâlnirea cu Gordon Hawkins, vedeta principală, era programată pentru ora zece, a doua zi dimineața.

Stătea în sala de conferințe și bea ceai, cu picioarele pe masă, în clipa în care acesta intră. Discutase, răsese și se prostise până atunci cu unul dintre ceilalți actori. Hawkins se duse direct spre ea și se așeză alături.

—Mă bucur să văd că nu te dai de ceasul morții, spuse el, părând sincer.

Îi luă apoi ceaiul din mână, sorbi din el și se strâmbă.

—Îi trebuie zahăr. Uite ce e, tocmai am venit cu avionul de la Paris. Sunt obosit. Sunt bolnav. Îmi stă vraiște părul. Nu mă simt amuzant. Nu mă plătesc suficient ca să-mi programeze întâlniri când încă nu m-am obișnuit cu fusul orar, așa că mă duc la hotel. Ne vedem mâine. Sunt mult mai amuzant după ce apuc să dorm. Îți dau însemnările mele atunci.

Se ridică, mai sorbi o dată din ceai, clătină din cap, îl scuipă la loc și ieși din încăpere în timp ce Tanya zâmbea.

—Înțeleg că e vedeta noastră. Unde stă?

—La Beverly Hills. În Bungalow-ul 6. Întotdeauna stă acolo. Are numele scris pe ușă.

—Suntem vecini, îi spuse Tanya asistentei de producție. Eu stau la 2.

—Ai grijă. E iadul dezlănțuit.

Deja se făceau pariuri în legătură cu persoanele cu care avea să se culce. Avea aventuri cu colegele de platou la fiecare film. Și era lesne de înțeles de ce. Era unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care îi văzuse vreodată Tanya. Avea patruzeci și cinci de ani, părul negru, ochi albaștri, un trup splendid și un zâmbet absolut cuceritor.

—Cred că sunt în siguranță, spuse Tanya, în timp ce toată lumea vorbea despre el. Ultima oară, mi se pare că am citit că ieșea cu o puștoaică de douăzeci și unu de ani.

—Nici o femeie nu e în siguranță cu Gordon. Își face câte-o logodnică la fiecare film. Dar nu s-a însurat cu nici una până acum. Își face în schimb o publicitate senzațională și le dă niște inele superbe.

—Pe care i le dau înapoi?

—Probabil. Cred că le împrumută.

– Fir-ar să fie! Mă gândeam că poate mă aleg măcar cu un inel, spuse Tanya, zâmbind, apoi privi în jur. La naiba, mi-a stricat ceaiul!

Cineva îi dădu altă cană și apoi începură ședința. Fu o zi relaxantă, plină de glume, în care discutară părerile tuturor, apoi Tanya se întoarse la bungalow-ul ei și se puse pe scris. Încă mai lucra la miezul nopții, râzând de una singură, când auzi o bătaie în ușă. Deschise, cu un creion prins în păr și un altul în gură. Era Gordon Hawkins. Îi dădu o cană cu ceai.

– Încearcă asta. E o marcă pe care o am mereu la mine. O cumpăr din Paris. Nu-ți dă nervii peste cap. Chestia pe care o beai azi-dimineață era o porcărie.

Tanya zâmbi și sorbi din ceai, în timp ce Gordon intra pe ușă.

– De ce e bungalow-ul tău mai mare decât al meu? întrebă el, privind în jur. Sunt mult mai celebri decât tine.

– Asta așa e. Poate că am un impresar mai bun, sugeră Tanya, în vreme ce Gordon se trântea pe canapea și dădea drumul la televizor.

Era limpede că era nebun, dar Tanyei îi plăcea. Părea un irlandez sălbatic, cu ochii lui albaștri și părul negru, cu picioarele bălăngănindu-i-se peste marginea canapelei. Programă sistemul TiVo pentru două dintre emisiunile lui preferate, în timp ce Tanya râdea de el. Avea mult tupeu, dar era un personaj amuzant. Era de ajuns să-l privească, și o pufnea râsul. Avea o expresie mucalită și o sclipire hazlie în ochi.

– O să vin să mă uit la emisiuni cu tine, aici, spuse el relaxat. Eu nu am TiVo în camera mea. Cred că trebuie să-mi concediez impresarul. Cine-i al tău?

– Walt Drucker.

Gordon dădu din cap.

–E bun. Am văzut un serial scris de tine, odată. A fost o prostie, dar m-a făcut să plâng. Nu vreau să plâng la filmul ăsta, o avertiză.

Arăta de treizeci și cinci de ani și se purta de parcă ar fi avut cincisprezece.

–N-o să plângi. Îți promit. Tocmai lucrăm când ai venit. Mulțumesc pentru ceai.

Mai luă o sorbitură. Era bun. Avea gust de vanilie și eticheta era franțuzească.

–Ai luat cina?

Tanya clătină din cap.

–Nici eu. Sunt dat peste cap. Am senzația că e vremea pentru micul dejun.

Se uită la ceas.

–Da. E nouă și jumătate dimineața, în Paris. Mor de foame. Vrei să iei micul dejun cu mine? Trecem factura pe camera mea.

Se uită peste meniul de room-service, sună și comandă clătite. Îi sugeră Tanyei să-și ia pâine prăjită și omletă, ca să poată face schimb. Și Tanya se trezi făcând exact ce-i spusese. Nu ar fi putut spune de ce, dar avea acest efect asupra ei. Era atât de nebun, încât o făcea să vrea să se joace cu el. Dar Tanya știa că era și un actor foarte bun. Era încântată că avea șansa de a lucra cu el.

Ronțăiră împreună clătitele, pâinea prăjită și vreo câteva pateuri, o salată de fructe și dădură peste cap două sucuri de portocale. Era cea mai trăsnită masă pe care o luase Tanya, în vreme ce Gordon îi explica în detalii de ce Burger King era mai bun decât McDonald's.

–Mănânc mult la McDonald's în Paris, îi explică el. Acolo îi spun Mac Do. Stau la Ritz.

–N-am mai fost de ani de zile la Paris.

–Ar trebui să mergi. Ți-ar face foarte bine.

Se întinse apoi din nou pe canapea, obosit de la atâta mâncat, după care își înalță capul și o privi cu interes.

– Ai vreun iubit?

Tanya se întrebă dacă făcea doar conversație sau era interesat pentru sine.

– Nu, îi răspunse, fără prea multe detalii.

– De ce nu?

– Sunt divorțată și am trei copii.

– Eu sunt divorțat și am cinci copii, fiecare cu altă femeie. Relațiile lungi mă plictisesc.

– Am auzit.

– Aha, deci te-au avertizat. Ce ți-au spus? Probabil că mă logodesc la fiecare film. Uneori, o fac doar pentru publicitate. Știi cum merge treaba...

Tanya încuviință din cap, întrebându-se cât de nebun era cu adevărat. I se făcea somn. Era aproape două noaptea și el îi dădea zor, plin de energie. Era setat după ora din Paris. Dar Tanya era pe fusul orar din L.A. și pe punctul de a adormi.

O văzu căscând și se ridică.

– Ești obosită?

– Oarecum, recunosc eu ea. Avem întâlniri devreme, mâine-dimineată, îi aminti.

– Bine.

Se ridică. Arăta ca un puști înalt și împrăștiat. Nu-și găsea un pantof, dar îl descoperi până la urmă.

– Hai, culcă-te!

Îi făcu cu mâna din ușă, apoi se duse în bungalow-ul lui. Tanya rămase zâmbind.

Telefonul sună aproape numaidecât. Era tot Gordon.

– Mulțumesc pentru micul dejun, spuse el politicos. A fost delicios și tu ești o companie plăcută.

– Mulțumesc. La fel și tu. Și masa a fost bună.

– Data viitoare, mâncăm în camera mea, se oferi el și Tanya râse.

– Tu nu ai TiVo.

—La naiba, așa este! Îmi sun mâine impresarul, să mă plâng. Fă-mi un serviciu și trezește-mă mâine, bine? La cât te scoli?

—La șapte.

—Sună-mă când pleci.

—Noapte bună, Gordon, spuse ea ferm.

Ar fi putut să sune la recepție și să ceară să fie trezit. Asta ar fi trebuit să-l pună să facă, dar era atât de fermecător și de aiurit, încât era greu să-i rezisti. Avea senzația că adoptase un băiețel.

—Noapte bună, Tanya. Somn ușor. Ne vedem mâine.

Apoi Tanya închise telefonul. Încă mai zâmbea, gândindu-se la el, în timp ce stinse luminile, își puse cămașa de noapte, se băgă în pat și adormi. Se gândea la el, lăsându-se furată de somn. Avea să se distreze cu filmul ăsta. De data asta, Walt avusese dreptate.

capitolul 21

Pe platoul filmului la care lucra Tanya era aproape în permanență un balamuc total. Cu o distribuție de doisprezece comedianți, o poveste amuzantă și un scenariu comic, abia dacă-și puteau păstra expresiile serioase ca să-și spună replicile. Trăgeau o mulțime de duble care erau chiar mai amuzante decât filmul în sine. Regizorul era ceva de groază, producătorul era un băiat de treabă. Până și cameramanii erau haiosi. Iar Tanya se distra grozav scriind scenariul. Aproape că se scria singur. Îi plăcea la nebunie să meargă la lucru în fiecare zi și să le povestească apoi copiilor. Molly veni să o viziteze la un moment dat și se simți extraordinar. Era de părere că Gordon Hawkins este absolut superb, părere împărtășită de altfel de toată lumea. Gordon și Tanya se împrieteniră imediat, înainte de a începe cea de-a doua săptămână de filmări. Îl vedea cum examinează toate femeile din jur, încercând să se hotărască pe care o voia. Platourile de filmare erau ca un fel de supermarket pentru el. Nu era nici o mare frumusețe în filmul ăsta. Erau, în schimb, vreo câteva femei drăguțe și foarte inteligente, care știau însă că nu era cazul să se încurce cu el. Se părea că nu reușea să se cupleze cu nimeni de data asta, ceea ce era nemaiauzit pentru el.

Într-o seară, stătea întins pe canapeaua Tanyei, uitându-se la televizor, în timp ce ea lucra la niște schimbări în scenariu. Devorase doi hamburgeri și un milkshake. În ciuda regimului său alimentar, era totuși destul de slab. Părea să fie o prăpastie fără fund. Ardea kaloriile la sală.

— Ți se pare că arăt mai bătrân, Tanya? o întrebă el, cu o expresie îngrijorată.

– Mai bătrân în comparație cu ce?

Era ocupată și nu-i acorda atenție. Gordon vorbea mult. Și era în permanență pe canapeaua ei. Se simțea singur și plictisit și o plăcea pe Tanya.

– Mai bătrân decât de obicei, îi explică el.

Apoi schimbă postul a cincizecea oară într-o oră. În permanență se plimba printre canale. Ori de câte ori Tanya vedea ceva ce i-ar fi plăcut să urmărească, nota numai de câțiva centimetri. Parcă ar fi fost căsătoriți:

– N-am de unde să știu. Eu abia te-am cunoscut. Nu știu cât de bătrân arătai mai înainte.

– Așa este. Nu-i nici o femeie mai acătării în filmul ăsta. E foarte deprimant. Ar fi trebuit să angajeze una pentru mine.

– Din câte-am auzit, te descurci foarte bine și singur, îi aminti Tanya, și Gordon clătină vehement din cap.

– Asta nu-i adevărat. Toate relațiile mele sunt cu femei cu care lucrez. Nu pot să întâlnesc niciodată pe nimeni în afara platoului.

– Va trebui să faci un efort suprem și să încerci de data asta, îi spuse Tanya, apoi închise computerul.

Nu se putea concentra asupra scenariului cât timp era el acolo. În plus, îi plăcea să stea de vorbă cu el.

– Nu-mi place, zise Gordon, ca răspuns la cele ce-i spusese Tanya. Dar tu? Ești o femeie foarte frumoasă.

– Mulțumesc.

Nu lua de bună chiar tot ce-i spunea el. Îi reproșa adesea că nu spune decât baliverne, lucru pe care Gordon nu se grăbea să-l contrazică.

– Tu mă placi? o întrebă el cu cel mai inocent aer din lume, și pe Tanya o pufni râsul.

Deveneau rapid buni prieteni, o prietenie care Tanya spera să dureze și după terminarea filmului. Îl plăcea sincer. Era un băiat drăguț, o plăcere să-l ai în preajmă, chiar dacă era caraghios. Era inofensiv și, dincolo de toată

nebulia, era o persoană drăguță. Și părea să-și iubească copiii, chiar și fostele neveste și iubite. Și, mai important, toți îl iubeau pe el.

–Te plac foarte mult, îi răspunse ea cu sinceritate. De ce, treci printr-o criză de neîncredere în sine? Să-ți sun psihiatrul?

–Nu. E plecat în Mexic, în vacanță. Cred că-i dau prea mulți bani. Și eu te plac. Poate c-ar trebui să ieșim împreună, pe durata filmului.

–Ești nebun? Sunt de două ori mai în vârstă decât femeile cu care ieși tu. În plus, eu nu vreau să mă logodesc decât dacă pot să păstrez inelul.

–Asta e enervant, spuse el, cu o expresie gânditoare. Am putea ieși fără să ne logodim. Este chiar mai bine pentru mine.

–Sau să nu ieșim deloc, dar să spunem c-am făcut-o, îl necăji Tanya.

Gordon se ridică dintr-odată în capul oaselor, parcă lovit de trăsnet.

–La dracu', cred că m-am îndrăgostit de tine, Tanya. Vorbesc serios. Tocmai mi-am dat seama.

–Cred că ți-e doar foame. Sună la room-service.

–Nu, fără glumă. Mă zăpăcești. Acum am realizat. Ești foarte amuzantă. Ești deșteaptă și ești foarte sexy.

–Ba nu sunt.

–Ba da, ești. Femeile deștepte mi se par foarte sexy.

–Nu sunt genul tău, îi aminti Tanya, neimpresionată de descoperirea lui.

Îndruga verzi și uscate, dar era amuzant să-l asculte. Îi făcea plăcere compania lui. Și era o adevărată încântare să-l privească.

–Așa e, nu ești genul meu, fu el de acord. De obicei aleg femei mai proaste, cu sâni mai mari. Eu sunt genul tău? o întrebă, cu viu interes.

–Cătuși de puțin, îl asigură ea. Mie-mi plac bărbații mai în vârstă și mai serioși. Mai sobri. Soțul meu era avocat.

–Atunci, cu siguranță nu sunt genul tău, spuse el, părând în același timp uluit și încântat. Știi ce înseamnă asta?

Părea vizibil entuziasmat.

–Da, că n-o să ieșim împreună, spuse Tanya, râzând. Măcar de atâta lucru îmi dau și eu seama.

–Nu! Atunci când doi oameni nu sunt unul genul celuilalt, se căsătoresc. Când sunt unul genul celuilalt, au o relație fierbinte, care întotdeauna se termină prost. Cu cei care nu sunt genul tău trebuie să te căsătorești. Nici una dintre soțiile mele n-a fost genul meu, spuse el, ca să-și demonstreze teoria.

–Și nu mai ești căsătorit cu nici una. Așa că pică ideea.

–Da, dar încă le iubesc. Și ele mă iubesc pe mine. Cred că sunt fantastice.

–Ai reușit să mă convingi, Gordon. Ești cu siguranță nebun. Poate ar trebui să ceri ajutor de handicap.

–Nu, eu vorbesc serios. Vreau să ies cu tine. Nu trebuie să ne logodim sau să ne căsătorim, dacă nu vrei. Hai să încercăm și să vedem ce se-ntâmplă.

–Copiii mei m-ar omorî dacă m-aș mărita cu tine, spuse Tanya, râzând.

De fapt, Molly îi spusese că e fantastic și cel mai amuzant om pe care-l cunoscuse vreodată. Tanya era tentată să-i dea dreptate. Dar asta nu însemna că era un bărbat cu care să-și dorească o relație romantică. Era doar amuzant să fie în compania lui.

–Copiii mei te-ar adora, îi spuse el, serios. Deci, ce zici?

–Zic că ar fi cazul să te întorci în camera ta. Probabil că este ora la care trebuie să-ți iei medicamentele. Sau

o să ajung eu să iau pastile, dacă mai vîi mult pe-aici cu idei din astea trăsnite.

Atunci Gordon se ridică de pe canapea, veni lângă ea și o sărută blînd pe buze, un sărut adevărat. Tanya îi aruncă o privire perplexă, de parcă ar fi făcut ceva cu adevărat scandalos. Și chiar așa era. Dar era atît de insistent și atît de incredibil de sexy, încât Tanya se trezi răspunzându-i la sărut și întrebându-se de ce făcea asta. Apoi Gordon o sărută din nou. Săruta incredibil de bine.

– Vezi ce spuneam? Nu ești genul meu, dar mă stârnești teribil, Tanya.

– Și tu pe mie, recunosc eu, amețită. Ascultă, Gordon, nu e o idee bună. Hai să nu facem o prostie. Să fim doar prieteni.

– Hai să ne îndrăgostim! E mai amuzant, sugeră el.

– O să fie un dezastru.

– Ba n-o să fie. Îți spun, s-ar putea să ajungem să ne căsătorim.

– Asta n-o să se întîmple, spuse ea cu hotărâre.

– Bine, bine, scuză-mă. N-o să mai aduc vorba. Hai să facem dragoste, îi spuse în timp ce o cuprindea cu brațul și continua să o sărute.

Dar era mult prea plăcut ca să-l oprească. Le plăcea amîndurora. Era cel mai sexy bărbat pe care-l cunoscuse Tanya și, în același timp, cel mai amuzant. Era o combinație imbatabilă, îi era aproape imposibil să reziste. Încerca, dar nu avea prea mari șorți de izbîndă. O săruta încontinuu.

– Și nici n-o să mă culc cu tine, spuse ea, părănd revoltată.

Gordon nu o contrazise, dar, jumătate de oră mai târziu, exact asta făceau. Tanya se simți îngrozită după aceea și nu-i venea să creadă ce făcuse.

– Ești nebun, Gordon Hawkins, spuse ea, în timp ce stăteau în pat, îmbrățișați.

Se simțiseră bine și el era dulce și-i spunea că-i place trupul ei. Era fantastic în pat.

—Ești superbă, Tanya, îi spuse, împungând-o cu nasul, ca un cățel.

Era foarte blând și afectuos. Era delicios. Tanyei îi plăcea compania lui și fusese foarte plăcut să facă dragoste cu el.

—Du-te în camera ta, Gordon! spuse ea, încercând să pară că vorbește serios.

Dar nu-și dorea asta, și Gordon nu se mișcă un centimetru. Rămase în patul ei, strângând-o în brațe toată noaptea. Mai făcură dragoste încă de două ori, apoi dormiră ca niște copii. Se treziră a doua zi scăldați în razele soarelui și făcură duș împreună. Luară micul dejun în camera ei, apoi Gordon se duse în bungalow-ul lui și se îmbrăcă. Plecară împreună la studio, în timp ce Tanya îl privea uimită. Nu-i venea să creadă că se culcase cu el, dar nu putea spune că-i părea rău, deși poate ar fi trebuit.

—Deci, ce-i asta? îl întrebă ea, în drum spre studio. Relația ta pentru filmul ăsta? E o nebunie!

—Poate c-o să fie pentru totdeauna, îi spuse el optimist. Nu se știe niciodată. Mie mi-ar plăcea. Îmi placi foarte mult, Tanya.

—Și tu îmi placi, Gordon, spuse ea încet.

Se întreba în sine ei ce face. Habar nu avea. Dar, orice ar fi fost, nu supăra pe nimeni și se simțea bine. Ce era rău în asta?

capitolul 22

Relația cu Gordon Hawkins în timp ce lucrau împreună la film era probabil una dintre cele mai mari nebunii pe care le făcuse vreodată. Așa simțea, așa o percepeau ceilalți și așa părea să fie. Dar nu se distrase atât de bine niciodată în viața ei. Iar scenariul parcă se scria singur.

Gordon stătea în bungalow-ul ei noaptea, uitându-se la televizor, în timp ce Tanya își testa ideile pe el. Unele îi se păreau amuzante, altele nu. Dar avea întotdeauna niște sugestii grozave pentru ea. Tanya era încântată de felul în care se contura scenariul și chiar mai încântată de ceea ce se întâmpla cu el. Își dădea seama de ce fusese căsătorit de atâtea ori și de ce avusese atât de multe iubite. Gordon se purta minunat cu femeile și le plăcea sincer. Nu avea nici un gând ascuns, nici un fel de interes. Era pur și simplu o persoană cu adevărat drăguță și îi plăcea să fie cu ea. Și când Megan și Jason veniră din Santa Barbara să o viziteze pe platou, Gordon se purtă minunat cu ei și copiii îl îndrăgiră pe loc. O implorară să îl invite în Marin, pe perioada vacanței.

—Sunt convinsă că are lucruri mai bune de făcut, încercă Tanya să-i descurajeze.

Nu era nimic serios în ceea ce se întâmpla. Nu ar fi vrut să se atașeze prea mult de el. Dar, când în sfârșit își făcu destul curaj să-l invite, Gordon spuse că era o idee grozavă. Îi sugeră să stea acasă câteva zile, apoi să meargă la schi împreună. Îi spuse că nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să-și petreacă o săptămână cu ea și cu copiii ei.

Tanyei nu-i veni să-și creadă ochilor în ziua în care îl văzu pe Gordon în Marin. Avea părul ridicat ca niște țepi, era îmbrăcat în blugi și un pulover pe gât și căra după el patru geamantane uriașe, pline cu echipament. Zâmbea până la urechi și o învârti prin bucătărie, sub privirile amuzate ale copiilor. Arăta ca și cum venise să se mute acolo, lucru care pe ei i-ar fi încântat.

Îi scoase pe toți la cină în acea seară, pe Tanya, pe copiii ei și pe încă vreo șase dintre prietenii acestora. Făcu apoi floricele de porumb pentru toată lumea apoi, după ce toată lumea se duse la culcare, o ajută pe Tanya să strângă și urcă în urma ei în dormitor.

—Îmi place casa asta, spuse el vesel. Și copiii tăi sunt fantastici.

Tanya începea să se întrebe dacă nu cumva dăduse norocul peste ea și găsisse în sfârșit bărbatul perfect, sau dacă nu cumva aterizase de pe altă planetă. Poate că amândouă.

A doua zi dimineța merseră împreună la cumpărături și râseră amândoi văzând lumea oprindu-se și privind-i cu gura căscată, când își dădeau seama cine este.

—Dumnezeule, cred că e Gordon Hawkins! îi șopti o femeie alteia la casa de marcat, în timp ce Gordon jongla cutiile de chili pe care le cumpăraseră pentru Jason.

Se bucura de tot ce făcea și de toți oamenii lângă care se afla. Era cea mai sociabilă și plăcută persoană pe care o cunoscuse Tanya vreodată. Iar în momentul în care ajunseră la Tahoe, la schi, Tanya începuse să se întrebe dacă nu cumva era îndrăgostită de el. Era imposibil să nu fie. Pur și simplu nu aveai cum să nu-l iubești și era incredibil de drăguț cu ea și cu copiii.

Era totodată și un schior de talie aproape olimpică. Făcu nenumărate coborâri împreună cu Jason, pe cele mai dure piste. Le arătă fetelor câteva tehnici noi, apoi schie o vreme liniștit, lângă Tanya. Nu părea să existe ceva

ce să nu poată face. Și făcea adevărată senzație în restaurante, când ieșeau seara la masă. Toți îl recunoșteau, voiau autografe, se opreau să-i vorbească și plecau cu certitudinea că își făcuseră un nou prieten. Tanya știa că era o mare vedetă, dar nu avusese cu adevărat această senzație până când nu văzuse oamenii oprindu-l în permanență și rugându-l să facă fotografii cu ei.

–Dumnezeule, Gordon! Toată lumea de pe planetă știe cine ești.

–Sper să fie așa, spuse el, zâmbind fericit.

Tanya părea tot atât de fericită ca și el, la fel și copiii.

–Dacă nu m-ar recunoaște, aș rămâne șomer! Nu aș mai fi primit niciodată rolul din filmul la care lucrăm și nu te-aș fi cunoscut niciodată nici pe tine, nici pe copii. Așa că am mare noroc că sunt celebru.

Avea logică.

Toți fură extrem de nefericiți să plece din Tahoe după cinci zile, în special copiii. Fusese cu totul altceva decât vacanța pe care Tanya, Molly și Jason o petrecuseră cu un an în urmă, pe iahtul lui Douglas. Ce experiență tristă trăiseră atunci! Ce bucurie fusese de data asta, pentru ei toți! Fusese deosebit de plăcut, mai ales fiindcă Gordon se simțise el însuși extraordinar. Era mereu binedispus, îi simpatiza pe toți cei pe care-i întâlnea și se bucura de fiecare lucru pe care-l făcea. Era greu să-i rezisti. Și Tanya nici nu încerca. Nu se mai întreba ce era relația dintre ei, ce însemna sau încotro se îndrepta. Se simțea extraordinar și se lăsa pur și simplu dusă de val. La fel și Gordon. Încetase chiar să mai spună că nu era genul lui. Fură cu toții triști când se termină vacanța și trebuiră să încuie din nou casa din Marin și să se întoarcă în sud.

Tanya și Gordon păreau triști în acea seară, când se întoarseră în bungalow-ul ei.

–Mi-e dor de copiii tăi, spuse Gordon pe un ton nefericit. Sunt grozavi.

—Și mie mi-e dor de ei.

Îi sunară după aceea și îi sunară și pe câțiva dintre ai lui. Tanya nu-i cunoscuse încă pe nici unul dintre copiii lui Gordon, însă acesta îi promise că îi va prezenta cât de curând. Copiii lui erau mai mici, cu vârste între cinci și doisprezece ani. Fusesse ocupat. Avea cinci copii, fiecare dintre ei cu altă femeie, după cum îi spusese de la început. Dar era în termeni buni cu toate mamele copiilor săi. Toate femeile îl iubeau pe Gordon, chiar și după ce poveștile de dragoste se terminau. Nu avea nici o fărâmă de răutate în el.

Filmul la care lucrau se sfârși în februarie, după cum era programat. Gordon nu avea nici un fel de planuri în legătură cu ce va face după aceea, și rămase cu Tanya, în bungalow-ul ei, până la sfârșitul lui martie, în timp ce ea lucra la postproducție. Își făcu de lucru și-și vizită prietenii.

Tanya mai rămase apoi încă o săptămână, pe cheltuiala ei, până la începutul lunii aprilie, ca să poată merge împreună la decernarea premiilor Oscar. Era nominalizată pentru scenariul filmului *Dispărută*, așa cum prezisese Douglas că se va întâmpla. Pelicula era nominalizată la nouă categorii. Gordon nu câștigase nici un Oscar, dar era încântat pentru ea și fericit să o însoțească. Tanya rezervă locuri pentru copii și merseră împreună, toți cinci. Era un eveniment foarte important pentru ea. Gordon veni împreună cu ea să cumpere o rochie și o convinse să ia o creație Valentino, de culoare roz pal, pe jumătate goală și incredibil de sexy. Arăta ca o vedetă de cinema. Amândouă fetele veniră în L.A. ca să-și cumpere toaletele pentru marele eveniment.

În seara decernării Oscarurilor, Tanya îmbracă rochia Valentino. Se machiase și se coafase și purta sandale Manolo Blahnik, cu tocuri foarte înalte. Și fetele erau foarte frumoase, în rochii de prințesă în culori pastelate, pe care le găsiseră la Marc Jacobs, iar Gordon și Jason

arătau foarte chipeși îmbrăcați în smochinguri. Făcură senzație în clipa în care întreg grupul se desfășură pe covorul roșu. Tanya își ținea mâna la brațul lui Gordon și un zid de reporteri îi opri numaidecât ca să-i fotografieze. Pentru prima oară în viață, Tanya se simțea o vedetă. Se întoarse și le zâmbi șiret copiilor care radiau de încântare, evident și pe bună dreptate foarte mândri de ea. Chiar și Megan. Îi trecuse dragostea de Alice și revenise de partea mamei ei. Alice se dovedise a fi o aliată și o prietenă mai puțin bună decât o consideraseră. Hotărâseră cu toții că se folosise de ei ca să ajungă la Peter. Relația lor avea de suferit, în consecință. Iar Molly îi spusese în secret că Peter nu părea prea fericit. Tanya nu putea să nu se întrebe dacă regreta acum ce făcuse, dar era oricum prea târziu.

Drumul pe covorul roșu păru să nu se mai sfârșească. Fotografii îi opreau, camerele de filmat le aruncau lumini orbitoare în față și reporterii voiau să știe ce părere avea Gordon și cum se simțea Tanya.

—Ce șanse crezi că ai? era întrebarea lor preferată.

—Cum o să te simți, dacă vei câștiga?... sau dacă vei pierde?

—Ce părere ai despre faptul că nu ai câștigat niciodată un Oscar?

Întrebarea asta era pentru Gordon.

Păru să treacă o veșnicie până când ajunseră, în sfârșit, în sală și își ocupară locurile. Apoi dură parcă și mai mult. Gordon căsca des și fu surprins de fotografi. Și-atunci le făcu cu mâna. O sărută pe Tanya de mai multe ori, glumi cu copiii, aplaudă câștigătorii. Apoi, în sfârșit, sosi momentul lor. Cei cinci scenariști fură afișați pe un ecran uriaș în timp ce se foiau în public, încercând să pară calmi, fără să reușească însă să păcălească pe nimeni. Fură prezentate secvențe din filme, apoi Steve Martin și Sharon Stone veniră să deschisă plicul și să citească numele

câștigătorului. Tanya stătea în scaunul ei, strângându-i mâna lui Gordon. I se părea o prostie, dar, dintr-odată, avea mare importanță pentru ea. Nu-și dorise niciodată ceva atât de mult. Îl văzuse pe Douglas, câteva rânduri în fața ei. Nu schițase nici un gest că ar fi observat-o, în clipa în care intrase. Trăise un an plin de peripeții de când nu-l mai văzuse. Se despărțiseră în noaptea decernării ultimelor Oscaruri. Îi menționase în treacăt lui Gordon că ieșise o vreme cu el. Gordon nu avusese nici o problemă. El, unul, se întâlnește cu jumătate dintre femeile de la Hollywood.

Steve îi întinse plicul lui Sharon. Actrița purta o rochie Chanel, vintage, și arăta incredibil. Apoi rosti numele. Tanya ascultă și nu îl recunoscuse. Erau doar cuvinte care-i ajungeau la ureche într-un zgomot difuz, apoi o auzi pe Megan strigând:

—Mamă, ai câștigat!

Gordon o privea zâmbind, dar ea nu înțelegea. O ridică blând din scaun și abia atunci își dădu seama ce se întâmpla. Cuvintele rostite fuseseră numele ei. Tanya Harris. Câștigase Oscarul pentru cel mai bun scenariu, cu filmul *Dispărută*. Se ridică amețită și ieși pe culoar, împiedicându-se de Gordon. Un însoțitor o conduse pe scenă, unde reuși în sfârșit să urce pe podium și să stea dreaptă în lumina reflectoarelor. Ar fi vrut să-și vadă copiii, dar nu putea, și pe Gordon, dar totul era un amalgam de lumini. Nu era în stare decât să stea acolo, tremurând din cap până-n picioare, strângând în mână statueta de aur pe care toți cei prezenți și-o doreau cu atâtea ardoare. Fu surprinsă să constate cât de grea părea în mâinile ei. Apoi își potrivește microfonul, în vreme ce Sharon și Steve dispăreau.

—Eu... Nu știu ce să spun... Nu mă așteptam să câștig... Nu mi-i pot aminti pe toți cei cărora aș vrea să le mulțumesc... impresarului meu, Walt Drucker, pentru că m-a convins să fac asta... lui Douglas Wayne, pentru

că mi-a oferit o șansă... lui Adele Michaels, care este un regizor incredibil și care a ridicat filmul la adevărata lui valoare... întregii echipe... vă mulțumesc vouă, tuturor, care ați muncit atât de mult și mi-ați acceptat schimbările de scenariu din fiecare zi... Vă mulțumesc că mi-ați fost alături și că m-ați învățat atât de multe. Dar cel mai mult vreau să le mulțumesc minunaților mei copii, care m-au susținut – simți lacrimile umplându-i ochii – pentru că m-au lăsat să fac asta și au sacrificat atât de mult ca să pot să vin să lucrez în L.A. Vă mulțumesc. Vă iubesc foarte mult.

Lacrimile i se rostogoleau deja pe obraji.

–Și mulțumesc, Gordon... Și pe tine te iubesc.

Cu aceste cuvinte, ridică Oscarul și coborî de pe scenă. O clipă mai târziu, pășea din nou pe culoar, întorcându-se spre locul unde erau Gordon și copiii. De data asta, când trecu pe lângă el, Douglas se ridică în picioare. O sărută pe obraz și îi strânse mâna.

–Felicitări, Tanya, îi spuse, zâmbindu-i.

–Mulțumesc, Douglas, spuse Tanya, privindu-l în ochi.

Era sinceră. El fusese cel care îi oferise această șansă, în cele două filme în care lucrase pentru el. Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

Apoi se întoarse la Gordon și la copii. Amândouă fetele plângeau și toți trei copiii o îmbrățișară, iar Gordon o sărută pătimaș pe gură. Arăta senzațional și părea că mai are puțin și plesnește de mândrie.

–Sunt foarte mândru de tine... Te iubesc... îi spuse și o sărută din nou.

Apoi fură strigate și cealalte nume. Seara nu le mai părea atât de lungă.

Dispărută câștigă toate premiile. Pentru cel mai bun actor, pentru cea mai bună actriță, pentru cel mai bun film, pentru cel mai bun scenariu și pentru cel mai bun regizor. Era o poveste puternică despre sinucidere și un film

important. Tanya zâmbi când îl văzu pe Douglas urcând pe scenă. Părea în al nouălea cer. Își aminti cât de nefericit fusese cu un an în urmă, când nu câștigase. Anul acesta compensase cu vârf și îndesat, deși Douglas și-ar fi dorit să câștige în fiecare an. Ținu un discurs foarte serios și emoționant pe care Tanya își dădea seama că îl pregătise pentru orice eventualitate.

Urmară apoi mii de interviuri, în timpul cărora Tanya ținu strâns în mână statueta. După aceea se duseră la petrecerea organizată de *Vanity Fair*, și la vreo câteva altele. Era trei dimineața când se întoarseră cu toții la bungalow-ul ei. Fusese o seară incredibilă. Dormeau cu toții acolo în acea seară, Jason pe un pat extensibil în camera fetelor și Gordon cu ea, în dormitor.

Erau o familie mare și fericită și Tanya încă mai zâmbea în clipa în care se băgă în pat, lângă Gordon. Așeză Oscarul pe noptiera de lângă ea.

—Ce noapte! spuse Gordon, strângând-o cu putere în brațe.

Tanya se bucura nespus că se întâmplase în acel an și nu în cel precedent. Însemna mai mult pentru ea să sărbătorească împreună cu Gordon și cu copiii decât dacă ar fi fost încă împreună cu Douglas.

Adormi în numai câteva minute, în timp ce Gordon o privea zâbind. O sărută pe gât, apoi stinse lumina.

capitolul 23

Zilele după ce Tanya câștigă Oscarul părură îngrozitor de deprimante, în comparație cu agitația de până atunci. Copiii trebuiră să se întoarcă la școală și nici ea, nici Gordon nu mai aveau de lucru. Așa că Gordon îi sugeră Tanei să meargă la Paris.

Stătură la Ritz și se simțiră minunat. Petrecură o săptămână mâncând, jucându-se și făcând cumpărături. Vremea era splendidă, orașul nu arătase nicicând mai frumos și erau amândoi fericiți. Merseră apoi la Londra pentru câteva zile, apoi se opriră la New York, pe drumul de întoarcere. Tanya nu avea nici un plan, și Gordon nu mai făcea nici un film până în august. Îl invită în Marin, să petreacă împreună lunile aprilie, mai, iunie și iulie. Se temea să nu se plictisească acolo, dar Gordon fu încântat. Avea un apartament în New York, dar nu avea chef să stea acolo. Și fu încântat să se mute împreună cu Tanya și cu copiii ei în Marin, până când trebuia să se întoarcă la muncă. Avea să filmeze în L.A.

Copiii fură încântați să-l găsească acolo, când se întoarseră de la facultate. Tanya lucra la cartea ei și Gordon se distra făcându-și de lucru prin grădină. Se duseră în oraș și închiriară o casă în Stinson Beach pentru weekend, care lui Gordon i se păru splendidă.

—Să știi că m-aș putea obișnui cu o astfel de viață, îi spuse el Tanei într-o seară, în timp ce stătea întins pe canapea și ea își plimba degetele prin părul lui.

Părea relaxat și fericit, iar Tanya se simțea mai fericită decât fusese în ani de zile.

—Cred că te-ai plictisi în cele din urmă, spuse ea, încercând să nu pară tristă.

Își ținuse promisiunea pe care și-o făcuse față de sine, aceea de a trăi relația lor doar în prezent. Erau împreună de șapte luni. Era cea mai lungă relație în care fusese Gordon implicat de ani de zile, iar în august, când urma să se întoarcă în L.A., s-ar fi făcut aproape un an.

—Cred că ar putea să meargă, spuse el, gândindu-se. E un loc plăcut în care să te întorci acasă. Iar tu ești o femeie bună, Tanya, spuse el și era sincer. Soțul tău a fost un ticălos că te-a părăsit pentru altcineva.

Îi întâlnise o dată pe Peter și pe Alice și nu fusese impresionat de nici unul.

—Dar să știi că mă bucur că a făcut-o, apropo.

—Și eu mă bucur, zise ea.

Nu mințea. Era fericită cu Gordon. Era nebun uneori, dar mereu drăguț și foarte iubitor.

Petrecură lunile iunie și iulie în Marin și merse împreună cu ei prima săptămână în Tahoe. Apoi trebui să se ducă în L.A., să lucreze. Avea rolul principal într-un alt film, cu o distribuție la fel de strălucitoare. Și cu o parteneră frumoasă, de data asta. Spuse că era prima oară când nu-i păsa. În sfârșit, după atâția ani, găsisese ceea ce își dorea. Îi spuse că avea viața perfectă alături de ea.

Tanya rămase în Tahoe, împreună cu copiii, până la sfârșitul lui august. Veniră apoi înapoi în Marin, și Tanya îi ajută să-și pregătească întoarcerea la facultate. Primise mai multe oferte de a scrie scenarii pentru filme, dar nimic care să o tenteze. Nici măcar nu era sigură că mai voia să facă asta. Făcuse deja trei filme și poate că era suficient. Încă mai voia să-și termine antologia de nuvele și se gândea să scrie și un roman. Îi plăcea să nu fie ancorată în nimic concret o vreme. Și, imediat ce copiii plecau la școală, îi promisese lui Gordon că o să vină în L.A. Solicitase Bungalow-ul 2 de la Beverly Hills Hotel și Tanya avea să stea acolo, cu el.

Îi conduse pe Megan și pe Jason de dimineată și luă avionul până în Los Angeles împreună cu Molly. O lăsă la școală, apoi se duse la hotel, să-l vadă pe Gordon. Era duminică și îi făcea o surpriză. Nu o aștepta decât abia a doua zi. Dar își rezolvase toate treburile în Marin, așa că venise împreună cu Molly cu o zi mai devreme decât avusese de gând.

Ajunse la hotel și străbătu poteca atât de cunoscută spre bungalow-ul ei. Îi dăduseră cheia la recepție și îi uraseră bun venit înapoi, așa cum făceau întotdeauna. Zâmbea în clipa în care deschise ușa. Gordon era plecat și apartamentul era un dezastru. Era evident că ceruse un mic dejun copios și cei de la room-service nu ajunseseră încă să strângă tăvile. Pe ușă era semnul cu *Nu deranjați*. Gordon detesta să fie deranjat de menajere și de oamenii care verificau produsele din minibar. Și nu avea filmări duminica.

Tanya își lăsă geanta în hol și intră în dormitor, ca să facă duș. Prima ei reacție fu să zâmbească, în clipa în care îl văzu adormit în pat. Arăta, ca întotdeauna, ca un copil mare. Apoi se simți ca și cum cineva ar fi împușcat-o. Lângă Gordon era o femeie care dormea dusă, înfășurată în cearșafuri, cu părul lung și blond și un corp superb. Se treziră amândoi în clipa în care Tanya scoase un strigăt. Fata se ridică prima, fără să știe ce să spună, apoi Gordon se întoarse și o văzu. Tanya stătea în mijlocul încăperii, privindu-i, neștiind ce să facă.

— Dumnezeule... Îmi pare rău... spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

Gordon sări din pat dintr-un singur salt și o privi disperat. Pentru prima oară în viața lui, nu găsea nimic amuzant de spus. Fata dispăru în baie și reapăru într-un halat. Avea hainele în sufragerie și încerca să se strecoare discret pe lângă ei și să plece dracului de acolo. Tanya văzu numaidecât că era actrița principală din noul lui film.

– Presupun că anumite lucruri nu se schimbă niciodată, spuse ea cu tristețe, în vreme ce Gordon își trăgea repede blugii pe el.

– Ascultă, Tan... nu înseamnă nimic... a fost o prostie... Am băut ceva aseară și am luat-o razna.

– Așa faci mereu... Te culci cu actrița din filmul în care joci, vreau să spun... Dacă n-ar fi fost toate atât de urâte în filmul nostru, te-ai fi cuplat cu una dintre ele, nu cu mine.

Auziră amândoi ușa bungalow-ului închizându-se în urma colegei lui de platou. Nu avea nici cea mai mică intenție să asiste la o scenă domestică.

– Astea-s rahaturi! Te iubesc!

Nu știa ce altceva să-i spună. Erau împreună de aproape un an. Însemna o eternitate pentru el și era suficient de mult cât să li se pară real amândurora. Suficient cât Tanya să înceapă să creadă că s-ar putea căsători, să înceapă să-și dorească acest lucru.

– Și eu te iubesc, spuse ea cu tristețe și se așeză.

Ar fi vrut să fugă pe ușă, dar nu putea. Nu se putea mișca. Stătea acolo, privindu-l, simțindu-se ca o proastă în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

– Așa o să faci mereu, Gordon. La dracu', de fiecare dată când o să lucrezi la un nou film.

– Ba nu. M-am schimbat. Iubesc viața ta din Marin. Te iubesc pe tine... și pe copiii tăi.

– Și noi te iubim.

Se ridică apoi și privi în jur, știind că nu-și va mai dori niciodată să revadă acest bungalow. Se întâmplaseră prea multe. Fusese acolo cu prea mulți bărbați. Cu Peter, cu Douglas și acum cu Gordon.

– Unde te duci? o întrebă, părând cuprins de panică.

– Acasă. Nu-i locul meu aici. N-a fost niciodată. Vreau o viață adevărată, lângă cineva care să-și dorească

aceleași lucruri ca și mine, nu lângă un bărbat care să se culce cu fiecare actriță cu care lucrează.

Gordon o privi și nu spuse nimic. Se culcase cu partenera lui de platou încă din a doua săptămână de filmări. Nu avea nici un rost să o mintă pe Tanya. Știau amândoi că avea să se întâmple din nou. Pentru el, asta făcea parte din riscurile meseriei.

Tanya nu-i spuse nici un cuvânt. Se îndreptă spre ușă și-și ridică geanta. Iar el nu o opri. Se întoarse și îl privi, iar el nu spuse nimic. Nu-i spuse că o iubește. Știau amândoi că o iubea. Dar asta nu schimba nimic. Pur și simplu, așa stăteau lucrurile. Tanya ieși din Bungalow-ul 2 și închise încet ușa în urma ei, lăsându-l pe Gordon acolo, așa cum era.

capitolul 24

Molly o sună pe Tanya în Marin, două zile mai târziu. O sunase la hotel și fusese surprinsă când Gordon îi spusese că mama ei se întorsese în Ross.

–S-a întâmplat ceva? întrebă Molly, când o sună. Părea ciudat. Nu era deloc amuzant. Părea trist. V-ați cerat cumva?

–Cam așa ceva...

Tanya nu voia să vorbească cu fiica ei despre asta, la fel cum nu-și dorise să discute subiectul nici atunci când Peter o înșelase cu Alice.

–De fapt, spuse ea înecându-se, s-a terminat.

Gordon nu o sunase. Avea să facă ce făcea întotdeauna și să trăiască o poveste fierbinte cu partenera de platou. Aceasta era genul lui. Tanya nu era. Poate că tocmai de aceea durase mai mult. Fusese o perioadă frumoasă, și Tanya încerca să ia partea bună a lucrurilor, dar era tristă. Pur și simplu așa mergea viața în L.A.

–Îmi pare rău, mamă, spuse Molly, cu cea mai autentică sinceritate; toți îl iubeau pe Gordon. Poate că o să se întoarcă.

–Nu, e-n regulă. Nu e genul de bărbat care să rămână lipit de cineva și să-și facă o familie.

–Cel puțin ai petrecut nouă luni grozave împreună cu el.

Molly încerca să o înveselească. Tanyei i se părea lamentabil că tot ce puteau face doi adulți care se iubeau era să reziste nouă luni. Relația dintre ea și Peter durase douăzeci de ani și nici măcar aceștia nu mai contaseră la nimic atunci când se încurcase cu Alice. Nimic nu mai părea să dureze. Nimeni nu-și mai ținea promisiunile,

toată lumea-și încălca cuvântul. Pentru Tanya, era o constatare tristă. Nimeni nu mai știa ce voia. Și, când cineva pretindea că știe, tot reușea să strice totul până la urmă. Gândul ăsta o deprima.

Discută o vreme cu Molly, apoi o sunară și ceilalți doi copii. Aflaseră ce se întâmplase de la sora lor. Tuturor le părea rău după Gordon. Nu le explică ce se întâmplase.

Petrecu o săptămână plângând după el, apoi se întoarse la scris. Trăia în casa goală din Ross. I se părea un hambar pustiu, fără copii.

Lucră asiduu timp de câteva luni, fără să vadă pe nimeni, ieșind foarte rar în oraș, și termină cartea de nuvele chiar înainte de Ziua Recunoștinței. Era o toamnă lungă și singuratică. Walt o sună chiar cu o zi înainte de miercurea în care copiii trebuiau să vină acasă, pentru a petrece Ziua Recunoștinței împreună. Se bucură să afle că terminase cartea. A avea o editură pentru ea și trase aer în piept înainte să-i spună că mai avea totodată și un film. Știa, chiar înainte să-i spună, care va fi reacția ei. Îi explicase deja, în termeni cât se poate de clari, cu luni în urmă, să nu o mai contacteze niciodată în legătură cu vreun scenariu. Îi spusese că o terminase definitiv cu L.A.-ul și că nu se va mai întoarce acolo sub nici o formă. Făcuse trei filme, câștigase un Oscar și petrecuse în total aproape doi ani acolo. Era de ajuns. De acum înainte, nu mai voia să scrie decât cărți. Era foarte hotărâtă să înceapă lucrul la un roman. Și să locuiască în Ross.

—Spune-le că nu mă interesează, îi spuse sec.

Nu se mai întorcea niciodată în L.A. Nu-i plăcea viața de acolo, nu-i plăcea mentalitatea oamenilor. Chiar și mai puțin îi plăcea felul în care se comportau. În Marin nu avea nici un fel de viață, dar nu-i păsa. Nu-și mai vedea vechii prieteni. Erau acum prietenii lui Peter și ai lui Alice. Nu o mai interesau decât munca ei și copiii, atunci când veneau în vizită. Impresarului ei nu-i plăcea

cum trăia, dar recunoștea că nuvelele ei scrise în ultima perioadă erau absolut fantastice. Mai bogate, mai puternice, mai profunde. Era ușor de văzut cât de mult suferise. Dar, la patruzeci și patru de ani, considera el, merita o viață mai bună.

—Mă lași măcar să-ți spun despre ce e vorba în filmul ăsta?

Walt părea exasperat. Știa cât era de încăpățânată. Închisese ușa lumii filmului și nici măcar nu voia să-l asculte. Așa făcea mereu. De când câștigase Oscarul, o sunase cu nenumărate oferte.

—Nu. Nu mă interesează despre ce e vorba. Nu mai fac filme și nu mă mai întorc niciodată în L.A.

—Nici nu trebuie. Producătorul, care în cazul ăsta e și regizor, este independent. Vrea să facă filmul în San Francisco și povestea ți se potrivește perfect.

—Nu. Spune-i să găsească pe altcineva. Eu vreau să încep un roman.

—Of, pentru Dumnezeu, Tanya! Ai câștigat un Oscar. Toată lumea te vrea. Tipul ăsta are o idee grozavă. A câștigat o serie de premii, deși nu și un Oscar. Poți scrie scenariul pentru el cu ochii închiși.

—Nu vreau să mai scriu nici un scenariu, spuse ea, categorică. Urăsc oamenii din lumea filmului. Nu au integritate și nici un pic de morală. Este îngrozitor de greu să lucrezi pentru ei și, ori de câte ori se întâmplă asta, îmi dau viața peste cap.

—Și să înțeleg că ai o viață extraordinară acum? Te-ai transformat într-o pustnică, tot ce scrii este așa de trist, că trebuie să iau antidepresive când citesc.

Tanya zâmbi în fața acestui comentariu. Știa că e adevărat ce spune, dar lucrările erau bune și o știa și el foarte bine. Pur și simplu nu-i plăceau lui.

—Atunci, du-te și ridică-ți rețeta. Fiindcă nici romanul pe care vreau să-l scriu n-o să te facă să te tăvălești de răs.

–Nu mai scrie rahaturi atât de deprimante! În plus, și filmul pe care vrea să-l facă băiatul ăsta e tot o treabă serioasă. Ai avea șansa să mai câștigi un Oscar.

Încerca să o ademenească, dar nu ajungea nicăieri.

–Am deja unul, nu-mi mai trebuie altul.

–Ba sigur că-ți trebuie. Le poți folosi pe post de greutateți de pus peste cărți. Pentru toate romanele deprimante pe care o să le scrii încuiată în castelul tău.

Tanya râse de ce-i spunea.

–Te urăsc.

–Îmi place când aud asta, zise el. Înseamnă că încep să ating o coardă sensibilă. De data asta, producătorul este englez și vrea să te cunoască. E în San Francisco doar săptămâna asta.

–Of, zău așa, Walt! Nu știu de ce te mai ascult.

–Fiindcă am dreptate și știi foarte bine. Nu te sun decât atunci când merită. Și filmul ăsta merită. Simt eu. L-am cunoscut pe tip în New York, înainte să plece în San Francisco. E de treabă. Și face filme bune. Are o listă impresionantă. Este foarte respectat în Anglia.

–Bine, bine, mă întâlnesc cu el.

–Mulțumesc. Nu uita să cobori podul peste șanțul cu apă.

Tanya râse, și Phillip Cornwall o sună în după-amiaza aceea. Îi spuse că-i era foarte recunoscător că era dispusă să îl asculte. Nu-i spuse asta, însă impresarul îl avertizase că șansele să o convingă să-l întâlnească erau aproape inexistente.

Îl întâlni la o cafea la Starbucks, în Mill Valley. Îi crescuse părul și nu se mai machiase de șase luni. Anul trecut împreună cu Gordon îi adusesese bucurie și poftă de viață, dar despărțirea de el venise cu un preț. În ultimii ani fusese prea des dezamăgită și pierduse prea mulți bărbați. Nu mai avea nici o dorință de a încerca din nou. Iar când o întâlni, Phillip își dădu seama că trecuse prin niște

încercări grele. Se citea o durere profundă în ochii ei, durere pe care o simțise și când citise nuvelele scrise de ea.

Îi povesti subiectul filmului, în timp ce Tanya bea ceai și el bea un cappuccino. Tanyei îi plăcea accentul lui, îl găsea reconfortant. Și îi plăcea faptul că voia să facă filmul în San Francisco. Era o poveste despre o femeie care murise în timp ce călătorea. Filmul îi refăcea pașii de la început, arăta evenimentele care o conduseseră la locul unde-și găsisse sfârșitul, motivul pentru care murise și descoperirea că fostul ei soț ducea o viață dublă, de bisexual, și se îmbolnăvisese de SIDA. Era o poveste complicată, dar temele erau simple. Tanyei îi plăcea cum sună și era intrigată de ce-i spunea producătorul. Nu acorda nici o importanță felului în care arăta bărbatul din fața ei. Îi plăceau spiritul lui creativ și conexiunile complexe ale minții lui. Dar, deși era tânăr și chipeș, nu o interesa câtuși de puțin ca bărbat. Acea parte a vieții ei era complet amorțită. Chiar moartă, își spunea.

– De ce mă vrei pe mine? întrebă ea liniștită, sorbind din ceai.

Știa din biografia lui că avea patruzeci și unu de ani, că făcuse șase filme și câștigase o serie de premii. Îi plăcea felul direct în care îi vorbea. Nu încerca să o lingusească, să o câștige. Era conștient că existau puține șanse să accepte. Voia să o convingă bazându-se pe valoarea materialului, nu pe șarm. Tanyei îi plăceau toate astea la el. Și, dacă la mai mult nu era dispusă, îi spuse că ar fi apreciat părerea și sfatul ei.

– Am văzut filmul pentru care ai câștigat Oscarul. Am știut că trebuie să lucrez cu tine de îndată ce am văzut *Distrusă*. Este un film incredibil.

Cu un mesaj puternic, la fel ca și scenariul pe care ar fi vrut să îl scrie acum.

– Mulțumesc, spuse Tanya simplu. Ce ai de gând să faci acum?

Voia să-i afle planurile.

–Mă întorc în Anglia.

Îi zâmbi, și Tanya observă că arăta obosit. Arăta tânăr și bătrân în același timp. Înțelept și totuși capabil să zâmbească. Din anumite puncte de vedere, semănau mult. Păreau amândoi obosiți și parcă munciți de viață, și totuși nici unul dintre ei nu era bătrân.

–În cele din urmă, sper să fac rost de bani, să-mi iau copiii și să vin să locuiesc aici timp de un an. Și să fac filmul, dacă am noroc... M-aș considera foarte norocos dacă l-ai scrie tu.

Era singurul compliment pe care i-l făcuse, și Tanya zâmbi. Avea ochi căprui, adânci și calzi, care păreau să fi văzut multe laturi ale vieții, unele destul de dure.

–Nu vreau să mai scriu scenariu, îi mărturisii, cu sinceritate.

Nu-i spusese de ce și Phillip nu o întreabă. Îi respecta limitele în aceeași măsură în care-i respecta talentul. O vedea undeva sus, pe un pedestal. Nu îl deranja că era distantă și rece. O accepta așa cum era.

–Asta mi-a spus și agentul tău. Speram să te conving să te răzgândești.

–Nu cred că poți, spuse Tanya deschis, deși îi plăcea foarte mult subiectul.

–Asta a zis și el.

Aproape că abandonase speranța că o va convinge să-i scrie scenariul. Dar meritase să încerce.

–De ce-ți aduci copiii aici? N-ar fi mai simplu să-i lași în Anglia, cât timp lucrezi?

Era doar un detaliu, dar Tanya era curioasă. Bărbatul din fața ei avea părul șaten-închis, tenul palid și ochi atât de blânzi, care o priveau încărcăți de o mie de întrebări pe care nu îndrăzneau să i le pună. Ea era mai curajoasă.

Îi răspunse cât putu mai simplu, fără să intre în detalii.

—Îi iau cu mine fiindcă soția mea a murit acum doi ani. Într-un accident de călărie. Era înnebunită după cai și foarte încăpățânată. A sărit peste un tufiș și și-a rupt gâtul. Era un teren accidentat. Crescuse, practic, călăre. Așa că trebuie să-mi aduc copiii. Nu am cu cine să-i las acasă.

Părea un raționament de bun-simț, nu autocompătimire, iar asta o mișcă pe Tanya mai mult decât lăsa să se vadă.

—În plus, m-aș simți îngrozitor singur aici. Nu i-am lăsat niciodată singuri după moartea mamei lor, până acum. Am venit aici doar pentru câteva zile, ca să te întâlnesc.

Era greu să nu se simtă flatată sau emoționată.

—Câți ani au? întrebă Tanya, interesată.

Așa se explica durerea pe care o citea în ochii și pe chipul lui. Durere și putere. Îi plăcea această combinație și îi plăcea ce spusese despre copiii lui. Nu regăsea nimic din lumea Hollywoodului în el. Totul la Phillip părea foarte real.

—Șapte și nouă ani. O fată și-un băiat. Isabelle și Rupert.

—Foarte englezesc, spuse Tanya, zâmbind.

—Am nevoie să închiriez un spațiu, dacă știi tu ceva ieftin.

—S-ar putea, zise Tanya, uitându-se la ceas.

Veneau copiii acasă, dar era încă devreme. Își acordase suficient timp când acceptase să îl întâlnească. Ezită, apoi hotărî să-și asume riscul. N-ar fi putut spune exact din ce motiv, în afară de faptul că îi părea rău pentru el. Trecuse prin multe, dar nu se plângea de ce i se întâmplase. Făcea tot ce putea, își ținea copiii aproape și încerca să lucreze. Nu putea să nu-l admire pentru asta.

—Poți să stai la mine până când găsești altceva. Am o casă veche foarte confortabilă și copiii mei sunt plecați la facultate. Vin acasă în seara asta. Dar, în mod normal,

nu sunt aici decât de Crăciun și în timpul verii. Așa că poți să stai o vreme și școlile sunt foarte bune.

– Mulțumesc.

Părea mișcat și nu spuse nimic preț de un minut, emoționat de oferta ei.

– Sunt copiii buni. Sunt obișnuiți să călătorească împreună cu mine, așa că sunt destul de civilizați.

Asta spune orice părinte despre copiii lui, dar, având în vedere că erau englezi, Tanya bănuia că în cazul acesta era adevărat. Și i-ar mai fi animat o vreme casa, până când Phillip găsea ceva potrivit de închiriat. Voia să facă ceva ca să-l ajute, chiar dacă nu voia să scrie scenariul. Putea găsi pe altcineva pentru asta. Dar nu o deranja să-i țină pe toți la ea, până când se puneau pe picioare.

– Când te întorci? îl întreabă, cu o expresie îngrijorată.

– În ianuarie. După ce termină semestrul la școală. În jur de zece.

– E perfect. Copiii mei pleacă la facultate până atunci. Nu se mai întorc decât abia în vacanța de primăvară. Și când pleci?

– În seara asta.

Lăsase materialul pe masă, între ei, și Tanya îl ridică în timp ce Phillip își ținea respirația. Îl ținu în mână câteva clipe interminabile, apoi privirile li se întâlniră.

– O să-l citesc și o să te anunț. Indiferent de răspuns, poți sta la mine. Nu-ți face speranțe, n-o să mai scriu alt scenariu. Dar o să-ți spun părerea mea.

Era impresionată de ceea ce auzise până acum și de el. Se ridică apoi, cu dosarul la subraț.

– Te sun după ce îl citesc. Dar nu-ți face iluzii. Ar fi foarte greu să mă mai convingă ceva să scriu un alt film. Mă pregătesc să mă apuc de un roman. Am terminat-o cu filmele, indiferent cât de bună este povestea ta.

– Eu sper totuși să te convingă să te răzgândești, zise el, ridicându-se la rândul lui.

Era foarte înalt și slab. Abia dacă-și zâmbiră. Îi lăsase numărul lui de mobil din Marea Britanie și numărul de acasă în dosar. Tanya îi mulțumi apoi că venise tocmai din Anglia ca să o vadă. I se părea o nebunie, dar Phillip spuse că se bucura că o făcuse, chiar dacă nu o convingea să scrie scenariul. Își strânseseră apoi mâinile și Phillip plecă.

Se urcă în mașina închiriată și dispăru, iar Tanya se duse acasă și așeză dosarul pe birou. Nu știa când avea să se ocupe de el, dar știa că o va face, la un moment dat.

Două ore mai târziu, sosiseră copiii și casa prinsese din nou viață. Era atât de bine să-i aibă lângă ea, încât uită complet de dosarul filmului, până în weekendul de după Ziua Recunoștinței. Îl văzu pe birou și oftă. Nu voia să-l citească, dar promisese că o va face. Simțea că-i datora măcar atâta lui Phillip.

Îl citi duminică seara, după ce plecară copiii, și termină la miezul nopții. Era opt dimineța în Anglia. Phillip pregătea copiilor micul dejun în clipa în care îl sună. Ar fi vrut să-l urască pentru ce făcea, dar nu putea. Știa că era un scenariu pe care trebuia să-l scrie și că avea să fie ultimul. Dar era ceva ce, dintr-odată, aștepta cu nerăbdare să facă. Își notase o grămadă de însemnări în timp ce citise și avea un milion de idei. Povestea pe care o conturase Phillip era genială. Curată, limpede, pură, simplă, puternică și în același timp complexă, cu o desfășurare fascinantă pe mai multe planuri. Trebuia să o scrie.

—O s-o fac, spuse ea, auzind vocile copiilor în fundal.

Întotdeauna era gălăgie la micul dejun cu copii. Și Tanyei îi lipsea teribil gălăgia asta. Avea să fie plăcut să locuiască cu ei, chiar dacă numai pentru câteva zile, sau oricât le-ar fi luat până să-și găsească ceva. De-abia aștepta să înceapă lucrul la scenariu.

—Iartă-mă... ce-ai spus?

Rupert țipase la câine chiar în timp ce vorbise Tanya. Și acum, animalul lătra din nou.

–Nu te-am auzit. Am niște gălăgioși lângă mine.

Tanya zâmbi, ascultându-i.

–Am spus că o s-o fac.

Vorbise încet, însă de data asta Phillip o auzi.

Urmară niște clipe lungi de tăcere, timp în care câinele lătra și copiii țipau.

–La naiba! Vorbești serios?

–Da. Și jur că asta o să fie ultimul. Dar cred că o să fie un film frumos. M-am îndrăgostit de ideea ta. Numai schița, și m-a făcut să plâng.

–L-am scris pentru soția mea, îi explică el. A fost o femeie interesantă. Era medic.

–Mi-am imaginat că despre ea e vorba.

Într-o formă întru câtva schimbată, fiindcă ea murise într-un accident de călărie și nu bolnavă de SIDA.

–Mă apuc chiar acum de lucru. Voiam să încep un roman, dar poate să mai aștepte. Îți trimit prin fax notițele, de îndată ce încep să se lege.

–Tanya, spuse el cu voce sugrumată. Mulțumesc.

–Eu îți mulțumesc, zise ea.

Și doi oameni care de mult timp nu mai zâmbiseră îndeajuns aveau dintr-odată chipurile animate de o expresie de intensă bucurie. Nu încăpea îndoială pentru Tanya. Avea să fie un film foarte, foarte bun. Și, spera, un scenariu fantastic. Avea să facă tot ce putea pentru asta.

Începu lucrul imediat după Ziua Recunoștinței. Îi trebuiră trei săptămâni să pună totul în ordine, să schițeze scenele și să stabilească derularea în mare a poveștii. Era deja Crăciunul când îi trimise prin fax primele materiale. Phillip le citi într-o noapte și o sună imediat a doua zi dimineața, pentru el. Era miezul nopții pentru Tanya. Era la birou și lucra în clipa în care o sună.

–Îmi place la nebunie ce ai scris, îi spuse el, părând că jubilează. Este absolut perfect.

Era chiar mai bine decât sperase. Mulțumită Tanyei, visul lui se transforma în realitate.

–Și mie îmi place, zise ea zâmbind, privind pe fereastră, în întuneric. Cred că merge.

Plânsese de mai multe ori în timp ce scrisese, ceea ce era un semn bun. La fel și Phillip, când citise.

–Cred că e genial, îi spuse Phillip.

Discutară aproape o oră, timp în care Tanya vru să-și clarifice anumite aspecte. Existau câteva puncte neclare în materialul primit, pe care nu știuse exact cum să le abordeze. Totul era încă în fază incipientă. Împreună însă, făcură schimb de idei și rezolvară pe rând toate problemele. Fu surprinsă la sfârșit să constate că vorbiseră timp de două ore.

Îi confirmă că venea pe zece ianuarie. Voia să angajeze actori locali. Cunoștea un cameraman în San Francisco despre care spunea că e foarte bun, un individ din Africa de Sud, fost coleg de școală. Phillip făcea filmul cu buget minim. Îi oferise Tanyei tot ce putea pentru scenariu. Se gândi o vreme, apoi îl sună. Nu voia nimic de la el în avans. Îi spuse că accepta un procentaj, la sfârșit. Considera că este un proiect în care merita să investească. O interesa mai mult filmul în sine decât banii.

Scenariul începu să se contureze serios cu puțin înainte de Crăciun și aproape că se scria singur. Parcă era mâna destinului la lucru. Tanya scria tot ce simțea și era încântată de rezultat.

Copiii veniră acasă și petrecură o vacanță de Crăciun minunată. Jason se duse apoi la schi cu prietenii. Megan avea un nou iubit la UCSB și Molly se gândea să meargă un an să studieze în Florența. Tanya le povesti despre filmul independent la care începuse să lucreze. Copiii păru-ră intrigati de ceea ce auziră. Le spuse foarte puține despre Phillip Cornwall, fiindcă el era cel mai puțin important. Pe ea o atrăsese subiectul. Lucra la scenariu de la Ziua

Recunoștinței și era acaparată de el. Phillip fusese catalogatorul, dar acum se îndrăgostise ea însăși de poveste. Avea o viață proprie, ca toate poveștile bune.

Phillip sosi așa cum stabiliseră, pe zece ianuarie, cu Isabelle și Rupert. Deja începuse să se intereseze de un apartament și îi promise să nu stea prea mult pe capul ei. Tanya îl instalează pe Phillip în camera lui Molly și pe copii în a lui Megan. Aduse un pat extensibil în cameră, ca să poată sta împreună. Copiii erau adorabili și incredibil de englezi. Rupert avea nouă ani și Isabelle, șapte. Erau extrem de politicoși și de bine-crescuți și păreau parcă ruși dintr-un film. Erau frumoși și drăgălași, cu ochi mari și albaștri și cu părul blond. Phillip spunea că amândoi semănau leit cu mama lor. În clipa în care intrară în casă împreună cu tatăl lor, o priviră cu ochii măriți în vreme ce Phillip stătea mândru în spatele lor. Tanya își dădu seama din prima clipă că era un tată foarte bun și că-și adora copiii, la fel și ei pe el. Erau o familie foarte strâns unită.

Era ora ceaiului în Anglia în momentul în care ajunseră, epuizați după drumul lung. Tanya le pregătise sendvișuri mici și ciocolată caldă cu frișcă. Și se dusesse la magazinul englezesc ca să cumpere biscuiți de orz și smântână groasă. Taiase câteva căpșune și cumpărase dulceață de portocale și amândoi copiii scoaseră strigăte încântate în clipa în care văzură ce le pregătise. Le plăceau foarte mult biscuiții și Isabelle se înfipse în ei cu atâta poftă, încât se murdări de smântână pe nas. Phillip râse în timp ce o ștergea.

—Ești o purcică, domnișoară Izzy. Va trebui să te aruncăm în cadă.

Era minunat să audă din nou voci de copii. Tanya îi auzea râzând în cameră, împreună cu tatăl lor. Apoi îl auzi pe Phillip citindu-le povești seara, înainte să adoarmă, în clipa în care trecu prin dreptul ușii.

Trecuse cel puțin o oră până când Phillip coborî în bucătărie. Tanya lucra la scenariu, și bărbatul îi spuse că amândoi copiii dormeau duși.

—I-a terminat drumul, spuse el, iar Tanya ridică privirea și-i zâmbi.

—Probabil că și pe tine.

Ochii căprui și adânci păreau obosiți, dar fericiți. Phillip de-abia aștepta să se apuce de treabă.

—Nu chiar, spuse el, zâmbindu-i. Sunt încântat să fiu aici.

Avea de gând să înscrie copiii la școală a doua zi și, spre sfârșitul săptămânii, intenționa să se întâlnească și cu cameramanul. Aveau un milion de planuri și de lucruri despre care să discute. Într-un fel, era mai ușor să-l aibă acolo, în casa ei, ca să poată lucra. Discuțară ore întregi cu cînile de ceai în mână până când, în cele din urmă, oboseala îl ajunse pe Phillip, care se duse la culcare.

Tanya le pregăti micul dejun a doua zi dimineața și îi explică lui Phillip cum să ajungă la școală. Îi împrumută mașina ei pentru drumul până acolo. Se întoarse două ore mai târziu. Rezolvase cu copiii și era gata să se apuce de lucru. Lucrură ore în șir împreună la scenariu, întreaga săptămână. Proiectul era bine ținut sub control și avansa în salturi, mai repede și mai bine decât se așteptase oricare dintre ei. Se dovedeau a fi o echipă solidă, completându-și unul celuilalt ideile, iar scenariul și povestea se îmbogățeau de la o zi la alta.

Tanya își petrecu weekendul cu Phillip și copiii lui, arătându-le împrejurimile. Rămase să aibă grijă de Isabelle și Rupert în vreme ce el plecă să vadă mai multe apartamente. Făcură împreună prăjiturele și păpuși de carton presat, la fel cum făcuse Tanya cu propriii ei copii, cu ani în urmă. Când se întoarse Phillip, bucătăria era un dezastru, dar copiii lui își priveau fermecați noua

prietenă. Făcuseră animale și păpuși, iar Isabelle făcuse chiar o mască.

– Dumnezeule mare, ce-ați făcut aici? Ce dezastru!

Râse și observă că Tanya avea resturi de hârtie presată pe bărbie. Îi arătă cu degetul și ea se șterse cu mâna.

– Ne-am simțit foarte bine, îi confirmă, cu un zâmbet.

– Sper. O să-ți ia o săptămână să strângi totul.

După ce puseră creațiile copiilor deoparte, la uscat, Phillip o ajută să strângă și să curățe bucătăria. Copiii ieșiseră în grădină și se dădeau în leagănele care rămăseseră încă acolo, după atâția ani. Tanya îi spuse că se bucura să vadă că cineva le folosea din nou. Isabelle și Rupert readuceau casa la viață, la fel și el. Phillip aducea o dimensiune nouă și diferită stilului ei. Învăța multe de la el și el de la ea.

Îi spuse că găsisse un apartament în Mill Valley și Tanyei îi păru rău să audă asta. Îi plăcea să-i aibă acolo. Phillip își ceru scuze, spunându-i că nu era disponibil decât abia peste încă o săptămână.

– Mie-mi pare bine, spuse Tanya, zâmbindu-i. O să-mi pară rău când o să plecați. E foarte plăcut să am copiii aici.

Era tentată să-i spună să rămână, dar știa că Phillip avea nevoie de propria locuință și viață. Nu puteau locui șase luni în camerele copiilor, deși ar fi fost plăcut.

– Sper să veniți des în vizită, îi spuse Tanya. Sunt niște copii adorabili.

Îi povestiseră despre mama lor și, cu un aer foarte solemn, Rupert îi explicase că murise când căzuse de pe cal.

– Știu, spuse Tanya. Mi-a părut rău să aud.

– Era foarte frumoasă, adăugă Isabelle, și Tanya dădu din cap.

– Sunt sigură că era.

Le distrase apoi atenția de la subiect cu hârtii și creioane colorate și le sugeră să facă desene pentru tatăl lor. Phillip fu încântat să le primească, atunci când se întoarse. Era mișcat să vadă că Tanya era atât de drăguță cu copiii lui. Îi scoase pe toți la cină în acea seară. Copiii mâncară hamburgeri și cartofi prăjiți, iar Tanya și Phillip își comandară friptură. În timp ce se întorceau acasă, Tanya avu senzația că are din nou o familie. Phillip era la volan și cei doi micuți se agitau de mama focului pe bancheta din spate. Îi spuseră Tanyei că le plăcea școala cea nouă, dar îi spuseră și că se întorceau în Anglia la vară, după ce tatăl lor termina filmul.

—Știu, spuse Tanya, în timp ce intrau în casă. O să lucrez și eu cu tatăl vostru.

—Ești actriță? o întrebă Rupert, vădit interesat.

—Nu, sunt scriitoare, îi explică Tanya, în timp ce o ajuta pe Isabelle să-și scoată haina.

Fetița o privi cu un zâmbet care-i topi inima. Nici nu era greu.

Phillip și Tanya continuară să lucreze la scenariu pe parcursul următoarei săptămâni. Ce făceau ei era, în esență, preproducția, la o scară modestă. Analizau și pregăteau toate aspectele. Iar în următorul weekend, Phillip și copiii se mutară în apartamentul lor. Tanyei îi păru foarte rău să-i vadă plecând și-l puse pe Phillip să-i promită că o să-i aducă în vizită cât mai curând.

Și se dovedi că Phillip îi aduse des în casa ei. Îi aducea după școală, ca să se joace în bucătărie și să-și facă temele, în vreme ce el și Tanya lucrau la scenariu.

Phillip angajă câțiva actori locali și o tânără din L.A. Începură filmările în aprilie. Terminară la sfârșitul lui iunie. Până atunci, Phillip și Tanya lucraseră împreună timp de șase luni, zi și noapte. Isabelle și Rupert se simțeau foarte bine cu ea. Îi invita adesea la cină și le cumpăra bunătăți de la magazinul englezesc, din centru.

Se simțea bine în compania lor. Într-o sâmbătă, când nu aveau filmări, îi duse la grădina zoologică. Îi aduse înapoi lui Phillip la ora cinei, mânjiți de vată de zahăr pe toată fața. Pe drum se opriseră să se dea în carusel. Iar când veni vara, îi duse împreună cu Phillip la plajă. Era o încântare pentru Tanya, care spunea că propriii ei copii erau deja prea mari și preocupați de viețile lor.

Pentru Phillip, era o adevărată ușurare să o aibă pe Tanya lângă el. Îi aducea pe copii la ea mai des decât avusese intenția, însă Tanya insistă că îi făcea plăcere, iar copiii erau de-a dreptul încântați să vină să o viziteze în Ross. Le plăcea casa ei veche, pe care o iubiseră și copiii ei. Iar pe parcursul lunilor de muncă intensă, Tanya și Phillip se împrieteniseră. Își făcuseră multe confidențe, despre ce se întâmplase în viața fiecăruia, despre copii și despre foștii lor soți, își împărtășiră chiar și amintiri din copilărie. Tanya spunea că o ajută să scrie. Incursiunile în viețile altora adăugau întotdeauna mai multă profunzime scrierilor ei.

Când în sfârșit terminară filmul, în ultima zi de iunie, copiii stăteau la ea pe perioada weekendului și propriii ei copii se întorseseră acasă. Molly și Megan erau de părere că Isabelle și Rupert sunt absolut adorabili și îi luau uneori cu ele, când aveau de mers pe undeva. Isabelle era deosebit de serioasă, iar Rupert avea un simț al umorului foarte dezvoltat. Erau niște copii dulci, iar Tanya simțea o strângere de inimă dându-și seama cât de mult se atașase de ei. Când Phillip îi spuse că se întorceau acasă în iulie, Tanya vru să-l implore să rămână. Nu-și putea imagina cum avea să fie viața după ce plecau copiii. Iar casa ar fi fost din nou învăluită în tăcere. Nu putea suporta gândul. Phillip fu mișcat atunci când Tanya îi mărturisii acest lucru, într-o seară, la cină. Erau deja în postproducție și Tanya se bucura că lucrurile mergeau încet. Fuseseră extrem de harnici în ceea ce privea fiecare aspect

al filmului. Phillip era foarte mândru de munca lui, și Tanya era mândră de el. Făcuse o treabă fantastică și era încântat de scenariu.

Relația lor fusese exclusiv una profesională, până acum. Phillip era o persoană destul de protocolară, englezul tipic. Singurele momente când părea mai familiar cu ea era atunci când o vedea cu copiii. Și, de fiecare dată, simțea o strângere de inimă.

—Cred c-ar trebui să mai stați un an, îl necăji Tanya într-o seară, în timp ce luau cina cu copiii lui și cu ai ei.

—Doar dacă accepti să mai faci un film cu mine, i-o întoarce el.

—Doamne ferește! exclamă Tanya, dându-și ochii peste cap.

Se jura întruna că ăsta chiar fusese ultimul ei film. Muncise extraordinar de mult, mai mult decât se așteptase sau avusese de gând oricare dintre ei. Dar erau amândoi convinși că rezultatul era bun. Phillip intenționa să editeze chiar el filmul, după ce se întorcea în Anglia. Închiriasse un studio de la un prieten.

La sfârșitul lui iulie, își terminase toată treaba pe care și-o propusese în State. Tanya nu participa la procesul final de editare, dar făcu tot ce putu pentru el, înainte să plece. Phillip avea de gând să-și petreacă ultimele două săptămâni călătorind prin California și o surprinse pe Tanya invitând-o să-i însoțească. Isabelle și Rupert insistară și ei. Tanya mai avea exact atât timp înainte să plece cu propriii ei copii la Tahoe. Apoi îi veni o idee.

—Ce-ar fi să veniți cu noi la Tahoe, după excursie? V-ar plăcea. Și vă puteți întoarce în Anglia după aceea.

Phillip renunțase deja la apartament, dar Tanya îi spuse că puteau folosi din nou casa ei. I-ar fi făcut vara mai animată și, de îndată ce Phillip fu de acord să-i însoțească la Tahoe, Tanya acceptă și ea să vină cu ei în excursia

în jurul statului. Ar fi avut o ocupație, iar Molly și Megan erau de părere că o să se distreze. Erau îngrijorate că mama lor nu mai făcea nimic altceva decât să lucreze și păruse posacă tot anul, de când se despărțise de Gordon. Fusesse o lovitură pentru ea să îl găsească în pat cu o colegă de filmări. Fetele se bucurau să vadă că mama lor parcă se mai relaxase de la o vreme și își dădeau seama că ea și Phillip se împrieteniseră. Până și Megan aproba relația lor. Se îmbunase mult în ultimul an.

Tanya, Phillip și copiii lui își începură excursia în Monterey. Se duseră să vadă acvariul, apoi se plimbară prin Carmel. Se duseră în Santa Barbara și îl vizitară pe Jason la școala de vară de la UCSB, iar de acolo merseră în L.A. Petrecură două zile la Disneyland, care fură o adevărată încântare pentru Isabelle și Rupert. Tanya îi dădu în toate carusele, în vreme ce Phillip le făcea fotografii împreună. Erau epuizați, dar fericiți în timp ce priveau parada și spectacolul din ultima seară. Tanya se întoarse și se uită la Phillip, în vreme ce Isabelle o ținea de mână. Îl văzu zâmbindu-i. Ar fi vrut să-i mulțumească, dar nu știa cum. Apoi luară trenul înapoi la hotel. O cuprinse cu brațul pe după umeri în clipa în care intrară. Isabelle dormea cu Tanya, iar Rupert – cu el. Fetița ceruse să doarmă cu ea, și Tanya fusesse încântată. Phillip veni să o sărute de noapte bună și s-o bage în pat, apoi se întoarse spre Tanya cu o privire caldă.

– Îți mulțumesc că ești atât de bună cu copiii mei, îi șopti el, după ce Isabelle adormi.

Zâmbea fericită, strângând în brațe păpușa Minnie Mouse pe care i-o cumpăraseră Tanya. Rupert făcuse o pasiune pentru Pirății din Caraibe și se dăduse de două ori în carusel, împreună cu ea.

– Îi iubesc, spuse Tanya simplu. Nu știu ce-o să mă fac după ce plecați, continuă ea, cu o tristețe în ochi care se oglinde dintr-odată într-ai lui.

–Nici eu nu știu ce-o să ne facem fără tine, zise el încet.

O apucă spre ușă, apoi se întoarse, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva, dar ezita.

–Tanya... Au fost cele mai frumoase luni pe care le-am trăit de ani de zile. Înțelegi...?

Știa că fuseseră luni fericite și pentru copiii lui deopotrivă. Cele mai fericite, de la moartea mamei lor.

–Și pentru mine, șopti ea.

Copiii fuseseră cel mai mare dar. Îi cuceriseră inima. Scenariul pe care îl scrisese fusese doar cireașa de pe tort.

Phillip dădu din cap, apoi se mai apropie încă un pas și, fără să se gândească, întinse mâna și-i mângâie părul. Tanya nu se mai privise în oglindă din acea dimineață și nu îi păsa cum arăta. Își concentrase atenția asupra lui Isabelle și a lui Rupert și făcuse tot ce îi ceruseră copiii, alergase de la un carusel la altul, stătuse la coadă ca să-i vadă pe Mickey și pe Goofy și le dăduse de mâncare. Nu se mai distrase atât de bine de ani de zile și se bucura să împartă aceste clipe împreună cu Phillip, la fel cum făcuse cu filmul. Era ciudat acum să se gândească la o viață care să nu-l includă și pe el și absolut chinuitor să-și imagineze că ar putea trăi fără cei doi copii. Deveniseră cei mai dragi prieteni ai ei. Și se obișnuise cu toți trei. Să-i vadă plecând în Anglia peste câteva săptămâni avea să fie o mare pierdere pentru ea. Phillip o privea în acest timp și îi putea vedea durerea din ochi. Era aceeași durere pe care o simțea și el, la gândul că o va părăsi. Nu îi spusese nici măcar un cuvânt și nu ar fi știut ce să-i spună. Trecuse atât de mult de când nu mai făcuse ceva de genul ăsta! O trase spre el și o sărută, și timpul se opri în loc pentru amândoi. Când în cele din urmă îi dădu drumul, nu știa ce să spună sau ce să facă, sau dacă făcuse o greșală îngrozitoare.

–Mă urăști? o întrebă încet.

Se gândea la asta de mai demult, dar își spusese că era o nebunie. Nu voia să amestece lucrurile, cât timp lucrau împreună. Iar acum era prea târziu. Se pregăteau să plece. Dar făcuse cel mai bun film al lui împreună cu ea. Și prețuia nespuse prietenia ei.

Tanya clătină încet din cap.

–Nu te urăsc. Deja mi-e dor de tine și nici nu ai plecat încă.

Viața era foarte ciudată uneori. Oamenii veneau și plecau, uneori cu blândețe, alteori cu cruzime, întotdeauna cu regret. Tanyei avea să-i fie îngrozitor de dor de ei. Privi în ochii lui Phillip, întrebându-se ce însemnase acel sărut.

–Nu vreau să plec, spuse el încet.

Emoțiile pe care și le înăbușise atâtea luni îl copleșeau, aproape că-l sufocau, acum că zidul fusese coborât.

–Atunci nu pleca, îi răspunse ea în șoaptă.

–Vino cu noi.

Ochii lui o implorau, dar Tanya clătină din cap.

–Nu pot. Ce să fac eu acolo?

–Același lucru pe care l-am făcut aici. Am putea face încă un film împreună.

–Și apoi? După ce se termină filmul? Tot ar trebui să mă întorc. Copiii mei sunt aici, Phillip.

–Ei sunt aproape adulți. Avem nevoie de tine, Tanya... Eu am nevoie de tine, spuse, cu lacrimi în ochi.

Nu știa ce să să-i spună, dar știa că nu voia să se termine. Excursia lor... Timpul lor... Viața pe care o trăise alături de ea, care s-ar fi terminat pentru totdeauna în clipa în care plecau.

–Vorbești serios? îl întrebă ea.

Phillip dădu din cap și o sărută din nou.

–Ce ne facem acum? spuse ea, temătoare.

De ce se întâmpla asta acum, atât de aproape de final? I se părea prea târziu. Ei trebuiau să plece, iar ea trebuia să rămână aici. Dar viața i s-ar fi părut goală acum, fără ei.

— Vorbesc foarte serios, zise el încet, strângând-o și mai tare în brațe. M-am îndrăgostit de tine în ziua în care ne-am cunoscut. N-am vrut să stric lucrurile, spunându-ți ceva cât timp lucram împreună.

Era exact opusul a ceea ce făcea Gordon, care își găsea câte o parteneră la fiecare film pe care îl turna. Phillip fusese profesionist până în ultimul minut. Poate chiar prea mult. Irosiseră luni pe care le-ar fi putut petrece împreună. Tanya simțise și ea ceva, dar alesese să-și ignore sentimentele, până acum. Își concentrase emoțiile asupra lui Isabelle și a lui Rupert și a filmului. Dar acum nu mai putea ignora ce simțea pentru Phillip. Tot ce-și dorea el era să o țină în brațe și să oprească timpul în loc. Își petreceau ultimele zile împreună, apoi aveau s-o apuce fiecare pe drumul lui.

— Hai să vorbim despre asta mâine, spuse ea încet, și Phillip dădu din cap.

Ochii păreau să îi zâmbească acum, animați parcă de o scânteie. O parte din el începea să revină la viață și putea citi același lucru în ochii Tanyei.

— Am înnebunit de tot? îl întrebă ea, cu o expresie îngrijorată.

— Da, dar nu cred că avem de ales. Nu cred că pot face altfel.

Nici Tanya nu era sigură că putea. Se simțea luată pe sus de cuvintele lui și de sentimentele pe care le nutreau unul față de celălalt. Totul între ei se schimba. Ar fi vrut să se oprească, să fie rațională, să ia decizii logice. Însă deciziile păreau să se ia singure. În timp ce-l privea, simțea că pierde controlul asupra destinului.

O sărută din nou și plecă, iar Tanya rămase trează aproape întreaga noapte, cu Isabelle dormind în pat,

lângă ea. O strânse în brațe pe fetiță și se gândi la Phillip. Ce joc al sorții îi adusese laolaltă? Și de ce, dacă urmau să se despartă din nou? Nu voia să mai iubească nici un alt om pe care nu-l putea avea, nici un alt bărbat care să plece. Și ei plecau peste doar trei săptămâni. Cu toate astea, Tanya își dădea seama acum că se îndrăgostea de Phillip, sau că era de mult îndrăgostită de el. Și nu numai de el, ci și de copiii lui. Dar nu avea cum să plece și să se mute în Anglia. Trebuia să existe o altă cale. Secretul era să o găsească. Dacă era să fie, își spuse Tanya, aveau să găsească o soluție. Dacă nu, înseamnă că nu era soarta lor. Trebuiau doar să aibă curajul să caute. Și le trebuia chiar și mai mult curaj ca să îndrăznească să aibă din nou încredere în viață.

capitolul 25

Restul excursiei prin însorita Californie fu o călătorie ciudată pentru Phillip și Tanya. De cele mai multe ori, se priveau peste capetele copiilor și își zâmbeau. Descoperiseră ceva magic în această excursie, ceva ce avuseseră de fapt tot timpul, fără să știe însă. Dar acum, că totul fusese dat pe față, le era imposibil să reziste și nici unul dintre ei nu își dorea asta. Acum nu mai puteau amâna și nu se mai puteau ascunde, așa că în cele din urmă își recunoscuseră sentimentele. Totul ieșise la lumină și strălucea cu o putere orbitoare.

Făcură plimbări lungi pe plajele din San Diego, mergând în spatele copiilor, privindu-i cum se udao pe picioare în valuri și culegând scoici pe care le dădeau micuților.

– Te iubesc, Tanya, spuse el încet, cu accentul care-i era de-acum atât de familiar.

Fusese ferm convinsă că nu va mai auzi niciodată aceste cuvinte din partea unui bărbat și că nici nu-și va mai dori să le audă.

– Și eu te iubesc.

Dar nu știa ce ar fi putut face. Se gândeau amândoi la asta, în tăcere, pe drumul lung spre casă.

Fetele nu părură să observe transformarea petrecută în timpul excursiei lor. Jason veni acasă și plecară împreună la lacul Tahoe. Abia după ce ajunseră acolo, copiii Tanyei își dădură seama că se petrecea ceva între mama lor și Phillip. Până atunci, fuseseră ferm convinși că relația dintre cei doi era exclusiv una profesională. Îl plăceau, deși situația le părea complicată până și lor. Phillip și copiii lui urmau să plece înapoi în Anglia, peste două săptămâni. O întrebă într-o noapte dacă voia să se mute în Anglia

cu el, și Tanya îi spuse din nou că nu putea. Îi spuse că aici erau copiii și viața ei.

—Nu-mi pot lăsa copiii.

Și nici el nu putea rămâne în State. Nu avea permis de lucru decât pentru filmul pe care tocmai îl făcuse. Și care se terminase. Trebuia să se întoarcă. Avea să fie despărțiți de aproape zece mii de kilometri. Li se părea amândurora un joc crud al sorții.

Apoi, într-o seară, în timp ce Molly vorbea despre cum va petrece un semestru la Florența, ochii Tanyei și ai lui Phillip se întâlniră. Avuseseră aceeași idee în același timp. Phillip așteptă ca toți copiii să meargă la culcare, înainte să o întrebe. Tanya știa ce voia să-i spună, înainte să deschidă gura.

—Vrei să locuiești cu mine în Italia un an, până când găsim o soluție?

Unul dintre ei, sau amândoi, ar fi trebuit să se mute și era încă prea devreme pentru a lua o astfel de hotărâre. Se cunoșteau destul de bine după ce lucraseră șase luni împreună, dar erau încă multe lucruri pe care nu le știau unul despre celălalt, lucruri pe care trebuiau să le descopere. Lucruri pe care amândoi le uitaseră și crezuseră că vor să rămână uitate, până atunci.

—Copiii mei nu mai vin acasă până de Ziua Recunoștinței, îi explică Tanya. Cred că aș putea veni în Anglia să stau cu voi din septembrie, după ce pleacă la școală. Aș putea rămâne vreo două luni. Și, în timpul ăsta, am putea căuta o casă în apropiere de Florența. Dacă Molly se duce acolo timp de un semestru după Crăciun, am fi aproape de ea. Ar putea chiar să stea cu noi. Poate că lui Megan i-ar plăcea să vină și ea.

Jason nu era interesat să studieze în Europa, dar era totodată și mai puțin dependent de ea și ar fi putut veni în vizită în timpul vacanțelor, ceea ce i-ar fi dat mai puțin programul peste cap.

– Crezi că tu și copiii ați putea veni de Crăciun aici, Phillip?

– Nu văd de ce nu. Cred că mi-au mai rămas câteva mile de zbor nefolosite.

Ochii începuseră să-i sclipească. Găseau soluții. Parcă ar fi rezolvat un puzzle împreună. Li se părea o minune că începuseră să unească piesele care formau cerul și copacii, când, cu doar câteva zile în urmă, nimic nu părea să se lege.

– Vii în Anglia din septembrie până de Ziua Recunoștinței... și mergem în Italia să căutăm o casă.... Apoi mă întorc cu tine pentru Ziua Recunoștinței și Crăciun... ne ducem în Italia în ianuarie, când Molly începe semestrul acolo... rămânem până la începutul verii. Sau pentru tot restul anului, dacă ne place. Pare un plan cam peticit, nu-i așa? Dar cred că s-ar putea să meargă. Avem un an la dispoziție să vedem ce se-ntâmplă. Și-n timpul ăsta o să ne dăm seama ce vrem să facem... nu crezi?

O privea cu o expresie precaută, și Tanya râse.

– Cred că am pus la punct destul de bine următorul an al vieții noastre. Poate că se vor întâmpla multe în anul ăsta, Phillip. Ni s-a întâmplat deja ceva foarte important. Ne-am îndrăgostit, ne-am dat seama de ceva ce exista probabil de câteva luni, de când eram amândoi atât de acaparați de muncă. Ei bine, tocmai ne-am dat seama cum putem petrece împreună încă un an, sau poate un an și jumătate. Aș spune că am fost foarte creativi.

Mai rămăseseră câteva aspecte care trebuiau rezolvate, cum era de pildă găsirea unei case în Italia... Și trebuiau să o viziteze pe Megan în Santa Barbara, în cazul în care nu voia și ea să petreacă un semestru în Europa, împreună cu Molly. Nu era chiar un plan perfect, dar avea șanse să meargă. Desigur, avea riscurile lui, ca toate celelalte aspecte ale vieții. Dar dacă mergea? Ce ar fi putut cere mai mult? Viața nu oferea niciodată garanții

în legătură cu ce avea să se întâmple. Nu aveau de unde ști că nu se va termina totul într-un mod cât se poate de tragic. Dar, mână în mână, aveau șansa de a face lucrurile să meargă. Cu dragoste, răbdare și curaj puteau face orice. Mai ales dacă erau amândoi dispuși să încerce. Și erau. Phillip o cuprinsese în brațe și o ținu strâns. Se simțea încălzită de brațele lui, ca întotdeauna.

—Nu pot să cred că ni se întâmplă asta, Tanya. Nu credeam că mă voi mai îndrăgosti vreodată.

—Nici eu, spuse Tanya încet. Nici nu cred că mai voiam, îi mărturisi. Nu voiam să mai risc să fiu din nou rănită.

—Și acum? o întrebă el, părând îngrijorat în timp ce o privea cu tandrețe.

—Nu prea cred că avem de ales. Cred că, de data asta, hotărârea a fost luată fără noi. Nu puteam face altceva decât să ne supunem și să avem încredere. Trebuie să urmăm drumul și să vedem unde duce.

Făceau asta amândoi de această dată, își asumau riscul împreună. Rezolvau problemele, înfruntau obstacolele și provocările de la o zi la alta.

—Mie mi se pare că e bine, Tanya.

Și ei i se părea la fel. Nici măcar nu putea explica sau oferi vreun motiv. Dar totul i se părea incredibil de bine și de firesc, pentru prima oară în ani de zile. Totul părea să aibă sens, pentru amândoi.

Nu exista nici o dovadă că ar fi fost altfel. Și nici o garanție. Nu le rămânea decât să creadă. Și hotărâseră amândoi să facă asta în exact același timp. Sincronizarea întregii povești părea uimitoare. Se îndrăgostiseră, își exprimaseră sentimentele, găsiseră un plan și o soluție în exact același timp. Ar fi fost mai ușor pentru un 747 să aterizeze pe vârful unui munte. Dar o făcuseră, sau cel puțin începuseră. Restul avea să se dezvăluie în timp. Tot ce le trebuia acum era curajul de a continua ceea

ce începuseră și puțin noroc de partea lor. Nimic nu era imposibil. Puteau face orice, dacă-și doreau cu adevărat. Filmul pe care tocmai îl făcuseră era o dovadă în acest sens. La fel aproape totul în viețile lor. Supraviețuiseră tragediilor și dezamăgirilor. Distrugerea căsniciei Tanyei, moartea soției lui Phillip... Trecuseră prin toate și supraviețuiseră. Drumul pe care îl începeau acum avea să fie ușor, în comparație cu toate acestea.

Le comunicară copiilor planul lor a doua zi, și tuturor li se păru o idee fantastică. Lui Megan îi plăcea ideea de a merge în Italia cu Molly. Era chiar și mai bine dacă Tanya și Phillip aveau o casă în apropiere. Pe Jason nu-l deranja că plecau. Spuse că va veni să-i vadă în vacanța de primăvară și în timpul verii. Chiar se gândea la o călătorie prin Europa, împreună cu niște prieteni. Toți erau încântați, deși puțin surprinși să afle despre relația care se contura între Phillip și Tanya. Dar, cu cât se gândeau mai mult, cu atât le plăcea mai tare. Și toți copiii Tanyei îl considerau un tip grozav.

Isabelle rezumă întreaga situație în momentul în care auzi că Tanya venea în vizită în Anglia până de Ziua Recunoștinței.

— Bun, spuse ea cu simț practic. Atunci o să poți să-mi aranjezi părul frumos pentru școală, așa cum făcea mama. Tata nu se pricepe deloc.

— O să mă străduiesc, îi promise Tanya, în timp ce toți șapte se uitau unul la celălalt.

Discutau aprins despre planurile făcute în timp ce se așezau la masă, vorbind toți deodată despre casa pe care sperau să o găsească în Italia, despre intențiile lui Molly și Megan, despre părul lui Isabelle și despre filmul pe care aveau să-l facă Phillip și Tanya. Rupert se duse și se așeză lângă Jason, zâmbindu-i. Îl simțea ca pe un frate și îi plăcea ideea de a petrece mai mult timp cu el.

— Pare aproape o nebunie, nu crezi?

Rupert analiza situația filosofic, dar era foarte mulțumit.

–Cred, totuși, că s-ar putea să meargă.

–Și eu cred la fel, îl aprobă Jason, zâmbindu-i.

Era un băiețel simpatic și avea dreptate. Nu exista nici un motiv pentru care n-ar fi mers. Mai mult chiar, cu suficientă dragoste și noroc, existau toate motivele ca să reușească.

capitolul 26

În cele din urmă, Tanya și Phillip amânară plecarea în Italia până la sfârșitul lunii ianuarie. Molly și Megan nu începeau trimestrul la Florența decât atunci. În octombrie găsiseră o casă chiar lângă Florența. Era mobilată, destul de mare pentru ei toți și îi aștepta în ordine perfectă. Nu trebuiau decât să sosească și să bage cheia în broască. Phillip, Rupert și Isabelle își petrecuseră Crăciunul cu Tanya și cu familia ei, în Marin. Isabelle și Rupert încă mai credeau în Moș Crăciun, prin urmare Crăciunul avu o însemnătate aparte pentru ei toți. Fetele îi ajutaseră să pună laptele și biscuiții pentru Moșul sub brad, la fel și morcovi și sare pentru reni. În ultima clipă, Rupert se hotărâse să adauge și o bere.

Școala din Anglia le dăduse voie să lipsească o lună, atâta vreme cât își luau temele cu ei în California și le lucrau cât timp erau plecați. Jason se întoarse la UCSB în ianuarie, iar fetele aveau o lună de stat acasă, în care să se pregătească pentru semestrul din Florența. Tanya le trimise să urmeze un curs de italiană la Berlitz, ca să se poată descurca mai bine odată ajunse acolo. Și luă și ea câteva lecții. Phillip prefera să o prindă din zbor.

Dar adevăratul motiv al amânării fusese ca să poată participa la decernarea premiilor Globul de Aur. Era premiul acordat de presa străină, atât pentru televiziune, cât și pentru producțiile de film. Și, deși nu te puteai baza întotdeauna pe asta, de multe ori filmul care câștiga Globul de Aur avea mari șanse să câștige un Oscar, trei luni mai târziu. Filmul pe care îl făcuseră Phillip și Tanya în onoarea soției lui fusese lansat la sfârșitul lunii decembrie și fusese nominalizat la categoria pentru cel mai bun film.

Phillip și Tanya voiau să fie acolo. Și veneau însoțiți de toți copiii lor.

Spre deosebire de Oscaruri, evenimentul era organizat ca o seară de binefacere, cu mese de câte douăsprezece persoane și nu într-un amfiteatru. Era un eveniment plăcut și era întotdeauna interesant să vezi cine câștiga premiile. Nici Phillip, nici Tanya nu participaseră niciodată. Fusese o veste extrem de emoționantă pentru ei să afle că filmul lor fusese nominalizat. Era punctul culminant al carierei lui Phillip, mai mult decât pentru Tanya, care câștigase deja un Oscar anul precedent. Dar era la fel de entuziasmată și încântată pentru el.

Luară avionul spre L.A. împreună cu fetele și copiii lui Phillip în dimineața zilei decernării premiilor. Jason venea cu mașina din Santa Barbara și se întâlneau acolo. Și, cum făcea Tanya întotdeauna, stăteau la Beverly Hills Hotel. Phillip, Tanya și toți copiii erau extraordinar de entuziasmați. Fetele își cumpăraseră rochiile în San Francisco și Phillip își cumpăraseră o haină de seară, pentru eveniment. Tanya îi luase lui Rupert un costum de la Brooks Brothers, iar lui Isabelle îi cumpăraseră o rochie din catifea neagră, pe care fetița pur și simplu o adora. O probase de cel puțin o sută de ori, împreună cu pantofii negri de lac Mary Janes, pe care îi cumpăraseră din Anglia.

Tanya ceruse două bungalow-uri, unul pentru copii și unul pentru ei. Solicitase în mod expres să nu li se dea Bungalow-ul 2. Dar se pare că cineva încurcase rezervările. Copiii primiră apartamentul prezidențial, în vreme ce Phillip și Tanya erau în Bungalow-ul 2. Cei de la hotel se purtau de parcă i-ar fi făcut o favoare. Bungalow-ul nu era destul de mare pentru copii, având în vedere că erau cinci și ar fi fost prea aglomerat. Tanya voise să le dea copiilor trei camere, ca să nu se împiedice unii de alții în timp ce se pregăteau, iar lui Isabelle îi plăcea să stea în cameră cu Rupert. Jason prefera să fie singur.

Tanya intră în Bungalow-ul 2 cu o strângere de inimă. Nu-și putea aminti decât ultima ocazie când fusese acolo, când îl găsisese pe Gordon în pat cu partenera sa din film, și scena tristă care urmase. Înainte de asta, relația ei cu Douglas se sfârșise chiar în pragul ușii, iar căsnicia cu Peter o luase la vale din clipa în care venise în vizită, sau poate chiar dinainte. Dar încă își amintea cu foarte multă claritate clipa în care soțul ei privise nefericit în jur și-i spusese că nu credea că se va mai întoarce vreodată acasă după viața cu care se obișnuise în L.A. În cele din urmă se înșelase, și el fusese cel care o părăsise pe ea. Se întorsese acasă și abia acum pleca din nou. Poate că definitiv, de această dată. Dar pleca spre o altă viață, pe care spera să o împartă cu Phillip în Italia și poate în Anglia, într-o bună zi. Încă nu se hotărâseră unde voiau să trăiască. Încă trebuiau să fie siguri că o să meargă. Deși până acum, după două luni petrecute cu el în Anglia și încă trei în Marin, totul părea să decurgă extrem de bine. Și închiriaseră casa din Florența pentru un an. Călătoria începuse.

Tanya nu dorise să stea în Bungalow-ul 2 cu el fiindcă fusese acolo cu prea mulți bărbați. Scrisese trei filme acolo, plânsese după Peter, se despărțise de Douglas și se distrase cu Gordon, cel puțin o vreme. Se simțiseră bine, dar nu durase mult. Nu voia să stea cu Phillip într-o cameră pe care o împărțise cu alți trei bărbați, în momente diferite. Și părea nefericită în clipa în care intră în dormitor. Se simți parcă dintr-odată atacată de fantome. Trecuse prin prea multe etape ale vieții ei în aceste camere. Însă cei de la hotel insistaseră că nu aveau nici o altă cameră și nici un alt bungalow pe care să i-l poată oferi. Nu aveau de ales. Iar Phillip îi văzu numaidecât expresia feței. Mai întâi nostalgică, apoi neliniștită în clipa în care băiatul de la hotel le aduse bagajele.

— Ai mai stat aici? o întrebă el privind în jur, apoi uitându-se la Tanya.

Simțea că nu-și dorea să fie acolo, deși cu doar două minute în urmă era în al nouălea cer și aștepta cu nerăbdare seara și posibilul premiu.

—Da, am stat, spuse ea încet.

De data asta, nu se mai obosi să aranjeze mobila în felul în care îi plăcea. Camera nu-i mai trezea sentimente pozitive, nu mai avea nici un sentiment de proprietate față de bungalow și nu-l mai simțea casa ei.

—Am stat aici în mai multe rânduri, timp de doi ani, cât am scris primele trei filme.

—Singură? întrebă Phillip precaut.

Vedea umbre în ochii ei. Erau umbrele unor fantome.

—În cea mai mare parte. Eram încă măritată când am venit aici prima oară. Am plâns sfârșitul căsniciei mele cu Peter în camera asta.

—Și alții?

Tanya dădu din cap. Nu îi povestise detalii despre ceilalți bărbați din viața ei. Nu credea că e cazul să știe altceva decât că ieșise cu un producător și un actor și că ambele relații se sfârșiseră înainte să-l cunoască pe el. Phillip se simți dintr-odată ca și cum nu ar fi fost singuri în încăpere. Abia dacă părea să mai fie loc pentru ei doi.

—Te deranjează să stai aici?

—E singura cameră pe care o au.

Ridică din umeri și îl sărută.

—Nu-i nimic. Astea sunt capitole încheiate din viața mea, dintr-o carte foarte veche. Este timpul să las deoparte.

O lăsase deja. Poate că era bine că venise aici cu Phillip, ca să exorcizeze trecutul. Viitorul lor era strălucit și li se deschidea un drum lung înainte. Era ultima frântură din vechea ei viață. Revedea dezamăgirile, promisiunile încălcate și visele pierdute. Dar pentru ei doi erau clipe pline de speranțe. Se simți dintr-odată caraghioasă fiindcă se lăsa supărată de amintirile bungalow-ului. Acum

nu mai conta decât că era acolo împreună cu Phillip. Trecutul nu mai avea nici o importanță.

Fetele se îmbrăcară în camera lor spre sfârșitul după-amiezii și îi ajutară pe Rupert și pe Isabelle să se îmbrace și ei. Jason sosise din Santa Barbara și-și îmbrăcase smochingul. Apoi toți cinci veniră la bungalow, să-și găsească părinții. Phillip își puna pantofii, și Tanya era aproape gata. Își pusese lenjeria, pantofii cu toc și bijuteriile, se coafase și se machiase. Își puse rochia și fetele sosiră la timp ca să o ajute să închidă fermoarul.

–Mamă, arăți fantastic! spuse Megan admirativ, în vreme ce Phillip îi zâmbea, cu un fluierat prelung.

Purta o rochie lungă, roșie și sexy, care îi puna în valoare silueta senzațională.

–Și voi arătați fantastic! le spuse ea tuturor, apoi se întoarse spre Phillip și îl sărută.

Schimbară o privire lungă, încărcată de toată dragostea pe care și-o purtau. Viața Tanyei se liniștise în sfârșit, și totul în jurul lor părea exact așa cum trebuie.

La scurt timp după aceea, toți șapte urcau în limuzină. Când ajunseră la Beverly Hilton, unde avea loc ceremonia de decernare a Globurilor de Aur, trebuiră să treacă de obstacolul covorului roșu. Fură opriți de sute de fotografi, care-i orbeau cu blițurile și strigau numele Tanyei, în vreme ce le îndesau microfoane în față. Era exact la fel ca la Oscaruri. Phillip nu mai participase niciodată la un astfel de eveniment și părea amețit în clipa în care ajunseră în sfârșit de cealaltă parte, când Tanya fu oprită și rugată să-și spună părerea. Zâmbi și spuse ceva fără noimă, apoi se duse din nou lângă ceilalți.

–Văd că nu-i de glumă, comentă Phillip, în timp ce-și ridicau cartonașele și începeau să-și caute masa.

Mai trecu jumătate de oră până când reușiră să-și facă loc prin mulțime. Tanya cunoștea multe persoane care o salutau cu entuziasm. Apoi își găsiră masa și se așezară.

Mai trecu apoi încă o oră, timp în care se servi cina, înainte să înceapă ceremonia. Începură cu premiile pentru televiziune.

Copiii priveau fascinați și erau încântați să vadă vedete pretutindeni în jur. Copiii Tanyei avuseseră destule astfel de șanse în ultimii doi ani și erau ceva mai rezervați. Isabelle și Rupert erau mici, și totul era atât de nou pentru ei, încât nu știau pe cine vedeau și unde să se uite mai întâi. Tanya îi puse șervetul pe genunchi Isabellei și o ajută să taie puiul, în vreme ce vorbea cu Phillip și îi spunea în șoaptă cine erau persoanele care treceau pălăvrăgind de la o masă la alta. Îl prezintă tuturor celor care se opriră să o salute, inclusiv lui Max. Acesta era însoțit de o femeie nu foarte tânără, dar extrem de atrăgătoare.

Păru să treacă o eternitate până când ajunseră la ceea ce-i interesa pe ei, și anume premiile pentru filmele artistice. Tanya nu fusese nominalizată pentru scenariu, dar Phillip fusese nominalizat ca producător pentru cel mai bun film. Tanya îi strânse mâna și își ținu răsuflarea în clipa în care se strigă lista numelor pentru „Cel mai bun film“. Și, ca întotdeauna, se prezentară câteva secvențe din fiecare producție. Cele din filmul lui Phillip îi făcură pe spectatori să înlemnească în scaun și se opriră chiar în clipa în care eroina principală urma să moară. Se auziră strigăte în sală în momentul în care clipul se termină. Apoi Gwyneth Paltrow ridică plicul, îl deschise, zâmbi, făcu o pauză de câteva clipe agonizante, apoi citi numele lui Phillip. La fel cum se întâmplase cu un an în urmă, când câștigase Oscarul, Tanya se simți amețită. Dar își reveni mai repede de această dată și îl privi cu ochii măriți. Phillip se uita fix la ea, neputând să creadă ceea ce tocmai auzise. Se ridică din scaun clătinându-se, se aplecă să o sărute, își sărută copiii, apoi se duse grăbit spre scenă.

—Mă tem că voi fi incredibil de incoerent, spuse el cu un accent britanic foarte pronunțat, în timp ce Tanya

își ștergea lacrimile de pe obraji. Nu îmi pot imagina ce am făcut ca să merit asta, în afară de un film care înseamnă foarte mult pentru mine.

Le mulțumi pe rând cameramanului, tuturor actorilor, întregii echipe de producție, copiilor lui, apoi urmă o pauză, înainte de a continua cu voce sugrumată:

—Și vreau să-i mai mulțumesc femeii care a inspirat acest film, celei căreia îi este dedicat, o persoană extraordinară... Fostei mele soții, Laura... și celei care m-a iubit și m-a susținut de atunci, Tanyei Harris, care a scris scenariul absolut genial. Ea ar trebui să primească acest premiu, nu eu... Te iubesc... mulțumesc...

Strânse Globul de Aur în mână și, ștergându-și lacrimile din ochi, coborî în fugă scările și se întoarse la masa lui, unde toți îl îmbrățișară, în vreme ce Rupert și Isabelle țopăiau de bucurie. Tanya îl sărută de îndată ce se așeză.

—Sunt foarte mândră de tine! Felicitări!

Îi zâmbea, nespun de fericită.

—Este meritul tău. Eu nu... insista el în continuare, dar Tanya clătină din cap, zâmbind.

—Nu. Este meritul *tău*. Tu ai făcut filmul ăsta. Tu m-ai convins și pe mine să-l fac. Tu ești genial... Iar acum, o să câștigi un Oscar, prezise ea.

Era convinsă. Era sigură că se vor întoarce pentru Oscaruri. Phillip părea în al nouălea cer și totalmente copleșit.

La sfârșitul serii, toți reporterii se îngrămădiră în jurul lor. Îi luară interviuri, îl fotografiară, traseră de el și îl felicitară, în vreme ce Tanya stătea lângă el, ușor mai în spate, foarte mândră.

În cele din urmă se întoarseră la hotel și-i duseră pe copii la apartamentul lor. Și ei erau mândri de Phillip. Jason o ducea în brațe pe Isabelle, care adormise, iar Rupert părea că merge în somn în clipa în care îl duseră în camera lui, îl dezbrăcă și îl băgară în pat. Tanya făcu

același lucru cu Isabelle, apoi toți copiii îl mai îmbrățișară încă o dată pe Phillip.

—Felicitări, spuseră ei la unison.

Apoi își sărutară mama de noapte bună și, câteva minute mai târziu, Tanya și Phillip se întoarseră în bungalow-ul lor, unde ea îi turnă un pahar de șampanie și el se prăbuși pe canapea.

—N-am crezut niciodată că vom ajunge aici, crede-mă. Credeam că sunt nebuni când ne-au nominalizat și nu mă așteptam să câștigăm nimic în seara asta.

Își lărgi nodul de la cravată și își scoase pantofii, zâmbindu-i larg. Tanya se așeză lângă el, îl sărută și îi aminti că ei nu făcuseră nimic, el făcuse totul.

—Este victoria ta, dragul meu. Savureaz-o, bucură-te de ea. Ar trebui să fii foarte mândru de tine. Eu, cu siguranță, sunt.

—Eu sunt mândru de tine, spuse el încet. Pentru că tu ai făcut ca filmul ăsta să fie atât de bun și pentru că ești o femeie extraordinară.

Mai vorbiră liniștiți aproximativ o oră, comentând evenimentele serii, apoi se spălară pe dinți, se dezbrăcară și se băgară în pat.

Făcură dragoste în acea seară, și Tanya uită că mai fusese vreodată în acel pat. Totul era nou acum. Trecutul dispăruse, renăscuseră amândoi. Erau oameni noi, cu vieți noi.

Se treziră a doua zi dimineața, și Tanya îi comandă micul dejun la room-service. Chelnerul îi părea cunoscut, însă nu-i spuse nimic Tanyei. Se purta ca și cum nu ar mai fi fost niciodată acolo. Bungalow-ul 2 nu mai era nici casa, nici camera ei. Nu mai era aceeași persoană care stătuse acolo în timp ce scrisese *Mantra*, nici cea care fusese a doua oară, când se întâlnise cu Douglas și scrisese *Dispărută*. Zilele petrecute cu Gordon rămăseseră în urmă. El continuase să facă alte filme și să se culce cu câte o altă

vedetă de fiecare dată când turna o producție nouă. Iar Peter era cu Alice. Cu toții trăiau acum alte vieți, la fel și ea. Era timpul.

Bungalow-ul 2 nu mai era acum pentru ea decât o cameră de hotel, nu un cămin. Alți oameni aveau să stea acolo. Aveau să treacă prin experiențe fericite și triste, aveau să se simtă zdrobiți de dezamăgiri. Așa cum se întâmplase cu Gordon. Dar aveau să trăiască și vise devenite realitate, așa cum se întâmplase cu Phillip.

Părăseau hotelul la prânz, și se întâlneau cu copiii în hol. Toți, în afară de Jason, luau avionul înapoi spre San Francisco și, peste două zile, plecau la Florența. Începea o viață cu totul nouă.

Phillip stătea lângă ea, zâmbindu-i mândru, recunoscător pentru tot ceea ce făcuse pentru el. Tanya îi zâmbi la rândul ei, apoi se întoarse la biroul de recepție ca să predea cheia Bungalow-ului 2. O privi preț de-o clipă, apoi i-o întinse managerului.

—Plecăm din Bungalow-ul 2, îi spuse.

Fusesse acolo prea des și mult prea mult timp. Nu era tristă și nu regreta. Îi luă mâna lui Phillip, ieșiră împreună cu copiii din hol, îl sărută pe Jason de rămas-bun și urcară cu toții în limuzina care îi aștepta. Jason avea să vină și el în Florența, în timpul vacanței de primăvară. Ceilalți copii erau lângă ei. Și, undeva în lumea asta mare, aveau să-și întemeieze o casă, oriunde s-ar fi nimerit ea să fie, în cele din urmă. Dar în această clipă, în timp ce-i zâmbea lui Phillip care stătea în mașină, lângă ea, știa că nu va mai vedea niciodată Bungalow-ul 2.

Își servise scopul în viața ei, fusesse casa ei mult mai mult timp decât se așteptase. Nu mai avea nevoie de el. Casa ei era acum lângă Phillip și lângă copii, oriunde i-ar fi dus soarta, în Anglia, în Italia, sau poate înapoi în Marin, într-o bună zi. Nici unul dintre ei n-ar fi putut spune cu siguranță cum avea să arate itinerariul vieții lor,

sau încotro îi vor purta pașii. Dar, oriunde ar fi fost, știau că erau acolo unde trebuie, atâta vreme cât erau împreună. În timp ce reperele cunoscute dispăreau, o lume nouă îi aștepta pe toți. Și, în vreme ce se îndepărtau, soarele de iarnă din California străluci deasupra lor, ca o binecuvântare. Pentru Tanya și Phillip, era abia începutul poveștii, nu sfârșitul.